

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Той се закле, че
никога няма да се
ожени, а тя – че
никой мъж няма да
плени сърцето ѝ...

Стефани
Лоурънс

ЧАРОВНИЯТ
ПРЕЛЪСТИТЕЛ

СТЕФАНИ ЛОРЪНС

ЧАРОВНИЯТ ПРЕЛЪСТИТЕЛ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Той се закле, че никога няма да се ожени, тя — че никой мъж няма да плени сърцето ѝ...

За Вейн Синстър Белами Хол изглежда като привлекателно място за временно убежище от сезонния лов на съпрузи в лондонското общество. Но когато неочаквано се натъква на неустоимата Пейшънс Дебингтън, той разбира, че си е намерил майстора...

Пейшънс категорично отказва да се поддаде на чувствените изкушения на Вейн. Вярно, целувките му я замайват, а ласките му разтапят тялото ѝ, но тя се е заклела пред себе си, че няма да позволи сърцето ѝ да бъде разбито. Дали Вейн ще я убеди да престъпи клетвата си?

Очарователна и чувствена любовна история за сблъсъка между двама силни и независими характери, които ще се преоткрият и облагородят един друг чрез любовта си.

Booklist

ПЪРВА ГЛАВА

Нортхамптъншър, октомври 1819 г.

— Дали да не се размърдаме? Ще рече човек, че демоните от ада са по петите ни.

— Какво?

Изтръгнат от своите неприятни мисли, Вейн Синстър, който беше забил поглед между ушите на предния кон, се огледа и зърна Дуган — коняря, а зад него връхлитащите, паднали ниско буреносни облаци.

— Проклятие!

Вейн пак впери очи напред и изплющя с поводите. Двата еднакви сиви коня, впрегнати в неговия кабриолет, дръпнаха с все сила. Погледна през рамо.

— Как ти се струва, ще я изпреварим ли?

Като виждаше буреносните облаци, Дуган поклати глава.

— Изминахме три мили, може и пет да са. Нито ще сколасаме да се върнем, нито да стигнем до Нортхамптън.

Вейн изруга. Не го измъчваше мисълта, че ще ги застигне проливен дъжд. Отчаянието го пришпори. Докато конете препускаха, той не откъсваше очи от пътя, прехвърляше наум разни възможности, чудеше се как да избегнат бурята.

Само преди минути беше се замислил за Девил, херцог Сейнт Ив, негов братовчед, другар от детството и близък приятел и за съпругата, която съдбата стовари в ръцете му. Онория, сега херцогиня Сейнт Ив. Онория разпореди на Вейн и на още четирима ергени от лигата на Синстър не само да платят разноските за новия покрив на църквата в село Самършам до херцогската резиденция, но и да присъстват на благодарствената служба. Естествено, парите, от които се отказаха, бяха нечестно спечелени от облог, който нито тя, нито техните майки одобряваха. Неслучайно една стара поговорка гласеше, че единствените жени, от които трябва да се пазят мъжете Синстър, са съпругите Синстър. Тя важеше с пълна сила и за това поколение, както

за предишните. По тази причина всеки Синстър от мъжки пол имаше едно наум.

Затова Вейн чувстваше непреодолима необходимост да се изплъзне от бурята. Съдбата, под маската на буря, беше уредила Онория и Девил да се срещнат при обстоятелства, при които бракът им беше неизбежен. Вейн нямаше намерение да се излага на ненужен риск.

— Белами Хол. — Хвана се за тази идея като удавник за сламка.
— Мини ще ни подслони.

— Тъй, де. — Гласът на Дуган прозвуча малко по-обнадеждено.
— Трябва да свърнем някъде наблизко.

Отклонението беше след следващия завой; Вейн зави с пълна скорост, после изруга и обузда конете. Тесният междуселски път не беше така отъпкан като пътя, който изоставиха. Земята под галопиращите копита беше твърде лепкава и конете можеха да пострадат, затова успокои леко хода им, докато мрачно наблюдаваше струпващите се облаци, неестествено ранната здрачевина и надигацията се вой на вятъра.

Тръгнаха от Самършам, резиденцията на Девил, веднага след официалния обед и след цяла една сутрин, прекарана в църквата, където присъства на благодарствена служба за новия покрив, за който платиха той и неговите братовчеди. Тъй като възнамеряваше да посети приятели близо до Лимингтън, остави Девил да се радва на жена си и на сина си и се насочи на запад. Очакваше да се добере до Нортхамптън и до разтухата на „Синия ангел“ без всякакви затруднения. Вместо това, с участието на съдбата, щеше да пропилее една нощ с Мини и нейните питомци. Поне нямаше да бъде изложен на природните стихии.

През живия плет от лявата им страна Вейн мярна в далечината вода, оловносива под притъмняващото небе. Река Нийн, което означаваше, че Белами Хол е близо; издигаше се на продълговато, разкаляно възвишение, с фасада към реката.

От години не беше идвал тук... колко точно не можеше да си спомни, но не се съмняваше, че ще бъде приет топло. Араминта, лейди Белами, ексцентричната вдовица на богат мъж, бе негова кръстница. Не беше благословена с деца, затова в детството му Мини никога не се отнасяше към него като към дете. С годините стана негова добра

приятелка. Доста опърничава приятелка, без задръжки, когато недоволстваше, но въпреки всичко — приятелка.

Дъщеря на виконт, Мини беше родена и израсла в доброто общество. След като съпругът ѝ сър Хъмфри Белами се спомина, тя се оттегли от социалния живот и предпочете да живее в Белами Хол, властвайки ту над едни, ту над други осиромашали роднини, и взимайки под крилото си достойни благотворителни каузи.

Когато веднъж я попита защо се обгражда с хрантутници, Мини му отговори, че на нейната възраст човешката природа е главният ѝ източник на забавление. Сър Хъмфри ѝ бе оставил достатъчно голямо богатство, за да понася безсмислици, а Белами Хол със своите гротескно грамадни пропорции спокойно подслоняваше нейното странно домочадие. Като проява на здрав разум, тя и компаньонката ѝ, госпожа Тимс, си позволяваха от време на време набези в столицата, изоставяйки домочадието в Нортхамптъншър. Вейн винаги посещаваше Мини, когато идваше в Лондон.

Изад дърветата се показаха готическите кули, след това стълбовете на портала и най-накрая самата порта от ковано желязо, оставена откряната. С усмивка на мрачно доволство Вейн поведе конете и влязоха; бяха надвили бурята... съдбата нямаше да го свари по долни гащи. Подкара в тръст впряга по правата алея. Грамадни храсти се полюляваха на вятъра; сенките на старинни дървета играеха върху чакълестия път.

Тъмен и меланхоличен, с множество прозорци, мержелеещи се в припадащия мрак, дебнещи като безкрайна редица вперени очи, Белами Хол изпълни пространството в дъното на приличащата на тунел алея.

Готическото чудовище с безчет архитектурни елементи, добавяни един след друг, съвсем наскоро разкрасено с григорианска разточителност, би трябвало да изглежда противно и все пак наред буренясалия парк, с кръгообразно оформен преден двор, замъкът беше съумял да се изплъзне от абсолютната грозота.

„Грозно — помисли си Вейн, като профуча през двора и се насочи към конюшните — и тайнствено, подходящо обиталище за ексцентрична стара дама и нейното странно домочадие.“ Докато заобикаляше къщата, не забеляза признаци на живот.

Но в конюшните кипеше работа, конярите припряно тъкмяха конете за бурята. Вейн остави Дуган и Гришам, конярят на Мини, да се оправят с конете и закрачи към къщата по пътеката през градинския кът с храсти. Макар и буренясал, беше проходим. Пътеката се сливаше със зле поддържана ливада, която се простираше и зад ъгъла на едното крило. Вейн знаеше, че зад този ъгъл е страничната врата, срещу която на широка тревиста площ беше разположена малка армия от грамадни камъни — останки от манастир, върху който беше построена отчасти къщата. Развалините се простираха доста надалеч; самата къща беше издигната върху крилото за гости на манастира, разтурен по време на Хенри VIII, когато всички католически храмове са били обявени извън закона.

Наближаваше ъгъла и постепенно пред очите му се откриха грамадните, ерозирани от времето пясъчници, разпръснати в безпорядък върху дебелия зелен килим. Не много далеч единаединствена арка, стърчаща към притъмняващото небе, свидетелстваше за някогашния неф на църквата. Вейн се усмихна; всичко си стоеше, както си го спомняше. В Белами Хол нищо не беше се променило за двайсет години. Свърна зад ъгъла и... откри, че греши. Закова се на място, премигна. Цяла минута стоя като вкаменен. След това обсебен от видението, продължи напред с колеблива походка. Шумът от стъпките му се заглушаваше от тучната ливада. Спря срещу големия еркереен прозорец на две крачки от дъгообразната цветна леха пред него. Една дама облечена с елегантна рокля от муселин с бродирани клончета, развяна от вятъра, се бе навела над лехата и ровеше из цветята.

— Защо не помогнеш?

Пейшънс Дебингтън духна къдриците над очите си и погледна смръщено Мист, нейната котка, която седеше изискано наред бурените с енигматично изражение на неразгадаемата си физиономия.

— Трябва да е тук някъде.

Мист само премигна с огромните си сини очи. Пейшънс въздъхна, присегна се още малко напред и взе да опипва пръстта между бурените и вечнозелените растения. Както беше наведена, ровеща в цветната леха, забола токетата на хлъзгавите си обувки в рохкавия ѝ край, стойката ѝ трудно можеше да мине за най-елегантната, да не говорим за устойчива.

Не че имаше място за тревога да не би някой да я види... всички останали се преобличаха за вечеря. Което и тя би трябвало да прави... щеше да направи, ако не беше забелязала, че сребърната вазичка, която украсяваше перваза на прозореца, е изчезнала. Понеже оставяше прозореца отворен и Мист често използваше този път, за да влиза и излиза, заключи, че навярно котката е бутнала вазата, тя се е претърколила през перваза и е паднала в цветната леха под прозореца.

Пренебрегна факта, че Мист никога не буташе неволно каквото и да било, но предпочиташе да си мисли, че Мист е била тровава, отколкото че тайнственият крадец е нанесъл удар отново.

— Не е тук — заключи Пейшънс. — Поне аз не я виждам. — Все така наведена, погледна Мист. — А ти?

Мист отново премигна и погледът ѝ се плъзна покрай нея. После охранената сива котка се изправи и елегантно се изниза с меки стъпки от цветната леха.

— Почакай! — Пейшънс направи опит да се обърне, но залитна и се върна в предишната поза, за да запази несигурното си равновесие.

— Задава се буря... не е време за лов на мишки.

Докато говореше, съумя да се изправи с лице към къщата, точно срещу гладките еркерни прозорци на гостната на партера. Заради притъмняващото небе, прозорците бяха станали като огледало. В тях се отрази образът на мъж, застанал точно зад нея.

Пейшънс ахна и се извърна. Погледът ѝ се вряза в очите на мъжа... бяха строги, кристално сиви и светлееха в припадащия мрак. Бяха фокусирани напрегнато върху нея с изражение, което не можеше да разгадае. Стоеше на не повече от три крачки, висок, елегантен и вдъхваш необясним страх. В секундата, когато мозъкът ѝ регистрира тези факти, Пейшънс почувства, че точетата ѝ потъват в меката почва.

Очите на Пейшънс внезапно се разшириха... устните ѝ оформиха едно безпомощно „О“. Размаха ръце като вятърна мелница и политна назад...

Мъжът така бързо реагира, че движенията му бяха като размазани. Хвана я за раменете и я дръпна напред.

Тя се блъсна в него, гърди до мъжка гърд, ханш до яки бедра. От сътресението се задъха, и душевно, и физически. Здрави ръце я държаха изправена, дълги железни пръсти стискаха като със скоби подмишниците ѝ. Торсът му беше като каменна стена до нейните

гърди; другите части на тялото му — дългите бедра, които придържаха и двамата, бяха гъвкави като стоманени обръчи.

Беше безпомощна. Крайно, напълно и абсолютно безпомощна.

Пейшънс вдигна поглед и видя притворените му очи. Докато се взираше, сивият им цвят потъмня. Изразът им, интензивно концентриран, възбуди у нея особен трепет.

Тя премигна, погледът ѝ се плъзна... към устните на мъжа. Продълговати, тънки, но с красиви пропорции, те бяха изваяни с цел да омагьосват. Тя със сигурност бе омагьосана, не можеше да откъсне поглед от тях. Хипнотизиращите устни помръднаха и едва забележимо омекнаха, докато нейните изтръпваха. Тя преглътна и пое глътка въздух, от който отчаяно си нуждаеше.

Гърдите ѝ се надигнаха и се наместиха по-близо до връхната дреха на странника и определено до гърдите му. Усещането преобърна цялото ѝ същество от ненадейно втвърдените зърна на гърдите до петите. Пое още глътка въздух и се стегна... но не можеше да овладее вибрациите, които я разтърсваха.

Устните на странника изтъняха, строгите линии на лицето станаха още по-строги. Пръстите му притиснаха подмишниците ѝ. За най-голямо изумление на Пейшънс той я вдигна като перце и внимателно я постави на две крачки от опасното място. Мъжът се отдръпна и се поклони нехайно.

— Вейн Синстър. — Едната му кестенява вежда се повдигна. — Дойдох да се видя с лейди Белами.

Пейшънс премигна.

— Ах... да.

Нямаше представа, че мъжете могат да се движат по този начин... по-специално мъже като него. Той беше толкова висок, широк в раменете, слаб, но явно як, и въпреки това координацията му беше безпогрешна, в небрежната му грация сякаш имаше нещо поройно. Думите му, произнесени с толкова дълбок глас, че можеше да ги обърка с буботенето на бурята, най-после стигнаха до съзнанието ѝ и тя, напрягайки се да обуздае мислите си, посочи вратата вдясно от нея.

— Удари първият гонг.

Вейн срещна погледа на ококорените ѝ очи и успя да не се усмихне стръвно... не беше необходимо да плаши плячката. В момента гледката пред него, която одобряваше безрезервно, представляваше

възхитителни форми, изпълващи рокля от муселин с цвят на слонова кост, изпъстрен с бродирани клончета. Тази гледка беше така съблазнителна, както и онази, която в началото задържа вниманието му... разкошните извивки на нейните задни части, ясно очертани под опънатата тъкан, когато жената направеше някое движение. Не си спомняше кога някаква картина го е слисвала до такава степен и до такава степен е събуждала желаниа в сетивата му на женкар.

Тя беше средна на ръст, челото ѝ стигаше до шията му. Косата ѝ с наситен кестеняв цвят, бляскава, та чак сияйна, беше прибрана на гладък кок, а покрай ушите и тила и се виеха лъскави масури. Деликатни кестеняви вежди обграждаха огромни лешникови очи, чието изражение беше трудно да се долови в мрачината. Носът ѝ беше прав, тенът — като каймак. Розовите ѝ устни просто умоляваха да бъдат целунати. За малко не ги целуна, но да се нахвърля на непозната дама, преди необходимото представяне, не беше проява на добър тон.

Неговото мълчание ѝ даде възможност да си събере ума, а той почувства как тя се окопитва, как в очите ѝ се надига неодобрение. Вейн отпусна устни. Знаеше точно какво иска да направи... на нея, с нея. Оставаше само въпросът къде и кога.

— А вие сте...?

Тя леко присви очи. Изпъна гръб и склочи ръце пред себе си.

— Пейшънс Дебингтън.

Ударът, тежък като топовно гюле, го разтърси и го остави без дъх. Вейн я зяпна и в гърдите му пропълзя мраз. Той бързо се разпростря, сковавайки мускул след мускул, което се дължеше на пълно отрицание. След това избликна съмнение. Погледна лявата ѝ ръка. Безименният ѝ пръст не беше украсен с пръстен от каквото и да е естество.

Не беше възможно, не е мома... беше на двайсет и пет-шест; нито една по-млада жена не притежаваше зрели форми като нейните. Беше сигурен, беше прекарал половината си живот в изучаване на женските форми. В тази сфера беше експерт. Може би беше вдовица... дори още по-добре. Тя го проучваше скришом. Погледът ѝ го опипваше.

Вейн го усети и ловецът у него се пробуди, откликвайки на този непресторен поглед. Стана отново бдителен.

— Госпожица Дебингтън ли?

Тя вдигна поглед и кимна... Вейн едва не простена. Последна възможност... стара мома без пари и без роднини. Можеше да я направи своя любовница.

Тя като че ли прочете мислите му и преди да формулира въпроса, отговори:

— Племенница съм на лейди Белами.

Трясък на гръмотевица едва не заглуши думите ѝ. Под прикритието на буботенето, Вейн изруга под нос, за да не се подаде на импулса да насочи своя гняв към небесата. Съдбата го гледеше през невинни лешникови очи. Лешникови очи, в които се таеше неодобрение.

— Моля, отгук.

Посочи близката врата и високомерно тръгна напред.

— Ще поръчам на Мастърс да уведоми леля ми за вашето пристигане.

След като вникна в маниерите и оттам в общественото положение на неочаквания гост на Мини, Пейшънс не се потруди да скрие мнението си и тонът ѝ се обагри с надменно презрение.

— Леля ми очаква ли ви?

— Не... но ще се радва да ме види.

Нима долавяше фин укор в прекалено вежливия му тон? Пейшънс преглътна едно сприхаво „хм“ и се понесе напред. Усещаше присъствието му, натрапчиво мъжествено и дебнещо. Сетивата ѝ се оживиха; тя строго ги обузда и вирна брадичка.

— Ако почакате в гостната, вратата вдясно, Мастърс ще ви уведоми кога леля ми ще ви приеме. Както вече ви казах, всички се преобличат за вечеря.

— Да, разбира се.

Думите, произнесени меко, стигнаха до нея, точно когато спря до страничната врата. Пейшънс почувства смъдене, което полази по гърба ѝ. Почувства докосването на неговия вторачен поглед до страната си, до чувствителната кожа на шията си. Настръхна и потисна поривистото си желание да се загърчи. Заби поглед в земята, твърдо решена да не се обръща и да не се заглежда в сивите му очи. Стиснала зъби, посегна към дръжката на вратата. Той я изпревари.

Пейшънс замръзна. Беше застанал точно зад нея и посягаше да отвори вратата; тя наблюдаваше как дългите му пръсти бавно обхващат

дръжката. За секунда всяко движение замря.

Усещаше го само на няколко сантиметра зад себе си, усещаше как жизнената му енергия я обгръща. За миг определено се почувства хваната в капан.

После дългите пръсти се свиха и с едно леко побутване той отвори широко вратата.

С разтуптяно сърце Пейшънс плавно се понесе през сумрачното фойе. Без да забавя крачка, царствено наклони глава на една страна и подхвърли през рамо с жест, намекващ, че въпросът е приключен:

— Ще говоря с Мастърс, щом го видя. Сигурна съм, че леля ми няма да ви кара дълго да чакате.

След това тя се изнесе през фойето към тъмния коридор.

Вейн я сподиря с присвити очи. Долови чувството, което кипна при неговия допир, трепета, който тя не съумя да прикрие. За джентълмен като него това беше достатъчно доказателство, че онова, което му минаваше през ума, може би ще стане.

Погледът му попадна на сивото коте, което не се отделяше от полата на Пейшънс. Котето седеше на килимчето пред стълбището и преценяваше Вейн. Докато той го наблюдаваше, то стана, обърна се, вирна опашка и се запъти към коридора, после спря. Обърна глава и го погледна.

— Мяу.

По арогантния му тон заключи, че е женско.

Зад гърба на Вейн проблесна светкавица. Погледна притъмнялото небе. Изтреця гръмотевица и след секунда небето се продра. Рукна пороен дъжд, завеса от тежки капки скри пейзажа.

Посланието на съдбата беше от ясно по-ясно — за бягство и дума не можеше да става.

С мрачна физиономия Вейн затвори вратата и последва котката.

* * *

— Каква щастлива случайност! — Араминта, лейди Белами, сияеше от възхита срещу Вейн. — Разбира се, че ще ни гостуваш. Но вторият гонг ще удари всеки момент. Как са всички?

Като подпря рамене на полицата над камината, Вейн се усмихна. Със закръглена фигура, опакована със скъп шал, коприна и дантели, с вдовишка шапчица, кацнала върху весели бели къдрици, Мини го гледаше внимателно с искрящи от интелигентност очи, разположени на нежно, сбръчкано лице. Седеше, сякаш ръкоположена, на стол пред камината в нейната спалня, а на другия подобен на нейния седеше Тимс, придворна дама на неопределима възраст и предана компаньонка на Мини. Вейн знаеше, че „всички“ означава Синстърови.

— Малкият палавник се развива добре. Саймън се извява в Итън. Амилия и Аманда триумфират в обществото, разбивайки сърца наляво и надясно. Старото поколение е добре и се намира на работа в Лондон, но Онория и Девил още са в имението.

— Бих се обзаложила, че са твърде заети да се любуват на наследника си. Не се съмнявам, че тази негова жена ще го вкара в пътя. — Мини се захили, после стана по-сериозна. — Още ли няма вести от Чарлс?

Вейн се навъси.

— Няма. Неговото изчезване си остава загадка.

Мини поклати глава.

— Горкичкият Артър.

— Наистина.

Мини въздъхна и впери преценяващ поглед във Вейн.

— Ами онези твои братовчеди? Още ли изнервят благородните дами и ги държат на пръсти?

Със съвсем невинен тон и глава сведена над плетивото Тимс изсумтя:

— По-скоро по гръб.

Вейн се усмихна с пленителна любезност.

— Полагаме жалки усилия.

Очите на Мини светнаха за миг. Все така усмихнат, Вейн погледна надолу и приглади ръкавите си.

— Ще отида да се преоблека, но преди това ми кажи... кого си подслонила сега?

— Цяла банда изпаднали навлеци — изказа се Тимс.

Мини се подсмихна и извади ръката си изпод шала.

— Я да видим. — Започна да брои на пръсти: — Едит Суитънс, далечна роднина на Белами. Доста отнесена, но безобидна. Само не се

вторачвай в нейните плетени дантели, освен ако не искаш да пропилееш цял час. След това Агата Чедуик. Беше омъжена за онзи несретник, дето твърдеше, че може да преплава Ирландско море с първобитна лодка от върбови клони. Не можа естествено. Затова Агата и децата ѝ — син и дъщеря — са при нас.

— Дъщеря ли?

Мини погледна Вейн.

— Анджела. На шестнайсет е, но вече е закоравяла преструвана. Ще припадне в ръцете ти, само да ѝ подадеш малкото си пръстче.

Вейн направи гримаса.

— Благодаря за предупреждението.

— Хенри Чедуик сигурно е на твоите години — позамисли се Мини, — но съвсем не е от същия калъп. — Погледът ѝ се плъзна с одобрение по елегантната му фигура. — Само да те зърне и ще му бъдеш от полза.

Вейн повдигна вежди.

— Кой остана? — Мини се смръщи, вторачена в пръстите си. — Едмънд Монтроуз е нашият придворен поет и драматург. Излишно е да казвам, че се мисли за втори Байрон. Тук са и Генерала, и Едгар, които навярно си спомняш.

Вейн кимна. Генерала, безцеремонен бивш военен, живееше в Белами Хол от години. Званието му не беше по устав, а прякор, даден му заради неговата подчертано военна стойка. Едгар Полинбрук също беше пансионер на Мини от дълго време. Според Вейн беше четирийсет и няколко годишен, кротък пияница, който си въобразяваше, че е голям комарджия, но всъщност беше безобиден човечец.

— Не забравяй Уитикъм — вметна Тимс.

— Как бих могла да забравя Уитикъм? — Мини въздъхна. — Или Алис.

Вейн повдигна въпросително вежда.

— Господин Уитикъм Колби и неговата сестра Алис — дообясни Мини. — Далечни роднини на Хъмфри. Уитикъм е подготвен за дякон и си е намислил да съчини история на абатството Колдчърч.

Колдчърч беше името на манастира, върху чиито развалини се издигаше замъкът.

— Колкото до Алис... ами, тя просто е Алис. — Мини направи гримаса. — Трябва да е прехвърлила четиридесетте и макар че не обичам да говоря за своя пол, по-безчувствено същество и по-голяма интригантка не съм имала нещастieto да срещна.

Веждите на Вейн подскочиха високо.

— Подозирам, че би било по-разумно да я избягвам.

— Непременно. — Мини кимна разгорещено. — Ако я доближиш, вероятно ще се разтърси от нервна криза. — Хвърли му поглед. — Но и само да те зърне, пак може да изпадне в истерия.

Вейн не остана съвсем доволен от обясненията.

— Мисля, че това е всичко. О, не, забравих Пейшънс и Джерард, моите племенници.

Като се загледа в светналото лице на Мини, на Вейн не му бе необходимо да пита какви са чувствата ѝ към младите роднини.

— Пейшънс и Джерард ли?

Постара се тонът му да бъде безразличен.

— Децата на по-малката ми сестра. Осиротяха. Джерард сега е на седемнайсет. Наследи от баща си сър Реджиналд Дебингтън хубаво, малко имение в Дарбишър. — Мини погледна Вейн със свити вежди. — Беше малък и не си го спомняш. Реджи почина преди единайсет години.

Вейн се порови в спомените си.

— Не беше ли онзи, дето си счупи врата по време на езда?

Мини кимна.

— Констанс, сестра ми, почина преди две години. Пейшънс горедолу спасяваше положението след смъртта на Реджи. — Мини се усмихна. — Пейшънс е моята цел за следващата година.

На Вейн тази усмивка му се стори интересна.

— О, нима?

— Въобразява си, че няма изгледи да се омъжи, дори ѝ е все едно. Обещава, че ще се замисли за женитба, след като Джерард подреди живота си.

— Прекалено всеотдайна е, за да подреди и себе си — промърмори със сумтене Тимс.

Мини сплете ръце в скута си.

— Реших догодина да заведа Пейшънс и Джерард в Лондон за сезона. Тя предполага, че ще отидем, за да лъснем Джерард с малко

градско лустро.

Вейн вдигна скептично вежда.

— Докато в действителност ще си играеш на сватовница.

— Точно така. — Мини засия радостно. — Пейшънс има прилично състояние в попечителски фонд. Колкото до останалото, ще ми кажеш мнението си, като я видиш. Ще ми кажеш и колко надалеч може да стигне.

Вейн колебливо наклони глава на една страна.

Гонгът удари в далечината.

— Мътните го взели! — Мини стисна здраво шала си. — Чакат в гостната и се чудят какво, по дяволите, става. — Отпрати Вейн с едно помахване. — Върви да се разкрасиш. Не се отбиваш насам твърде често. Сега си тук и искам докрай да се възползвам от твоята компания.

— Твоето желание е заповед за мен. — Вейн я удостои с елегантен поклон, изправи се и ѝ се усмихна с арогантна прелъстителност. — Синстърови никога не оставят дамите незадоволени.

ВТОРА ГЛАВА

Нещо странно се кроеше. Вейн го почувства почти веднага, щом влезе в гостната. Домочадието се бе събрало на групички в просторния салон. В мига, в който се появи, всички глави се обърнаха към него. Израженията се редяха от благосклонната гостоприемност на Мини и Тимс през одобрението на Едгар и на сходното отношение на един младок, за когото Вейн предположи, че е Джерард, и от бдителна преценка до откровено хладно неодобрение от последните трима — джентълмен с изпито лице, когото Вейн маркира като Уитикъм Колби, и стара мома с физиономия на покерджия, вероятно Алис Колби и Пейшънс Дебингтън, разбира се.

Вейн разбираше реакцията на двамата Колби, но се чудеше с какво беше заслужил неодобрението на Пейшънс Дебингтън. Не беше свикнал да предизвиква подобни чувства у благородните дами. С вежлива усмивка и небрежна походка прекоси салона, като уж случайно срещна погледа ѝ. Тя му отвърна крайно резервирано, после се обърна и каза нещо на събеседника си — мършав, драматично мрачен джентълмен, без съмнение многообещаващият поет. Усмивката на Вейн стана още по-чаровна и той я насочи към Мини.

— Може да ми подадеш ръка — заяви Мини, щом ѝ се поклони. — Ще те представя, после наистина трябва да отидем да вечеряме, иначе готвачът ще се разлюти.

Преди да стигнат до тъй наречените „гости“ на Мини, светските антени на Вейн, изключително изострени, доловиха подмолно течение между групите.

Какъв заговор се крои тук? И какво, зачуди се Вейн, се мъти?

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Синстър. — Агата Чедуик му подаде ръка. Матроната с посивяваща руса коса, полускрита от вдовишка шапка, посочи решително русокосото момиче до себе си. — Дъщеря ми Анджела.

С ококорени очи Анджела направи реверанс. В отговор Вейн промърмори нещо неразбираемо.

— А това е синът ми Хенри. — Хенри стисна ръката на Вейн. Имаше яко телосложение и беше облечен семпло.

— Навярно сте доволен, че успяхте да прекъснете пътуването си. Кимна към дългата редица прозорци, през които долиташе барабаненето на дъжда върху плочите на терасата.

— Да, наистина. — Вейн се усмихна. — Абсолютна случайност. Хвърли скришом поглед към Пейшънс, все още погълната от разговора с поета.

И Генерала, и Едгар бяха очаровани, че си спомняше за тях. Едит Суитънс беше отнесена и обърквана; в нейния случай Вейн подозираше, че състоянието ѝ не се дължи на него. Всички Колби бяха от една и съща пасмина — изпълнени с ледено неодобрение. Вейн се опасяваше, че ако Алис Колби се усмихне, лицето ѝ ще се разпадне. Нещо повече, хрумна му, че тя изобщо не се е научила как да се усмихва.

Онези, които останаха последни, но съвсем не най-маловажни, бяха поетът, Пейшънс Дебингтън и брат ѝ Джерард. Като се приближи с Мини под ръка, двамата мъже го погледнаха с жадно любопитство и готови да общуват. Пейшънс Дебингтън дори не забеляза присъствието му.

— Джерард Дебингтън. — Под рошава кестенява коса блестяха кафяви очи. Джерард подаде ръка, след което се изчерви. Вейн я стисна, преди момчето съвсем да се обърка.

— Вейн Синстър — промълви той. — Мини ми каза, че за следващия сезон ще бъдете в Лондон.

— О, да. Но искам да попитам... — Очите на Джерард светеха, фиксирани върху лицето на Вейн. Възрастта на момчето си личеше от дългнестата му фигура, младостта — от преливащата жизнерадост. — Минах покрай конюшните, преди да се разрази бурята. Там имаше двойка страхотни сиви коне. Ваши ли са?

Вейн се ухили.

— Наполовина уелски с изящна походка и превъзходна издръжливост. Брат ми Хари има развъдник. Той ми доставя всички коне.

Момчето засия.

— Изглеждат превъзходно.

— Едмънд Монтроуз. — Поетът се поклони леко и се здрависа с Вейн. — От Лондон ли идвате?

— През Кеймбриджшър. Трябваше да присъствам на специална църковна служба в църквата до херцогската резиденция.

Вейн хвърли поглед на Пейшънс, която стоеше от другата страна на Мини, безмълвна, със здраво стиснати устни. Информацията, че е допуснат в църква, не разтопи студенината ѝ ни най-малко.

— А това е моята племенница Пейшънс Дебингтън.

Вейн елегантно се поклони на лаконичния реверанс на Пейшънс.

— Зная — провлече той, взирайки се в нейните упорито отбягващи по очи. — Вече се запознахме.

— Нима? — Мини премигна срещу него, после се обърна към Пейшънс, която сега гледаше изпепеляващо Вейн.

Пейшънс обясни някак уклончиво на Мини:

— Бях в градината, когато пристигна господин Синстър. — Мимолетният поглед, който хвърли на Вейн, беше извънредно предпазлив. — С Мист.

— Ах! — Мини кимна и като се успокои, че домочадието е налице, добави: — Е, сега всички са представени, Вейн, води ме.

Той покорно се подчини, а другите веднага ги последваха. Докато ескортираше Мини към дългата маса, Вейн се питаше защо Пейшънс не искаше да се знае, че е търсила нещо в цветната леха. Настаня Мини и забеляза, че точно срещу нейното място, начело в другия край на масата, е оставено едно свободно.

— Предполагам, че би искала да си побъбриш със своя кръщелник. — Уитикъм Колби застана до Мини с мазна усмивка. — С радост ще отстъпя мястото...

— Няма защо, Уитикъм — прекъсна го Мини. — Какво ще правя без твоята ерудирана компания? — Погледна Вейн, застанал от другата ѝ страна. — Седни на председателското място, мило момче. — Задържа погледа му; Вейн вдигна вежда, после се поклони... Мини го дръпна и той се наведе към нея. — Трябва ми доверен човек, който да седне там.

Само той чу шепота на Мини; Вейн наклони глава на една страна и се изправи. Докато вървеше през трапезарията с нехайна походка, проучваше кой къде е настанен... Пейшънс вече седеше отляво на определеното му място, Хенри Чедуик — до нея. Едит беше срещу Пейшънс, а Едгар тъкмо заемаше мястото до нея. Нищо в подредбата на домочадието около масата не подсказваше причината за

забележката на Мини. Вейн не можеше да си представи, че Мини, с нейната съобразителност, се тревожи, че племенницата ѝ има нужда от защита срещу такъв като Колби.

А това означаваше, че намекът на Мини имаше някакъв по-дълбок смисъл. Вейн въздъхна нечуто и си отбеляза наум, че трябва да разкрие тайната. Преди да се отърве от Белами Хол.

Сервираха първото блюдо, веднага щом всички насядаха. Готвачът на Мини беше отличен. Вейн се отнесе към храната с истинско разбиране.

Едгар започна обичайния за такива случаи разговор:

— Чух, че Хрътката има почти равен шанс с Гвинея.

Вейн сви рамене.

— Залагаха много за Негъра, за Ловеца също, предполагам.

— Вярно ли е — попита Хенри Чедуик, — че Жокейският клуб възнамерява да промени правилата?

Последвалата дискусия дори предизвика подигравателния коментар на Едит Суитънс.

— Какви префърцунени имена давате на конете. Никога не ви идва наум да ги кръстите Злати или Черньо например.

Нито Вейн, Едгар или Хенри се чувстваха подготвени за тази тема.

— Чух — провлече Вейн, — че принц регентът отново е затънал в дългове.

— Нима? — Хенри поклати глава. — Този човек прахосва ли прахосва.

Без никой да се усети, Вейн фино насочи разговора към Прини, както поданиците наричаха Джордж IV, и към неговите последни ексцентрични прояви. Хенри, Едгар и Едит имаха твърдо мнение по този въпрос.

Но отляво на Вейн цареше пълно мълчание.

Факт, който само затвърди решението му да разчепка случая с упоритото неодобрение от страна на Пейшънс Дебингтън. Направо го сърбяха пръстите да я щипне за носа и да я накара да разговаря. Но се сдържаше; не бяха сами... все още.

Няколкото минути, прекарани в непринуден разговор, се изнизаха по обичайния начин, мислите му се подредиха, проникателността му се избистри. Само защото съдбата съумя да го

приклеци тук, под един покрив с Пейшънс Дебингтън, не биваше да го обезсърчава, че битката е изгубена. Ще пренощува, ще се изясни с Мини и Тимс, ще оправи онова, което тревожи Мини, след което ще си хване пътя. През нощта бурята ще се укроти; в най-лошия случай ще му се наложи да остане ден-два.

Само защото съдбата го е довела до извора, не означаваше, че е длъжен да пие.

Разбира се, преди да изтръска пясъка от ботушите си, полепнал от алеята на Белами Хол, ще натрие носа на Пейшънс Дебингтън. Едно здравословно разтърсване ще свърши работа... достатъчно, за да й даде да разбере, че смята нейното ледено неодобрение за прозрачна преструвка.

Беше твърде умен, за да усложнява нещата.

Хвърли бегъл поглед на своята плячка — деликатен, чист и нежен тен. Докато я наблюдаваше, тя преглътна хапчица сладкиш със сметана, после езикът ѝ се плъзна леко по долната устна, оставяйки мека, розова лъскавина.

Внезапно Вейн погледна надолу... в грамадните сини очи на малката сива котка, известна с името Мист. Тя идваше и си отиваше, както ѝ хрумне, но в повечето случаи не се отделяше от полата на Пейшънс. И в момента стоеше до стола ѝ, и го гледаше невъзмутимо.

„Дръзко“ — вдигна вежда Вейн.

Мист тихо измяука и се изправи, протегна се и с меки стъпки отиде да се отърка около краката му. Вейн се присегна и почеса охранената глава, после прекара пръсти по гърба ѝ. Мист се изви, опашката ѝ настръхна и той я чу как мърка. Стигна и до Пейшънс; тя погледна надолу.

— Мист — изсъска. — Не досаждай на господин Синстър.

— Не ми досажда. — Като улови погледа на Пейшънс, Вейн добави: — Обичам да карам жените да мъркат.

Пейшънс го зяпна, след това премигна. Смръщи се леко и пак се съсредоточи в чинията си.

— Сигурно докато не започнат да ви досаждат.

На Вейн му отне известно време да си затвори устата от изненадващия ѝ отговор, после се обърна към Едит Суитънс.

Почти веднага всички станаха; Мини с Тимс до себе си поведе дамите към гостната. Загледана в Джерард, Пейшънс се двоумеше,

изразът ѝ се колебаеше между ужас и несигурност. Джерард не я забеляза. Вейн наблюдаваше как Пейшънс стисна устни; тъкмо щеше да го погледне и осъзна, че той наблюдава и чака. Стегна се и не вдигна клепачи. Вейн дръпна стола ѝ още малко назад. С кратко, прекомерно надменно кимване, Пейшънс се обърна и последва Мини.

Като се отпусна пак на стола на председателското място, Вейн се усмихна на Джерард. С ленив жест посочи свободното място отдясно.

— Защо не се преместиш?

Джерард се захили жизнерадостно. С готовност стана и седна между Едгар и Вейн.

— Чудесно. Ще си говорим, без да викаме.

Едмънд се намести на стола на Пейшънс. С весело сумтене Генерала се присъедини към тях. Вейн подозираше, че Уитикъм ще стои настрана, но оскърблението щеше да бъде твърде очевидно. Със студено и сурово изражение той се премести до Едгар.

Като посегна за гарафата с портвайн, която Мастърс беше оставил пред тях, Вейн вдигна поглед... и погледът му попадна право върху Пейшънс, която още се мотаеше до вратата с единия крак навън. Очевидно се разкъсваше от колебания.

Очите на Вейн за кратко срещнаха нейните; с невъзмутима арогантност той повдигна вежди.

Изражението на Пейшънс стана равнодушно. Тя се съвзе и се измъкна навън. Лакеят веднага затвори вратата след нея.

Вейн се подсмихна в себе си. Взе гарафата и си наля чашата до горе.

Докато гарафата обиколи веднъж, обсъждаха прогнозите за Гвинея. Едгар въздъхна.

— Тук, в имението нямаме кой знае какви вълнения. — Усмихна се стеснително. — Почти по цял ден съм в библиотеката. Чета биографии, знаете.

Уитикъм подсмръкна презрително.

— Дилетант.

Без да откъсва поглед от Вейн, Едгар леко се изчерви, но не даде никакъв друг знак, че е чул оскърбителната забележка.

— Библиотеката е доста богата. Пазят се много семейни дневници и други документи. Очарователни по свой начин.

Финесът, с който наблегна на последните четири думи, беше като на истински джентълмен, за разлика от Уитикъм.

Уитикъм го усети, остави чашата си и надменно се обърна към Вейн:

— Не се съмнявам, че лейди Белами ви е информирала за моето обширно изследване на манастира Колдчърч. Лаская се, че когато приключа с работата, манастирът отново ще бъде оценен като важен духовен център, какъвто е бил някога.

— О, да. — Едмънд се усмихна престоудно на Уитикъм. — Но всичко това е мъртво, минало. Развалините са абсолютно очарователни, не може да се отрече. Имат забележителен ефект върху моята муза.

Като отмести поглед от Едмънд към Уитикъм, Вейн остана с впечатление, че този спор се води често. Впечатлението му се затвърди, когато Едмънд се обърна към него и Вейн видя весели пламъчета в изразителните му очи.

— Пиша пиеса, вдъхновена от развалините, те са и място на действието.

— Светотатство! — Уитикъм настръхна. — Манастирът е дом на Бога, а не дом за забавления.

— Ах, но вече не е манастир, само куп стари камъни. — Едмънд се захили без капчица разкаяние. — Но има неповторима атмосфера.

Възмутеното сумтене на Уитикъм беше подето от Генерала.

— Наистина има атмосфера! Влажна, студена и нездравословна... и ако възнамерявате да ни завлечете там, за да ви бъдем публика, курдисани на ледените камънаци, трябва да размислите. Старите ми кокали няма да го понесат.

— Но там е много красиво — подхвърли Джерард. — На места перспективата е превъзходна.

Вейн видя пламъка в очите на Джерард, долови младежката страст в гласа му.

Момчето хвърли поглед към него и поруменя.

— Аз рисувам, нали разбирате.

Вейн повдигна вежда. Тъкмо щеше да изрази интерес, учтив, но искрен, когато Уитикъм изсумтя отново.

— Рисува! Детински капризи... Твърде много се увличаш, момчето ми. — Очите на Уитикъм бяха строги и той се начумери като

главен учител срещу Джерард. — Трябва да се съвземеш, да правиш гимнастика, да укрепиш тези твои немощни гърди, вместо да седиш безкрайни часове сред влажните развалини. Да, и трябва да учиш, а не да си пилееш времето.

Руменината изчезна от лицето на Джерард, юношеската мекота на чертите му — също.

— Аз уча и вече съм приет в колежа „Св. Троица“ в Кеймбридж за есенния семестър следващата година. Пейшънс и Мини искат да отида в Лондон, така че ще отида, а затова не ми е необходимо да уча.

— Наистина не е необходимо — намеси се спокойно Вейн. — Този портвайн е превъзходен. — Наля си още една чаша и плъзна гарафата към Едмънд. — Предполагам, че дължим благодарност на покойния сър Хъмфри, който е разбирал от вина. — Намести се удобно. Над ръба на чашата срещна погледа на Хенри. — А с горите и храсталациите на сър Хъмфри как се оправя пазачът на дивеча?

Гарафата стигна и до Хенри.

— Гората над пътя за Уолгрейв си струва да се пообиколи.

Генерала изсумтя.

— Зайци колкото щеш покрай реката. Вчера излязох с пушката... натъпках три в торбата.

Всеки имаше какво да разкаже... с изключение на Уитикъм. Беше сдържан и обгърнат с ледено неодобрение.

Когато темата за лова взе да се изчерпва, Вейн остави чашата си.

— Мисля, че е време да се присъединим към дамите.

* * *

Пейшънс чакаше нетърпеливо в гостната и се мъчеше да не гледа постоянно вратата. Повече от половин час си допиваха портвайна. Един бог знае какви нежелани идеи е попил Джерард. Вече отправи безброй молитви дъждът да премине и на сутринта времето да се проясни. Тогава господин Вейн Синстър ще си замине и ще отнесе със себе си своята „джентълменска елегантност“.

До нея госпожа Чедуик просветляваше Анджела:

— Те са шестима... по-скоро бяха шестима. Сейнт Ив се ожени миналата година. Но няма две мнения — всички Синстъррови са от сой,

въплъщение на онова, което човек иска да види у един джентълмен.

Очите на Анджела, вече кръгли и огромни като чаени чинийки, станаха още по-огромни.

— Всички ли са така добре сложени като този господин Синстър?

Госпожа Чедуик стрелна с укорителен поглед Анджела.

— До един са много елегантни, разбира се, но съм чувала да се говори, че Вейн Синстър е най-елегантният.

Пейшънс преглътна едно презрително „хм“. Ама че късмет... щом е трябвало тя и Джерард да срещнат някой Синстър, защо да е най-елегантният? Съдбата си играеше с нея. Прие поканата на Мини да прекара есента и зимата в нейния дом, после да отидат в Лондон за светския сезон. Беше сигурна, че съдбата ѝ се усмихва благосклонно, че се намесва да изглади пътя ѝ. Без съмнение се нуждаеше от помощ.

Не беше глупава. Още преди месеци разбра, че макар и да му беше бавачка, майка, опекун през целия живот, не можеше да осигури на Джерард финалната насока, която му бе необходима, за да прекрачи прага към зрелостта.

Не можеше да му бъде ментор.

В живота му нямаше подходящ джентълмен, от когото брат ѝ да вземе образец. Изгледите да открият такъв джентълмен в дълбоката провинция бяха слаби. Прие с радост поканата, намери кой да управлява Грейндж, докато я няма, и с Джерард се отправиха на юг.

През цялото пътуване правеше описание на мъжа, който ще приеме за ментор на Джерард... и на когото ще повери крехката младост на своя брат. Докато стигнаха Белами Хол, беше фиксирала точни критерии.

В края на първата вечер заключи, че нито един от присъстващите джентълмени не отговоря на нейните строги изисквания. Всички притежаваха качества, които одобряваше, но и такива, които не одобряваше. Най-вече никой не ѝ вдъхваше безусловно и абсолютно уважение, а точи критерий беше решаващият.

Сви рамене, прие философски волята на съдбата и отправи поглед към Лондон. Там потенциалните кандидати за позицията ментор на Джерард очевидно ще бъдат повече. С Джерард заживяха спокойно и безгрижно сред домочадието на Мини.

Сега спокойствието и безгрижието останаха в миналото... и щяха да останат там, докато Вейн Синстър не си замине.

В този момент вратата на гостната се отвори. Едновременно с госпожа Чедуик и Анджела Пейшънс се обърна и проследи как джентълмените влизат. Водеше ги Уитикъм Колби, както обикновено с нетърпимо надменен вид, той се приближи до канапето, на което седяха Мини и Тимс, а на стол до тях — Алис. След него се появи Едгар и Генерала; по взаимно съгласие те се запътиха към камината, където Едит Суитънс с вяла усмивка прилежно плетеше дантела.

Без да отделя поглед от вратата, Пейшънс най-сетне видя Едмънд и Хари да влизат бавно и полека. Изруга под нос, после се покашля, за да прикрие неблагоприятното си. „Мътните го взели Вейн Синстър.“

Само си го помисли и той застана на прага с Джерард до себе си.

Мислените ругатни на Пейшънс достигнаха нови висоти. Госпожа Чедуик не беше излъгала. Вейн Синстър беше образец на елегантен джентълмен. Косата му меко блестеше на светлината на свещите като лъскав лешник с няколко нюанса по-тъмна от нейната, чупка подир елегантна чупка обграждаха безупречно главата му. Дори от разстояние силата на чертите му въздействаше — резки и строги, чело, нос, челюсти, страни, като че ли бяха изваяни от скала. Само устните му, продълговати и тънки, с лека насмешка, разнообразяваха строгостта и вродената интелигентност, както и лукавството, което светеше в сивите му очи, намекваха едва-едва за смъртен човек... всичко останало, осъзнаваше постепенно Пейшънс, включително източеното му жилаво тяло, беше божествено.

Пейшънс не желаше да види как безупречно обгръща яките му рамене неговият сив редингот, очевидно ушит в някое от прочутите ателиета в Бат, как превъзходната кройка подчертава широките му гърди и много по-тесни хълбоци. Не желаше да забележи колко прецизно, удивително елегантно и семпло е завързана бялата му вратовръзка. И определено не й беше необходимо да забелязва дългите му гъвкави крака.

Той застана пред вратата, а Джерард до него. Докато ги гледаше, Вейн подхвърли нещо смешно, илюстрирайки думите си с жест, толкова грациозен, че тя стисна зъби до счупване. Джерард отговори живо със светнало лице и грейнали очи. Вейн обърна глава от другия край на салона очите му срещнаха нейните.

Пейшънс можеше да се закълне, че някой я удари силно с юмрук в корема. Просто престана да диша. Като задържа погледа ѝ, Вейн повдигна едната си вежда... между тях припламна предизвикателство, едва доловимо, но преднамерено и абсолютно невъзможно да се разбере погрешно.

Пейшънс настръхна. Пое дъх, от което отчаяно се нуждаеше, и се извърна. Лепна на устните си престорена усмивка, когато Едмънд и Хари стигнаха до нея.

— Господин Синстър няма ли да се присъедини към нас? — Анджела, несъзнаваща изпепеляващия поглед на майка си, се наведе да погледне зад Хенри, където Вейн и Джерард още разговаряха до вратата. — Сигурна съм, че с нас ще му бъде много по-забавно да разговаря, отколкото с Джерард.

Пейшънс прехапа устна, не беше съгласна с Анджела, но горещо се надяваше желанието ѝ да се сбъдне. За миг като че ли се появиха такива изгледи; устните на Вейн се закръглиха, докато казваше нещо на Джерард, после той се обърна и... отиде при Мини.

И не друг, ами Джерард се присъедини към тяхната компания.

Пейшънс прикри облекчението си и го посрещна с ведре усмивка, като старателно отбягваше да погледне към канапето. Едмънд и Джерард моментално се заловиха да скицират следващата сцена от мелодрамата на Едмънд, развлечение, което и двамата харесваха. Хенри, без да изпуска от очи Пейшънс, правеше твърде очевидни усилия снизходително да ги насърчава. Неговото поведение и прекалено топлия му поглед досаждаха на Пейшънс както обикновено.

Анджела, естествено, се нацупи и не беше особено приятна гледка. Госпожа Чедуик, привикнала с глупостта на дъщеря си, въздъхна и се предаде; двете с Анджела, сега сияеща от възхита, се запътиха към компанията около канапето.

Пейшънс беше доволна да остане там, където си беше, дори това да означаваше, че трябва да издържи пламенния поглед на Хенри.

След петнайсетина минути пристигна количката за сервиране с чая. Мини го наливаше, бърбрейки през цялото време. С крайчеца на очите си Пейшънс забеляза, че Вейн Синстър беседва дружелюбно с госпожа Чедуик; Анджела, напълно пренебрегната, заплашваше да се нацупи отново. Тимс подхвърли някаква забележка, която разсмя всички; Пейшънс видя как мъдрата компаньонка на леля ѝ се усмихва

нежно на Вейн. От всички дами около канапето само Алис Колби изглеждаше безразлична, но поне не се превземаше. Според Пейшънс Алис беше по-напрегната от всякога, като че ли сдържаше неодобрението си само с усилие на волята. Но за обекта на нейния гняв тя сякаш беше невидима.

Пейшънс настрои уши към разговора, който в момента водеше брат ѝ на тема „светлината“ в развалините. Без съмнение по-безопасни от остроумната забележка, която предизвика следващата вълна от смях в компанията около канапето.

— Хенри!

Викът на госпожа Чедуик накара Хенри да се обърне, после той се усмихна и кимна на Пейшънс.

— Извинете ме, скъпа, веднага се връщам. — Погледна Джерард. — Не искам да пропусна нито един от тези блестящи проекти.

Пейшънс знаеше много добре, че Хенри всъщност не се интересува от Джерард или от драматургичното произведение на Едмънд, и само му се усмихна.

— За тази сцена бих се възползвал от арката на заден план. — Джерард сви вежди, очевидно представяйки си естествения декор. — Пропорциите ще бъдат идеални.

— Не, не — възрази Едмънд. — Трябва да бъде в манастира. — В този момент погледът му се плъзна покрай Пейшънс и той се засмя. — Виж ти, викат ли ни?

— Да.

Кратката дума беше произнесена с толкова дълбок глас, че напомни буквално буботене, което прозвуча в ушите на Пейшънс като камбанен звън за бедствие. Тя бързо се обърна.

С чаши чай във всяка ръка Вейн погледна Едмънд и Джерард и им направи знак с глава към количката за сервиране.

— Очакват ви.

— Охо, готови сме! — Едмънд жизнерадостно се изнесе, сподирен от Джерард.

Изоставиха Пейшънс съвсем сама в безлюдния край на гостната с единствения джентълмен от цялата компания, когото искаше да прати по дяволите.

— Благодаря. — Взе чашата чай със сковано кимване. Започна да пие с надменно спокойствие. И се опитваше да не обръща внимание с

каква лекота я изолира, как я отдели от стадото, където се чувстваше в безопасност. Веднага беше разпознала женкаря у него; очевидно беше много изкусен в това отношение. Факт, който отсега нататък нямаше да забрави. Наред с всичко останало.

Усещаше погледа му върху лицето си. Решително вдигна глава и срещна очите му.

— Мини спомена, че отивате в Лимингтън, господин Синстър. Сигурно с нетърпение очаквате дъждът да престане.

Пленителните му устни помръднаха.

— Нетърпелив, но с мярка, госпожице Дебингтън.

На Пейшънс ѝ се искаше гласът му да не беше толкова дълбок; изнервяше я.

— Все пак — избоботи провлечено той, загледан в очите ѝ — не бива да подценявате сегашната компания. Тя предлага много развлечения, които вече си отбелязах, и които, убеден съм, ще осмислят непредвидения ми престой.

Нямаше намерение да се поддава на заплахи. Пейшънс отвори широко очи.

— Заинтригувахте ме, сър. Не мога да си представя, че в Белами Хол има нещо достатъчно забележително, за да привлече вниманието на джентълмен с вашите... склонности. Моля ви, осветлете ме.

Вейн видя предизвикателното ѝ изражение. Вдигна чашата и отпи, взирайки се през цялото време в очите ѝ. След това, като сведе глава, докато поставяше чашата върху чинийката, се приближи до нея и двамата се озоваха с почти допрени рамене. Той беше застанал с гръб към салона. Плъзна поглед покрай рамото ѝ и вдигна вежда.

— Бих могъл да бъда яростен почитател на аматьорските театрални представления.

Въпреки решителността, устните ѝ потрепнаха.

— Стават и чудеса — отговори и се извърна на другата страна.

Едната вежда на Вейн се вдигна. Той продължи лениво да дебне, бавно да кръжи около нея, галейки с поглед извивките на шията и тила ѝ.

— Да не забравяме и брат ви. — В същия миг тя замръзна, лицето ѝ стана като на изпечен покерджия, подобно онова на Алис Колби. Зад нея Вейн повдигна и двете вежди. — Кажете ми — прошепна той, преди тя да се изниже — какво е направил, за да

спечели неодобрителните погледи, които му хвърлят не само Уитикъм и Генерала, но също Едгар и Хенри?

Получи отговор, бърз, решителен, с явно горчив тон:

— Нищо. — След кратка пауза, по време на която отбранителното напрежение в раменете ѝ леко намаля, добави: — Те имат съвсем неточна представа за това как младеж като Джерард трябва да се държи.

— Хм. — Обяснението, отбеляза си Вейн, хвърляше много малко светлина върху проблема. — В случая ми дължите благодарност. — Тя се изненада и го погледна; той се взря в очите ѝ. — Позволих си да се притека на помощ в критичен момент и да възпра прекалено разгорещената реакция на Джерард, когато Уитикъм го скастри.

Тя потърси очите му, после се извърна настрана.

— Постъпили сте така, само за да се спасите от безсмислени препирни.

Като я наблюдаваше как отпива глътка чай, Вейн надутото повдигна веждите си; по случайност беше донякъде права.

— Вие също — каза той, снишавайки глас — не сте ми благодарили, че ви спасих да не паднете в цветната леха.

Тя дори не го погледна.

— Вината е изцяло ваша, че едва не паднах. Ако не се бяхте промъкнали тихомълком зад мен, нямаше никаква опасност да се озова сред бурените. — Стрелна го с очи и страните ѝ леко поруменяха. — Един джентълмен трябва да се покашля или да направи нещо подобно.

Вейн улови погледа ѝ и се усмихна с бавна, Синстърова усмивка.

— Ах — прошепна с много нисък глас. Помръдна съвсем леко и се намести още по-близо до нея. — Разбирате ли, аз не съм джентълмен, аз към Синстър. — Като че ли я посвещаваше в някаква тайна, спокойно я осведоми: — Ние сме завоеватели... а не джентълмени.

Пейшънс се вгледа в очите му, в лицето и почувства как я полазват изключително странни тръпки. Току-що изпи чая, а устата ѝ беше ѝ пресъхнала. Премигна, после пак и реши да пренебрегне последната му забележка. Присви очи към него.

— Нима се надявате да ме принудите да се чувствам благодарна... и впоследствие да си въобразя, че съм ви длъжница?

Веждите му се извиха, хипнотичните устни се закръглиха. Сивите му очи, странно предизвикателни, се вгледаха в нейните.

— Струва ми се естествена отправна точка, откъдето да започна да подкопавам вашата защита.

Пейшънс почувства, че нервите ѝ вибрират от дълбокия му глас, че сетивата ѝ се разлюляват, когато осъзна думите му. Очите ѝ, потънали в неговите, се разшириха, в белите ѝ дробове не остана въздух.

Трескаво се мъчеше да се сети за остроумен отговор, с който да развали неговата магия.

Той се взираше в нея с арогантно повдигната вежда.

— Не се покашлях, защото се разсеях, което беше изцяло по ваша вина.

Беше съвсем близо до нея и напълно контролираше нейното въображение и нейните усещания. Отново я огледа внимателно и едната му вежда отново се изви.

— Между другото — прошепна с глас като черно кадифе — какво търсехте между цветята?

— Ето къде си бил!

Останала без дъх, Пейшънс се обърна и съзря Мини, която се носеше като галеон с опънати платна. Цялата британска флотилия нямаше да бъде посрещната по-радушно.

— Нали ще извиниш една стара жена, Пейшънс, скъпа, но наистина трябва да говоря на четири очи с Вейн.

Мини се усмихна жизнерадостно първо на нея, после на него, и хвана под ръка Вейн. Той веднага сложи своята ръка върху нейната.

— На твоите заповеди.

Въпреки учтивостта, Пейшънс долови как се подразни, че Мини осуети плановете му спрямо нея. След кратка пауза той се усмихна пленително на Мини.

— В твоя апартамент ли?

— Моля те, извини ме, че те отвличам.

— Няма причина да се извиняваш, заради теб съм тук.

Поласкана, Мини засия. Вейн изправи глава и срещна погледа на Пейшънс. Все така усмихнат, кимна.

— Госпожице Дебингтън.

Пейшънс също кимна и за малко пак да се разтрепери, но се овладя. Макар да се оттегли грациозно, тя остана с безпогрешно впечатление, че той не е капитулирал.

Наблюдаваше го, докато прекосяваше гостната — Мини се подпираше на него, бърбрейки оживено, той вървеше с наведена глава, изцяло погълнат от нея. Пейшънс се смръщи. От мига, в който разпозна маниерите му, отъждестви Вейн Синстър с баща си, друг един хитър, привидно благ джентълмен. Всичко, което знаеше за човешкия род, беше научила от него, нейния красив баща с неспокоен дух. А което беше научила, беше го научила добре — нямаше никакъв шанс да се заплесне по добре сложени рамене и дяволска усмивка.

Майка ѝ беше обичала баща ѝ нежно, дълбоко, до полуда. За съжаление, мъжете от неговата порода не бяха любещи и верни, не бяха от онези, които умните жени обичаха, защото те не ценяха любовта, не я приемаха, нито пък ѝ отговаряха. Още по-лошо, поне в очите на Пейшънс, такива мъже нямаха склонност към семеен живот, нямаха любов в душите си, която да ги привърже към домашното огнище, към децата им. От всичко, което беше видяла през най-ранните си години, знаеше, че елегантните джентълмени избягват дълбоките чувства. Избягват обвързване, избягват любовта.

За тях бракът е въпрос на богатство и обществено положение. Горко на всяка жена, която не успее да го разбере.

Затова Вейн Синстър беше начело в нейния списък с джентълмени, които твърдо не желаше да бъдат ментори на Джерард. В никакъв случай нямаше да позволи Джерард да стане като баща си. Имаше такава склонност, никой не го отричаше, но щеше да се бори до последния си дъх, за да го отклони от този път.

Пейшънс изпъна рамене, оглеждайки салона, забеляза другите пред камината и около канапето. Без Вейн и Мини беше по-тихо, не така колоритно и оживено.

Докато го наблюдаваше, Джерард хвърли бдителен поглед към вратата.

Беше от ясно по-ясно, трябваше да предпази Джерард от развращаващото влияние на Вейн Синстър. У нея се промъкна леко съмнение, представи си и Вейн, отнасящ се към Мини безкрайно внимателно и нежно. Пейшънс сви вежди. Сигурно се преструва.

Помисли си, че не бива да съди за него по претенциозните му тоалети, и все пак никога досега не беше се лъгала.

От друга страна, нито баща ѝ, нито неговите изискани приятели, нито други от същата пасмина, които познаваше, имаха чувство за хумор. Поне не живо и чаровно като на Вейн Синстър. Беше изключително трудно да устои човек на предизвикателството да отвърне или да не се включи в играта. Пейшънс сви още повече вежди. После премигна, изпъна гръб и се понесе през салона да остави чаената чаша на количката за сервиране.

Вейн Синстър определено развърщаваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Вейн водеше под ръка Мини, докато изкачиха стълбището и минаха по тъмните коридори. След смъртта на сър Хъмфри, тя се премести в просторен апартамент в края на едното крило, а Тимс се настани в съседната стая.

Мини спря пред своята врата.

— Удар на съдбата, който веднага трябва да отклониш.

„Зная.“ Вейн не произнесе на глас онова, което си помисли. Отвори широко вратата.

Мини се подпря тежко на тръстиковия бастун, понеже вече не беше „сред обществото“ и отиде до креслото пред камината.

— Не съм сигурна какво е. — Тя седна и надипли шаловете си. — Но съм сигурна, че не ми харесва.

Вейн подпря раменете си на полицата над камината.

— Разкажи ми.

Мини сбръчка вежди.

— Не си спомням точно кога започна, но беше по някое време след като Пейшънс и Джерард пристигнаха. — Вдигна поглед към Вейн. — Не казвам, че те имат нещо общо, просто така ми е по-удобно да определя момента.

Вейн наклони глава.

— Какво забеляза?

— Започнаха първо кражби. Дребни предмети — малки бижута, кутийки за енфие, украшения, разни джунджурии. Всичко, което може да се пренесе прибрано в джоб.

Лицето на Вейн стана сериозно.

— Колко кражби имаше?

— Не знам. Никой от нас не знае. Минали са вероятно дни, дори седмици, преди някой да забележи, че липсват. Ами те са такива, не особено забележими.

Такива, които могат да паднат в цветна леха. Вейн се намръщи.

— Каза, че първо започнали кражбите, а какво последва?

— Странни случки. — Въздишката на Мини преливаше от отчаяние. — Те го наричат „Привидението“.

— Призрак ли? — Вейн премигна. — Тук няма призраци.

— Защото ти и Девил щяхте да ги откриете, ако имаше, нали? — Мини се подсмихна. — Това е самата истина. — След това стана по-сериозна. — Затова зная, че е дело на жив човек, някой от моето домакинство.

— Има ли нови слуги... нови работници в градините?

Мини поклати глава.

— Всички работят при мен от години.

— Хм. — Вейн застана нащрек. Неодобрението насочено към Джерард започна да придобива смисъл. — Какво прави това привидение?

— Като начало издава разни звуци и вдига шум. — Очите на Мини се оживиха. — Винаги започва, когато тъкмо съм заспала. — Посочи към прозорците. — Имам лек сън, а този апартамент гледа към развалините.

— Какви звуци?

— Стенания и глухи... стържещи звуци, като че ли камъните се търкат един о друг.

Вейн кимна. Двамата с Девил бяха размествали достатъчно камъни от развалините, за да си спомня ясно звука.

— После между развалините пробягват светлини. Познаваш местността... дори през лятото има мъгла през нощта, идва от реката.

— Някой опитал ли се е да хване това привидение?

Мини поклати глава.

— Отказах да подкрепя подобна мярка. Настоях всички да ми дадат дума, че няма да припарват до развалините. Знаеш колко са опасни дори на дневна светлина. Да преследваш блуждаещи огньове в мъглата през нощта е чиста лудост. Изпотрошени крайници, разбити глави — не! Не искам да чувам!

— А те съдържаха ли обещанието?

— Да, доколкото знам. — Мини направи гримаса. — Но познаваш къщата, има безброй прозорци и врати, през които безпрепятствено се влиза и излиза. И знам, че един от домашния кръг е призракът.

— Което означава, че щом той влиза и излиза незабелязано, другите също могат. — Вейн скръсти ръце. — Да разгледаме домочадието. Кой се интересува от развалините?

Мини започна да брои на пръсти.

— Разбира се, Уитикъм. Казах ли ти за неговите проучвания? — Вейн кимна и Мини продължи: — Прочете биографиите на всички игумени и на първите Белами. Има сериозен интерес. Не бива да забравям Генерала. Развалините бяха любимото му място за разходка години наред. — Сгъна последния си пръст. — Едмънд с неговата пиеса... и Джерард, естествено. Двамата прекарват много време сред развалините. Едмънд общува със своята муза, Джерард рисува. — Загледа ръката си със свитите пръсти. — И най-накрая Пейшънс, но нейният интерес е в резултат на присъщото ѝ любопитство. Обича да се вре насам-натам, докато се разхожда.

Вейн си го представи.

— Не проявяват ли интерес другите жени или Хенри Чедуик?

Мини поклати глава.

— Все чешити... всичко на всичко петима.

— Точно така. — Мини се загледа в огъня. — Не зная кое ме тревожи повече — призрака или крадеца. — Въздъхна тежко-тежко и погледна Вейн. — Искам да те помоля, мило момче, дали не би могъл да останеш и да разрешиш загадката.

Вейн сведе поглед към лицето на Мини, към нежните ѝ страни, които бе целувал безброй пъти, към ясните очи, които го бяха гледали и с укор, и с много любов. В един миг друг образ застана пред него, образът на Пейшънс Дебингтън. Същата структура на костите, същите очи. Съдбата отново се взираше право в лицето му.

Не можеше да откаже, да офейка... всяка частица от неговата същност се противеше на разумно обмисляне. Един Синстър никога не приемаше поражение, макар че често рискуваше живота си. Мини беше от семейството и трябваше да бъде защитавана до смърт.

Вейн отново нагласи на фокус лицето на Мини и отвори устни...

Остър писък продра тишината.

Той се втурна към вратата, преди да заглъхне първият ек. Не така силни писъци го поведоха през лабиринта от зле осветени коридори, нагоре и надолу по стълбища на различни нива. Писъците го отведоха в срещуположното на Мини крило, един етаж по-горе.

Източникът на писъците беше госпожа Чедуик.

Когато стигна при нея, тя беше пред припадък, подпряна на една от масичките покрай стената, с ръка върху едрата си гръд.

— Мъж! — Сграбчи ръкава на Вейн и посочи към коридора. — С дълга пелерина... видях го застанал тук, точно пред моята врата.

Въпросната врата тънеше в мрак. Коридорът се осветяваше само от свещта в един аплик, която хвърляше слаби отблясъци зад тях към пресечната точка на два коридора. Чу се тропот от забързани стъпки. Вейн се отскубна от госпожа Чедуик.

— Чакайте тук.

Закрачи смело по коридора.

Нямаше никой в сенките. Отиде до края, където беше стълбището. Не се чуваше шум от отдалечаващи се стъпки. Вейн се върна обратно. Обитателите на къщата бяха се събрали около госпожа Чедуик.

Пейшънс и Джерард също бяха тук, както и Едгар. Вейн се добра до вратата на госпожа Чедуик, отвори я широко и влезе.

И в стаята нямаше никого.

Като се върна при госпожа Чедуик, тя беше обляна от светлината на свещник с три свещи, който Пейшънс държеше високо. Пиеше вода и цветът на лицето ѝ беше по-нормален.

— Тъкмо идвах от стаята на Анджела. — Хвърли мимолетен поглед на Вейн и той би се закълел, че дамата поруменя още малко. — Побъбрихме си малко. — Пийна пак вода и гласът ѝ поукрепна. — Отивах в моята спалня, когато го видях. — Посочи коридора. — Хей там.

— Пред вашата врата ли?

Госпожа Чедуик кимна.

— С ръка на дръжката.

Щял е да влезе. Като прецени колко минути му отне да прекоси половината къща, крадецът... ако е бил крадец... е имал предостатъчно време да изчезне. Вейн се намръщи.

— Споменахте нещо за пелерина.

Госпожа Чедуик закима.

— Дълга пелерина.

Или полата на дълга дамска рокля. Вейн пак погледна към коридора. Дори на по-силната светлина от свещника, би било трудно

да се различи мъжка или женска е фигурата. Нямахте гаранция дали е мъж, или жена.

— Само като си представя! Можеше да ни убие в леглата!

Всички глави, наистина всички, защото цялото домочадие на Мيني беше се събрало, се обърнаха към Анджеला.

С ококорени очи тя ги изглежда.

— Сигурно е някой луд!

— Защо?

Вейн беше отворил уста да зададе същия въпрос, но Пейшънс го изпревари.

— Защо, за бога, някой ще дойде чак тук — продължи тя, — ще нахлуе точно в тази къща и ще се спре точно пред вратата на майка ти... после ще изчезне, веднага щом се е разпищяла? Ако е бил луд с намерение да убива, е имал предостатъчно време да свърши деянието си.

И госпожа Чедуик, и Анджеला я зяпнаха, поразени от безжалостната ѝ логика.

Вейн затвори уста.

— Няма място за мелодрами, който и да е бил, вече си е отишъл.

Вероятно не много надалеч.

На Уитикъм му хрумна същата мисъл.

— Всички ли са тук? — Огледа се, останалите също, безспорно цялата компания присъстваше, дори Мастърс, застанал най-отзад. — Ами тогава — каза Уитикъм, вглеждайки се в лицата, — къде са били всички? Джерард?

Вейн беше съвсем сигурен, че не случайността се намеси, за да произнесе Уитикъм първо името на Джерард.

Момчето стоеше до Пейшънс.

— Бях в салона за бiliarд.

— Сам?

Намекът на Уитикъм беше прозрачен.

— Да, сам. — Джерард стисна зъби.

Генерала промърмори:

— Защо, по дяволите, човек си пилее времето сам в бiliarдната?

По страните на Джерард плъзна руменина. Хвърли поглед на Вейн.

— Просто разбутах топките.

Един бърз поглед беше достатъчен на Вейн; Джерард е упражнявал удара си, докато го е чакал. Билиардният салон беше именно мястото, където един джентълмен, такъв, какъвто беше Вейн, се предполага, че ще прекара час-два, преди да се оттегли. Всъщност ако нещата не бяха взели такава насока, щеше да отиде там.

На Вейн не му харесаха обвинителните погледи, които бяха насочени към Джерард. Нито на Пейшънс, Мини и Тимс. Взе думата преди тях.

— Това е ваше мнение. Къде са били другите?

Накара всеки да обясни къде е бил в момента на случката. С изключение на себе си и Мини, на госпожа Чедуик, Анджела, Пейшънс и Тимс, никой не е бил в полезрението на друг. Уитикъм се е върнал в библиотеката; Едгар влязъл да си вземе книга и отишъл във всекидневната. Едмънд забравяше всичко, когато музата го споходеше, както очевидно е станало и е останал в салона. Генерала, явно подразнен от спонтанния поетичен изблик на Едмънд, се върнал в трапезарията. От червения цвят на лицето му, Вейн заподозря, че неговата цел е била гарафата с бренди. Хенри Чедуик е бил в стаята си.

Когато Вейн я попита за местонахождението ѝ, Алис Колби го изгледа свирепо.

— Бях в стаята си на долния етаж.

Вейн само кимна.

— Много добре. Предлагам, всички да се оттеглим, след като крадецът отдавна вече го няма.

Повечето от присъстващите се разотидоха. Джерард се поколеба, но когато Пейшънс го побутна, хвърли извинителен поглед на Вейн и тръгна. Както можеше да се предвиди, Пейшънс, Мини и Тимс останаха.

Вейн погледна лицата им, на които беше изписана решимост, въздъхна и им направи знак да останат.

— В стаята на Мини.

Хвана Мини под ръка и се обезпокои, когато почувства колко тежко се облегна на него. Изкуши се да я понесе на ръце, но знаеше, че ще нарани гордостта ѝ. Затова се съобрази с нейната походка.

Когато стигнаха до апартамента ѝ, Тимс беше разпалила огъня в камината, а Пейшънс беше бухнала възглавничките на фотьойла на Мини. Вейн я съпроводи до него и тя се отпусна с тежка въздишка.

— Не е бил Джерард.

Категоричното изявление беше от Тимс.

— Не мога да понасям начина, по който всички хвърляха подозрителни погледи към него. Превърнаха го в изкупителна жертва.

Мини кимна. Пейшънс само погледна Вейн. Тя стоеше до фотьойла на Мини с вдигната глава, с твърде силно сключени ръце, предизвиквайки го да обвини брат ѝ.

Вейн направи кисела физиономия.

— Той ме е очаквал. — Като пристъпи до камината, зае обичайната си поза, подпирайки раменете си на полицата. — А това, според последните ми проучвания, не е престъпление.

Тимс подсмръкна.

— Точно така. Това е очевидно.

— Щом всички сме на едно мнение, тогава предлагам да забравим за инцидента. Не виждам начин да го свържа с никого.

— Мастърс не е открил пропуски в ничие алиби. — Пейшънс вирна брадичка, когато Вейн я погледна. — Попитах го.

Той продължи да я гледа, после кимна.

— В такъв случай тази вечер не се разкри нищо... няма какво повече да се направи, освен да се отправим към леглата си.

Той не откъсваше очи от лицето ѝ. Тя кимна.

— Както кажете. — Наведе се към Мини. — Необходима ли съм ви, мадам?

Мини беше капнала от умора и се усмихна насила.

— Не, мила. — Обгърна с две ръце ръката на Пейшънс. — Тимс ще се погрижи за мен.

Пейшънс целуна Мини по страната. Изправи се и с Тимс се спогледаха тайно. Вейн тръгна след нея и посегна да отвори, когато тя спря в очакване пред вратата. Бяха в същото положение, както следобеда, когато той съвсем умишлено я смути. Този път тя се поколеба, после го погледна право в очите.

— Не вярвате, че е бил Джерард.

Думите ѝ бяха и въпрос, и твърдение. Вейн задържа погледа ѝ, после поклати глава.

— Зная, че не е бил Джерард. Вашият брат не би излъгал, за да се спаси... и не се опита.

За миг се взря в очите му, след това наведе глава. Вейн отвори вратата и я затвори след нея. После се върна до камината.

— Е? — въздъхна Мини. — Ще приемеш ли задачата?

Вейн сведе поглед към нея и демонстрира своята прословута усмивка.

— След тази малка интерлюдия как бих могъл да откажа?

Наистина как!

— Слава богу! — отдъхна си Тимс. — Господ вижда, че тук имаме нужда от малко здрав разум.

Вейн си отбеляза наум това мнение, в случай че му потрябва по-късно. Подозираше, че в представите на Пейшънс Дебингтън здравият разум е нейна запазена марка.

— От утре започвам да душа. До тогава... — погледна Мини. — Както казах, по-добре да забравим за случката.

Мини се усмихна.

— Като знам, че ще останеш, ми стига да се успокоя.

— Чудесно.

Вейн изпъна снага и се обърна.

— О... ах, Вейн...?

Той погледна през рамо с повдигната вежда, но не се спря.

— Зная, но не ме моли да давам обещание, което няма да спазя.

Мини се намръщи.

— Само се пази... не искам да давам обяснения на майка ти, ако си счупиш крак или не дай боже — главата.

— Бъди спокойна, нямам намерение да си чупя нито краката, нито главата. — Вече до вратата, Вейн пак погледна назад с безочливо вдигната вежда.

— Както несъмнено си чула, ние Синстърови сме победители.

И усмихнат чаровно, излезе.

Мини се загледа във вратата, докато се затвори. Взе да придърпва шаловите си с нервна усмивка.

— Победители! Ами!

Тимс се приближи да помогне.

— Като имам предвид, че всичките седмина от сегашното поколение се върнаха от Ватерло здрави и читави, без нито една драскотина, бих казала, че имат известно право да претендират за това звание.

Мини издаде недвусмислено грубиянско възклицание.

— Познавам Вейн и Девил от люлката, пък и другите почти толкова добре. — Перна нежно Тимс по лакътя. С нейна помощ се изправи. — Те са простосмъртни, колкото са чистокръвни, толкова са и нафукани. — Думите ѝ я накараха да се позамисли, след това се подсмихна. — Може и да не са непобедими, но мътните ме взели, ако не успеят във всичко.

— Точно така. — Тимс се усмихна. — Тъй че можем да стоварим нашите проблеми на гърба на Вейн. Небесата знаят, че е достатъчно широк.

И Мини се засмя.

— Абсолютно вярно. Ами, тогава... сложи ме да си легна.

* * *

Вейн направи всичко възможно да слезе рано за закуска. Когато влезе във всекидневната, където закусваха сутрин, завари само Хенри, който се беше насочил към подноса с наденички. След като си размениха по едно любезно кимване, Вейн се запъти да си сервира.

Тъкмо трупаше в чинията си резени шунка, когато се появи Мастърс с още един поднос. Остави го при другите блюда. Вейн улови погледа му.

— Има ли следи от взлом?

— Не, сър. — Мастърс беше иконом на Мини повече от двайсет години. Познаваше добре Вейн. — Още на разсъмване обиколих. Партерният етаж беше заключен преди инцидента. След това проверих още веднъж. Нито една врата или прозорец не бяха оставени отворени.

Което беше ни повече, ни по-малко според очакванията на Вейн. Мастърс излезе.

Вейн отиде до масата, издърпа стола в края на масата.

Хенри, който беше седнал на съседния стол, го погледна, докато се настаняваше.

— Проклетата работа, тази, от снощи. Майка ми още трепери. Неприятно ми е да го кажа, но младият Джерард наистина прекали с тези глупости с „призрака“.

Вейн вдигна вежди.

— Всъщност...

Някакво сумтене откъм вратата го прекъсна. Беше влязъл Уитикъм.

— Малкият простак трябва да бъде напердашен... да изплаши така кротките жени. Със здрава ръка трябва да му се дръпнат юздите... твърде дълго е оставен на грижите на жени.

Вътрешно Вейн настръхна; външно нито една бръчица не наруши обичайното му изискано изражение. Потисна порива да защити Пейшънс, също и Мини. Вместо това се престори на обзет от скука, леко разсеяна от любопитство.

— Защо сте толкова убедени, че снощи е бил Джерард?

Застанал до бюфета с блюдата, Уитикъм се извърна, но Генерала го изпревари:

— Очевидно е — изхриптя той, като влезе накуцвайки. — Че кой друг, а?

Веждите на Вейн отново се повдигнаха.

— Почти всеки, доколкото видях.

— Глупости — разфуча се Генерала и подпря бастуна си до бюфета.

— Освен мен, Мини, Тимс, госпожица Дебингтън, Анджела и госпожа Чедуик — повтори Вейн, — всеки един от вас може да е бил виновникът.

Генерала се обърна и го погледна свирепо изпод надвисналите вежди.

— Що за странност, що за врява вдигате. Защо на някой от нас ще му се прище да стресне Агата Чедуик?

Джерард влезе със сияещи очи и се закова на място. Лицето му, в началото по момчешки радостно, стана безизразно.

Вейн улови погледа му и направи знак с очи да отиде при бюфета.

— Именно — изрече провлечено, докато Джерард напрегнато пристъпи да си сервира, — но по същата логика, защо Джерард?

Генерала се намръщи и заби поглед в гърба на момчето. С чиния препълнена с индийско къри с риба, Генерала седна по-далеч от компанията. Уитикъм, стиснал устни и мълчейки неодобрително, седна срещу него.

Хенри намръщено се въртеше на мястото си. Той също погледна към Джерард, който се суетеше до бюфета, после се взря във вече празната си чиния.

— Де да знам... ами, момчетата са си момчета.

— Като човек, който се е възползвал от това извинение в най-голяма степен, съм принуден да отбележа, че Джерард е надминал с няколко години периода, когато нещата се обясняват по този начин. — Вейн срещна погледа на Джерард, щом той се обърна в ръце с пълна чиния. Лицето на Джерард беше леко поруменяло, очите му — бдителни. Вейн се усмихна непринудено и посочи стола до себе си. — Но той може би има наум извести предположения. Какво ще кажеш, Джерард, хрумва ли ти защо някой би поискал да изплаши госпожа Чедуик?

Трябваше да му се признае, че не се впусна веднага да говори; сви вежди, докато слагаше чинията си, бавно поклати глава и седна.

— Нямам представа защо някой ще кара госпожа Чедуик да пици. — Направи гримаса при спомена. — Но — погледна с благодарност Вейн, — чудех се дали уплахата е била случайност и лицето до вратата наистина е бил крадецът.

Предположението накара всички около масата да се замислят. По едно време Хенри кимна.

— Възможно е, защо не?

— Независимо от това — подхвърли Уитикъм, — не мога да си представя кой би могъл да е този крадец.

По тона му стана ясно, че още подозира Джерард.

Вейн отправи въпросителен поглед към Джерард.

Окуражен, той сви рамене.

— Не виждам на кого от нас са му притрябвали всичките тези джунджурии и дрънкулки, които изчезнаха.

Генерала изсумтя по неговия изискан начин.

— Сигурно защото са дрънкулки, нали? Ухажват с тях вятърничавите слугинчета, а?

Острият му поглед отново се впи в Джерард.

На него само това му трябваше, за да стане тъмночервен.

— Невинен! Кълна се в честта си!

Думите прозвучаха откъм вратата с решителен тон. Всички се огледаха — на прага беше застанал Едмънд в поза на просител, който

моли за справедливост съдия. Прекрати представлението, захили се, поклони се и с танцови стъпки се отпрати към бюфета.

— Съжалявам, че ви разочаровах, но се почувствах длъжен да разсея тази фантазия. Нито една от слугините няма да приеме такъв знак на уважение. Прислугата е предупредена за кражбите. Колкото до селата наоколо... — Едмънд направи драматична пауза и обърна изтерзан поглед срещу Вейн. — Повярвайте ми, там няма да откриете надеждна госпожица и за цял ден езда!

Вейн се захили и се прикри, надигайки чашата кафе, и тогава срещна смеещите се очи на Джерард.

Шумоленето на коприна привлече всички погледи към вратата. Появи се Пейшънс. Столовете изскърцаха, когато мъжете станаха. Тя им направи знак да седнат. Застана на прага, хвърли бегъл поглед на компанията и най-накрая погледът ѝ се спря на Джерард, който ѝ се усмихваше нежно.

Вейн забеляза как гърдите ѝ се повдигат и спускат, забеляза руменината по страните ѝ. Беше тичала.

Тя премигна и след като кимна на всички, се запъти към бюфета.

Вейн насочи разговора към по-безобидни теми.

— Ловният участък при Нортънс е най-близо — отговори Хенри на въпроса му.

Застанала до бюфета, Пейшънс си поемаше дълбоко дъх, докато разсеяно пълнеше чинията си. Беше решила да стане рано и да слезе за закуска навреме, за да защити Джерард. Вместо това се успа, измъчена от тревога и неспокойни сънища. На другите дами носеха поднос със закуската в стаите им, обичай, който тя така и не възприе. Наостри уши да разбере за какво разговарят зад нея и чу ленивия, провлечен говор на Вейн. Почувства как кожата ѝ настръхва и се намръщи.

Познаваше отлично членовете на домакинството от мъжки пол. Беше изключено да пропуснат обсъждането на снощната случка или да пропуснат да обвинят Джерард по един или друг начин. Но той очевидно беше в добро настроение, което означаваше само едно нещо. По някаква причина Вейн Синстър го е защитил вместо нея и е отклонил налудничавите подозрения от него. Смръщи се още повече, когато чу гласа на Джерард, звънтящ от младежки ентузиазъм, докато описваше просеката, по която щяха да яздят.

Пейшънс разшири очи, взе чинията си и се извърна. Отиде при брат си. Мастърс ѝ поднесе стола и тя седна.

Джерард се обърна към нея.

— Тъкмо разказвах на Вейн, че Мини е запазила най-добрите ловни участъци на сър Хъмфри. И пътят дотам е поносим.

Очите му блестяха така, както Пейшънс не ги беше виждала преди. Той пак се заговори с Вейн, усмихвайки се. Сърцето ѝ се сви. И тя погледна към председателското място на масата. Вейн седеше спокойно облегнат, широките му рамене изпъваха сивия жакет за езда. Едната му ръка беше отпусната на страничната облегалка на стола, другата беше върху масата и с дългите си пръсти държеше чашата за кафе.

На дневна светлина чертите му бяха изваяни така, както си ги представяше, а лицето му издаваше сила и строгост. Тежките клепачи криеха очите му, докато с ленив интерес слушаше как Джерард възхваляваше местните условия за езда.

От дясната ѝ страна Генерала изсумтя, после избута стола си назад. Уитикъм също стана. Един подир друг излязоха от стаята. Пейшънс започна да закусва и се опита да измисли друга тема за разговор.

Вейн забеляза, че се е смръщила. Прелъстителят у него се размърда и той реши да предприеме някакви действия. Беше сигурен, че тя ще го избягва. Загледа Джерард с притворени очи. Вейн се подсмихна. Почака, докато Пейшънс отхапа крайче препечена филийка.

— Всъщност — провлече той — възнамерявам да пояздя тази сутрин. Някой интересува ли се?

Джерард отговори на мига, горящ от нетърпение; Пейшънс, макар и далеч не толкова въодушевена, също отговори бързо. Вейн едва не се разсмя, като видя смаяното ѝ изражение, когато с уста невъзпитано пълна, чу как Джерард приема поканата с неприкрито удоволствие.

Пейшънс погледна през прозорците на всекидневната. Денят беше чудесен, ветрецът сушеше локвите. Преглътна и погледна Вейн.

— Мислех, че днес ще си заминете.

Той се усмихна бавно, прелъстително, хипнотизиращо.

— Реших да остана няколко дни.

„Проклятие!“ Пейшънс едва се сдържа и не изругае на глас. Погледна Едмънд.

Той поклати глава.

— Не, това не е за мен. Музата ме зове... трябва да се подчиня на нейните заповеди.

Пейшънс пак изруга наум и се обърна към Хенри. Той се позамисли, после направи гримаса.

— Прекрасна идея, но първо ще проверя как е мама. Ще ви догоня, ако ми се отвори възможност да поюздя.

Вейн отправи усмихнат поглед към Джерард.

— Явно ставаме само двамата.

— Не! — Пейшънс се закашля, за да прикрие проявената рязкост, после отпи от чая и вдигна поглед. — Ако почакате, докато се преоблека, аз също ще дойда.

Забеляза лукавия блясък в сивите му очи, но той спокойно и грациозно наклони глава, приемайки компанията ѝ, което всъщност беше същественото. Остави чашата и стана.

— Ще се срещнем при конюшните.

Вейн се изправи с обичайната си грация и я изпрати с поглед, след това седна и елегантно се изтегна. Вдигна чашата с кафето, за да прикрие победоносната си усмивка. Все пак Джерард не беше сляп.

— Какво мислиш, десет минути достатъчни ли са?

— О, най-малко.

Джерард се захили и взе каната с кафе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато стигна до двора на конюшните, Пейшънс беше взела твърдо решение. Вейн Синстър не подхождаше за ментор на Джерард, но имаше доказателство, че Джерард вече започваше да изпитва нездравословно уважение, което лесно можеше да отведе до раболепие. Преклонение пред героя. Опасни емоции.

Съзнаваше много ясно всичко това.

Беше праметнала през ръка шлейфа на кадифената си рокля за езда с цвят на лавандула, когато закрачи през двора. Стъпките ѝ ехтяха по калдъръма. Нейната интерпретация на положението веднага се потвърди.

Вейн беше възседнал грамаден сив кон за лов с елегантна непринуденост и без усилия контролираше буйното животно. До него, яхнал червеникавокафяв скопец, Джерард оживено бърбеше. Изглеждаше по-щастлив и по-спокоен за пръв път, откакто дойдоха. Пейшънс спря в сянката на арката и се загледа съсредоточено във Вейн.

Нейната майка често отбелязваше, че „истинските джентълмени“ изглеждат необикновено елегантни на кон. Като преглътна презрението си — нейната естествена реакция към подобно наблюдение, което неизменно се споменаваше във връзка с баща ѝ, Пейшънс неохотно си призна, че сега можеше да разбере гледната точка на майка си: имаше нещо в силата на мъжа, който владее животното и обуздава неговата сила, а от това стомахът ѝ се сви. Чаткането на копита прекъсна размишленията ѝ; позагледа се още малко, след това се смъмри и тръгна.

Гришам беше оседдал кафявата кобила, която тя предпочиташе. Пейшънс се качи на поставката и после се метна на седлото. Нагласи полата си и хвана юздите.

— Готови ли сме?

Въпросът зададе Вейн. Пейшънс кимна.

Естествено, той тръгна начело.

Утрото ги поздрави, свежо и ясно. Сивкави облачета се носеха тук-там по окъпаното небе; въздухът беше пропит с мирис на влажна зеленина. Първата им спирка беше на един хълм на пет километра от имението. Вейн не го свърташе на едно място и на няколко пъти препуска в галоп на кратки разстояния, което Пейшънс със сетни сили се постара да не наблюдава. След това сивият кон се изравни с кобилата и продължиха ездата в лек галоп. Джерард яздеше от другата ѝ страна. Никой не говореше, наслаждаваха се на гледките и на свежия въздух.

Когато изкачиха възвишението, Пейшънс спря коня до Вейн и се огледа. До нея Джерард се вираше в хоризонта и преценяваше пейзажа. Извърна се и погледна стръмнината зад Вейн.

— Дръж.

Джерард тикна юздите в ръцете ѝ и слезе от коня.

— Отивам да проуча пейзажа.

Пейшънс погледна Вейн, възседнал сивия кон с измамно спокойствие и с ръце кръстосани върху предницата на седлото. Той се усмихна вяло на Джерард, но не направи жест, че иска да го последва. И двамата се загледаха в Джерард, докато той се катереше по стръмния склон на хълма. Като стигна най-горе, им помахаша, после огледа околността. След това седна на земята и се взря в далечината.

Пейшънс се засмя и се обърна към Вейн.

— Опасявам се, че може да остане там с часове. В момента голямата му страст са пейзажите.

За нейна изненада, в сивите очи, които се вираха в нея, не се появи тревога при тази новина. Вместо това Вейн се усмихна.

— Зная — каза той. — Джерард спомена за увлечението си, затова му разказах за старата погребална могила.

Позамълча, после добави, без да откъсва очи от нея, като се усмихна още по-сърдечно.

— Гледката оттам е поразителна. — Очите му проблеснаха. — Гарантирам, че ще задържи вниманието на начеващ художник за доста време.

Пейшънс, с поглед потънал в сивите му очи, почувства как по кожата ѝ плъзва щипец студ. Тя премигна и сви вежди.

— Колко мило от ваша страна.

Обърна се и сама да види пейзажа. И отново изпита онова особено усещане на приливи и отливи, което изостряше чувствителността ѝ. Беше изключително странно. Би го отдала на повей на вятъра, но вятърът не беше студен.

До нея Вейн вдигна вежди, усмивката му на хищник биеше на очи. Нейният костюм за езда с лавандулов цвят не беше нов, още по-малко моден, но подходеше на фигурата ѝ и подчертаваше нейната деликатност, възбуждайки у него силен копнеж да я прегърне. Сивият кон се размърда и Вейн го укроти.

— Мини спомена, че сте родом от Дарбишър. Там яздехте ли много?

— Да, при всяка възможност. — Пейшънс го погледна. — Обичам ездата, но местата за езда около Грейндж са доста ограничени. Познавате ли областта около Честърфийлд?

— Не особено добре. — Вейн се подсмихна. — Там е доста далеч от моите ловни райони.

„За лисици... или за жени?“ — Пейшънс се въздържа да не го изрече на глас.

— Понеже познавате тукашната местност, да разбирам ли, че сте идвали и преди?

— Като дете братовчед ми и аз прекарвахме тук почти всяко лято по няколко седмици.

Пейшънс се зачуди.

— Изненадана съм, че Мини е оцеляла.

— Точно обратното, тя разцъфтяваше, докато ѝ гостувахме. Изпадаше във възторг от нашите лудории.

Тя се въздържа от повече забележки и той каза внимателно:

— Мини случайно ми спомена за странните кражби в къщата. — Пейшънс вдигна поглед, той го задържа. — Това ли търсехте в цветната леха? Нещо, което е изчезнало ли?

Пейшънс се поколеба и като се взря в очите му, кимна.

— Помислих си, че Мист я е бутнала от прозореца, но търсих навсякъде, преобърнах цялата стая, прерових цветната леха. Не я намерих.

— Какво беше?

— Малка сребърна ваза за една роза. — Описа формата на вазата. — Висока около десет сантиметра. Имам я от много години.

Едва ли е скъпа, но...

— Съжалявате, че е изчезнала. Защо снощи така ревностно криехте какво се е случило?

Лицето ѝ се вкамени. Пейшънс погледна Вейн право в очите.

— А вие защо не ми казахте, че господата вкъщи не са пропуснали да споменат на закуска тази сутрин, че според тях всички странни произшествия — „призрака“, както го наричат, и кражбите, са работа на Джерард?

— Не пропуснаха, но ние — Джерард, моя милост и най-изненадващо Едмънд, отбелязахме, че това мнение няма никакво реално основание.

Неподобаващият на една дама звук, който издаде Пейшънс, беше красноречив. Намекваше за раздразнение, безсилие и едва сдържана нетърпимост.

— Именно — съгласи се Вейн, — затова имате още една причина да ми бъдете благодарна.

Когато Пейшънс се извъртя стремително към него, той се намръщи.

— И на Едмънд за съжаление.

Без да иска, Пейшънс се подсмихна.

— Едмънд ще противоречи на по-старите, само за да си прави шега с тях. Той не взима нищо на сериозно, освен своята муза.

— Така да бъде.

Вместо да се смути, Пейшънс продължи да се вглежда в лицето му. Вейн повдигна вежда.

— Казах ви — измърмори той, задържайки погледа ѝ, — твърдо съм решил да ми бъдете длъжница. Не бива да се тревожите за отношението на господата към Джерард, докато съм тук.

Не вярваше, че гордостта ще ѝ позволи да приеме явното му предложение ударите и стрелите на обществото в имението да се отклоняват върху неговите широки рамене. Представяйки своята помощ замаскирана като интрига на прелъстител, се надяваше всичко да мине със свиване на рамене и хапливи забележки.

Отговорът, който получи, беше смръщена физиономия.

— Ами, ще ви бъда благодарна, ако се помъчите да ги вразумите. — Пейшънс погледна към Джерард, който още общуваше с хоризонта.

— Нали разбирате защо не искам да вдигам врява заради моята ваза... веднага ще обвинят Джерард.

Вейн повдигна вежди уклончиво.

— Както и да е. Ако пак изчезне нещо, кажете на мен, на Мини или на Тимс.

Пейшънс го погледна и сви вежди.

— Какво...

— Кой е този?

Вейн кимна към един конник, който се приближаваше към тях в лек галоп.

Пейшънс се обърна и въздъхна.

— Хартли Пенуик. — По изражението ѝ нищо не пролича, но тонът ѝ подсказа доста. — Син е на един от съседите на Мини.

— Добра среща, скъпа моя госпожице Дебингтън. — Пенуик, строен джентълмен, с жакет за езда от туид и брич от рипсено кадифе, се поклони твърде ниско, за да е елегантно. — Надявам се, че здравето ви е отлично.

— Да, господине. — Пейшънс направи жест към Вейн. — Разрешете да ви представя кръщелника на лейди Белами.

Представи набързо Вейн, прибавяйки кратко обяснение, че снощи е потърсил подслон от бурята.

— Ах! — Пенуик се ръкува с Вейн. — Значи визитата ви е принудителна. Предполагам, че скоро ще си тръгнете. Слънцето изсуши пътищата задоволително, пък и в този затънтен край светските събития са рядкост.

Ако целта на Пенуик е била да изрази желанието си Вейн да изчезне, той го формулира от ясно по-ясно. Вейн се усмихна толкова широко, че се показаха всичките му зъби.

— О, не бързам особено много.

Веждите на Пенуик подскочиха нагоре; очите му, бдителни от мига, в който зърна Вейн, заблестяха още по-бдително.

— Ах... възстановяване на силите, така ли да го разбирам?

— Не. — Погледът на Вейн стана хладен, дикцията му — поизискана. — Просто това ми доставя удоволствие.

Сведението не се понрави на Пенуик. Пейшънс тъкмо щеше да се намеси, за да защити Пенуик от евентуално поражение, когато той, докато се оглеждаше на кого е третият кон, зърна Джерард.

— Боже мили! Слизай оттам, нехранимайко такъв!

Вейн премигна и погледна нагоре. С вперени в хоризонта очи, нехранимайкото се правеше на глух. Вейн чу как Пейшънс надменно заяви:

— Не се тревожете, господине. Той се наслаждава на гледката.

— Гледка ли? — изсумтя Пенуик. — Склоновете на тази могила са стръмни и хлъзгав. Ами ако падне? — Погледна Вейн. — Изненадан съм, Синстър, че сте разрешили на младия Дебингтън да предприеме това безумство, което очевидно притъпява чувствителността на сестра му.

Пейшънс изведнъж се обезпокои за Джерард и погледна Вейн.

Като се взираше в Пенуик, Вейн бавно повдигна вежди. После извърна глава и забеляза тревожния израз на Пейшънс.

— Джерард не е ли на седемнайсет?

Тя премигна.

— На седемнайсет е.

— Добре, тогава. — Раменете на Вейн се отпуснаха. — Седемнайсет години са напълно достатъчни човек сам да е отговорен за своята безопасност. Ако си счупи крак, докато слиза, никой няма да му е виновен.

Пейшънс се втренчи в него и се учуди защо ѝ се прииска да се усмихне. Вейн срещна погледа ѝ; спокойната увереност, която забеляза в сивите му очи, укрепи хладнокръвието ѝ и укрепи доверието ѝ в Джерард.

Понесе се смях, който Пенуик очевидно не съумя да потисне. Тя сви устни и се обърна към него.

— Сигурна съм, че Джерард може отлично да се грижи за себе си.

Пенуик само дето не се нацупи.

— Едмънд се задава. — Пейшънс гледаше зад Пенуик, докато Едмънд смушкваше коня по стръмнината. — Останах с впечатление, че сте в плен на вашата муза.

— Отървах се от нея — осведоми я захилен Едмънд. Кимна на Пенуик, после пак се обърна към Пейшънс.

— Хрумна ми, че може би ще се зарадвате на по-голяма компания.

Макар изразът на Едмънд да си остана простодушен, у Пейшънс се загнезди съмнение към това негово хрумване. Сдържа импулсивното си желание да погледне Вейн, за да разбере дали и той е схванал скритите подбуди; беше съвсем сигурна, че ги е схванал, бързо се ориентираше във всяка ситуация.

Това беше потвърдено от мъркация шепот, който мина покрай ухото ѝ.

— Тъкмо се любувахме на гледката.

В същия миг усети отново онзи странен бодеж, още по-интензивен и по-емоционално възбудителен, отколкото преди. Осмели се да вдигне поглед само до устните му. Те потрепнаха, после се усмихнаха вбесяващо.

— Ето го и Чедуик.

Пейшънс преглътна едно стенание. Обърна се и видя, че наистина беше Хенри, който се приближаваше в тръст. Стисна устни. Излезе на езда, само защото никой от тях не се интересуваше от сутрешна разходка и сега всички се събраха, даже Пенуик участваше в заговора за нейното спасение!

Нямаше нужда от спасение! Нито от закрила! Ни най-малка опасност не я грозеше да се поддаде на безпътните съблазни на който и да е „елегантен джентълмен“. Не, трябваше да признае, че в случая Вейн беше виновен. Може и да го е имал предвид, но на фона на неговия финес, другите изглеждаха като преплитачи лапи палета, които джафкаха не на шега.

— Ама че прекрасен ден, как да не се изкуши човек от една ободрителна езда.

Хенри засия срещу нея; образът на задъхано пале с изплезен език, размахващо обнадеждено опашка, изникна пределно ясно във въображението на Пейшънс.

— След като всички се събрахме — провлече Вейн, — ще продължим ли ездата?

— Разбира се — съгласи се Пейшънс. Беше готова на всичко, само да се сложи край на този фарс.

— Джерард, слез оттам, конят ти забрави защо е тук — изкомандва Вейн с отегчен тон. В отговор Джерард само се ухили.

Той се изправи, протегна се, кимна на Пейшънс и изчезна от другата страна на могилата. След няколко минути се появи в

подножието на възвишението, чистейки праха от ръцете си.

Захили се на Вейн, кимна на Едгар и Хари, а на Пенуик не обърна никакво внимание. Взе от Пейшънс поводите, хвърли ѝ една усмивка и се метна на седлото.

— Тръгваме ли? — Въпросът беше придружен от повдигане на вежда и ленив жест с ръка.

Пейшънс настръхна, ококори се. Знаеше точно от кого Джерард е копирал тези маниери.

— Гледката как беше?

Едмънд изравни коня си с този на Джерард. Потеглиха надолу по хълма. Джерард отговори охотно на въпроса, описвайки най-различни изгледи и взаимодействието на светлината, облаците и прозрачната мъгла.

С поглед вперен в Джерард, Пейшънс поведе коня си след неговия. В следващия момент се ужаси. Вейн яздеше неотклонно от дясната ѝ страна, а Пенуик, Хенри и Едмънд се боричкаха за позиция от лявата ѝ страна. С по-умели маневри Пенуик си осигури първенството и остави Хенри да се цупи на опашката. На Пейшънс ѝ олекна и си отбеляза наум после да държи любезно с Хенри.

След три минути би удушила с радост Пенуик.

— Лаская се, госпожице Дебингтън, че сте достатъчно проникателна, за да разберете, че вашите интереси са ми присърце. — Това беше увертюрата на Пенуик. Оттам той разгърна основната тема: — Не мога да не съм убеден във вашата сестринска чувствителност и в тези деликатни емоции, с които благородните дами са така богато надарени, но изобщо не е редно да бъдете постоянно наранявана от младежките, но печално необмислени геройства на вашия брат.

Пейшънс се взираше в полята и остави разсъжденията на Пенуик да минат покрай ушите ѝ. Знаеше, че той няма да забележи нейното нехайство. Другите хора винаги изваждаха наяве най-лошото у Пенуик. В неговия случай най-лошото беше неопровержимото убеждение в правотата на мнението му и непоклатимата сигурност, че тя не само споделя възгледите му, но също така е само на крачка от момента, в който ще стане госпожа Пенуик. Как беше стигнал до такова заключение, Пейшънс нямаше представа; никога не го беше окуражавала по никакъв начин.

Надутите му приказки се изнизваха покрай нея, докато яздеха бавно. Хенри се позавъртя неспокойно, после се изкашля и най-накрая прекъсна тирадата.

— Как мислите, дали утре пак ще завали?

Пейшънс се хвана за глупавия въпрос с облекчение и се възползва от него, за да отвлече вниманието на Пенуик, чиято друга мания бяха неговите ниви. С няколко невинни реплики накара Хенри и Пенуик да спорят за ефекта от последния дъжд върху посевите.

Вейн през цялото време не обели нито дума. Не беше необходимо. Пейшънс не се съмняваше какви са мислите му — цинични като нейните. Мълчанието му беше по-красноречиво и въздействаше повече на чувствата ѝ, отколкото педантичните словоизлияния на Пенуик или брътвежите на Хенри.

От дясната ѝ страна бойното поле беше спокойно, в момента нямаше нужда да се отбранява. Мълчаливото присъствие на Вейн ѝ го осигуряваше. Пейшънс изпита смущение. Ето още нещо, за което трябваше да му бъде благодарна. Той беше доказан специалист в тази хладнокръвна, арогантна, изискана, но безпощадна манипулация, която тя свързваше с образа на „елегантен джентълмен“. Не беше изненадана. От първия миг го определи като вещ практик.

Насочи вниманието си към Джерард и го чу да се смее. Едмънд ѝ хвърли през рамо усмихнат поглед, после пак поде разговор с Джерард. Джерард каза някаква забележка, подчертавайки мнението си с ленив жест, както и преди.

Пейшънс стисна зъби. В жеста, сам по себе си, нямаше нищо лошо, въпреки че Вейн го правеше по-хубаво. На седемнайсет артистичните ръце на Джерард, макар и красиви, нямаха още силата и формата на ръцете на Вейн Синстър. Неговият жест беше пропит с мъжественост, която Джерард още не притежаваше.

Но имитирането на жест не беше страшно. Пейшънс се тревожеше, че Джерард ще започне да подражава и на други привички. „И все пак — разсъждаваше тя, като хвърли поглед към Вейн, който яздеше мълчаливо от дясната ѝ страна — това е само маниерност.“ Въпреки убежденията на Пенуик, тя не беше обременена с глупава женска чувствителност. Може би съзнаваше по-ясно склонностите на Вейн Синстър и към него беше много по-бдителна, отколкото към

другите мъже. Но изглежда нямаше реална причина да се намесва. Поне не още.

Джерард със смях се отдели от Едмънд, обърна коня си и се изравни с коня на Вейн.

— Все си мислех да те попитам. — Очите на Джерард гreeха от ентузиазъм, докато се взираше в лицето на Вейн. — За твоите сиви коне.

Някакъв смут от лявата ѝ страна привлече погледа на Пейшънс и тя не чу отговора на Вейн. Гласът му беше толкова дълбок, че когато не беше срещу нея, не различаваше думите му.

Оказа се, че бъркотията се дължи на Едмънд, който възползвайки се от невниманието на Пenuик, увлечен в разговор с Хенри, се опита тихомълком да се промъкне до Пейшънс.

— Ето! — Едмънд безгрижно пренебрегна сърдития поглед на Пenuик. — Очаквам мнението ти за последната строфа. Отнася се за сцената, когато игуменът се обръща към странстващите братя.

Той продължи с декламация на последните плодове на своя ум.

Пейшънс скръцна със зъби; чувстваше се буквално разкъсана. Едмънд ще очаква смислен коментар за творбата си, към която се отнася така сериозно, както и към по-материални въпроси. От друга страна, отчаяно искаше да разбере какво говори Вейн на Джерард. Вниманието ѝ беше раздвоено между римите на Едмънд и думите на Джерард.

— Значи гръдният кош е важен? — попита той.

Тра, та, та, та.

— О. — Джерард замълча. — Всъщност, мислех, че теглото е показателно.

Отговори ѝ дълга поредица от напевни звуци.

— Разбирам. Значи ако са издръжливи...

Пейшънс погледна надясно. Сега Джерард беше по-близо до Вейн. Дори половината от разговора не можеше да чуе.

— Е! — Едмънд пое дъх. — Какво ще кажеш?

Пейшънс го погледна и отвърна сопнато:

— Не ме интересува... може би трябва да го шлифоваш още малко.

— О. — Едмънд помръкна, но не се отчая. Замисли се. — Всъщност може би си права.

Пейшънс не му обърна внимание и промъкна кобилата до сивия кон на Вейн. Вейн погледна младата жена; по очите и устните се виждаше, че му е смешно, но изражението му беше мило. Пейшънс пренебрегна и този факт и наостри уши за думите.

— Ако теглото е в нормата, следващият изключително важен критерий са коленете.

„Колене ли?“ Пейшънс премигна.

— За да вдигат високо крака ли? — предположи Джерард.

Пейшънс настръхна.

— Не е задължително — отговори Вейн. — Хубава походка, несъмнено, но трябва да е енергична, да се усеща сила.

Още говореха за коне, подходящи за карета. Пейшънс едва не въздъхна от облекчение. Продължи да слуша, но не чу нищо застрашително. Не се споменаха дори залагания и конни надбягвания.

Замисли се и изправи стойката си на седлото. Подозренията ѝ към Вейн нима не бяха основателни? А дали не реагира прекалено емоционално?

— Тук се разделям с вас.

Киселият тон на Пенуик сепна Пейшънс и я откъсна от размишленията ѝ.

— Да, наистина, господине. — Подаде му ръка. — Толкова мило, че се отбихте при нас. Ще спомена на леля, че се срещнахме.

Пенуик премигна.

— О, да... ами, да, разчитам, че ще предадете моите поздравии на лейди Белами.

Пейшънс се усмихна с хладна царственост и наклони глава. Господата си кимнаха; в жеста на Вейн имаше елемент на заплаха. Пейшънс нямаше представа как го постигаше.

Пенуик обърна коня и препусна в лек галоп.

— Много добре! — След като се освободи от присъствието на Пенуик, който постоянно излъчваше язвителност и неодобрение, Джерард се захили. — Ще се надбягваме ли до конюшните?

— Готово! — Едмънд взе юздите. Тесният път към конюшните минаваше през голо поле, огради и канавки.

Хенри се подсмихна снизходително, после хвърли поглед на Пейшънс.

— И аз съм на линия.

Джерард се обърна към Вейн.

— Няма да ти се дам лесно. Хайде, давай.

Джерард не чака повече. С едно подвикване конят му се втурна напред.

Едмънд го последва, Хенри също, но докато Пейшънс смушка кобилата, те изостанаха до нея. Остави кобилата на нейния инстинкт и тя препусна непосредствено след брат й. Джерард водеше без съперници. Тримата мъже обуздаваха конете си, за да са в крак с кобилата.

Колко смешно! Каква облага щеше да има който и да е от тях, като не се отделяше от нея на толкова кратко разстояние? Пейшънс се стараше лицето й да остане безизразно и поклати глава, учудена от абсолютната глупост на мъжете. Като приближиха входа към конюшните, тя не издържа и погледна бегло Вейн.

Той срещна погледа й и вдигна вежда със самосъжаление.

Пейшънс се размя и очите на Вейн светнаха развеселено. Наближиха входа с арката и той погледна напред. Когато пак се обърна към нея, очите му бяха потъмнели.

Приблужи своя кон до кобилата и той я побутна. Тя забави ход. Хенри и Едмънд изостанаха по принуда, понеже под арката можеха да минат само два коня един до друг.

След това копитата зачаткаха през входа, после през двора. Пейшънс спря, пое дъх и погледна назад. Едмънд и Хенри идваха след тях.

Джерард спечели състезанието, смееше се и изправяше коня си на задните му крака.

Дотърчаха Гришам и конярите.

Пейшънс видя, че Вейн прехвърли крак през седлото и скочи на земята. Докато премигне, той вече беше от едната й страна.

Обхвана здраво талията й.

Тя едва не ахна, когато я вдигна от седлото, като че ли тежеше не повече от дете. Не я пусна бързо на земята, а бавно я свали и я остави до кобилата. На по-малко от крачка от себе си продължи да я държи и тя усети дългите му пръсти от двете страни на кръста си, палците му до чувствителния си корем. Почувства се в плен. Уязвима. Лицето му беше като маска, изразът напрегнат. Очите й потънаха в неговите.

Усещаше калдъръма под стъпалата си, но всъщност не знаеше къде се намира. Светът около нея се въртеше.

На него се дължеше... той беше източникът на тези чудни усещания. Беше си мислела, че сигурно ѝ се е случвало, но всъщност никога не беше изпитвала нещо подобно... този трепет на приливи и отливи, сега много по-силен отпреди. Беше от неговото докосване — с очи, с ръце. Дори не беше необходимо да допира голата ѝ кожа, за да реагира.

Пейшънс си пое дъх. Улови някакво движение, което я накара да фокусира погледа си към друг обект. Към Джерард. Видя как слезе от коня точно като Вейн. Захилен, преливащ от гордост, в прекрасно настроение, Джерард се запъти към тях.

Вейн най-спокойно я пусна.

Пейшънс отново пое дъх и се помъчи да преодолее световъртежа си. Насили се да се усмихне щастливо заради Джерард... и продължи да поема дълбоко дъх.

— Хитър ход, Синстър.

Едмънд, добродушно засмян, слезе от коня по своя обичаен начин. Пейшънс забеляза, че е много по-бавен от начина, по който Вейн постигна същия резултат.

И Хенри слезе от коня; Пейшънс остана с впечатление, че на него не му хареса как Вейн я свали от кобилата.

— Поздравления, момчето ми. Победи ни честно и почтено.

А това го постави в ужасно неудобно положение. Пейшънс погледна бързо Джерард, като очакваше, че по никакъв начин няма да отговори учтиво. Вместо това брат ѝ, застанал до Вейн, вдигна едната си вежда... и се усмихна цинично.

Пейшънс стисна зъби. За едно беше сигурна — ненапразно се тревожеше.

Вейн Синстър отиваше твърде далеч и твърде бързо... поне по отношение на Джерард. Колкото до другото, опитите с нейната чувственост... подозираше, че той просто се забавлява без сериозни намерения. Понеже не беше податлива на съблазни, явно нямаше причина да му поиска обяснение.

Но за Джерард...

Поразмисли върху ситуацията, докато отвеждаха конете. Няколко минути и четиримата мъже стояха в центъра на двора; позагледа ги и

призна, че трудно можеше да обвини Джерард за избора му да подражава ревностно на Вейн. Беше доминиращият sameц.

Той като че ли усети погледа ѝ и се обърна. Едната му вежда се изви и с присъщата си грация ѝ предложи ръка. Пейшънс се въоръжи с твърдост и я прие. Цялата компания се запъти към къщата. Едмънд влезе пръв през страничната врата. Изкачиха се по парадното стълбище, после Джерард и Хенри се отправиха към своите стаи. Пейшънс продължи към галерията. Нейната стая беше в същия коридор като на Мини. На Вейн — един етаж по-долу.

Нямаше смисъл да изразява гласно неодобрението си, освен ако не се налагаше на всяка цена. Пейшънс спря под арката, където коридорите за нейната стая и неговата се разделяха. Отдръпна ръката си от ръката на Вейн и вдигна поглед към лицето му.

— Възнамерявате ли да останете дълго?

Той сведе очи към нея.

— Това — заяви с много нисък глас — зависи само от вас.

Пейшънс се взря в сивите му очи и... замръзна. Всеки неин мускул от главата до петите се парализира. Идеята, че той се забавлява, умря, убита от израза в сивите му очи.

От намерението, просветващо в тези очи.

Нямаше да бъде по-ясно, ако го беше изразил с думи.

С храброст, почерпена от вътрешни резерви, които не знаеше, че притежава, вирна брадичка. Устните ѝ трепнаха насила, колкото за една хладна усмивка.

— Мисля, че ще разберете колко грешите.

Изрече думите меко и видя как Вейн стисна зъби. Обхвана я предчувствие за голяма опасност и не посмя да каже нищо повече. Все още усмихната кимна високомерно. Обърна се, мина под арката и се озова в коридора, където беше в безопасност.

Вейн гледаше с присвити очи как ханшът ѝ се полюлява, докато се носеше плавно. Той остана до сводестото разклонение, докато тя влезе в стаята си. Чу как затвори вратата.

Бавно, много бавно, чертите му се отпуснаха, след това на лицето му се появи характерната усмивка. Ако той не можеше да избяга от съдбата, следователно и тя не можеше. Което означаваше, че ще бъде негова. Перспективата му се струваше все по-съблазнителна с всяка минута.

ПЕТА ГЛАВА

Беше време за действие.

По-късно същата вечер, докато чакаше в гостната господата да се появят отново, на Пейшънс ѝ ставаше все по-трудно да остане вярна на себе си. Беше неспокойна. На канапето до нея Анджела и госпожа Чедуик обсъждаха най-елегантната кройка за новата сутрешна рокля на Анджела. Пейшънс кимаше вяло и дори не ги слушаше. Имаше много по-сериозни проблеми, за които да мисли.

В слепоочията ѝ пулсираше тъпа болка; не спа добре. Тревогите ѝ я разяждаха — едната за все по-настойчивите обвинения срещу Джерард и другата за влиянието на Вейн Синстър върху впечатлителния ѝ брат.

Освен това трябваше да се справя със своето объркано състояние, причинено от странната ѝ реакция към Вейн Синстър, „елегантният джентълмен“. Влияеше ѝ от първия момент и когато най-сетне заспиваше, той я преследваше и в сънищата ѝ.

Пейшънс присви очи, подозирайки, че това е израз на силен копнеж.

— Мисля, че вишневочервеният цвят ще бъде много по-елегантен. — Анджела заплашваше да се нацупи. — Какво мислиш, Пейшънс?

Въпросната рокля беше бледожълта.

— Мисля — каза Пейшънс, съсредоточавайки се със сетни сили върху темата, — че зеленикавосините панделки, които майка ти предложи, ще подхождат повече.

Цупенето на Анджела се материализира. Госпожа Чедуик веднага предупреди дъщеря си, че сама ще си навлече беля, и ще си направи бръчки. Цупенето изчезна като по магия.

Пейшънс барабанеше с пръсти върху страничната облегалка на канапето, поглеждайки смръщено към вратата, и пак се замисли за своите главни грижи — да си припомня забележките си към поведението на Вейн Синстър. За пръв път трябваше да предупреди

някой мъж... искаше й се да не се налага точно сега, но не можеше да остави нещата да продължават по този начин. Освен обещанието, че ще се грижи за Джерард, което беше дала на майка си на смъртното й легло, просто не можеше да позволи да бъде обиждан по този начин.

Разбира се, всички в една или друга степен постъпваха по същия начин. Пенуик се държеше с Джерард като с дете и уж я подкрепяше в нейното желание да го защити. Едмънд използваше своето изкуство, за да демонстрира привързаността си към брат й. Хенри се преструваше на добродушния чичо, но интересът му очевидно беше лишен от емоции. Но Вейн постъпваше различно, той наистина действаше.

Дейно защитаваше Джерард, дейно привличаше интереса на брат й, дейно общуваше с него... и всичко само за да оправдае намерението си да я направи своя длъжница и тя да се почувства благодарна.

Това не й харесваше. Всички използваха Джерард, но единственият, който истински го застрашаваше беше Вейн. Защото единственият, когото Джерард харесваше, на когото се възхищаваше и само дете не боготвореше, беше Вейн.

Пейшънс скришно разтри слепоочието си. Ако в най-скоро време не допиеха портвайна, щеше я нападне ужасна мигрена. А може би вече я мъчеше след неспокойната нощ, последвана от изненадите около масата на закуска, и като капак разкритията по време на ездата, след което почти през целия следобед мисли за Вейн. Всичко това беше достатъчно да замъгли и най-силния ум.

Вейн я объркваше в толкова много отношения, че се отказа да подрежда мислите си. Беше сигурна, че има само един начин да се справи с него. Веднага и окончателно.

Очите я засмъдяха, толкова дълго се взира в празното пространство. Имаше чувството, че не е спала цяла вечност. И положително нямаше да спи, докато не се заеме със ситуацията, докато не сложи край на сближаването между Джерард и Вейн. Наистина онова, което видя и чу досега, беше съвсем невинно, но никой, абсолютно никой не можеше да нарече Вейн невинен.

Той не беше невинен, но Джерард беше.

Точно така разбираше нещата.

Поне си мислеше, че ги разбира. Пейшънс трепна, когато болката премина от едното слепоочие към другото.

Вратата се отвори; Пейшънс застана като струна. Бегло погледна господарката, докато влизаха, Вейн беше последен. Походката му бе небрежна, което беше достатъчно да заключи, че нейните оплетени аргументи са правилни. Цялата тази дебнеща, арогантна мъжественост я накара да настръхне.

— Господин Синстър! — Без всякакъв свян, Анджеела му направи знак да се приближи. Пейшънс би я разцелувала.

Вейн чу Анджеела и видя, че му маха; погледът му отскочи към Пейшънс, след това с усмивка, която без колебание определи като неискрена, се запъти към тях с дебнеща походка.

И трите — госпожа Чедуик, Анджеела и Пейшънс — се изправиха да го поздравят.

— Искам да попитам по-специално — каза Анджеела, преди друга от дамите дори да се опита да проговори — дали в момента вишневочервеният цвят е най-модният за украсите към тоалетите на младите дами?

— Със сигурност много се харесва — отговори Вейн.

— Но не в съчетание със светложълто — каза Пейшънс.

Вейн я погледна.

— От все сърце се надявам да не се съчетава с жълто.

— Именно. — Пейшънс го хвана под ръка. — Извинете ни, Анджеела, госпожо — кимна тя на госпожа Чедуик. — Трябва наистина да попитам нещо господин Синстър.

След това поведе Вейн към най-отдалечения край на салона и беше благодарна, че се съгласи.

Чувстваше погледа му, леко изненадан и определено развеселен.

— Скъпа госпожице Дебингтън.

Вейн изви ръката си и сега той я водеше.

— Трябва да кажете само една дума.

Пейшънс му хвърли поглед с присвити очи. Мъркащият му глас предизвика трепет у нея... възхитително усещане.

— Радвам се да го чуя, понеже точно това възнамерявам да направя.

Той вдигна вежди. Вгледа се в лицето ѝ и след това нежно потърка с върха на показалеца си мястото между нейните вежди.

Пейшънс замръзна потресена, после отдръпна главата си.

— Как смеете!

Около мястото, където я докосна, се разстла топлина.

— Мръщехте се, сякаш имате главоболие.

Пейшънс се намръщи още повече. Стигнаха до края на салона. Тя спря и се обърна да го погледне в лицето. И веднага се хвърли в атака.

— Да разбирам ли, че не си тръгвате утре?

След малко той отговори:

— Не ми се вярва да замина в близко бъдеще? А на вас?

Трябваше да е сигурна. Погледна го право в очите.

— Защо оставате?

Вейн се вглеждаше в очите и се питаше какво я тревожи. Обладалото я женствено напрежение се разпростря и у него. Определи го като „тиха лудост“, но от общуването си с упорити жени — неговата майка и лелите му, да не говорим за херцогинята младоженка на братовчед му Девил Онория, беше попил мъдростта на предпазливостта. Не беше сигурен в намеренията ѝ, затова печелеше време.

— Вие какво си представяте? — Вдигна едната вежда. — Какво би привлякло интереса на един джентълмен като мен, за да остане тук?

Естествено, знаеше отговора. Снощи видя какво е положението. Имаше случаи, когато правилната преценка е замъглена, както в случая с Пейшънс, която беше все едно с превръзка на очите, и тогава човек лесно можеше да се подведе. Точно за това ставаше въпрос тук. Подмолните течения бяха силни, неочаквани, необясними и дълбоки.

Остана, за да помогне на Мини, да защити Джерард и да подкрепи Пейшънс, за предпочитане без нейно знание. Гордостта беше нещо, което разбираше, затова усещаше нейната. За разлика от другите господа, не виждаше причина да внушава, че се е провалила по какъвто и да е начин с Джерард. Доколкото виждаше, не беше се провалила. Затова можеше да се каже, че действаше и като неин защитник. Ролята му прилягаше.

Завърши въпроса с чаровна усмивка. За негова изненада това накара Пейшънс да се вцепени.

Тя се изпъна, склочи ръце пред себе си и прикова в него критичен поглед.

— В такъв случай, опасявам се, че ще се наложи да настоявам да се сдържате и да не насърчавате Джерард.

Вейн вътрешно притихна. В очите ѝ се четеше неодобрение.

— Какво по-точно имате предвид?

Тя вирна брадичка.

— Много добре знаете.

— Обяснете ми.

Очите ѝ като ахати се впиха в неговите, устните ѝ се свиха.

— Бих искала да прекарвате с Джерард колкото е възможно по-малко време. Демонстрирате интерес към него, само за да печелите точки пред мен.

Вейн вдигна едната си вежда.

— Високо самомнение имате, скъпа.

Пейшънс задържа погледа му.

— Можете ли да го отречете.

Вейн почувства, че лицето му се вкаменява. Не можеше да отхвърли обвинението ѝ. В по-голямата си част беше вярно.

— Онова, което не разбирам — прошепна той, като я гледаше с присвити очи, — е, как е възможно моите отношения с вашия брат да дават повод дори за най-незначително притеснение. Мислех си, че ще се радвате, ако има кой да разшири хоризонта му.

— Ще се радвам — отвърна рязко Пейшънс. Главата ѝ пулсираше от болка. — Но вие сте последният човек, който бих искала да го наставлява.

— Защо не, по дяволите?

Стоманеният отзвук, промъкващ се в дълбокия глас на Вейн, прозвуча като предупреждение. Пейшънс го долови. Ходеше по тънък лед, но след като беше стигнала дотук, нямаше да се оттегли. Стисна зъби.

— Не искам да наставлявате Джерард, да му пълните главата с идеи, заради характерния тип джентълмен, какъвто сте вие.

— И какъв тип джентълмен съм аз във вашите очи?

Вместо да го повиши, тонът му стана по-мек, по-фатален. Пейшънс се овладя, не се разтрепери и погледът ѝ пак се изостри.

— В случая вашата репутация не е образец.

— Откъде знаете каква е моята репутация? Цял живот сте били забутани в Дарбишър.

— Предшества ви — отвърна Пейшънс, жегната от снизходителния му тон. — Щом влезете някъде и тя се раздипля пред

вас като червен килим.

Жестът ѝ, който обхвана широко пространство, предизвика мърморене:

— Не знаете какво говорите.

Пейшънс загуби самообладание.

— Говоря за склонността ви към вино, жени и комар. И, появявайте ми, очевидно е дори за човек с елементарна интелигентност. Все едно развявате знаме пред себе си. — Развя едно въображаемо над главата си. — Безнравствен, но джентълмен!

Вейн се премести и се озова изведнъж по-близо.

— Предупредих ви, че не съм джентълмен.

Загледана в лицето му, Пейшънс преглътна и се зачуди как е могла да забрави. Човекът пред нея дори слабо не приличаше на джентълмен. Изразът му беше груб, очите — като стомана. Дори строго елегантното му облекло заприлича на броня. Гласът му вече не мъркаше. Ама никак. Тя сви юмруци и пое дъх.

— Не искам Джерард да заприлича на вас. Не искам...

Въпреки напрежението ѝ, чувството ѝ за самосъхранение инстинктивно се задейства и тя замълча.

Едва сдържайки гнева си, Вейн чу сам себе си как изказва предположение с гладък, съскащ глас:

— Да го покваря ли?

Пейшънс се вцепени. Вдигна брадичка, клепачите скриваха очите ѝ.

— Не казах това.

— Не увъртайте, госпожице Дебингтън, иначе ще изпаднете в неловко положение. — Вейн говореше бавно и тихо, думите излизаха през стиснатите му зъби. — Да видим дали съм разбрал правилно. Убедена сте, че останах в Белами Хол, за да флиртувам с вас, че се сприятелявам с брат ви, за да улесня постигането на целта си, и сте преценили, че моят характер е неподходящ, за да бъда близък с непълнолетния ви брат. Забравих ли нещо?

С безизразно лице Пейшънс срещна погледа му.

— Не мисля.

Вейн почувства, че самообладанието му се разпуква, че юздите му се изплъзват. Стисна зъби и юмруци. Всеки мускул на тялото му се стегна, впрегна цялата си душевна сила да сдържи гнева си.

Всички Синстър бяха гневливи, но обикновено гневът им дремеше като охранена котка, но можеше да се превърне в ръмжащ хищник, ако бъде подразнена. За миг зрението му се замъгли, след това юздите усмириха звяра и той се отдръпна със съскане. Когато гневът стихна, Вейн премигна замаяно.

Пое дълбоко дъх, застана полуизвърнат към салона, откъсвайки поглед от Пейшънс, и огледа обстановката. Издиша бавно.

— Ако бяхте мъж, скъпа моя госпожице Дебингтън, вече нямаше да сте права.

След кратко мълчание тя каза:

— Дори вие няма да ударите дама.

Нейното „дори вие“ едва не го разгневи отново. Със стиснати зъби Вейн обърна бавно глава, взря се в широко отворените ѝ лешникови очи и вдигна вежди. Посегна едва забележимо към задните ѝ части. Със сигурност изгаряше от гняв. За миг той се поколеба и за малко да не се сдържи. Спря го втораченият поглед на огромните ѝ очи, замръзнал като на жертва. Това, че тя долови намерението му, беше слаба утеха. Мисълта за Мини го накара да овладее натрапчивия импулс да изясни по най-безцеремонен начин на госпожица Пейшънс Дебингтън колко е нагла. Мини, състрадателна, каквато си беше, едва ли щеше да реши, че това е простимо. Вейн присви очи и заговори много меко:

— Ще ви кажа само едно нещо, Пейшънс Дебингтън. Грешите... във всяко отношение.

Вейн се обърна кръгом и закрачи горделиво.

Пейшънс го наблюдаваше, докато минаваше през салона, без да поглежда нито наляво, нито надясно. В походката му нямаше нищо вяло, нямаше и следа от обичайната му ленива грация; всеки негов жест говореше за едва сдържан гняв. Той отвори вратата и излезе, без да кимне даже на Мини. Вратата се хлопна след него.

Пейшънс се намръщи. Главата ѝ пулсираше от непоносима болка. Чувстваше се празна и... със смразена душа. Като че ли току-що направи нещо ужасно лошо. Като че ли току-що направи огромна грешка. Но имаше право, нали?

* * *

На следващата сутрин осъмна в сив и дъждовен свят. Още сънлива, се загледа в потискащия мрак зад прозорците, след това изпъшка и мушна глава под завивките. Почувства меките стъпки на Мист върху дюшека, когато котето скочи на леглото и се приближи до нея. Намести се в свивката до корема ѝ и замърка.

Пейшънс отпусна глава върху възглавницата. В такава сутрин човек оставаше в леглото.

След около час измъкна краката си от топлото легло. Трепереща от студ се облече набързо, след това неохотно се запъти към долния етаж. Трябваше да се нахрани, а малодушието по нейно мнение не беше достатъчна причина най-неочаквано да принуждава прислугата да ѝ носи закуска в леглото. Забеляза колко е часът, когато минаваше покрай часовника — почти десет. Би трябвало всички да са закусили и да са си отишли, което означаваше, че ще бъде спасена.

Влезе в сутрешната трапезария и откри заблудата си. Джентълмените до един бяха налице. Докато се изправяха, повечето ѝ кимнаха любезно, а Хенри и Едмънд дори се насилиха да ѝ се усмихнат. Вейн, начело на масата, изобщо не се усмихна. Погледът, който ѝ отправи, беше студен и мрачен. Нито един мускул на лицето му не помръдваше.

Естествено, Джерард грейна, като я видя. Тя му се усмихна. С провлечени стъпки се запъти към бюфета.

Не бързаше да си сервира, но най-накрая се пъкна на стола до Джерард, като ѝ се искаше той да е по-едър, за да я скрие от все помрачния поглед на Вейн. За съжаление, Джерард беше закусил и сега допиваше кафето, изтегнат удобно.

Позата му я излагаше на показ. Пейшънс си прехапа езика да не се поддаде на импулса да скастри Джерард; беше още твърде неопитен, за да се държи със светска небрежност. За разлика от джентълмена, на когото подражаваше, и на когото му се удаваше с лекота. Пейшънс не отклоняваше поглед от чинията си, нито пък мислите си от храната. Освен мрачното присъствие начело на масата, почти нямаше какво друго да привлича вниманието ѝ.

Докато Мастърс прибираше чиниите, господата започнаха да обсъждат какво да правят през деня. Хенри погледна Пейшънс.

— Госпожице Дебингтън, ако времето се поизясни, може би ще се заинтересувате от кратка разходка?

Пейшънс погледна през прозорците.

— Кално е — заяви тя.

Очите на Едмънд светнаха.

— Да поиграем на думи.

Пейшънс стисна устни.

— Може би по-късно.

Беше раздразнителна. Ако не внимаваха, щяха да си изпатят.

— В библиотеката има карти — съобщи Едмънд.

Генерала, както можеше да се очаква, изсумтя:

— Шах — заяви той. — Царска игра. Има ли желаещи?

Не се намериха доброволци. Генерала взе да мърмори нещо неразбираемо.

Джерард се обърна към Вейн.

— Да поиграем билиард?

Вейн вдигна една вежда; погледът му беше съсредоточен върху лицето на Джерард и все пак, като го наблюдаваше изпод мигли, Пейшънс чувстваше, че вниманието на господина е насочено към нея. После погледна право в очите ѝ.

— Превъзходна идея — измърка той, след което и гласът, и изражението му станаха по-твърди. — Но може би сестра ти има други планове за теб.

Изречени тихо и учтиво, думите явно означаваха нещо по-важно. Тя избягваше погледа му; а той целият беше слух и зрение. Тъй като това не му стигна, не направи и никакъв опит да прикрие враждебността между тях. Това се отрази на тона му, на изражението, и най-вече на липсата на привидно ласкавата чаровна усмивка. Седеше съвсем притихнал, без да отмества поглед от нея. А погледът в сивите му очи беше хладен и заплашителен.

Джерард, който единствен от компанията явно беше нечувствителен към мощното подмолно течение, наруши мълчанието, което ставаше все по-неловко:

— О, Пейшънс не иска да се мотая в краката ѝ.

Захили ѝ се самонадеяно и пак се обърна към Вейн.

Погледът на Вейн не помръдваше.

— Струва ми се, че това ще каже сестра ти.

Пейшънс остави чашата с чай и вдигна небрежно едното си рамо.

— Не виждам причина да не играете билиард. — Каза го на Джерард, без да обръща абсолютно никакво внимание на Вейн. — А сега моля да ме извините, ще навестя Мини.

Всички се изправиха, щом тя стана. Пейшънс се запъти към вратата, усещайки един-единствен поглед, вперен в гърба ѝ.

* * *

В играта на билиард нямаше нищо лошо.

Пейшънс си го повтаряше, но не го вярваше. Не я тревожеше билиардът. Тревожеха я разговорите, приятелството, което бързо се създаваше в такава ситуация; не искаше Джерард да бъде застрашен от влиянието на който и да е елегантен джентълмен.

Само си представяше как Вейн и Джерард весело ще вкарват топки в дупките и ще си споделят бог знае какви наблюдения за живота, обезумяваше.

Ето защо половин час, след като двамата отидоха в билиардната, тя се промъкна в зимната градина, която се намираше в съседство. Скри се зад паравана от зеленина и надникна.

Виждаше само половината маса. Джерард тъкмо целеше топката. Каза нещо, млъкна, после се разсмя. Пейшънс скръцна със зъби.

След това Вейн се появи в полезрението ѝ. Заобиколи масата с гръб към нея, проучвайки положението на топките. Беше съблякъл редингота. С прилепнала жилетка и мека бяла риза изглеждаше още по-едър и по-силен, ако това изобщо беше възможно.

Спря до ъгъла на масата. Наведе се и се прицели. Мускулите му помръднаха под тясната жилетка; Пейшънс зяпна, после премигна.

Устата ѝ пресъхна. Облиза устни и пак се загледа във Вейн, който нанесе удар, после наблюдавайки топката, бавно се изправи. Пейшънс се намръщи и пак облиза устните си.

С доволна усмивка, Вейн заобиколи масата и спря до Джерард. Каза нещо и Джерард се захили.

Пейшънс се сгърчи. Дори не подслушваше, а се чувстваше виновна, че няма доверие на брат си. Трябваше да се махне. Погледна отново Вейн — стройната му, безупречно елегантна фигура — и остана като вкопана на мястото си.

След това се появи още някой. Едмънд. Огледа масата и се заговори с човек, извън зрителното ѝ поле.

Пейшънс почака. Най-накрая се показа Хенри. Пейшънс въздъхна. След това излезе от зимната градина.

* * *

Следобедът си остана влажен и унил. Сивите облаци паднаха ниско и закръжиха около къщата. Като се наобядваха, Пейшънс заедно с Мини и Тимс се оттегли във всекидневната, която гледаше към задния двор, за да бродира на светлината на свещи. Джерард реши да скицира декори за пиесата на Едмънд, затова двамата се качиха в старите детски стаи, тъй като оттам нищо не препречваше гледката към развалините.

Пейшънс се успокои, че Джерард е в безопасност, и се зае да бродира тревисто зелени мотиви на новия комплект покривки за сервиране, предназначени за гостната. Мини дремеше на креслото пред огъня, Тимс, седнала до нея, усърдно въртеше иглите за плетене. Часовникът на полицата над камината тиктакаше и отбелязваше колко бавно се влачи следобедът.

— Ах, горкичката аз — най-последно въздъхна Мини. Протегна краката си, след това бухна шаловете си и погледна притъмняващото небе. — Трябва да кажа, че на мен ужасно ми олекна, когато Вейн се съгласи да остане.

Ръката на Пейшънс замръзна във въздуха. След миг забодете иглата в лененото платно.

— Да се съгласи ли?

С наведена глава продължи да бродира.

— Хм... Отивал е в Уексфорд, затова е минавал наблизко, когато го е застигнала бурята. — Мини изпухтя. — Не зная каква лошотия е намислила тази банда, но щом го помолих, Вейн веднага се съгласи да остане. — Въздъхна дълбоко. — Няма значение кой какво говори за Синстърови, на тях винаги може да се разчита.

Пейшънс се мръщеше над бродерията си.

— Да се разчита ли?

Тимс и Мини се подсмихнаха една на друга.

— В известно отношение те са невероятно предвидими... винаги може да се разчита на тяхната помощ, ако човек е закъсал. Понякога дори не е необходимо да ги молиш.

— Точно така. — Мини се засмя тихичко. — Могат да станат страшни, като решат да защитят някого. Естествено, щом споменах призрака и крадеца, Вейн остана.

— Той ще изясни тази глупост.

Доверието на Тимс беше очебийно.

Пейшънс се загледа в ръкоделието си и видя мрачно лице със сиви, обвинителни очи. Буцата, заседнала в стомаха ѝ от снощи, натежа още повече.

Главата ѝ пулсираше. Затвори очи, след това изведнъж ги отвори, когато ѝ мина една наистина отвратителна мисъл. Не, не е възможно, не е истина. Но ужасното предчувствие не изчезна.

— Ах! — Направи последния бод прекалено стегнато. — А кои са тези Синстър по-точно?

— Родът е наследник на херцогството Сейнт Ив. — Мини се намести по-удобно. — Резиденцията им е Самършам, имение в Кеймбриджшър. Оттам е идвал Вейн. Девил е шестият херцог. Вейн е негов първи братовчед. От люлката са приятели, родени са само с четири месеца разлика. Но родът е голям.

— Госпожа Чедуик спомена шестима братовчеди — подсказа Пейшънс.

— О, повече са, но тя имаше предвид само лигата Синстър.

— Лига ли? — Пейшънс вдигна поглед.

Тимс се захили.

— Прякор, с който джентълмените от обществото наричат шестимата най-големи братовчеди. Всички са мъжки чада. — Захили се още по-широко. — Във всяко едно отношение.

— Наистина. — В очите на Мини трепнаха весели пламъчета. — Когато шестимата са заедно, гледката си заслужава. Знаят как бързо да размекват жените.

Загледана в ръкоделието си, Пейшънс си спести язвителния отговор. Както изглежда, елегантни джентълмени до един. Ужасната тежест в стомаха ѝ олекна и тя се почувства по-добре.

— Госпожа Чедуик каза, че Девил наскоро се е оженил.

— Миналата година — потвърди Мини. — Наследникът му беше кръстен преди около три седмици.

Пейшънс сви вежди и погледна Мини.

— Девил... истинското му име ли е?

Мини се засмя.

— Силвестър Себастиан, но по му приляга и според мен Девил.

Пейшънс сви още повече вежди.

— А Вейн истинското име на Вейн ли е?

Мини се подсмихна лукаво.

— Спенсър Арчиболд... и ако се осмелиш да го наречеш с това име в лицето, ще се окажеш по-храбра от всеки мъж от аристократичното общество. Само майка му го нарича така безнаказано. Известен е като Вейн още преди да отиде в Итън. Девил го нарече Вейн, т.е. ветропоказател. Според него винаги знаел откъде духа вятъра и кое е вятър работа. — Мини вдигна вежди. — Всъщност много прозорливо от страна на Девил, понеже е самата истина. Вейн се вслушва в инстинкта си и притежава силна интуиция напук на всички.

Мини се замисли. След две минути Пейшънс разстла бродерията.

— Предполагам, че Синстърови... поне лигата на Синстър е... — Направи неопределен жест. — Че са от онези джентълмени, които го удрят на живот.

Тимс изсумтя.

— По-правилно е да се каже, че са образци на джентълмени със светски маниери.

— Е, разбира се, ако го ударят на живот, то е в общоприетите граници. — Мини скръсти ръце върху закръгления си корем. — Фамилията Синстър е една от най-старите сред аристокрацията. Съмнявам се, че който и да е от тях ще изневери на добрия тон, това няма да се случи, дори да се опитат... просто не им подхожда. Може да са скандални, да търсят безразсъдно удоволствия, да се носят опасно близо до онази невидима граница, но бъди сигурна, че никога няма да я преминат. — Отново се подсмихна. — Пък и ако някой от тях си позволи прекалени волности, веднага всички научават от майките си, от лелите си... и от новата херцогиня. Онория не понася безвкусици.

Тимс се засмя.

— Говори се, че единственият човек, който може да опитоми един Синстър, е жена Синстър, подразбирай съпруга Синстър.

Странно, но това се доказва поколение след поколение. И ако Онория е поредното потвърждение, тогава лигата на Синстър няма да се изплъзне от съдбата.

Пейшънс се намръщи. Ясният образ на Вейн като тип, дори прототип на елегантен джентълмен, който беше изградила във въображението си, взе да се размазва. Надежден защитник, покорен пред жените от неговото семейство, податлив към мнението им, с всичко това по нищо не приличаше на баща ѝ. Или на другите, на офицерите от полка, разположен около Честърфийлд, които се надпреварваха да ѝ направят впечатление, приятели от Лондон на нейните съседи, които чули за нейното състояние, се отбиваха при нея и си мислиха, че ще могат да я подлъжат със заучените си усмивки. В много отношения Вейн отговаряше на представата ѝ до съвършенство, и все пак манталитетът на Синстъррови, както го разтълкува Мини, беше съвсем различен от очакванията ѝ.

Пейшънс направи гримаса и започна да бродира нови стръкчета тревички.

— Вейн спомена нещо за църковна служба в Кеймбриджшър.

— Да, спомена.

Долавяйки нещо шеговито в тона на Мини, Пейшънс вдигна поглед и видя, че с Тимс се спогледаха и едва не се разсмяха. След това Мини ѝ обясни:

— Майката на Вейн ми писа за случая. Изглежда, че на петимата ергени от лигата на Синстър им хрумнала идея, която не отговаряла на положението им. Започнали да си водят тефтер със залози кога точно е заченат наследникът на Девил. На кръщенето Онория дочула и незабавно конфискувала всичките пари от залозите. Дарила ги за нов покрив на църквата и наредила всички да присъстват на благодарствената служба. — Мини се засмя и кимна. — И те всички се подчинили.

Пейшънс премигна и се намръщи, наведена над ръкоделието си.

— Искаш да кажеш — уточни тя, — че само защото херцогинята е наредила, те са се подчинили ли?

Мини се захили.

— Ако познаваше Онория, нямаше да бъдеш толкова изненадана.

— Но... — Пейшънс сви вежди и се помъчи да си го представи — да си представи жена, която заповядва на Вейн да направи нещо,

което не желае. — Херцогът сигурно е много мек.

Тимс изсумтя, задави се и след това избухна в смях. Мини беше също толкова поразена. Пейшънс ги гледаше как се превиват от смях и с многострадално изражение чакаше с престорено търпение.

Най-накрая Мини щеше да се задуши, престана да се смее и попи насълзените си очи.

— О, скъпа... това е най-абсурдната шега, най-абсурдно погрешното твърдение, което съм чувала.

— Девил — каза Тимс измежду хълцания — е най-скандалният, най-арогантният диктатор, който ще срещнеш някога.

— Ако си мислиш, че Вейн е лош, само си спомни, че Девил е роден да бъде херцог. — Мини поклати глава. — О, божичко! Само като си представя, че Девил е мек...

Мини отново щеше да избухне в луд смях.

— Ами — започна Пейшънс, свивайки вежди, — не ми се струва особено строг, след като е разрешил на херцогинята да се меси в работите на братовчедите му, които са си чисто мъжки.

— Ах, но Девил не е глупав, едва ли може да противоречи на Онория по такъв въпрос. И, разбира се, причината мъжете Синстър винаги да угаждат на съпругите си, е явна.

— Каква причина? — попита Пейшънс.

— Семейството — отговори Тимс. — Всички се събират за кръщение.

— Тези Синстър! Обожават семейството — кимна Мини.

— Даже лигата на Синстър много обичат децата си. Може да им се вярва и да се разчита на тях докрай. Навярно се дължи на многобройното потомство, ужасно плодовити са. По-големите се грижат за по-малките си братя и сестри.

Студено и тежко, бремето на тревогата се загнезди у Пейшънс. Усети как в стомаха ѝ се събира оловна топка.

— Всъщност — каза Мини с трепереща брадичка, докато нагласяваше шаловете си — много съм доволна, че Вейн ще остане за малко. Ще даде някой и друг съвет на Джерард как да се държи, просто ще го подготви за Лондон.

Мини погледна нагоре; Пейшънс — надолу. Топката в стомаха ѝ нарасна неимоверно.

Повтори наум думите, които каза на Вейн, прозрачните обиди, с които го засипа снощи.

Топката в стомаха ѝ болезнено натежа. Чувстваше се много зле.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Пейшънс слезе по стълбите със сияйна усмивка, макар и леко колеблива. Влезе величествено в сутрешната трапезария и кимна в очевидно добро настроение на господарката около масата. Усмивката ѝ замръзна, все пак само за миг, когато видя, о, чудо на чудесата, Анджела Чедуик, която бърбеше с огромно оживление от лявата страна на Вейн.

Той седеше начело на масата както обикновено; Пейшънс се усмихна неопределено, без да среща погледа му. Въпреки изливанията на Анджела, от момента, в който се появи, Вейн насочи вниманието си към Пейшънс. Тя си сервира пушена херинга и ориз с риба и яйца, след това се усмихна на Мастърс, който ѝ поднесе стола, и седна до Джерард.

Анджела веднага се обърна към нея.

— Тъкмо казвах на господин Синстър какво приятно разнообразие би било, ако цялата компания отидем до Нортхамптън. Само си помисли за магазините! — Погледна със светнали очи Пейшънс. — Не мислиш ли, че идеята ми е прекрасна?

В първия момент Пейшънс беше силно изкушена да се съгласи. Каквото и да е, дори цял ден на пазар с Анджела, беше за предпочитане пред онова, с което трябваше да се справи. След това ѝ хрумна да изпратят Вейн по магазините с Анджела. Картината във въображението ѝ, изобразяваща Вейн в шапкарски магазин, скърцащ със зъби, докато понася глупостта на Анджела, беше безценна. Не се съдържа, вдигна поглед... и въображаемата картина изчезна. Погледът му беше вперен в нейното лице; изражението му беше невъзмутимо, само в сивите му очи прочете сякаш неодобрение. Той леко ги присви, като че ли можеше да надникне в мислите ѝ.

Пейшънс веднага се обърна към Анджела още по-дружелюбно усмихната.

— Мисля, че е малко далеч, за да се обиколят магазините за един ден. Защо не помолиш Хенри да ви придружи с майка ти до града за

няколко дни?

Анджела изглеждаше поразена. Наведе се към Хенри, седнал малко по-далеч, да се консултира с него.

— Времето като че ли ще се задържи хубаво. — Джерард погледна Пейшънс. — Мисля да взема триножника и да започна да скицирам сцените, за които се разбрахме вчера с Едмънд.

Пейшънс кимна.

— Всъщност... — Гласът на Вейн така се снижи, че буботенето му се промъкна под възбуденото дърдорене на Анджела. — Чудех се дали ще ми покажеш местата, които си рисувал.

Пейшънс вдигна поглед, Вейн го улови.

— Ако... — продължи той със стоманена нотка — ... сестра ти одобри идеята.

Пейшънс наклони грациозно глава.

— Мисля, че идеята е чудесна.

В очите на Вейн припламна недоумение; Пейшънс сведе поглед към чинията си.

— Но какво ще правим днес?

Анджела се огледа, очевидно очаквайки отговор.

Пейшънс стаи дъх, а Вейн замълча.

— Аз ще рисувам — обяви Джерард, — и не желая да бъда обезпокояван. Защо не отидеш на разходка?

— Не ставай глупав — отговори Анджела презрително. — Твърде мокро е, за да се шляе човек навън.

Пейшънс направи мислено гримаса и набоде последната хапка пушена херинга.

— Ами тогава — отвърна Джерард — ще трябва да се забавляваш сама с каквото там младите дами правят.

— Ще се забавлявам — заяви Анджела. — Ще чета на мама във всекидневната.

След това стана. Докато господата се изправяха, Пейшънс попи устните си със салфетката и се възползва от момента също да излезе.

Трябваше да намери най-непромокаемите си обувки за дълги преходи.

След час стоеше до задната врата и наблюдаваше широкото пространство от подгизнала трева между себе си и развалините.

Духна режещ вятър, който носеше мирис на дъжд. Имаше малка вероятност тревата скоро да изсъхне. Пейшънс се намуси и погледна Мист, седнала кокетно до нея.

— Предполагам, че това влиза в наказанието ми.

Мист я погледна, енигматична както винаги, и помръдна опашка.

Пейшънс решително прекрачи навън. В едната си ръка въртеше слънчобран само за да има нещо в ръцете си. Нещо като защита, ако нещата наистина загубеят.

Извървя десет метра и краят на бледолилавата ѝ рокля за разходки се намокри. Пейшънс скръцна със зъби и се огледа за Мист, но котето го нямаше. Обърна се и видя Мист седнала спретнато под навеса пред страничната врата. Пейшънс ѝ се изплези.

— И ти си една, приятелко! — промърмори и продължи своята разходка.

Краят на роклята ѝ се мокреше все повече; водата се просмука през шевовете на ботите ѝ от шедро. Пейшънс упорито вървеше. Мокрите крака сигурно влизаха в наказанието ѝ, но беше сигурна, че това ще бъде лесната част. Вейн положително ще се погрижи за потежката.

Рязко отхвърли тази мисъл, не биваше да се вторачва в нея. Онова, което ѝ предстоеше, не беше лесно, но ако прехвърляше постоянно в ума си едно и също, куражът щеше да я изостави.

Не проумяваше как можа да сгреши толкова много. Да сгреши по един пункт беше достатъчно лошо, но да открие, че изобщо не е уцелила дори един, беше неразбираемо.

Докато заобикаляше първия от повалените камъни, стискаше зъби. Не беше честно. Той приличаше на елегантен джентълмен. Жестовете му бяха като на елегантен джентълмен. В много отношения се държеше като елегантен джентълмен! Откъде да знае, че е съвсем различен?

Вкопчи се в тази мисъл за успокоение и кураж, но после неохотно се отказа от нея. Нямаше как да си затвори очите за факта, че е много виновна. Беше си съставила мнение за Вейн само въз основа на излъчването му на sameц прелъстител. А той наистина беше прелъстител, но очевидно грижовен прелъстител.

Нямаше друг изход, освен да се извини. Заради своето самоуважение не би приела нищо двусмислено; не вярваше, че и той

би приел.

Като стигна сред развалините, се огледа. Очите я смъдяха; тази нощ спа още по-малко от предишната.

— Къде са? — промърмори.

Ако успееше да се изясни, да освободи ума си от извънредно трудния проблем, може би ще ѝ се удаде да подремне следобед.

Но първо трябваше да даде дължимото на прелъстителю. Беше тук, за да се извини. Искаше да свърши тази работа бързо, преди да загуби самообладание.

— Нима? Не знаех.

Гласът на Джерард я поведе към старата колонада. С триножника пред себе си, той рисуваше арките от едната страна. Като се озова в откритото пространство, Пейшънс потърси и откри Вейн небрежно облегал на колона под сянката на една полуразрушена арка на няколко крачки зад Джерард.

Вейн вече я беше забелязал.

Джерард вдигна поглед, когато чу стъпките ѝ да поскърцват по плочника.

— Здравей. Вейн тъкмо ми разправяше, че рисуването е много на мода в обществото. А Кралската академия урежда всяка година изложби.

С въглена в ръка, той отново се върна към заниманието си.

— О?

Втречена във Вейн, на Пейшънс ѝ се искаше да зърне очите му. Изразът му беше неразбираем. Облегнал рамена на колоната, с ръце скръстени пред гърдите, той я наблюдаваше като хищник. Мрачен, заплашителен хищник. Самец, който очаква своята вечеря.

Пейшънс се смърми наум и се приближи до Джерард.

— Може би ще посетим Академията, като отидем в Лондон.

— Хм — отвърна Джерард, изцяло погълнат от работата си.

Пейшънс загледа с интерес скицата на Джерард.

Вейн загледа с интерес нея. Забеляза я, щом се появи в пролуката на старата стена. Знаеше, че е тук, миг преди това. Неговото шесто чувство му нашепна. Тя въздействаше на сетивата му като магнит. Което в момента не му беше необходимо.

Като стисна зъби, се помъчи да блокира спомените от предната вечер, за да не кристализират в съзнанието му. Всеки път, като си

спомнеше, гневът му кипваше, а мисълта, че тя е наблизил, само на една ръка разстояние, беше диаметрално различно от благоразумно. Неговият гняв беше като меч, веднъж изтеглен от ножницата, се превръщаше в хладна стомана. И наистина му трябваше огромно усилие да го прибере пак в ножницата. Но понякога не сполучваше.

Ако госпожица Пейшънс Дебингтън беше благоразумна, щеше да стои на разстояние, докато и той го спазваше.

Ако той беше благоразумен, щеше да направи същото.

Втреченият му поглед се спря, изцяло против волята му, върху формите ѝ, върху усуканите поли около краката ѝ и се спусна да изследва глезените ѝ. Носеше боти от шевро и краищата на полата ѝ бяха видимо мокри.

Вейн мислено се смръщи. Впи поглед в мократа ѝ пола. Беше променила линията на поведението си, по време на закуска му мина тази мисъл, после си каза, че фантазията му си прави шега. Не виждаше причина Пейшънс да промени мнението си. Вече беше се убедил, че не може да опровергае обвиненията ѝ — във всички имаше по зрънце истина, и ако трябваше да бъде честен, сам се беше насадил на пачи яйца, като се опитваше да я манипулира. Имаше само един начин да поправи представите ѝ — като докаже, че са погрешни, но не с думи, а с дела. А после ще се наслади на смущението ѝ и на извинението ѝ.

Като изпъна рамене и се отдръпна от колоната, Вейн осъзна, че така или иначе нейните извинения ще бъдат поднесени преждевременно. Бавно пристъпи напред.

Пейшънс веднага усети близостта му. Хвърли поглед към него, след това пак се съсредоточи върху скицата на Джерард.

— Ще останеш ли още дълго тук?

— С часове — отговори той.

— Ами... — Пейшънс вдигна глава и смело срещна погледа на Вейн. — Господин Синстър, дали не бихте ми предложили ръката си, за да се върна в къщата. По-хлъзгаво е, отколкото предполагам. Някои камъни са много коварни.

Вейн вдигна въпросително вежда.

— Нима? — Вейн най-спокойно се приближи, за да го хване под ръка. — Зная един обратен маршрут, който има много предимства.

Пейшънс го стрелна с подозрителен поглед, но допря пръсти до ръкава му и му разреши да я поведе към старата църква. Джерард разсеяно им махна с ръка и Пейшънс със сестринска загриженост го предупреди да се върне за обед.

Без да ѝ дава повече време да се чуди какво още да каже на Джерард, Вейн я поведе към нефа. Единствената останала арка се издигаше над тях и след няколко минути бяха във от полезрението на Джерард, където не можеше и да ги чуе. Вървяха един до друг по централната пътека на някогашната църква.

— Благодаря.

Пейшънс понечи да отдръпне ръката си, но той я задържа. Почувства, че пръстите ѝ конвулсивно потрепнаха, усети вълнението, което я пронизваше. Главата ѝ беше изправена, устните — стиснати. Той улови погледа ѝ.

— Краищата на роклята ви са мокри.

Лешниковите очи проблеснаха.

— И краката ми са мокри.

— Което показва, че сте предприели тази експедиция с някаква цел.

Тя погледна напред. Вейн наблюдаваше с интерес как гърдите ѝ се надигнаха и опънаха роклята.

— Да. Дойдох да се извиня.

Думите бяха произнесени през стиснати зъби.

— О? Защо?

Тя спря рязко и с присвити очи се взря в него.

— Защото мисля, че ви дължа извинение.

Вейн се усмихна право в очите ѝ. Не се опита да скрие, че никак даже не се е размекнал.

— Добре.

Пейшънс го погледна със стиснати устни и кимна.

— Да, ще се извиня.

Изпъна снага, подпря и двете си ръце върху дръжката на слънчобрана и наведе решително брадичка.

— Извинявам се.

— За какво по-точно?

Само един поглед в сивите му очи подсказа на Пейшънс, че няма да се измъкне толкова лесно.

— Затова че несправедливо ви очерних.

Тя видя, че обмисля думите ѝ, че ги съпоставя с неблагоприятните ѝ изявления. Много бързо съобрази същото.

— И подбудите ви — добави неохотно. След това пак се подвоуми. Смръщи се. — Поне някои от тях.

Устните му трепнаха.

— Определено само някои от тях.

Гласът му беше отново мъркащ. Пейшънс усети как я полазват тръпки.

— Само за да стане по-ясно, да разбирам ли, че оттегляте абсолютно всички несправедливи твърдения?

Той я дразнеше; но на блясъка в очите му не можеше да се вярва.

— Безусловно — отвърна рязко Пейшънс. — Ето! Какво повече искате?

— Целувка.

Така бързо и категорично отговори, че на Пейшънс ѝ причерня.

— Целувка ли?

Той само повдигна арогантно вежда, като че ли идеята беше най-естественото нещо на света и не заслужаваше да се размишлява върху нея. Очите му светнаха не особено деликатно. Пейшънс сви вежди и прехапа устна. Стояха наскред централната пътека, на метри около тях нищо не препречваше погледа. Мястото беше съвсем открито. Тук едва ли я застрашаваше нещо неприлично.

— О, много добре.

Застана веднага на пръсти и като сложи ръка на едното му рамо за равновесие, го целуна леко по страната.

Очите му се разшириха, после станаха насмешливи... много повече, отколкото Пейшънс можеше да понесе.

— О, не. — Той поклати глава. — Не такава целувка.

Не беше необходимо да пита каква целувка иска. Пейшънс се вторачи в устните му — издължени, тънки, твърди. Омагьосващи. Нямаше да се задоволят с нещо по-малко от магия. Наистина, колкото повече ги съзерцаваше...

Въздъхна на пресекулки, задържа дъха си, надигна се на пръсти, затвори очи и докосна едва-едва устните му със своите. Бяха така твърди, както си ги беше представяла, напомняха изваян мрамор.

Краткото докосване възбуди чувствителността ѝ; устните ѝ изтръпнаха, след това запулсираха.

Пейшънс премигна и отвори широко очи, докато стъпваше здраво на земята. И пак се вторачи в устните му. Видя, че той ще се засмее, после чу как се разсмя шеговито.

— Пак не е такава. Ето... нека да ви покажа.

Взе лицето ѝ в шепи, повдигна брадичката и устните ѝ, и приближи своите устни. Клепачите ѝ се затвориха неволно, след това устните му докоснаха нейните. Пейшънс не би се въздържала от трепета, който я разтърси, дори животът ѝ да зависеше от това.

Замаяна и готова да се съпротивлява, притихна в себе си. Силни и уверени, неговите устни покриха нейните бавно, сякаш я упояваха, сякаш се наслаждаваха на вкуса им. Нямаше нищо заплашително в тази милувка, която малко по малко я завладяваше. Наистина прелъстяваше, омагьосваше сетивата ѝ, съсредоточаваше усещанията към хладните му устни, които изглежда знаеха инстинктивно как да поемат жарта на нейните. Те пулсираха; неговите галеха, сякаш пиеха нейния плам, сякаш го грабваха от нея.

Пейшънс почувства, че устните ѝ омекват; тогава неговите станаха по-твърди.

„Не, не, не...“ Един съвсем тих вътрешен глас се опитваше да я предупреди, но да се вслуша в него беше извън способностите ѝ. Това, което се случваше, беше ново, непознато, никога не беше изпитвала подобни усещания. Не знаеше, че съществува такова удоволствие.

Беше замаяна, но не неприятно. Чувстваше, че устните му още бяха твърди, хладни... Пейшънс се поддаваше на изкушението да усети пак плътно устните му до своите, да види дали ще омекнат до нейните.

Не омекнаха, просто станаха още по-твърди. В следващия момент почувства изгаряща топлина върху устните си. Притихна; отново усети онази плъзгаща се топлина... с върха на езика си той очертаваше долната ѝ устна. И тази милувка продължи, като че ли беше неизречен въпрос.

Пейшънс искаше още. Разтвори устни.

Езикът му се плъзна бавно между тях, с обичайната самоувереност на този мъж, че нищо няма да му бъде отказано, абсолютно сигурен в своята опитност.

Вейн държеше юздите на своето желание с желязна воля, не допусна демоните му да се развилнеят. Дълбок, първичен инстинкт, го подтикваше; житейският опит го обуздаваше.

Тя не беше отдавала устните си на нито един мъж. Знаеше го с абсолютна сигурност, почувства го по невинния начин, по който му отвръщаше, по това, че беше лишена от лукавство.

Тя не беше недостъпна за него. Щеше да бъде негова, само да пожелаеше. Но нямаше какъде да бърза. Тя беше недокосната, непривикнала към желанието на мъжки ръце, още по-малко на мъжко тяло. Ако я пришпореше, щеше да се изплаши. Щеше да му бъде по-трудно да я вкара в леглото си.

Всяка негова ласка беше бавна, всеки ход — обмислен. Страстта дремеше помежду им. Докато завладяваше всеки сладък сантиметър от нейната нежност, вплиташе упойващи усещания във всяка своя ласка, за да достигнат до сетивата ѝ.

Те щяха да останат спотаени до следващия път, когато я докосне, когато отново провокира чувствеността ѝ. Ще я предизвика, ще я подхранва, ще я възпитава, докато най-накрая непреодолимият импулс не я доведе при него.

Бавно ще ѝ се наслаждава, ще се наслаждава на нейната капитулация, която ще бъде още по-възхитителна, защото краят е известен.

Долови гласове в далечината, съжали и неохотно престана да я целува.

Вдигна глава. Пейшънс бавно отвори очи, премигна и се вторачи в него. За миг изражението ѝ го озадачи, после се досети какво е. Тя не беше шокирана, смаяна, или обхваната от момински свян. Тя беше любопитна.

Вейн не можа да не се захили като същински женкар, нито пък да не докосне леко за последен път устните ѝ.

— Какво правите? — прошепна Пейшънс, докато той се навеждаше към нея. Дори толкова отблизо виждаше усмивката му.

— Нарича се „целувка за сдобряване“. — Жестът на устните му стана още по-изразителен. — Любовниците постъпват така, когато се карат.

Сърцето на Пейшънс се сви, обхвана я паника.

— Ние не сме любовници.

— Все още.

Устните му докоснаха нейните и тя потрепери.

— Никога няма да бъдем.

Може и да ѝ се въртеше главата, но в това беше сигурна.

Самоуверената му усмивка не потрепна.

— Не залагайте на това.

И пак устните му докоснаха нейните.

Пейшънс получи световъртеж. За нейно облекчение той се отдръпна и се загледа над главата ѝ.

— Ето, задават се.

Тя премигна.

— Кой се задават?

Погледна я.

— Вашият харем.

— Моят какво?

Той вдигна вежди с театрална невинност.

— Не е ли този правилният термин за група роби от противоположния пол?

Пейшънс пое дълбоко дъх, стегна се, хвърли му предупредителен поглед и се обърна. Пенуик, Хенри и Едмънд крачеха смело към нея. Пейшънс изпъшка под нос.

— Скъпа моя, госпожице Дебингтън. — Пенуик пое инициативата. — Яздих специално до тук, за да ви попитам дали и вие не бихте пояздили?

Пейшънс му подаде ръка.

— Благодаря за любезността, господине, но се опасявам, че се нагълтах с предостатъчно свеж въздух.

Излезе вятър и разпиля масурчета коса по челото ѝ. Пенуик насочи подозрителен поглед към внушителната фигура зад нея. Пейшънс се извърна и видя как Вейн отвърна на рязкото кимване на Пенуик с един от своите най-високомерни жестове.

— Всъщност — каза тя, — тъкмо се прибирах.

— Превъзходно! — нападна Хенри, без да се двоуми. — Чудех се къде се изгуби. Помислих си, че си излязла на разходка. За мен ще бъде удоволствие да те придружа.

— И аз идвам. — Едмънд отправи съчувствена усмивка на Пейшънс. — Отидох да видя какво прави Джерард, но той най-

безцеремонно ме отпрати. Така че и аз се прибирам.

Пейшънс беше сигурна, че ще настъпи боричкане за позицията от дясната ѝ страна, за да хване под ръка победителя, само че тази позиция вече беше заета.

— Станахме цял отряд — провлече Вейн. — Идваш ли, Пенуик? Ще минем по пътеката покрай конюшните.

Пейшънс пое дълбоко дъх, хвана го под ръка и... го ощипа.

Той я погледна и повдигна вежди невинно.

— Само исках да бъда полезен.

Двамата тръгнаха. Останалите взеха да се бутат след тях, докато той я водеше през централния кораб на бившата църква.

Маршрутът беше специално избран, за да изпита нейното самообладание. Или по-точно другите да изпитат нейното самообладание. Той мълчеше благоразумно и остави господата да определят темпото. С мокри и измръзнали крака, Пейшънс откри, че прагът ѝ на търпение е паднал опасно ниско.

Когато стигнаха конюшните, Пейшънс подаде ръка на Пенуик, за да се сбогуват, усмихна му се със сетни сили и прибави едно учтиво „довиждане“.

Пенуик стисна пръстите ѝ.

— Ако утре не вали, както днес, не се съмнявам, че ще пожелаете да яздите. Ще дойда на сутринта.

Като че ли той беше отговорен за нейната езда! Пейшънс прехапа езика си да не изрече някоя хаплива забележка. Дръпна ръката си, вдигна вежди и високомерно се обърна, за да не попадне в капана на Пенуик и да не кимне, което щеше да се изтълкува като знак, че е приела поканата. Бегъл поглед към лицето на Вейн и неговите сиви очи, потвърди, че е разгадал ситуацията.

За щастие, щом влязоха в къщата, Хенри и Едмънд се изпариха, без да се натрапват. Докато с Вейн се качваха по стълбите, Пейшънс изпадна в недоумение. Едва ли не и двамата, както и Пенуик, си мислеха, че трябва да я пазят от Вейн, но щом тя се озова в къщата, решиха, че нищо не я застрашава. Дори Вейн.

Не можеше да проумее защо се държаха така, все пак това беше домът на кръстницата на Вейн. Беше разбрала, че дори за женкарите имаше граници, които те не преминаваха. Но вече научи, че не можеше

да предвиди накъде ще отведат Вейн неговите склонности, а къде лежаха неговите граници изобщо не знаеше.

Стигнаха до края на галерията; напред беше коридорът към нейната стая. Тя се спря, отдръпна ръката си от ръката на Вейн и се обърна към него.

Изражението му беше кротко, очите — нежно развеселени, когато срещна погледа му. След това той вдигна вежда, подканвайки я да зададе въпроса си.

— Защо останахте?

Той замълча. Пейшънс отново се почувства оплетена в паяжина, почувства се парализирана, когато сетивата на дебнещия я хищник се фокусираха върху нея. Като че ли светът престана да се върти. Сякаш ги обгради недостъпна стена, където останаха само той и тя... и онова, което ги владееше, каквото и да беше то.

Тя го погледна в очите, но изразът им не ѝ подсказа нищо, освен че обмисляше какво да ѝ отговори. След това той вдигна ръка. Пейшънс стай дъх, когато прекара пръст под брадичката ѝ. Кожата ѝ оживя от докосването. Той повдигна лицето ѝ, за да погледне в очите ѝ.

Внимателно и малко по-дълго се взира в тях, в лицето.

— Останах да помогна на Мини, на Джерард... и да взема нещо, което искам.

Изрече думите ясно, бавно, без всякаква превземка. Тежките му клепащи се вдигнаха. Пейшънс прочете истината в очите му. Силата, която ги владееше, победи чувствата ѝ. Завоевателят я наблюдаваше със студени сиви очи.

Замаяна, едва успя да отдръпне брадичката си. С притаен дъх се обърна и се запъти към стаята си.

СЕДМА ГЛАВА

По-късно същата вечер Пейшънс крачеше напред-назад пред камината в своята спалня. Къщата беше замряла. Всички обитатели се бяха оттеглили да спят. Тя не можеше да спи; дори не си беше дала труд да се разсъблече. Нямаше смисъл, ѝ без друго осъмваше, без да затвори очи. Беше много изморена от липсата на сън, но...

Мислите ѝ бяха изцяло завладени от Вейн Синстър. Той контролираше вниманието ѝ, разсъдъка ѝ, изключвайки всичко останало. Беше забравила, че има супа пред себе си, беше се опитала да пие чай от празна чаша.

— Всичко е заради него — съобщи на Мист, която седеше като сфинкс на креслото. — Как да се държа разумно, след като прави такива изявления?

Заяви, че ще станат любовници, че я желае именно като любовница. Пейшънс забави темпо.

— Любовница каза... не любима. — Сви вежди срещу Мист. — Има ли някаква разлика?

Мист не отделяше очи от нея.

Пейшънс направи гримаса.

— Вероятно няма.

Сви рамене и продължи да кръстосва стаята.

След всичко, което Вейн каза и направи, опитът ѝ по най-категоричен начин показваше, че трябва да го избягва. Да преустанови всякакви връзки с него. Все пак... Спря и се загледа в пламъците.

В действителност нищо не я заплашваше. Тя е последната жена, която би постъпила безразсъдно заради джентълмен като Вейн Синстър. Може би е грижовен по някакъв начин, може би е привлекателен дотам, че да не мисли за нищо друго, когато е до него, но никога няма да забрави какъв е. Неговата външност, маниери, поведение, онзи негов опасно мъркащ глас, всичко това я държеше нащрек. Не, нищо не я заплашваше. Той нямаше да успее да я

прелъсти. Нейната дълбока антипатия към елегантните джентълмени ще я пази от него.

Което означаваше, че може безнаказано да задоволи любопитството си към тези странни усещания, които той подбужда понякога съзнателно, понякога очевидно несъзнателно. Никога не беше изпитвала нещо подобно.

Искаше да разбере докъде водят и може ли да изпита нещо повече.

С дълбока бръчка между веждите сновеше напред-назад и формулираше доводите си. Познанието ѝ за телесната природа беше изключително ограничено. Сама беше се ограничавала. Никога преди не беше имала ни най-малко влечение дори да целуне някой джентълмен. Или пък да разреши на някой джентълмен да я целуне. Но целувката, която сподели с Вейн, истинска, вълнуваща и дълга, показва извън всякакво съмнение, че той беше майстор в тази сфера. При неговата репутация не беше очаквала нищо по-различно. Едва ли имаше по-голям майстор, от когото да се научи.

Защо да не се възползва от ситуацията и да попие малко знания... естествено, в границите на допустимото. Може би не знаеше къде са неговите граници, но своите знаеше докъде се простират.

Беше в безопасност. Знаеше какво иска и докъде да стигне.

С Вейн Синстър.

Перспективата занимава мислите ѝ почти целия следобед и цялата вечер. Беше изключително трудно да не гледа постоянно високата му стройна фигура, ръцете с дълги пръсти, и устните, които все повече я омагьосваха.

Пейшънс се намръщи и продължи да снове напред-назад.

Вдигна поглед, когато стигна до края на траекторията, по която сновеше. Още не беше спуснала пердетата. Отиде до прозореца и посегна да ги дръпне... в тъмнината проблесна светлина.

Пейшънс замръзна и се загледа. Светлината беше съвсем ясна — топка, светеца през мъглата, която обгръщаше развалините. Залюля се, после се премести. Без да се бави повече, взе от гардероба една пелерина и се затича към вратата.

Меките ѝ пантофки не вдигаха никакъв шум, докато тичаше по застланите с килим стълби. Единствената свещ, която гореше в

предния коридор, не осветяваше галерията. Пейшънс не се спря. Понесе се в тъмнината към задната врата.

Резетата бяха спуснати. Издърпа ги и отвори вратата. Мист се стрелна навън. Пейшънс излезе и затвори вратата. След това се извърна и впи поглед в гъстата мъгла пред себе си. Импулсивно направи няколко стъпки и спря. Потрепери, загърна раменете си с пелерината и завърза връзките на яката. Погледна назад. Напрягна очи, но успя да различи стените на къщата, прозорците на партера и тъмнеещото се петно, където е вратата.

Пак се обърна към развалините. Нямаше и помен от светлинката, но призрактът, който и да беше, не би могъл да стигне до къщата, дори да си е осветявал пътя, не и преди тя да излезе.

По всяка вероятност беше още тук. Пейшънс направи още няколко предпазливи стъпки. Мъглата ставаше все по-гъста и по-студена.

Тя се загърна още по-плътно с пелерината, стисна зъби и продължи напред. Опитваше се да си представи, че върви в ясен слънчев ден, че знае къде точно се намира. След това първият от повалените камъни, разпръснати по ливадата, изникна от мъглата. Гледката беше позната и успокоителна.

Вече по-сигурна, пое дъх и закрачи по-нататък, избирайки внимателно пътя си сред прекатурените камъни.

Над ливадата мъглата беше по-плътна; докато приближаваше развалините, мъглата се разрежи достатъчно, за да различи очертанията на останките, което ѝ подсказа докъде е стигнала. Серпантини от студена, влажна и плътна мъгла се виеха около изронените арки. Носещите се талази ги закриваха, после арките се появяваха, след миг пак изчезваха от погледа.

Всъщност нямаше вятър, но едва доловим, протяжен звук сякаш шептеше между развалините, като че ли беше стенанието на отминалите векове.

Щом стъпи на покрития с лишеи плочник на вътрешния двор, почувства, че я обгръща нещо злоещо. Талази непроницаема мъгла се увиваха около нея. Протегна едната си ръка, напипа нисък зид, останка от някогашното монашеско спално помещение. Тръгна покрай зида, но изведнъж стигна до широка пролука, от която се минаваше в покрит с плочи коридор. Той водеше към манастирската трапезария; едната ѝ

пантофка се подхлъзна върху изронената зидария. Сподави едно изохване и прескочи в коридора.

Там се сблъска с един мъж.

Отвори уста да изпищи, но една яка ръка притисна устните ѝ, друга обви здраво талията ѝ. Озова се притисната до силно тяло.

Пейшънс се отпусна, паниката ѝ се изпари за миг. На двайсет километра околоръст имаше само едно такова тяло, към което в момента беше залепена.

Махна ръката на Вейн от устата си. Пое дъх да заговори, разтвори устни...

Той я целуна.

Когато най-накрая престана, само отдръпна едва-едва устните си от нейните и промълви:

— Тихо, мъглата е добър проводник на звука.

Пейшънс се окопити и прошепна:

— Видях призрака, имаше светлина, която се носеше насам-натам.

— Мисля, че е фенер, но изчезна.

Устните му отново докоснаха нейните, прилепиха се и не бяха студени. Бяха топли, той целият беше топъл — оазис от топлина в студената нощ. Пейшънс потуши внезапния импулс да се сгуши до него.

Когато следващия път той се отдръпна, тя все пак успя да попита шепнешком:

— Как мислите, ще се върне ли?

— Кой знае? Ще почакам още малко.

Възбудителното му дихание погали устните ѝ, след което милувката стана още по-осезателна.

На Пейшънс ѝ се зави свят.

— Може би и аз ще почакам.

— Хм.

След минути, неизвестно колко, докато си поемаше дъх, Вейн подхвърли:

— Знаете ли, че котката ви е тук?

Пейшънс нямаше представа дали Мист я е последвала.

— Къде е?

— На камъка от лявата ви страна. Вероятно вижда по-добре от нас дори в мъглата. Трябва да я държим под око... предполагам, че ще изчезне, ако призракът се върне.

Да я държи под око. И как да стане, докато той я целуваше.

Пейшънс се сгуши още повече до топлите му гърди. Той я прегърна през талията под пелерината. Притисна я здраво до себе си и тя се озова в плен, почувства се много уютно между него и старата стена. Едната му ръка я пазеше от камъка, тялото му от нощта. Пейшънс го усети с цялата му сила до своето, усети натиска на гърдите му до своите, слабините му до корема си, неговите яки бедра до своите нежни бедра.

Устните му отново намериха нейните, той я притисна така, сякаш искаше да нагоди нейните извивки към своите. Пейшънс почувства как пламва, почувства и неговия плам. Нямаше никаква опасност да се простудят.

Мист изсъска.

Вейн вдигна глава и застана нащрек.

След развалините се мярна светлина. Мъглата беше се сгъстила още повече и не беше ясно къде е фенерът. Върху изронените камъни отскочиха отражения. Само след миг установиха къде е източникът на светлината.

Беше някъде зад някогашната галерия с колони.

— Стой тук.

Вейн се отдръпна и я остави до стената. После изчезна, сля се с мъглата като привидение.

Пейшънс преглътна възмущението си. Огледа се и веднага забеляза Мист, която се отдалечаваше след Вейн, като я остави съвсем сама.

Поразена, Пейшънс се загледа след тях. Някъде натам, фенерът на призрака още светеше.

— Сигурно се шегуваш! — промърмори тя и се втурна след Вейн.

Зърна го веднъж в галерията. Светлината подскочаше някъде пред него, не до църквата, а от другата страна на галерията, към останките на манастира. Пейшънс се забърза и мимоходом забеляза Мист, която скачаше по камъните на изронения зид. Докато тичаше, че помъчи да си спомни какво имаше зад този зид.

Дупка, както стана ясно, когато падна право в нея.

Пейшънс храбро се овладя и не се разтрепери, но междувременно едва не се задуши. Слава богу, не падна върху камъни, а върху трева, но от удара изпъшка. На двадесетина метра пред нея Вейн чу приглушен писък. Спря и погледна назад към обвитите в мъгла камъни.

Вейн тихо изруга. Обърна се напред.

Светлината беше изчезнала.

Намери Пейшънс. Мъчеше се да се изправи.

— Почакай.

Скочи в дупката при нея, наведе се, хвана я под мишниците и я повдигна. Остави я да стъпи на краката си до него. Тя изохка и се сгърчи. Вейн я привлече до себе си и тя се облегна на него.

— Коляното ми. — Прехапа устната си и отмаляла прибави: — И глезена ми.

Вейн изруга.

— Левият или десният.

— Левият.

Вейн я подхвана.

— Дръж се за мен.

Пейшънс се вкопчи в него. Вейн я повдигна и я сложи да седне в края на дупката. После излезе оттам и пак я взе на ръце.

Отнесе я до един голям камък, който беше удобен за сядане. Внимателно я сложи да седне.

По роклята ѝ бяха полепнали сламки и мокри листа. Вейн започна да ги маха от корсажа. Пейшънс също, като изобщо не беше сигурна боклучетата ли махаше, или ръцете му. Независимо от острата болка в коляното и глезена, от докосването на дългите му пръсти връхчетата на гърдите ѝ се напрегнаха.

Усещането я остави без дъх.

Вейн помръдна. В следващия момент почувства, че е зад нея и опипва ребрата ѝ едно по едно. Преди да се осъзнае, той плъзна ръце нагоре.

— Какво правиш?

Толкова не ѝ достигаше дъх, а гласът ѝ прозвуча прегракнало.

— Проверявам дали имаш счупени ребра.

— Там не ме боли.

Този път гласът ѝ прозвуча сподавено... нищо повече не можеше да направи, докато пръстите му шареха под гърдите ѝ.

Той отговори с някакво мърморене, но поне я пусна. Пейшънс пое живителен дъх и премигна, когато той коленичи пред нея.

Заметна полите ѝ.

— Какво...?

Пейшънс отчаяно се опита да спусне надолу меките дипли.

— Престани да вдигаш врява!

Тонът му, остър и сърдит, я накара да направи точно това. После почувства ръцете му около глезена си. Опипа го внимателно, после пак така внимателно опипа и стъпалото.

— Как е, болката силна ли е?

Пейшънс поклати глава. Той масажира нежно глезена и ходилото. Тя преглътна една въздишка и затвори очи. Докосването му беше направо вълшебно. Топлината на пръстите му намали болката, а когато пусна крака ѝ, вече не я болеше толкова.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по пресеца към коляното.

Пейшънс стоеше със затворени очи и се стараеше да не мисли колко тънки са чорапите ѝ. За щастие, жартиерите ги държаха нависоко и когато обхвана коляното ѝ, не докосна гола кожа.

А можеше.... Всеки нерв по краката ѝ настръхна. Той опипа коляното и я заболя; Пейшънс трепна, но това поне я разсея. Той продължи много внимателно да го опипва. Когато изпитваше ставата, тя изохка. Най-после я пусна.

Пейшънс отвори очи и погледна надолу. Усети, че се изчервява. Слава богу, Вейн едва ли щеше да забележи на оскъдната светлина.

— Натъртено коляно и изкълчен глезен.

Пейшънс го погледна сепнато.

— Разбираш ли от тези неща?

— Малко.

След това я взе на ръце.

Пейшънс се залепи до раменете му.

— Ако ми подадеш ръката си да се хвана, сигурна съм, че ще мога да ходя.

— Нима? — Беше едносричният, обезкуражителен отговор. Вейн сведе поглед към нея. В тъмното не виждаше изражението му. — За щастие няма да се наложи да проверяваме доколко това е вярно.

Тонът му си остана остър. Подмолното раздразнение се почувства още по-ясно, когато продължи:

— Защо, по дяволите, не стоя там, където те оставих? И не обеща ли на Мини да не преследваш призрака през нощта?

Пейшънс пренебрегна първия въпрос, защото нямаше смислен отговор. Не че за втория имаше особено смислен.

— Забравих за обещанието... просто видях призрака и хукнах. А ти какво правиш тук, след като е толкова опасно да се преследва този призрак?

— Имам специално поръчение.

Пейшънс се почувства съвсем в правото си да изпухти.

— Къде е Мист?

— Пред нас.

Пейшънс погледна, но не видя нищо. Очевидно Вейн имаше по-остро зрение. Докато вървеше по криволичещата пътека между камъните, нито веднъж не залитна. Тя го беше прегърнала през шията и се радваше тайно, че не ѝ се наложи да куцука през ливадата.

След това от мъглата изплува страничната врата. Мист стоеше под навеса и ги чакаше. Пейшънс си помисли, че ще я пусне да отвори. Но Вейн сръчно отвори, влезе, затвори с крак и се облегна на вратата.

— Сложи резетата.

За да ги плъзне, трябваше да се присегне зад него. Когато намести всички резета, той се изправи и тръгна.

— Можеш вече да ме пуснеш — просъска Пейшънс, когато той закрачи по коридора.

— Ще те оставя в твоята спалня.

На светлината от свещта в коридора Пейшънс видя онова, което преди не можеше да види — лицето му. Беше много сериозно, решително и мрачно.

За нейна изненада той продължи към края на коридора и отвори с рамо вратата към помещенията за прислугата.

— Мастърс!

Мастърс се показва.

— Да, господине... о, божичко!

— Именно — отговори Вейн. — Повикайте госпожа Хендерсън и някоя от камериерките. Госпожица Дебингтън отишла на разходка сред развалините и си е изкълчила глезена и натъртила коляното.

Искаше да ѝ даде урок, разбира се. Пейшънс трябваше да се разправя с Мастърс, с госпожа Хендерсън и да понесе фученето на Ейда, старата гардеробиерка на Мини. Вейн поведе шумната процесия по стълбището... и както беше казал, я остави в спалнята ѝ, не и преди това.

Много внимателно я сложи да седне в края на леглото. Със свити вежди се изправи. С ръце на кръста наблюдаваше как госпожа Хендерсън и Ейда припряно слагат компрес със синап на глезена и подготвят лапа за коляното.

Очевидно доволен, Вейн се обърна и улови погледа на Пейшънс. Очите му бяха сериозни.

— Правете, за бога, каквото ви се каже.

След това тръгна към вратата. Абсолютно втрещена, Пейшънс се загледа след него. Не се досети как да му отговори, преди да излезе. Вратата се хлопна. Тя затвори уста, просна се на леглото и уталожиха си, пъшкайки.

Ейда се суетеше около нея.

— Ще се оправиш, скъпа. — Потупа ръката на Пейшънс. — Веднага ще се почувстваш по-добре.

Пейшънс стисна зъби и се вторачи в тавана.

* * *

На сутринта дойде госпожа Хендерсън да я събуди. Пейшънс очакваше някоя от камериерките и се изненада, когато видя добрата и грижовна икономка.

Госпожа Хендерсън се усмихна и дръпна завесите.

— Трябва да махна лапата и да превържа коляното.

Пейшънс направи гримаса. Беше се надявала, че няма да има нужда от превръзка. Погледна случайно часовника и се ококори.

— Едва седем е.

— Да. Съмнявахме се, че ще спите добре покрай тази неприятност.

— Не мога да се обърна на една страна.

Пейшънс се опита да се надигне.

— Вече няма да ви боли толкова. Само превръзка ще бъде достатъчна.

С помощта на икономката Пейшънс седна. Госпожа Хендерсън махна лапата, прегледа коляното и го превърза с чист бинт.

— Не мога да ходя — протестира Пейшънс, щом госпожа Хендерсън ѝ помогна да се изправи.

— Естествено. Не бива да ходите няколко дни, за да оздравее коляното.

Пейшънс затвори очи и само дето не изстена.

Госпожа Хендерсън я подкрепяше, докато се изми и облече, след това я остави до леглото.

— Какво желаете, да ви донесат закуската тук или ще слезете в трапезарията.

Мисълта да прекара цял ден в стаята си беше неприятна, но по принуда да остане тук, беше цяло мъчение. Ако реши да слезе в трапезарията, по-добре да е сега, преди всички останали.

— В трапезарията — отговори категорично Пейшънс. — Веднага.

За нейна изненада, госпожа Хендерсън я остави и се запъти към вратата. Отвори я, каза нещо и се отдръпна.

Влезе Вейн.

Пейшънс остана с отворена уста.

— Добро утро.

Прекуси стаята с невъзмутимо изражение. Преди да формулира някаква мисъл, да не говорим за думи, с които да я изрази, той се наведе и я взе на ръце.

Пейшънс едва се сдържа да не ахне. Точно както снощи... намеси се тъкмо навреме.

Снощи носеше дебела пелерина и близостта му не я вълнуваше толкова. В момента беше облечена със сутрешна рокля и дори през фустата усещаше всеки един от пръстите му. Едната му ръка обхващаше бедрата ѝ, другата — точно под издутината на гърдите ѝ.

Докато я носеше към галерията, Пейшънс се опитваше да успокои дишането си и се молеше червенината ѝ да не е толкова пламтяща, колкото я усещаше.

Вейн сведе за миг очи към нея, преди да заслиза по стълбите.

Пейшънс рискува един бегъл поглед към лицето му. То беше мрачно и сериозно, също като предната вечер. Магическите му устни бяха стиснати.

Тя присви очи.

— Всъщност не съм саката.

Погледът му беше неразгадаем. За кратко го впи в очите ѝ, след това пак се обърна напред.

— Госпожа Хендерсън каза, че не бива да стъпвате няколко дни. Ако ви заваря на крака, ще ви завържа за дивана.

Челюстта на Пейшънс увисна. Втренчи се ядосано в него, но той вече не я гледаше. Стигна края на стълбището и стъпките му проехтяха по керамичния под на фойето. Пое дъх и се нареди да каже нещо относно неговото своеволие, но ѝ се наложи да си замълчи. Вейн влезе в сутрешната трапезария; Мастърс беше вече там. Той побърза да дръпне един стол до мястото на Вейн. Вейн я сложи да седне много внимателно. Мастърс донесе една отоманка, на която Вейн вдигна пострадалия ѝ крак.

— Искате ли възглавничка, госпожице? — попита икономът.

Какво ѝ оставаше, освен да се усмихне с благодарност?

— Не, благодаря, Мастърс. — Погледът ѝ се отмести към Вейн, застанал пред нея. — Бяхте повече от любезен.

— Моля, госпожице. Какво да ви сервирам за закуска?

С Вейн от едната си страна и Мастърс от другата тя си сервира, а двамата я наблюдаваха, докато се хранеше. Пейшънс понесе стоически техният мъжки вариант на суетня. След това се въръжи с търпение.

По раменете на Вейн имаше влага.

Косата му беше по-тъмна от обикновено и сред гъстите кичури тук-там проблясваха капчици. Започна бързо да унищожават различните видове месо в чинията си. Очевидно беше месоядно същество.

Най-после Мастърс отиде в кухнята с подноса за затопляне на чинии, за да го подгреят, и да го върне.

Щом стъпките му заглъхнаха, Пейшънс започна разпита.

— Бил си навън да разследваш.

Вейн вдигна поглед, кимна и взе чашата с кафе.

— Е? — подкани го тя, когато той, вместо да отговори, отпи от кафето.

Той се вгледа в нея със стиснати устни и неохотно я осведоми.

— Мислех си, че ще открия стъпки и ще ги проследя. — Направи гримаса. — Но земята е много влажна, из развалините има плочници и трева. Никъде не може да остане отпечатък.

— Хм. — Пейшънс сви вежди.

Мастърс се върна, остави подноса и се приближи до Вейн.

— Сър, Дуган и Гришам ви очакват в кухнята.

Вейн доизпи кафето и стана.

Пейшънс улови погледа му и го задържа. Неизреченият ѝ въпрос увисна във въздуха.

Лицето на Вейн стана още по-сериозно, устните му по-тънки.

Пейшънс присви очи.

— Ако не ми кажете, сама ще отида до развалините.

И Вейн присви очи. Хвърли поглед към Мастърс и после някак мрачно пак погледна Пейшънс.

— Отиваме да претърсим околността за някаква следа да не би призракът да идва от друго място, а не от къщата.

Пейшънс се успокои и кимна.

— Беше много влажно, все ще откриете нещо.

— Да. — Вейн стана. — Ако има какво да се открие.

Мастърс излезе и откъм стълбището се чу кокетен глас:

— Добро утро, Мастърс. Слезе ли вече някой за закуска?

Анджела. Чуха как Мастърс ѝ отговори. Вейн сведе поглед и срещна широко отворените очи на Пейшънс.

— Очевидно моментът да изляза настъпи.

Пейшънс се подсмихна.

— Страхливец — прошепна, когато той минаваше покрай нея.

Докато сърцето ѝ изтупа веднъж, той се извърна и се наведе над нея. Дъхът му погали шията ѝ. Силата на този мъж я обгърна отвсякъде.

— Между другото — промърмори, мъркайки много опасно — не се шегувах, когато казах онова за дивана. — Направи кратка пауза. — Затова, ако имаш и най-слабо чувство за самосъхранение, не мърдай от този стол.

Хладните, корави устни докоснаха едва-едва ухото ѝ и се плъзнаха по-надолу, галейки с въздушна милувка чувствителната кожа под брадичката. Пейшънс изгуби битката, потрепери и сведе клепачи.

Вейн повдигна брадичката ѝ и устните му докоснаха нейните с болезнено кратка целувка.

— Ще се върна, преди края на закуската.

Откъм коридора долетя шумът от стъпките на Анджела.

Пейшънс отвори очи и видя, че Вейн излиза. Чу лигавия поздрав на Анджела, след това боботеция глас на Вейн, заглъхващ в далечината. След миг тя се появи. Беше нацупена.

Пейшънс се усмихна, като се почувства безкрайно по-стара и по-разумна.

— Ела да закусиш. Препоръчвам ти яйца, днес са особено вкусни.

Другите от компанията се събраха малко по малко. За изненада на Пейшънс до един бяха научили за нейната злополука благодарение на домашната агенция за осведомяване. За щастие, и тя, и Вейн не бяха споменавали пред никого каква е причината за нейната среднощна разходка, затова не се знаеше как се е наранила.

Всеки според темперамента си изразяваше колко е потресен от „инцидента“ и колко ѝ съчувства.

— Гадна работа — усмихна ѝ се по неговия благ начин Едгар. — Веднъж си навехнах коляното, като бях в Индия. — Хвърли любопитен поглед към другия край на масата. — Конят ме хвърли. Туземните знахари го увиха със смърдящи листа. Коляното, не коня. Мина за нула време.

Пейшънс кимна и отпи от чая.

Джерард, който седеше до нея, попита нежно.

— Наистина ли си добре?

Пейшънс не спомена болката в коляното, стисна леко ръката му и му се усмихна.

— Не съм толкова крехка. Обещавам ти, че няма да припадна от болка.

Джерард се захили, но изразът му си остана бдителен и угрижен.

Усмихнатата любезно, Пейшънс се осмели да се огледа разсеяно, докато не попадна на смръщеното лице на Хенри.

— Знаеш ли — каза той, — изобщо не разбрах как си навехнала коляното.

Интонацията му всъщност беше въпросителна.

Пейшънс продължаваше да се усмихва.

— Не можах да заспя и отидох да се поразходя.

— Навън ли? — Едмънд се изненада и се замисли. — Ами, да, че къде другаде да се разхожда човек, ако обикаля нощем този мавзолей, ще сънува кошмари. — Усмивката му погасна. — Предполагам, че не искаш да те преследват кошмари.

На Пейшънс не ѝ беше лесно да се усмихва през стиснати зъби, но се справи.

— Излязох навън, както стана ясно.

Щеше да бъде по-разумно, ако беше замълчала, но всички се хванаха за думите ѝ, изгарящи от любопитство, като хора, които живеят скучно.

— Но... — Между веждите на Едгар се образува дълбока гънка. — Мъглата... — Погледна Пейшънс. — Снощи мъглата беше лепкава и гъста. Погледнах навън, преди да духна свещта.

— Много гъста беше. Щеше да ти се понрави злокобната атмосфера.

— Чух — започна стеснително Уитикъм, — че господин Синстър ви е внесъл в къщата.

Думите му, изречени тихо, увиснаха над масата за закуска и породиха въпроси у всеки. За миг настъпи пълна тишина, преизпълнена с изненада и шокиращи заключения. Много спокойно и вече без усмивка, Пейшънс се обърна и погледна хладно Уитикъм.

Мислеше трескаво какво да каже, но имаше един-единствен отговор:

— Да, господин Синстър ми помогна да се върна... имах късмет, че ме откри. И двамата бяхме видели светлина сред развалините и както аз, така и той сме се втурнали да видим какво става.

— Призракът!

Анджела и Едмънд възкликнаха в един глас. Очите им заблестяха, лицата им се оживиха.

Пейшънс се опита да поохлади възторга им.

— Следвах светлината, когато паднах в една дупка.

— Бях останал с впечатление — започна строго Хенри и всичко глави се обърнаха към него, — че обещахме на Мини да не преследваме призрака през нощта.

Тембърът на гласа му и изражението бяха така напрегнати, че изненадаха цялата компания. Пейшънс почувства, че се изчервява.

— Опасявам се, че забравих обещанието.

— Под въздействието на момента, така да се каже. — Едгар се наведе към нея. — Полазиха ли те тръпки?

Пейшънс отвори уста, за да се възползва от думите на Едгар и да отклони вниманието от себе си, но Хенри я изпревари.

— Млади човече, струва ми се, че отидохте твърде далеч с вашите глупости!

Думите бяха изпълнени с възмущение. Всички се стреснаха и погледнаха Хенри — лицето му беше строго, кожата на петна, а погледът му изпепеляваше Джерард.

Той се наежи. Отвърна на погледа на Хенри и бавно остави вилицата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — отговори гневно Хенри, — че като имам предвид болката и страданието, което си причинил на сестра си, съм потресен с каква нахална безчувственост седиш до нея и се правиш на невинен.

— О, стига — намеси се Едмънд и Пейшънс въздъхна с облекчение. Но след малко се вцепени и зяпна, когато той продължи с изключително благоразумен тон: — Той откъде да знае, че Пейшънс ще наруши обещанието си към Мини и ще излезе да го търси? — Едмънд сви рамене и се обърна към Пейшънс и Джерард с чаровна усмивка. — Едва ли грешката е негова.

„Ама че защитник...“ Пейшънс едва се сдържа да не простене и да се хвърли да защити брат си.

— Не беше Джерард.

— О? — Едгар я погледна с надежда. — Тогава значи си видяла призрака!

Пейшънс прехапа устната си.

— Не, не съм, но...

— Даже да си го видяла, пак ще защитиш брат си, нали, скъпа? — Спокойният тон на Уитикъм несъмнено направи впечатление. Усмихна се на Пейшънс с бащинско превъзходство. — Похвална привързаност, скъпа, но в случая, страхувам се... — Погледът му отскочи към Джерард; физиономията му стана сурова и той поклати глава. — Че е печално незаслужена.

— Не бях аз.

Джерард беше преbledнял и отрече с равен глас. До него Пейшънс усещаше с какво усилие сдържа гнева си. Безмълвно му даде знак, че е на негова страна, като стисна под масата коляното му.

Той се обърна рязко към нея.

— Не съм аз призрактъ.

Пейшънс запази самообладание.

— Зная.

Изрече тази единствена дума с такова силно убеждение, че почувства как малко от гнева му се уталожи.

Генерала изсумтя.

— Трогателно, но няма как да се скрие истината. Момчешки щуротии, ето какво е този призрак. А пък ти, момче... ти си единственото момче тук.

Пейшънс почувства удара, нанесен право на едва-що осъзнатата мъжественост на Джерард. Той замръзна, лицето му стана мрачно и мъртвешки бледо. Сърцето й се сви; копнееше да го прегърне, да го защити и да го успокои, но знаеше, че не бива.

Джерард бавно отмести стола и стана. Обиколи с пламнал поглед всички около масата, спестявайки само на Пейшънс презрението си.

— Ако приключихте с обидите по мой адрес... — Замлъкна, след това продължи с глас, който всеки момент щеше да се разтрепери. — Пожелавам ви приятна сутрин.

Кимна рязко. Погледна безизразно Пейшънс, обърна се кръгом и излезе.

Пейшънс би дала всичко на света да може да стане и с високомерно презрение да излезе подир него. Но беше принудена от обстоятелствата да сдържа гнева си и да се разправя с малоумното домочадие на леля си. Дори без да се съобразява със заплахата на Вейн, не можеше да се изправи, камо ли да настигне брат си.

Огледа насядалите около масата.

— Джерард не е призрактъ.

Хенри й се усмихна с досада.

— Скъпа госпожице Дебингтън, опасявам се, че трябва да приемете фактите.

— Факти ли? — сръза го Пейшънс. — Какви факти?

С високомерна любезност Хенри започна да й говори.

* * *

Вейн идваше откъм конюшните, когато насреща му се зададе Джерард, мрачно стиснал зъби.

— Какво се е случило? — попита Вейн.

Джерард спря пред него, пое дълбоко дъх, погледна го за миг и поклати рязко глава.

— Не питай.

След това продължи като хала към конюшните.

Вейн го изпрати с поглед. Стиснатите юмруци на Джерард и скованият му гръб бяха по-красноречиви от всякакви думи. Вейн се поколеба, после лицето му стана много мрачно. Обърна се рязко и закрачи към къщата.

Стигна до сутрешната трапезария за рекордно време. Един бегъл поглед му беше достатъчен, за да си наложи абсолютно спокойствие. Пейшънс седеше, където я беше оставил, но вместо жизнерадостните искри в големите ѝ очи и нежната руменина по страните, сега гледаше ядосано, беше пребледняла и едва ли не вибрираше от сдържан гняв. Тя не го видя веднага; в момента Хенри Чедуик беше под прицела на нейния гняв.

— Добре че дойде, Синстър! Ела да ни подкрепиш. — Генерала се обърна като пумпал на стола си и му помаха. — Опитваме се да накараме госпожица Дебингтън да проумее истината. Няма какво да се инати, нали? Някой трябва да стегне юздите на нейния разхайтен брат. Един хубав бой с камшик ще го вкара в правия път и ще избие от главата му тази щуротия с призрака.

Вейн погледна Пейшънс. Тя впи ужасно сърдит поглед в Генерала. Гърдите ѝ се надигнаха, като си пое дъх. Ако с поглед можеше да се убие човек, Генерала щеше да е мъртъв. Явно беше готова да удуши Хенри, после и Едмънд за капак.

Вейн спокойно закрачи и привлече вниманието на Пейшънс. Тя вдигна поглед и премигна. Вейн улови погледа ѝ. Спря, чак когато стигна до нея. След това ѝ подаде ръка с настоятелен жест. Без да се колебае, Пейшънс сложи пръстите си върху дланта му.

Вейн здраво стисна нейната ръка. Пейшънс почувства как в нея се влива топлина и сила. Гневът ѝ, който всеки момент щеше да

изригне, се уталожил. Пое отново дълбоко дъх и пак се взря в компанията около масата.

И Вейн ги огледа, студеният му поглед се спря на всяко едно лице.

— Надявам се — провлече тихо, но така ясно, че всеки да го чуе, — че след снощното изпитание никой не е бил толкова нетактичен, че да ви разстрои.

Тихо произнесените думи и стоманеносивите му очи накараха всички да млъкнат.

— Естествено — продължи той със същия равен тон, — събития, като това от снощи, пораждат хипотези. Но, разбира се — усмихна се той на цялата компания, — те си остават само хипотези.

— Как така — прекъсна го Едгар, — не намерихте ли доказателство или някаква следа за самоличността на призрака?

— Не открих. Затова всяко предположение за самоличността на призрака е чиста фантазия. — Забеляза, че Едгар го гледа. — И има много по-нереална стойност от прогнозата за Гвинея.

Едгар се усмихна кисело.

— Все пак — намеси се Генерала — очевидно е някой.

— О, да — отговори Вейн по най-маниерен начин. — Но да се приписва вина на когото и да е без доказателства, ми се струва безразсъдно. — Млъкна и се спогледа с Генерала. — Абсолютно ненужна клевета.

— Хм! — Генерала потъна в стола.

— И, разбира се — отмести Вейн поглед към Хенри, — представете си колко глупав ще изглежда някой, когато прекалено ентузиазираниите му твърдения се окажат погрешни.

Хенри се намръщи и се вторачи в покривката.

— Готова ли сте да се качим на горния етаж? — попита Вейн Пейшънс.

Тя го погледна и кимна.

Той се наведе и я взе на ръце. След като вече беше свикнала на лекотата, с която я вдигаше, Пейшънс се намести удобно и се увеси грациозно на врата на Вейн. Мъжете се изправиха. Пейшънс ги погледна и едва не се разсмя. Израженията на Хенри и Едмънд бяха неоченими.

Вейн се обърна и се запъти към вратата. Едмънд и Хенри заобиколиха масата и едва не си изпотрошиха краката да тичат към вратата.

— О, ето... нека да помогна.

Хенри се втурна да държи вече отворената врата.

— Дали да не направим столче с ръцете си? — предложи Едмънд.

Вейн спря, когато той се опита да им прегради пътя. Пейшънс накара Едмънд да замръзне с един поглед.

— Господен Синстър е повече от способен и сам да се справи. — Почака думите, произнесени с леден тон, да постигнат желания резултат, преди да добави със същия тон: — Ще си почивам и не желая да бъда обезпокоявана нито с допълнителни хипотези, нито с безпочвени клевети. И най-вече — отмести тя поглед към Хенри — с прекалено ентузиазирани твърдения.

Млъкна, усмихна се и погледна Вейн. Той вдигна вежда абсолютно равнодушно.

— Тръгваме ли?

Пейшънс кимна.

— Да.

Без повече врява и без повече препятствия Вейн я изнесе от трапезарията.

ОСМА ГЛАВА

— Защо — попита Вейн, докато се качваше по парадното стълбище — са толкова убедени, че е Джерард?

— Защото — сприхаво заяви Пейшънс — не могат да измислят друго. „Момчешки лудории“, следователно е Джерард. — Когато Вейн стигна до стълбищната площадка, тя продължи със саркастичен тон: — Хенри няма въображение, нито Генерала. Те са тъпи. Едмънд има въображение в излишък, но хич не го е грижа. Той е много безотговорен. За него всичко е шега. Едгар е предпазлив в заключенията си и понеже е боязлив, постоянно шикалкави. Колкото до Уитикъм... — Млъкна, изду гръд и присви очи. — Той е самодоволен фарисей, който винаги разваля настроението на другите, като разкрива предполагаемите им прегрешения с отвратително превъзходство.

Вейн й хвърли кос поглед.

— Явно обществото на закуска не е било съгласна с теб.

Пейшънс изпухтя и се огледа. Видя, че не отиват към нейната спалня.

— Къде ме носиш?

— Госпожа Хендерсън приготви за теб една от старите всекидневни. Другите няма да те безпокоят, освен ако сама не ги повикаш.

— За нищо на света. — След малко Пейшънс погледна Вейн и попита със съвсем различен тон: — Нали не вярваш, че е Джерард?

— Аз знам, че не е Джерард.

Пейшънс разшири очи.

— Видя ли кой е?

— И да, и не. Само го зърнах, когато за малко мъглата се вдигна. Качи се на един камък, държейки високо фенер, и видях фигурата му, очертана от светлината. Като съдя по телосложението му, е зрял мъж. От разстояние е трудно да се определи ръста, но фигурата се вижда

ясно. Носеше дебела пелерина, като от шаяк, макар да не останах с впечатление, че дрехата е долнокачествена.

— Но си сигурен, че не е Джерард.

Вейн погледна Пейшънс, удобно разположена в прегръдките му.

— Джерард е още твърде кльоцав, за да се обърка с възрастен мъж. Абсолютно сигурен съм, че не е той.

— Хм. — Пейшънс се замисли. — Ами Едмънд, той също е кльоцав. Вън от подозрение ли е?

— Според мен — не. Раменете му са достатъчно широки, за да му стои пелерината добре, и като имам предвид ръста му, ако се е облякъл заради студа, или защото е влязъл в ролята на призрак, тогава е възможно да е бил мъжът, когото видях.

— Добре, който и да е бил — каза Пейшънс вече много по-уверено, — можеш да сложиш край на тези злостни приказки за Джерард и призрака. — Чувстваше се уверена, докато той извървя десетина метра, после сви вежди. — Защо не оправда Джерард веднага, още в трапезарията?

— Защото — отвърна Вейн, без да обръща внимание на внезапната студенина в гласа ѝ — е повече от очевидно, че някой от насядалите около масата потрива ръце доволно, когато се хвърлят обвинения върху Джерард. Същият човек ще се възползва от Джерард като изкупителна жертва, за да отвлече вниманието от себе си. И предвид склонностите на господата, които така точно описа, си мисля, че е лесно да бъдат подведени. Ако доводите са логични, те ще повярват. За съжаление, никой от тях не е глупав и е трудно да се каже кой ги подстрекава.

Той се спря пред една врата и сви вежди. Пейшънс разсеяно се протегна и отвори. Вейн бутна вратата с рамо и я внесе вътре.

Както ѝ каза, това беше гостна, която не се обитаваше. Намираше се в края на крилото, където беше и спалнята на Пейшънс, но един етаж по-долу. Прозорците бяха високи почти от пода до тавана. Слугините явно бяха идвали, бяха вдигнали калъфите от мебелите, нямаше петънце прах по тях и орнаментите на софата в стил ампир бяха лъснати до блясък. Беше разположена срещу големите прозорци, които гледаха към парка на имението. В голямата си част той наподобяваше дива природа и се простираше до горите в далечината, чиито листа бяха като златистокафяв балдахин. Пейзажът в този

сезон беше много приятен. Вдясно се издигаха развалините, а още по-надалеч сивкавата лента на река Нийн се виеше сред тучни ливади. Пейшънс можеше да се настани на дивана и да съзерцава природата. Понеже стаята беше на първия етаж, никой нямаше да я безпокои.

Вейн я отнесе до дивана и внимателно я сложи на него. После подреди възглавничките, за да се облегне удобно. Пейшънс гледаше как подпъхна под болния ѝ глезен възглавничка с избродиран гоблен.

— Какво възнамеряваш да правиш с призрака?

Вейн я погледна в очите, вдигна една вежда, отиде до вратата и заключи. Върна се с характерната си дебнеща походка, седна до нея и подпря едната си ръка на облегалката.

— Призракът вече знае, че снощи е бил проследен, и ако не беше твоята ненавременна злополука, вероятно щеше да бъде заловен.

Пейшънс прояви достатъчно благоприличие да се изчерви.

— Всички обитатели — продължи Вейн, взирайки се очите ѝ, — в това число и призракът, разбраха, че познавам имението добре, може би по-добре от тях. Аз съм реална заплаха за призрака... и мисля, че ще се спотаи, докато си замина, и тогава ще се появи пак.

Нима името ѝ не означаваше търпение? Затова се постара да го оправдае и стисна устни.

Вейн се подсмихна.

— Така че ако искаме да подмамим призрака да се издаде, предполагам, че ще бъде по-разумно да го оставим да си мисли, че споделям мнението за Джерард като най-вероятният заподозрян.

Пейшънс се намръщи. Взря се в студените сиви очи и отвори устни.

— Вярвам — каза Вейн, преди тя да заговори, — че Джерард няма да страда, ако оставим всички да си мислят каквото им хрумне поне в близкото бъдеще.

Пейшънс се намръщи още повече.

— Ти не чу какво говореха. — Скръсти ръце под гърдите си. — Генерала го нарече момче.

Вейн вдигна вежди.

— Крайно нетактично, съгласен съм, но мисля, че подценяваш Джерард. Щом разбере, че онези, които обича, знаят, че е невинен, и пени няма да даде за мнението на другите. Подозирам, че ще погледне

на цялата работа като на вълнуваща игра... като на заговор за залавянето на призрака.

Пейшънс присви очи.

— Имаш предвид, че ще му представиш ситуацията в тази светлина.

Вейн се захили.

— Предлагам да отговаря на всички обвинения по негов адрес с презрителна досада. — Вдигна вежди. — Предполагам, че може да усвои високомерно и саркастично поведение.

Пейшънс го погледна още по-неодобрително. Беше сигурна, че като настойница на Джерард, не бива да одобрява такъв план. И все пак го одобри; разбираше, че идеята на Вейн най-бързо ще върне доверието на Джерард, а това беше главната ѝ грижа.

— Много те бива в тези работи, нали?

И не намекваше единствено че е вникнал в характера на Джерард.

Усмивката на Вейн стана прелъстителна.

— Бива ме в много неща.

Гласът му зазвуча като мъркане. Примъкна се по-близо до нея.

Пейшънс се стараяше много усърдно да не обръща внимание на натиска върху гърдите ѝ. Очите ѝ сезираха в неговите, а те все повече се приближаваха, но беше непреклонна, че няма в никакъв случай да си позволи да погледне устните му. Сърцето ѝ се разтуптя и тя вдигна предизвикателно вежда.

— Какви например?

В целувките... биваше го много, ама много го биваше в целувките.

Докато Пейшънс стигна до това заключение, вече беше останала без дъх... и беше безумно увлечена от упоителни усещания, които бавно я обземаха.

Вейн самоуверено беше завладял устните ѝ и тя се почувства замаяна, но приятно замаяна. Неговите силни устни галеха нейните и те омекваха, омекваха не само устните ѝ, но всеки неин мускул, краката, ръцете. В тялото ѝ бавно се разпростираше топлина, като прилив на естествено удоволствие, което сякаш нямаше никакъв дълбок смисъл или значение. Това беше удоволствие, чисто удоволствие.

Като въздъхна в себе си, отпусна ръце върху раменете му. Той се намести още по-близо. Пейшънс потръпна, като усети езика му до своя. Окуражена, тя притисна устните си до неговите и почувства, че мускулите му се стегнаха, откликвайки веднага на нейната нежност. Тялото му като че ли се видоизменяше.

Беше изумително — тя ставаше по-мека, а той по-твърд.

Освен това излъчваше жар, която и двамата споделиха. Обхвана ги треска и преобрази импулсите на удоволствието в страст. Освен милувката на устните, другаде не я докосваше, но всеки неин нерв беше възбуден, възприемайки усещанията. Горещият прилив се разпростря, температурата скочи нагоре.

Тя беше зачервена, неспокойна... неудовлетворена.

Ахна, когато пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ, не беше обхваната от паника, беше потресена. Потресена от безумното удоволствие, което изпита, от странното усещане по цялата кожа. Той обхвана нежната, странно набъбнала плът на гърдите ѝ, и тя набъбна още повече. А после от милувката на пръстите му настръхна.

Докосването на езиците им и горещината на ръката му бяха влудяващи. Когато той докосна връхчето на едната ѝ гърда, Пейшънс ахна отново.

Сетивата ѝ се съсредоточиха в усещането, което предизвикваха у нея върховете на пръстите му, удивляваше се на своята реакция.

Нямаше представа, че съществуват такива усещания. Не ѝ се вярваше, че са истински. Но бяха съвсем истински и продължаваха, вълнуваха я, питаше се какво още не знае.

И какво ли още ѝ предстои да изпита.

С цялата си опитност, съвсем преднамерено, Вейн я увлече към още по-дълбоки изживявания. Тя не се съпротивляваше изобщо и той би се учудил, ако не беше видял в очите ѝ любопитство и съзнателно намерение да го задоволи. Нейното неподправено желание разпали още повече страстта му. Той я удържаше и у двамата, понеже знаеше, че тя не е обиграна любовница, че никога не е поемала по този път, а това, независимо от присъщите ѝ невинност и искреност, беше нещо деликатно и безрезервното ѝ доверие можеше лесно да бъде подкопано с прекалено агресивни любовни ласки.

Тя беше наивна и невинна и трябваше да бъде обсипвана с нежност, бавно и много внимателно да бъде разпалвана у нея страстта,

а сам той бавно да ѝ се наслаждава.

В момента се наслаждаваше на устните ѝ, които му се отдаваха, на гърдите ѝ, които се втвърдяваха под ласките му. Нейната невинност беше стимулираща, опияняваща, пленителна.

За кратко Вейн я зацелува бурно, после се отдръпна, но ръцете му останаха върху гърдите ѝ.

Позабави се малко, после подразни набъбналите връхчета, първо едното, после другото, пак почака, докато не зърна, че очите ѝ проблясват под миглите. Улови погледа ѝ и бавно плъзна пръсти към най-горното копче на роклята ѝ.

Очите на Пейшънс се разшириха, гърдите ѝ се надигнаха, когато потресена пое дъх. Едва ли не ѝ олекна щом първото копче беше откопчано. Усещанията ѝ се изостриха, долавяйки как пръстите му се преместиха към следващото копче. Съзнаваше всеки удар на сърцето си, докато едно след друго малките перлени зърна излизаха от илиците.

Горната част на роклята бавно се разтвори.

За секунда се почувства несигурна какво иска и иска ли изобщо да разбере какво следва. Колебанието продължи само секунда... секунда, която беше достатъчна Вейн да отдръпне краищата на деколтето и да пхне умело пръсти под долната риза.

Само с едно нежно движение я смъкна. Последва първото възбудително докосване на пръстите му върху кожата ѝ. Сякаш я понесе вихър. Смаяна, захласната, запленена, всеки неин нерв настръхваше от докосването му, от ласката на дланите му, на тези дълги, здрави пръсти, които обхващаха гърдата ѝ.

Вейн наблюдаваше изпод клепачи нейната реакция, наблюдаваше как страстта заискри в лешниковите ѝ очи, докато нежно галеше гърдите ѝ и копринената кожа. Знаеше, че трябва да я целуне, за да отвлече вниманието ѝ от следващата му стъпка, но натрапчивото желание да види каква ще бъде реакцията ѝ, докато изучаваше какво прави той, и докато неговите сетива я възприемаха, беше много силно.

Помести ръката си и обхвана с пръсти едното напъпило зърно.

Пейшънс се задъха и нежният звук изпълни пространството. Тя инстинктивно се изви и притисна гърдите си до галещите ги длани, търсейки удовлетворение от страстта, която превзе тялото ѝ.

Вейн се наведе и устните му докоснаха нейните.

Пейшънс се отдаде на тази целувка, за да намери опора, понеже целият ѝ свят се преобърна. Заливаха я потоци топлина, вълни на удоволствие проникнаха в цялото ѝ същество и се събраха в слабините ѝ. Вкопчи се в раменете на Вейн и отвърна на целувката, изгаряща от нетърпение всичко да изпита, да задоволи желанието, което пулсираше във вените ѝ.

Най-ненадейно той прекъсна целувката и устните му докоснаха шията ѝ. Вече не бяха студени, пареха като въглени, докато ги плъзгаше надолу. Пейшънс отметна глава назад, за да си поеме дъх.

Но само след секунда остана без дъх.

Устните му докоснаха едното настръхнало зърно. Пейшънс си помисли, че умира. Отчаяно поемайки си дъх, се вкопчи още по-силно в раменете му. Той нежно засмука зърното. Пейшънс почувства, че земята се тресе. Топлината на устата му съвсем я извади от равновесие, от влажната милувка на езика му обезумя. Тя нададе сподавен писък.

Звукът, толкова женствен, толкова емоционално наситен, прикова вниманието на Вейн. Прикова докрай инстинкта му на ловец. Желанието се разгоря, необходимостта да го удовлетвори стана нетърпима. Демоните му се разлудуваха, нейната прелъстителна песен ги подмами навън. Започнаха да го принуждават. Желанието растеше напрегнато, пулсиращо, силно. Закипя. Вейн пое дъх на пресекулки.

И си спомни всичко, което почти беше забравил заради нейната необузdana реакция. Той трябваше да я прелъсти и успя, но извън акта имаше и друго. Прелъстяването на Пейшънс Дебингтън беше твърде важно, за да прибързва... събуждането на сетивата ѝ, покоряването на тялото ѝ беше само първата стъпка. Той не желаше да има Пейшънс само веднъж... искаше я за цял живот.

Вейн отново пое разтреперан дъх и се овладя. Дълбоко в себе си простена от чувство за неудовлетвореност. И все пак обузда възбудата си.

Тогава се зае да успокои Пейшънс.

Знаеше как. Желанието можеше да обгърне жените и те да се потопят в море от наслада. С устни укротяваше трескавата плът, парливата болка, страстта, отнасяйки я от това море от наслада.

За Пейшънс беше неразбираемо, знаеше само, че усеща покой и дълбока наслада. Отпусна се и вихърът от усещания, който я

дезориентира, утихна. Умът ѝ се балансира.

Когато дойде на себе си, не изпадна в шок; Вейн продължаваше да я гали и ласките му не я плашеха.

След това си спомни къде се намират.

Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ натезаха. Едва успя да прошепне:

— Ами ако влезе някой?

Завърши изречението с въздишка и Вейн откъсна устните си от гърдите ѝ. Думите му отекнаха в нея.

— Заклучих вратата... не помниш ли?

Да помни ли? С устните си до нейните, с ръце галещи гърдите ѝ, Пейшънс трудно щеше да си спомни и името си. Малко по малко всеки мускул в тялото ѝ се отпусна.

Вейн беше забелязал тъмните кръгове под очите ѝ. Не се изненада, че се унася и всеки момент ще заспи. Галеше я все по-бавно и най-накрая спря. Отдръпна се внимателно и се усмихна на нежните ѝ устни, зачервени от целувки, на мекия блясък, озаряваш лицето ѝ.

Видя, че е заспала.

* * *

Пейшънс не беше сигурна кога осъзна, че той си е отишъл. Отвори очи и вместо на него, погледът ѝ попадна на прозорците. Все още обгърнатата от топъл покой, се усмихна и отново заспа.

Когато се събуди, утрото си беше отишло. Премигна с големите си очи, надигна се и се подпря на възглавниците. Сви вежди.

Някой беше оставил бродерията ѝ на масичката до софата. Смътно си спомни, че по едно време Тимс намина да я види, спомни си как нежно я погали по косата.

Спомни си и ръката, която нежно галеше гърдите ѝ. Пейшънс премигна. Други спомени, други усещания нахлуха в ума ѝ. Разшири очи.

— Не, сигурно съм сънувала.

Смръщи се и поклати глава, но чувствените образи започнаха да изникват един подир друг с пределна яснота в съзнанието ѝ. За да

разсее несигурността, погледна надолу и несигурността кристализира във факт.

Роклята ѝ беше разкопчана.

Ужасена, измърмори едно проклятие и бързо се закопча.

— Женкари!

Огледа се смръщено и погледът ѝ попадна на Мист. Двете се спогледаха. Сивото коте беше се излегнало по корем с подвити лапички на една от малките масички.

— През цялото време ли беше тук?

Мист премигна с големите си сини очи и извърна глава.

Пейшънс почувства, че по страните ѝ плъзва руменина и се зачуди възможно ли е да се засрами от една котка, заради онова, което може би е видяла.

Преди да стигне до определено заключение, вратата се отвори и влезе Вейн. Усмивката на прелъстителните му устни беше повече от достатъчна да накара Пейшънс да се закълне, че за нищо на света няма да му достави удоволствието да разбере колко е смутена.

— Кое време стана?

Тонът ѝ беше обагрен с равнодушие.

— Обед е — отговори прелъстителят с вълчи нрав.

Пейшънс се почувства точно като Червената шапчица и се престори, че едва сдържа прозявката си. След това вдигна ръце и му направи знак да се приближи.

— Тогава можеш да ме пренесеш долу.

Вейн се усмихна още по-чаровно. С елегантна лекота я взе на ръце.

Появяването им в трапезарията беше отбелязано от всички. Цялото домочадие беше се събрало, с изключение на един член. Столът на Джерард беше празен.

Мини и Тимс се усмихваха мило, докато Вейн настаняваше Пейшънс. Госпожа Чедуик се поинтересува от състоянието ѝ с любезността на матрона.

Пейшънс отговори на дамите усмихнато и мило, напълно пренебрегвайки мъжете.

Освен Вейн... него нямаше как да пренебрегне. Тя би се престорила, че не го забелязва, но той не го допусна и поведе общ разговор на безобидни теми. По едно време Хенри, окуражен от

всеобщото спокойно настроение, под претекст да ѝ сервира още шунка, се опита да се поинтересува от коляното ѝ. Тя го смрази с отговора си и почувства, че Вейн я побутна под масата.

Обърна се и го погледна невинно, той отвърна на погледа ѝ — сивите му очи бяха сериозни — и най-безжалостно я увлече в разговора.

Когато се наобядваха и Вейн я взе на ръце, Пейшънс не беше в добро настроение. Не само подмолните течения около масата я изнервиха, но и Джерард не се появи.

Вейн я отнесе в личната ѝ всекидневна, остави я на дивана, където тя се облегна удобно.

— Благодаря.

Пейшънс се намести на възглавниците и взе ръкоделието си. Хвърли някак скришно поглед на Вейн и разстла бродерията.

Той се отдръпна и се загледа как вади от чантичката си кълбета разноцветни копринени конци, след това отиде до прозореца. Денят започна със слънце, но сега се събираха облаци и небето притъмняваше.

Обърна се и се взря в Пейшънс. Тя седеше сред възглавници и възглавнички с ръкоделие и лъскава коприна на скута си. Но ръцете ѝ бездействаха, изражението ѝ беше отнесено.

Вейн се поколеба, след това сви устни. Обърна се и я погледна в очите.

— Ако искаш, ще отида да го потърся.

Предложи ѝ с безразличие, като остави на нея дали да приеме, или да откаже.

Тя вдигна поглед към него, но изражението ѝ нищо не му говореше. После по страните ѝ плъзна червенина и Вейн се досети, че тя си спомни как го обвиняваше само преди няколко дни. Но не сведе поглед и след кратко размишление кимна.

— Ако отидеш, ще... — Пейшънс премигна, но не можа да спести следващите думи: — Ще ти бъда благодарна.

Устните ѝ потрепериха и наведе глава.

Вейн за миг се озова до нея. Повдигна брадичката ѝ. Взря се в очите ѝ с неразгадаем израз, след това я целуна леко по устните.

— Не се тревожи, ще го намеря.

Тя инстинктивно отвърна на целувката му. Хвана го за китката и го задържа, като се мъчеше да разбере какво си мисли, след това го пусна.

Когато вратата се затвори, въздъхна дълбоко, много дълбоко.

Току-що се довери на един елегантен джентълмен. Не стига това, ами му се довери за най-скъпото си на света. Ума ѝ ли беше взел? Или чисто и просто беше го изгубила?

Взира се цяла минута в прозореца, след това се смръщи, поклати глава, сви рамене и взе ръкоделието. Нямаше смисъл да отрича фактите. Знаеше, че Джерард е в безопасност с Вейн много повече, отколкото с всеки друг джентълмен от Белами Хол, повече отколкото с всеки джентълмен, когото познаваше.

Помисли си още, докато шиеше, че колкото и да беше учудващо, трябваше да си признае, че ѝ олекна. Вече не носеше сама отговорност за Джерард.

И това си заслужаваше признанието.

* * *

— Ето, сигурно си огладнял.

Вейн пусна торбата на тревата до Джерард, който подскочи като попарена котка. Огледа се, после се вторачи във Вейн.

— Как разбра, че съм тук?

Вейн сви рамене.

— Досетих се. — Подсмихна се шеговито. — Скрил си коня, но си оставил следи навсякъде.

Джерард изпухтя. Забеляза торбата. Придърпа я и я отвори.

Докато Джерард бързо опустошаваше студеното пилешко и хляба, Вейн изучаваше лениво пейзажа. След малко почувства погледа на Джерард.

— Не съм призракът, нали знаеш.

Вейн вдигна надменно вежди.

— Случайно знам.

— Наистина ли?

— Хм. Онази вечер го видях, не съвсем добре, за да разбере кой е, но достатъчно добре, за да съм сигурен, че не си ти.

— О. — След кратка пауза Джерард продължи: — Всичките онези приказки, че аз съм призракът... ами това са врели-некипели. Ако съм толкова глупав, за да си играя по този начин, при положение че Пейшънс е около мен... — Изсумтя подигравателно. — Естествено, веднага ще хукне след мен. Ами... по-луда е и от мен. — Позамълча, преди да попита. — Тя е добре, нали? Имам предвид коляното ѝ.

Вейн стана сериозен.

— Както се очакваше, не бива да стъпва на този крак няколко дни. Досещаш се, че това не смекчава яда ѝ. Но в момента се тревожи за теб.

Джерард пламна. Погледна надолу и преглътна.

— Не се сдържам. Предполагам, че е по-разумно да се върна.

Започна да прибира в торбата остатъците от храна.

Вейн го спря.

— Ще се върнем и ще сложим край на тревогата ѝ, но не ме попита за нашия план.

Джерард се изненада.

— Какъв план?

Вейн му разказа най-подробно.

— И така, разбираш, че трябва да продължиш да се държиш — направи широк жест — като глупак със смачкан фасон.

Джерард се подхили.

— Добре, а позволено ли ми е да се усмихвам презрително?

— Колкото ти се ще, само не забравяй ролята си.

— Мини знае ли? А Тимс?

Вейн кимна и се изправи.

— Също Мастърс и госпожа Хендерсън. На Мини и Тимс казах тази сутрин. След като на прислугата може да се разчита, не виждам смисъл да крием от тях. Само полза имаме от повече очи.

— Та значи — каза Джерард и стана, — ще се преструваме, че аз продължавам да бъда главният заподозрян, едва ли не обвиняем, и ще чакаме призрака...

— Или крадецът, не забравяй, че и по това обвинение си главният заподозрян.

Джерард кимна.

— Сега ще си кротуваме и ще следим какъв ще бъде следващият им ход.

— Точно така. В момента само толкова можем да направим.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След два дена Пейшънс седеше в своята всекидневна и усилено бродираше. Покривките за гостната бяха почти готови, довършваше последната. Беше все още прикована на дивана, коляното ѝ беше превързано и кракът подпрян върху възглавница. Сутринта подхвърли идеята, че с бастун ще може да накуцва, в резултат на което госпожа Хендерсън сви устни, поклати глава и заяви, че още четири дни пълна почивка, ще бъде по-разумно. Четири дни! Преди да изрази възмущението си, Вейн, на чиито ръце се намираше в момента, се съгласи с икономката.

След закуска Вейн я пренесе във всекидневната и когато я настани на софата, ѝ напомни, че заплахата от първия ден още е в сила, и ще я завърже, ако я свари на крака. Забележката беше изречена с достатъчно заплашителна фразеология, за да не става и да бродира с очевидно хладнокръвие.

Мини и Тимс бяха дошли да ѝ правят компания; Тимс наплиташе ресни, а Мини ѝ помагаше, когато се налагаше. Бяха свикнали с часове мълчаливо да вършат нещо, без да виждат причина да нарушават тишината с празни приказки.

Което беше добре дошло. Умът на Пейшънс беше другаде. Размишляваше за последиците от случката в деня, когато за пръв път Вейн я донесе в тази стая. Покрай усилието да скрие своето преживяване, тревогата ѝ за Джерард и обвиненията, с които го засипваха, едва снощи намери време да разгледа събитията.

Оттогава мислеше малко по-различно.

Би трябвало, разбира се, да се почувства възмутена, или поне шокирана. Но щом си спомнеше онова, което се случи, изпитваше наслада, кожата ѝ настръхваше, усещаше топлина в гърдите. Нейният „шок“ предизвикваше вълнение, еуфория, а не отвращение. Би трябвало да се почувства виновна, но щом изпиташе някаква вина, тя веднага се изместваше от непреодолимия импулс да узнае, да преживее, и от яркия спомен каква наслада ѝ донесе това преживяване.

Със стиснати устни направи един бод. Любопитството беше нейното проклятие, кръстът, който носеше. Знаеше си го. Този път любопитството я подтикна да танцува валс с умел прелъстител, а това беше твърде опасно. През изминалите два дена го наблюдаваше и очакваше, че ще ѝ се нахвърли, дори беше убедена, че точно това следва, но той се държеше като агне — абсурдно силно, невъзможно арогантно, да не кажем деспотично агне, с новоизлюпена невинност и с ореол около лъскавите къдри.

Беше намислил нещо. За съжаление, поради липсата на опит, нямаше представа какво.

— Всъщност... — Мини се облегна, докато Тимс разглеждаше шала, който плетяха. — Този крадец ме тревожи. Вейн може би прогони призрака, но крадецът стана нагъл.

Пейшънс погледна Тимс.

— Твоята гривна не се ли намери?

Тимс направи гримаса.

— Ейда обърна цялата ми стая наопаки, на Мини също. Мастърс и камериерките претърсиха къщата от горе до долу. — Въздъхна. — Няма я.

— Сребърна ли беше?

Тимс кимна.

— Но никога не съм предполагала, че е скъпа. Беше гравирана с лозови листа, знаеш какви са орнаментите. — Пак въздъхна. — Беше на майка ми и на мен наистина... — погледна пискюла, който наплиташе в момента — ... много ми е мъчно, че я загубих.

Пейшънс сви вежди разсеяно и направи един бод.

Мини въздъхна разтреперано.

— А сега и Агата страда по същия повод.

Пейшънс вдигна поглед, Тимс също.

— О?

— Тази сутрин дойде при мен. Беше много разстроена. Горката жена, покрай всичко, с което трябва да се справя, това за нищо на света не биваше да се случва.

— Какво е изчезнало? — попита Пейшънс.

— Обещите ѝ. — Мини беше мрачна като никога и поклати глава. — Горкичката, последното нещо, което ѝ беше останало. Гранатови висулки, обградени с бели сапфири. Не може да не си ги забелязала.

— Тя кога за последен път ги е виждала?

Пейшънс много добре си спомняше обещите. Бяха красиви, но не струваха кой знае колко.

— Носеше ги на вечеря преди два дена — отбеляза Тимс.

— Да — потвърди Мини. — Тогава ги е видяла за последен път... след вечеря ги свалила и ги прибрала в кутията на тоалетната си маса. Снощи е искала да си ги сложи, но не ги намерила.

Пейшънс се замисли.

— Снощи ми се стори разсеяна.

— Разстроена.

Тимс мрачно кимна.

— Претърсила е навсякъде — каза Мини — и вече е сигурна, че са изчезнали.

— Не са изчезнали — поправи я Пейшънс. — У крадеца са. Ще ги намерим, когато го хванем.

В този момент вратата се отвори. Влезе Вейн, след него и Джерард.

— Добро утро, дами.

Вейн кимна на Мини и Тимс, после се усмихна на Пейшънс. Очите му, вбесяващо сиви, се взряха в нейните. Изразът им се промени. Пейшънс почувства топлота, когато погледът му се плъзна по страните ѝ, по шията, по издутината на гърдите над деколтето на роклята. Кожата ѝ настръхна, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха.

Пейшънс щеше да се смръщи, за да го предупреди, но се отказа.

— Как беше ездата?

Тонът ѝ беше така простодушно невинен, както неговият. И вчера, и днес те се чувстваха великолепно. Тя беше принудена да пази стаята, образно казано, привързана за кушетката, а той и Джерард препускаха волно с конете.

— Всъщност — провлече Вейн, настанявайки се грациозно на стол срещу дивана — показах на Джерард всички съмнителни ханове в околността.

Пейшънс вдигна рязко глава и го зяпна ужасена.

— Проверяхме дали някой от другите не е бил вече там — разпалено обясни Джерард. — За да продава дребни предмети на работници и пътници.

Пейшънс погледна скришом Вейн. Той се усмихваше прекалено ласкаво. Ореолът му блестеше. Тя подсмръкна и се загледа в ръкоделието си.

— И? — подкани го Мини.

— Нищо — отговори Вейн. — Никой от имението не се е появявал по тези долнопробни места напоследък, дори някой от конярите. Не бяха чували да се продават малки сувенири. Така че още няма за какво да се хванем, за да разгадаем защо крадецът краде именно малки вещи, нито пък какво прави със заграбеното.

— Та като стана дума...

Мини описа случайте с гривната на Тимс и обещите на госпожа Чедуик.

— Тогава — каза Вейн с доста по-рязък тон, — който и да е, не се е отказал, след като погнахме призрака.

— И какво следва? — попита Тимс.

— Ще обиколим Кетъринг и Нортхамптън. Крадецът може да познава някого там.

Часовникът на полицата над камината удари веднъж — беше дванайсет и половина. Мини се загърна в шала си.

— Отивам при госпожа Хендерсън да обсъдим менюто.

— По-късно ще го довърша.

Тимс сгъна шала, на който изплитаха ресни.

Вейн стана и подаде ръка на Мини, но тя отказа.

— Мога и сама. Остани да правиш компания на Пейшънс. — Мини се усмихна на Пейшънс. — Колко ужасно, направо си завързана за това канапе.

Като потисна реакцията си към тези невинни думи, Пейшънс мило се усмихна, приемайки „подаръка“ на Мини. Щом тя се запъти към вратата, Пейшънс взе бродерията си, впери поглед в нея и стисна здраво иглата.

Джерард задържа вратата да излязат Мини и Тимс и погледна Вейн с чаровна усмивка.

— Дуган спомена, че ще тренира твоите коне. Ще отскоча да видя дали ще мога да го догоня.

Пейшънс се обърна, точно когато Джерард ѝ помахаше, преди да излезе и да затвори вратата. Тя се загледа след него, не вярвайки на очите си.

Какво си въобразявах, да я оставят по този начин насаме с един стръвен прелъстител. Може и да беше на двацет и шест, но ѝ липсваше всякакъв житейски опит. Още по-лошо, беше твърдо убедена, че Вейн съзнава възрастта ѝ, без да се споменава нейната неопитност, което за него беше по-скоро положително качество.

Отново се загледа в бродерията и си спомни предишните му презрителни забележки. Ядоса се. Вдигна глава и се взря в него. Той беше застанал на три-четири крачки от канапето. Погледът ѝ беше хладен и изпитателен.

— Надявам се, че нямаш намерение да влачиш Джерард по всички странноприемници... и вертепи... в Кетъринг и Нортхамптън.

Погледът му, вперен в нея, не помръдна. Усмиваше се, но усмивката му будеше тревога.

— Никакви странноприемници, даже никакви вертепи. — Усмихна се още по-подозрително. — В градовете ще обиколим бижутерите и лихварите. Те често плащат предварително за стоката. — Млъкна и направи гримаса. — Това, което най-много ме затруднява, е, че не проумявам защо на някого от обитателите в имението ще са му необходими повече пари. Тук няма къде да се залага, няма хазартни салони.

Пейшънс остави ръкоделието си и се замисли.

— Може би му трябват пари за нещо друго.

— Не мога да си представя, че Генерала или Едгар, още по-малко Уитикъм, издържат някоя селска слугиня и нейното хлапе.

Пейшънс поклати глава.

— Хенри би се ужасил от идеята, той е много консервативен.

— Наистина... и за Едмънд някак не ми се струва правдоподобно. — Вейн замлъкна. Пейшънс вдигна очи и той срещна погледа ѝ. — Доколкото разбрах — каза той с нисък, мъркащ глас, — Едмънд е по-склонен да планира, отколкото да действа.

Изводът беше пределно ясен и Пейшънс не се съмняваше, че го е схванала правилно. Той придаваше значение на действието. Като пренебрегна усещането, че бавно се задушавя, тя вдигна високомерно вежда.

— Нима? Мислех, че планирането е по-важно. — Прибави изключително дръзко: — Във всяко начинание.

Вейн бавно се усмихна. С две дебнещи крачки се озова до канапето.

— Погрешно си ме разбрала... планирането е съществената част от всяка успешна операция.

Погледна я в очите и посегна към ръкоделието, забравено на скута ѝ.

Пейшънс премигна, докато го вземаше.

— Не се съмнявам в това.

Тя се смръщи... за какво по-точно говореха? Спогледаха се.

Той се усмихна като същински прелъстител и хвърли ръкоделието ѝ заедно с гергефа, иглите, конците в кошничката до леглото. Пейшънс вече нямаше как да се прикрива.

Почувства, че очите ѝ се разширяват. Вейн се усмихна още по-прелъстително, а в сивите му очи проблеснаха опасни искри. Посегна и хвана нежно брадичката ѝ. Бавно и много ласкаво погали устните ѝ с палци.

Те запулсираха. На Пейшънс ѝ се искаше да имаше воля, за да прекрати тази милувка, и да откъсне очи от неговите.

— Имам предвид — продължи той с много нисък глас, — че ако планът няма последствия, е безполезен.

Искаше да каже, че тя трябваше да задържи ръкоделието си. Пейшънс твърде късно схвана идеята му. Беше се досетил за нейния план да се възползва от бродерията за прикритие.

Със затаен дъх почака да се ядоса за това, че така лесно я разкри. Не се случи нищо. Не се ядоса.

Мислеше само, докато се вглеждаше в сивите му очи, какъв ход още планира.

Понеже се взираше много внимателно, усети промяната, едва доловимо потрепване, което подозрително напомняше задоволство. Той отпусна ръката си, притвори очи и мигът отмина.

— Какво знаеш за семейство Чедуик?

Пейшънс се сепна и се загледа в гърба му, докато отиваше да седне на стола. Междувременно успя да се овладее.

— Ами — навлажни устните си тя, — господин Чедуик загина преди две години, изчезна в морето.

С помощта на въпросите на Вейн, преразказа доста сковано всичко, което знаеше за семейството. Когато завърши историята, удари

гонгът.

Усмехнат отново по неговия невъзможен начин, Вейн стана и се приближи до нея.

— Та като стана дума за действие, искаш ли да те отнеса в трапезарията за обед?

Не искаше и като го погледна с присвити очи, Пейшънс си помисли, че би дала половината си състояние, за да избегне усещането за лекотата, с която я взимаше на ръце и пренасяше. Докосването му ѝ отнемаше самообладанието, объркваше я. Навеждаше я на мисли, които трябваше да избягва. А колкото до чувството, че е съвсем безпомощна в прегръдките му, без никаква възможност да се измъкне, зависеща изцяло от благоволението му и от прищевките му... това беше още по-непоносимо.

— Да, моля.

Той се подсмихна и я гушна.

* * *

На следващия ден — четвъртият, за който Пейшънс се закле, че ще бъде последният от нейното затворничество, тя отново кротуваше на софата в своята дневна. След като закусиха рано както обикновено и Вейн я пренесе, двамата с Джерард се канеха да отидат в Нортхамптън да потърсят някаква следа за предметите, откраднати в имението. Идеята за дълго пътуване, за вятъра в косите ѝ, докато седи на капрата със сивите коне пред нея, за които толкова много слуша, ѝ се струваше божествена. Безумно се изкушаваше да помоли да отложат пътуването само с ден-два, докато коляното ѝ закрепне толкова, че да може да седи в карета няколко часа, но в края на краищата премълча. Трябваше да разкрият кой е крадецът възможно най-скоро, а времето нямаше да е все така хубаво като днес.

Мини и Тимс ѝ правиха компания сутринта и понеже не можеше да слезе за обед, сервираха им във всекидневната. След това Мини се оттегли да подремне. Тимс ѝ помогна да отиде до спалнята и не се върна.

Завърши покривките за гостната. Преглеждаше ръкоделието и се чудеше с какво да се захване сега. Може би някакъв нежен дантелен

комплект за тоалетната маса на Мини.

На вратата се почука и тя изненадано вдигна поглед. По принцип нито Мини, нито Тимс чукаха.

— Влез.

Вратата се откряна и се показа Хенри.

— Притеснявам ли те?

Пейшънс въздъхна тайничко и му направи знак с ръка да влезе и да седне.

— Не, разбира се.

В края на краищата скучаеше.

Хенри се захлади като послушно пале. Изпъна рамене и влезе, държейки едната си ръка зад гърба. Приблужи се до канапето и извади като фокусник подаръка — букет от късни рози сред облак от бели, ситни цветчета.

Пейшънс разшири очи и се престори на изненадана и зарадвана. Радостта ѝ се изпари, като видя разръфаните стебла и поклацащи се остатъци от корени. Беше скубал цветята, без да се замисля за вредата, която нанася.

— Как... — Усмихна се насила. — Каква прелест. — Взе горкичките цветя от него. — Позвъни, моля те, на камериерката да донесе ваза.

Усмивайки се гордо, Хенри отиде до шнура за звънеца и го задърпа енергично. След това склучи ръце на гърба и се залюля на токовете си.

— Денят е прекрасен.

— Нима?

Пейшънс се постара да не ѝ проличи колко силно копнее да излезе навън.

Камериерката се появи и отиде да донесе ваза и градинска ножица. Докато Хенри дърдореше за времето, Пейшънс подрязваше цветята и ги подреждаше във вазата. След това я сложи на малката странична масичка.

— Ето. — Направи грациозен жест и се облегна — Благодаря за вниманието.

Хенри засия. Тъкмо отвори уста да отговори, но някой почука и го прекъсна.

Пейшънс вдигна вежди.

— Влез.

Почти беше сигурна, че е Едмънд и не сгреша. Той им прочете последните си стихове. С искрено любопитство се обърна към Пейшънс и Хенри.

— Какво мислите?

Не бяха стихове и на Пейшънс ѝ се стори по-скоро цяла поема, докато се мъчеше да следи сложната фразеология.

Хенри се въртеше, предишното му оживление се изпари и той изпадна в лошо настроение. Пейшънс със сетни сили потискаше прозевките си. Едмънд четеше ли четеше.

Когато прозвуча поредното почукване, Пейшънс с нетърпение се обърна към вратата, като се надяваше да влезе Мастърс или някоя камериерка.

Влезе Пенуик.

Пейшънс стисна зъби и се насили да се усмихне. Примирено подаде ръка.

— Добро утро, господине, надявам се, че сте добре?

— Разбира се, скъпа моя. — Пенуик се поклони ниско, толкова ниско, че едва не си удари главата в масичката отстриани на канапето. Изправи се тъкмо навреме и се смръщи, след това се усмихна, според Пейшънс, твърде жизнерадостно. — Нямах търпение да ви осведомя за най-новите събития... за доходите от продукцията, след като въведохме нови методи. Знаем — усмихна ѝ се той нежно, — колко много се интересувате от нашето малко парче земя.

— Ах... да. — Какво да каже? След като беше управлявала Грейндж толкова дълго, имаше доста повече от бегли познания за земеделието, за да отвлече вниманието на Пенуик. — Може би... — Погледна Хенри с надежда. Със стиснати устни, той беше впил поглед в Пенуик твърде недружелюбно. — Хенри тъкмо ми разправяше колко хубаво е било времето през тези няколко дни.

Хенри подхвана услужливо темата.

— Ще остане хубаво още малко. Тъкмо казах на Гришам тази сутрин...

За съжаление, въпреки усилията ѝ, Пейшънс не успя да въвлече Хенри в разговор за времето и посевите, нито Пенуик да разсее Хенри и себе си със същата тема, както обикновено се случваше.

Като капак на всичко, Едмънд постоянно взимаше цитати от думите на Хенри и Пенуик и ги римуваше, след което се опитваше да завърже дискусия с нея как подобни стихове ще се впишат в неговата пиеса.

За пет минути разговорът заприлича на игра на теглене на въже — всеки се домогваше да спечели нейното внимание. Пейшънс беше готова да удуши глупавата слугиня, която беше издала тайното ѝ убежище.

В края на десетата минута беше готова да удуши също така Хенри, Едмънд и Пенуик. Хенри поддържаше своята тема и говореше надутото за природните стихии. Едмънд словоохотливо разправяше как ще включи митологични богове в творбата си, които ще тълкуват действията на главните герои. Пенуик се перчеше и попита важно:

— А къде е Дебингтън? Изненадан съм, че не ви прави компания.

— О, той се влачи подир Синстър — безцеремонно го осведоми Хенри. — Придружиха Анджела и мама до Нортхамптън.

Като забеляза, че Пейшънс е приковала поглед в него, грейна.

— Днес е слънчево... нищо чудно, че Анджела се е наместила в кабриолета на Синстър за една разходка.

Пейшънс вдигна вежди.

— Така ли?

В гласа ѝ имаше нотка, която сложи край на всички разговори. Тримата джентълмени изведнъж станаха предпазливи и се спогледаха.

— Мисля — обяви Пейшънс, — че достатъчно дълго си почивах.

Отметна одеялото, примъкна се към края на канапето и спусна на пода първо здравия крак, после болния.

— Ако бъдете така добри да ми подадете ръка...

И тримата се втурнаха да ѝ помогнат, но се оказа, че не е толкова лесно, колкото си въобразяваше. Коляното ѝ беше още болезнено и много схванато. Да се отпусне с цялата си тежест на този крак беше невъзможно.

А това означаваше, че няма да може да слиза и да се качва по стълбището. Едмънд и Хенри направиха столче с ръцете си; Пейшънс седна и се хвана за раменете им, за да не падне. Пенуик, като се пъчеше, поведе групата към долния етаж, дърдорейки през цялото

време. Хенри и Едмънд не можеха да говорят, тъй като внимаваха да не я изтърсят по стръмните стълби.

Слязоха без произшествия до фоайето и я пуснаха да стъпи на пода. Междувременно Пейшънс се чудеше или по-скоро не знаеше какъв е смисълът да се чуди дали новината, че Вейн е отвел Анджела в Нортхамптън, не я е разстроила.

И затова че Анджела си е прекарала чудесно в кабриолета на Вейн... представяше си, че дори в момента сигурно си прекарва чудесно, но, слава богу, не обели и дума по въпроса.

Пейшънс не беше в особено добро настроение.

— Всекидневната на партера — нареди тя.

Увиснала на ръцете на Хенри и Едмънд, закуцука, като се мъчеше да не се сгърчва от болка. Пенуик не преставаше да дърдори за количеството зърнени храни, което са добили от тяхното „малко парче земя“, а брачните му помисли пронизваха като червена нишка речта му. Пейшънс скърцаше със зъби. Щом стигнеха всекидневната, щеше да ги отпрати и да масажира внимателно коляното.

Никой нямаше да я търси в тази всекидневна.

— Не се очакваше да бъдете на крак.

Изявлението, изречено с равен тон, запълни внезапната пауза в дърдоренето на Пенуик.

Пейшънс вдигна поглед. Вейн стоеше точно през нея. Не беше съблякъл пелерината и косата му беше разрошена от вятъра. Зад него страничната врата зееше отворена. В коридора влизаше светлина, но не стигаше до Пейшънс, понеже една внушителна и много мъжествена фигура я препречваше. Не виждаше изражението на очите и лицето му, пък и не й беше необходимо. Знаеше, че лицето му е смръщено, очите са като стомана, а устните — стиснати.

От него се излъчваше раздражение на вълни; в пространството на коридора беше съвсем осезаемо.

— Предупредих ви — каза той, изяждайки срички — какво ще се случи.

Пейшънс отвори уста, но произнесе само едно междуметие.

Вече не беше на крака; той я носеше на ръце.

— Един момент!

— Казвам...!

— Чакайте...!

Безплодните възклицания заглъхнаха зад тях в парадното фоайе. Вейн се отдалечи, преди Пенуик, Едмънд и Хенри да направят нещо друго, освен да премигнат колективно.

На Пейшънс ѝ секна дъхът и тя го погледна свирепо.

— Пусни ме!

— Не.

Започна да се качва по стълбите. Пейшънс пое дъх... насреща им се зададоха две камериерки. Тя им се усмихна, когато минаха покрай тях. И ето че бяха вече в галерията. На другите им отне цели десет минути да я свалят до долу, а на Вейн няма и минута в обратната посока.

— Другите господа — осведоми го тя язвително — ми помагаха да отида в дневната на партера.

— Мухльовци.

Гърдите на Пейшънс се издуха.

— Аз искам да отида в другата всекидневна!

— Защо?

Защо ли? Защото ако я потърсеше след приятно прекарания ден в Нортхамптън с Анджела, нямаше да знае къде е и може би щеше да се разтревожи.

— Защото — отвърна сприхаво Пейшънс, скръствайки ръце пред гърдите си, за да се предпази — всекидневната на горния етаж ми омръзна. — Всекидневната, която той подреди за нея. — Отегчих се там.

Вейн ѝ хвърли поглед, докато я наместваше, за да отвори вратата.

— Отегчи се, така ли?

Пейшънс се взря в очите му и ѝ се прииска да беше използвала някоя друга дума. Идеята, че една жена се отегчава, очевидно действаше на женкарите като червено на бик.

— Няма много време до вечеря, защо не ме отнесеш направо в моята стая?

Вратата се отвори широко. След това той влезе и я затвори с крак. И се усмихна.

— Има повече от час, докато дойде време да се преоблечеш. Ще те отнеса до твоята стая... после.

Очите му бяха присвити и бяха станали чак сребристосиви, така беше му кипнала кръвта. В гласа му се долавяше онова опасно

мъркане. Пейшънс се питаше дали някой от тримата ще има дързостта да ги последва, но не ѝ се вярваше. Откакто Вейн отхвърли с такава студенина безпочвените обвинения срещу Джерард, Хенри и Едмънд се отнасяха към него с уважение, което наподобяваше покорство пред опасен хищник. А Пенуик знаеше, че Вейн изобщо не го харесва.

Вейн се запъти към софата. Пейшънс го погледна с лошо предчувствие.

— Какво си намислил?

— Да те завържа за софата.

Тя се опита да не изсумти, да не обръща внимание на предчувствието си.

— Не ставай глупав... ти само ме заплаши.

Дали нямаше да е по-разумно да метне ръце около тила му?

Той спря зад облегалката на софата.

— Никога не заплашвам. — Думите му стигнаха до съзнанието ѝ, докато се взираше във възглавниците. — Само предупреждавам.

След това я прехвърли през облегалката и я сложи на софата, като я подпря на възглавниците. Пейшънс веднага направи опит да се извърне, но той сложи ръка на талията ѝ и я притисна здраво.

— А сега — продължи Вейн със същия опасен тон, — да видим как да те разсеем.

— Да ме разсееш ли?

Пейшънс престана да се извива.

— Хм. — Думите му погалиха ухото ѝ. — Никаква скука повече.

Изреченото беше наситено с чувственост и за кратко я затрудни, като ѝ внуши вълнуващи очаквания. А той се възползва от момента, взе някакъв шал от кошничката за ръкоделие, промуши го през дупките на орнаментите на облегалката и го уви около кръста ѝ.

— Какво...? — Пейшънс погледна ръцете му, докато ги мушваше зад гърба ѝ, за да завърже шала. — Това е нелепо.

Тя се задърпа, но той вече беше завързал здрав възел. Вейн заобиколи канапетото и застана пред нея. Пейшънс го прониза с поглед. Не искаше и да знае за усмивката му. Постара се самата тя да не се разсмее и започна да търси начин да се освободи, но не достигаше орнаментите на облегалката, нито възела на гърба си.

Пейшънс го погледна с присвити очи. Вейн я наблюдаваше с нетърпимото изражение на мъжко превъзходство и лека усмивка на

прекалено прелъстителните устни. Очите ѝ станаха като цепнатини!

— Няма да ти се размине.

Прелъстителните устни потрепнаха.

— Не ти е неудобно. Просто мирувай един час. — Погледът му стана по-сериозен. — Добре е за коляното ти.

Пейшънс стисна зъби.

— Не съм дете, че да ми нареждаш какво да правя!

— Точно обратното, явно някой трябва да те наглежда. Чу госпожа Хендерсън — четири дни. Утре стават четири дни.

Поразена, Пейшънс впи очи в него.

— И кой те упълномощи да бъдеш мой пазач?

Улови погледа му и без да го отмества, чакаше отговор.

— Чувствам се виновен. Трябваше да те отпратя да се прибереш, щом те намерих при развалините.

Лицето на Пейшънс стана безизразно.

— Искал си да ме отпратиш?

Вейн се намръщи.

— Чувствам се виновен, защото се нарани, когато тръгна след мен.

— Хм — усъмни се Пейшънс и скръсти ръце на гърдите си. — Каза, че сама съм си виновна, понеже не съм те послушала. Както и да е, ако Джерард на седемнайсет е достатъчно голям, за да бъде отговорен за своите действия, защо аз да не съм?

Вейн я погледна; Пейшънс реши, че е спечелила по точки. После той вдигна арогантно вежда.

— Твоето коляно е навехнато и твоят глезен е изкълчен.

Пейшънс отказа да се предаде.

— На глезена ми му няма нищо. — Вирна нос. — А коляното ми е съвсем малко схванато. Ако опитам да стъпя...

— Ще опиташ утре. Знаеш ли какво? — Вейн стана сериозен. — Може би ще се наложи да пазиш леглото още ден-два заради днешния експеримент.

Пейшънс присви очи.

— Дори не си го помисляй.

Вейн вдигна и двете вежди, след това се обърна и се приближи до прозореца. Пейшънс го гледаше и се опитваше да изпита гняв,

защото според нея така беше редно. Но тя просто не се разгневи. Намести се по-удобно.

— А какво открихте в Нортхамптън?

Той закрачи между прозорците.

— С Джерард завързахме много полезно познанство... с главния майстор, така да се каже, на гилдията в Нортхамптън.

— На коя гилдия?

— На лихварите, крадците и мошениците, след като приехме, че у нас се подвизава такъв. Той беше силно заинтересуван от нашето разследване, беше му забавно, затова ни предложи помощта си. Има си работа с много хора. След като два часа пихме най-изискан френски коняк, за моя сметка, разбира се, той ни увери, че напоследък никой не е продавал предмети, каквито описахме.

— Мислиш ли, че може да му се има доверие?

Вейн кимна.

— Няма причина да лъже. Стоките, както стегнато се изрази, нямат качества, за да го заинтригуват. Той също така е познат като „свръзката“.

Пейшънс направи гримаса.

— Проверихте ли в Кетъринг?

Вейн кимна, все така крачейки.

Без да сваля очи от него, Пейшънс си придаде най-невинен вид.

— А какво правеха госпожа Чедуик и Анджела, докато се разправяхте с главатаря на гилдията?

Вейн престана да кръстосва. Изражението му беше непроницаемо. Погледна Пейшънс... много внимателно. Най-накрая каза:

— Нямам ни най-малка представа.

Гласът му се промени, в интонацията му се долови интерес. Пейшънс отвори широко очи.

— Искаш да кажеш, че Анджела не те е осведомила до последната подробност по пътя на връщане!

С широки, лениви крачки Вейн тръгна към нея.

— Тя пътува и в двете посоки в каретата.

Вейн стигна до канапето. Очите му блестяха като на хищник, хванал натясно плячката си. Приблужи се още...

— Пейшънс, будна ли си?

Безапелационното тропане беше последвано веднага от звука на вдигащо се резе.

Пейшънс се обърна бързо, доколкото можа. Вейн успя да застане зад облегалката на канапето. Преди да развърже шала, Анджеела нахлу най-безцеремонно.

— О! — Анджеела спря и очите ѝ се разшириха от възхита. — Господин Синстър! Прекрасно! Трябва да ни кажете мнението си за моите покупки.

Вейн погледна с явно неодобрение кутиите с панделки, които се клатушкаха, нанизани на пръстите на Анджеела, и кимна вяло. Докато Анджеела, изгаряща от нетърпение, отиваше да седне на стола срещу канапето, той се наведе леко и потърси възела, но трябваше бързо да се изправи, понеже вратата се отвори и госпожа Чедуик влезе.

Анджеела, настанявайки се на стола, я погледна.

— Виждаш ли, мамо, господин Синстър ще ни каже дали панделките, които купих, са в подходящ нюанс.

С хладно кимване към Вейн и усмивка към Пейшънс, госпожа Чедуик се насочи към другия стол.

— Анджеела, предполагам, че господин Синстър има ангажименти...

— Не, от къде на къде ще има? Не виждам никой друг тук. Между другото... — Анджеела хвърли на Вейн сладка и простидушна усмивка. — Така прекарват времето си изисканите джентълмени... изказват мнението си за дамската мода.

Въздишката на облекчение, която Пейшънс дочу, изведнъж секна. За част от секундата изпита огромно изкушение да се обърне и да провери дали глупавата теория на Анджеела за неговия характер не е посрещната с по-голямо одобрение, отколкото нейната прекалено изискана. Но пък и двете теории бяха отчасти верни. Беше сигурна, че Вейн ще коментира дамския тоалет, докато разсъблича обекта, който е пробудил у него интерес към модата.

Госпожа Чедуик въздъхна с майчинска загриженост.

— Всъщност, скъпа, това не е съвсем вярно. — Хвърли на Вейн извинителен поглед. — Не всички джентълмени...

За да разшири мирогледа на Анджеела, госпожа Чедуик се зае внимателно да обясни разликите при мъжете от доброто общество.

Като се наведе, преструвайки се, че стяга превръзката на Пейшънс, Вейн прошепна.

— Сега е времето да изчезна.

Пейшънс не отместваше поглед от госпожа Чедуи.

— Завързана съм — промълви едва чуто тя. — Не можеш да ме оставиш така.

Срещна за миг погледа на Вейн. Тъй се поколеба.

— Ще те отвържа, при условие че ще ме чакаш, докато се върна да те отнеса в твоята стая.

Той отвърза шала. Пейшънс се взираше ядосано в профила му.

— Ти си виновен — изсъска тя. — Ако се бях добрала до всекидневната на партера, щях да бъда спокойна.

Вейн се изправи и я погледна.

— Спокойна за какво? И там има същата софа.

Той задържа погледа ѝ и Пейшънс си забрани вероятния резултат да се оформи в конкретна мисъл. Решително се отказа да си представя какво щеше да се случи, при положение че Анджела не се беше появила. Ако мислеше прекалено много за това, сигурно щеше да удуши и Анджела. Броят на потенциалните ѝ жертви нарасна за един час.

— Във всеки случай... — Вейн хвърли поглед към Анджела и госпожа Чедуик. — Каза, че се отегчаваш.

Той се наведе малко и Пейшънс почувства, че се опитва да развърже шала. Най-накрая го развърза и се изправи. Пейшънс се обърна и го погледна. Подсмихваше се многозначително. Вдигна една вежда с леко порочен жест.

— Не е ли това, което обикновено развлича дамите?

Знаеше отлично какво за дамите е най-влудяващо... погледът му, чувствената извивка на устните му подсказваше много. Пейшънс присви очи към него, скръсти ръце и отново се обърна към госпожа Чедуик.

— Страхливец — подразни го тя, но тихо, за да чуе само той.

— Когато става въпрос за възторжени ученички, с удоволствие го признавам.

Думите прозвучаха меко. След това той се отдръпна от облегалката на канапето и привлече вниманието на Анджела и госпожа Чедуик.

— Опасявам се, дами, че ще ви напусна. Трябва да проверя конете си.

Кимна на госпожа Чедуик, усмихна се бегло на Анджела, погледна предизвикателно Пейшънс и след като се поклони елегантно, излезе.

Вратата се затвори. Лицето на Анджела помръкна и тя ядосано се нацупи. Пейшънс вътрешно изпъшка и се закле, че ще измисли подходящо отмъщение. Междувременно... се престори на заинтересувана от покупките на Анджела.

— Това гребен ли е?

Анджела премигна, после засия.

— Да, гребен. Никак не е скъп, но е много хубавичък. — Подаде ѝ гребена от черупка на костенурка, осеян с изкуствени диаманти. — Не ти ли се струва, че е точно за моята коса?

Пейшънс примирено излъга. Анджела беше купила панделка с черешов цвят. Пейшънс мислено вписа и този факт в сметката на Вейн и продължи да се усмихва мило.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Опасен. Това трябваше да е неговото име. Трябваше да се татуира на челото му.

— Ако има предупреждение, поне ще е по-честно.

Пейшънс почака Мист да изрази мнение и котката премигна.

— Хм.

Пейшънс отрязва още едно клонче с есенно обагрени листа. Наведе се и напъха клончето в панера до краката ѝ.

Бяха изминали три дни, откакто се спаси от софата, а тази сутрин не се възползва и от бастуна на сър Хъмфри. Първият ѝ излет беше в старата градина, оградена със зид, в компанията на Вейн.

Като прехвърляше спомените от предишния ден, си помисли, че тази разходка я остави в изключително странно състояние. Бяха сами. Очакваше я с нетърпение, но последва разочарование... заради Вейн. Заради мястото. За съжаление оттогава не се случи да се срещнат насаме.

И по тази причина не беше в особено добро настроение. Колкото до чувствата ѝ, породени от онзи момент на неосъществени очаквания в оградената градина, те още бушуваха и още я караха да се чувства незадоволена. Коляното ѝ беше неустойчиво, но вече не я болеше. Можеше да ходи сама, но не надалеч.

Отиде само до храстите да събере клонки с яркожълти и червени листа за музикалния салон.

Пейшънс вдигна панера и го подпря на ханша си. Направи знак на Мист да тръгне напред и я последва по тревясалата пътека, която отвеждаше до задната част на къщата.

Животът на домакинството, нарушен от появата на Вейн и нейната злополука, се връщаше към нормалния си ритъм. Единственото смущение в еднообразното всекидневие на обитателите, беше присъствието на Вейн. Ходеше някъде, но тя нямаше представа къде.

Като излезе от храсталака, Пейшънс огледа ливадата, която стигаше до развалините. Генералът идваше откъм реката и крачеше решително, размахвайки бастун. Джерард седеше на камък сред развалините с триножник пред себе си. Пейшънс се загледа в близките отломки и полуразрушени сводести галерии, след това пак обхвана с поглед развалините.

Изведнъж осъзна какво прави.

Запъти се към задната врата. Едгар и Уитикъм сигурно се бяха заровили в книгите в библиотеката, дори слънчевият ден не можеше да ги подмами навън. Едмънд беше обсебен от музата си. Той невинаги идваше в трапезарията, а когато се появеше, беше отнесен. Хенри, разбира се, се шляеше без работа както винаги. Но беше развил склонност към билиярда, и често можеше да бъде открит при билиардната маса, за да усъвършенства удара си.

Пейшънс отвори задната врата и почака Мист кокетно да се понесе навътре, последва я и затвори вратата. Мист вървеше напред. Пейшънс подпря панера на кръста си и чу гласове в дневната — хленча на Анджела и търпеливия отговор на госпожа Чедуик. Пейшънс направи гримаса и продължи по коридора. Анджела беше градско чедо, не беше свикнала с провинцията, с характерните кротки занимания и бавно влачещите се сезони. Появата на Вейн я превърна в типична ококорена и жизнерадостна госпожичка. За съжаление, ѝ омръзна да се въплъщава в този образ и стана пак старата, чезнеца Анджела.

Колкото до останалите обитатели, Едит продължаваше да плете дантели. А пък Алис така се беше умълчала, че всеки можеше да бъде извинен, ако забрави за съществуването ѝ.

От главния коридор Пейшънс сви по страничния и стигна до помещението за градински принадлежности. Остави панера и избра една тежка ваза. Докато подреждаше клонките, се замисли за Мини и Тимс. Тимс беше по-спокойна, откакто Вейн беше тук. Мини — също. Спеше по-добре, очите ѝ блестяха както преди и страните ѝ не бяха хлътнали от тревога.

Пейшънс сви вежди и продължи да подрежда клонките.

И Джерард беше по-безгрижен. Обвиненията и намеците, с които го засипаха, се разнесоха като речна мъгла. И призракът изчезна.

Това също се дължеше на Вейн, още една облага, която им донесе неговото присъствие. Никой не видя повече призрака.

Но крадецът продължи да безчинства — последната му придобивка беше най-малкото странна. Игленикът на Едит Суитън от розов сатен, със страни по около десетина сантиметра, украсен с мъниста и с бродиран портрет, който наподобяваше Негово величество крал Джордж III, едва ли можеше да мине за ценна вещ. Тази последна кражба озадачи всички. Вейн беше поклатил глава и беше изразил мнение, че в имението има обитател, който налита като сврака на лъскави неща.

— По-скоро като гарван. — Пейшънс погледна Мист. — Ти видя ли някоя сврака?

Излегната по корем, Мист я погледна и се прозина. Не особено кокетно. Зъбите ѝ бяха доста внушителни.

— И гарван не си видяла — заключи Пейшънс.

Въпреки че обиколи всички странноприемници и кръчми в околността, Вейн, придружаван от щастливия Джерард, не откри никаква следа от крадеца. Така че мистерията се задълбочи.

Пейшънс остави панера и взе вазата. Мист скочи от масичката и с вирната опашка поведе напред. Докато отиваха към музикалния салон, Пейшънс си помисли, че като се изключи присъствието на Вейн и ексцентричните прояви на крадеца, домакинството потъна в предишното си безоблачно съществуване.

Преди появяването на Вейн, се усамотяваше в музикалния салон. Никой от другите обитатели нямаше музикални наклонности. През целия си живот свиреше почти всеки ден. Един час на пианото или клавесина винаги я успокояваше и товарът, който носеше, олекваше.

Остави вазата в средата на голямата маса, огледа своето царство и кимна.

— Всичко се нормализира.

Мист се намести удобно на едно канапе. Пейшънс седна пред клавесина.

Напоследък не се спираше съзнателно на определена пиеса, пръстите ѝ шареха по клавиатурата, докато душевното ѝ състояние не ѝ подскажеше какво да свири.

Пет минути преминаване от гама в гама, прескачане от една пиеса към друга, бяха достатъчни, за да излезе истината наяве. Нищо не беше се нормализирало.

Пейшънс отпусна ръце в скута си и се загледа в клавишите. Животът течеше, както преди идването на Вейн. Имаше някои промени, но те бяха благоприятни, и тя нямаше причини да се терзае. Дори притесненията ѝ бяха намалели. Занимаваше се със своите обичайни, дребни домакински задължения, които внасяха ред във всекидневието ѝ, и преди я удовлетворяваха.

Но вместо рутината да я успокои, тя се чувстваше... ужасена. Неудовлетворена.

Пейшънс постави ръцете си върху клавишите. Но музика не зазвуча. Вместо това умът ѝ, съвсем против волята ѝ, започна да търси източника на нейното недоволство. Един елегантен джентълмен. Пейшънс погледна пръстите си, отпуснати върху клавишите от слонова кост. Опитваше се да измами себе си и всъщност не ѝ се отдаваше.

Настроението ѝ беше неуравновесено, беше готова да избухне всеки момент, чувствата ѝ бяха в пълен хаос. Не знаеше какво изпитва, какво иска. За човек, който е бил сам отговорен за живота си, сам го е направлявал, ситуацията беше повече от вбесяваща.

Пейшънс присви очи. Нейната ситуация всъщност беше непоносима. Което означаваше, че е крайно време да направи нещо по въпроса. Причината за нейното състояние беше очевидна — Вейн. Само той и никой друг. Нейните отношения с него причиняваха всички проблеми.

Можеше да го избягва.

Пейшънс обмисли въпроса надълго и нашироко и отхвърли идеята, понеже щеше да затрудни себе си и да обиди Мини. Пък и Вейн едва ли щеше да разреши да бъде пренебрегван.

И тя едва ли щеше да бъде толкова силна.

Намръщи се и поклати глава.

— Идеята не струва.

Спомни си последния път, когато бяха насаме преди три дни в оградената градина. Намръщи се още повече. Какво искаше да каже? Разбра какво означава „не тук“ по-късно — градината се виждаше като на длан от горните етажи на къщата. Но какво означаваше „не още“?

— Това — осведоми тя Мист — подсказва „после“ „друг път“. — Пейшънс стисна зъби. — Онова, което искам да знам, е кога?

Възмутителна и недопустима потребност може би, но...

— На двайсет и шест съм. — Пейшънс погледна Мист, сякаш котката ѝ възразяваше. — Имам право да знам. — Мист не отговори и Пейшънс продължи: — Не че ще постъпя неблагоприятно. Няма да забравя коя съм, да не говорим кой е той и какъв е. Нито той ще забрави. Всичко трябва да бъде в абсолютна тайна.

Мист мушна муцунката си между лапичките си.

Пейшънс пак се взря в клавишите.

— Той няма да ме прелъсти под покрива на Мини.

В това беше сигурна. Което повдигаше изключително уместен въпрос. Какво искаше той... какво очакваше да спечели? Каква беше неговата цел и изобщо имаше ли цел?

Колко много въпроси, на които нямаше отговор. Макар и през последните дни Вейн да не беше потърсил нито една възможност да останат насаме, тя постоянно чувстваше погледа му, чувстваше бдителното му присъствие.

— А дали това не е неговата представа за флирт? Или просто си е такъв?

Още въпроси без отговори.

Пейшънс потърси начин да се успокои. Пое дълбоко дъх, издиша и пак пое дъх, след това решително сложи пръсти върху клавишите. Не разбираше Вейн, елегантния джентълмен, от когото можеше всичко да се очаква, и който постоянно я объркваше. Още по-лошо, ако така флиртуваше, тогава очевидно задоволяваше своите прищевки, контролираше положението, без изобщо да се съобразява с нея, а това тя в никакъв случай не одобряваше.

Повече нямаше да мисли за него.

Пейшънс затвори очи и остави пръстите си да се носят по клавишите.

* * *

Нежна и натрапчиво неуверена, от къщата долетя музика. Вейн я чу, когато почти беше стигнал до конюшните. Звучите стигнаха до него, обгърнаха го, докоснаха душата му. Бяха като песен на сирена... и знаеше точно кой свири.

Спря пред арката, откъдето се отиваше в конюшните и се заслуша в печалната мелодия. Тя го привличаше — почувства го физически. Музиката говореше за празнота, разочарование, потайно недоволство.

Поскърцването на чакъла под краката му го накара да се опомни. Сви вежди и пак спря. Музикалният салон беше на партера и не гледаше към развалините. Под прозорците му имаше терасата. Поне един прозорец беше отворен, иначе нямаше да чуе музиката толкова ясно.

Стоя дълго загледан в къщата, но всъщност не виждаше нищо. Музиката ставаше все по-изразителна, търсеше как да го омагьоса, настоятелно го зовеше. Съпротивлява се още една минута, след това се отърси от колебанието. С решително изражение закрачи към терасата.

* * *

Когато финалните акорди затихнаха, Пейшънс въздъхна и вдигна ръце от клавиатурата. Почувства се отново спокойна, музиката успокои нервността ѝ, утеши душата ѝ. Като че ли я пречисти.

Изправи се и се почувства по-уравновесена и по-уверена, отколкото когато седна пред клавесина. Заобиколи табуретката и се обърна към прозореца. Към мъжа, който стоеше до отворения френски прозорец. Лицето му беше непроницаемо.

— Помислих — изрече бавно тя с очи вперени в неговите, — че се готвиш да си заминеш.

Поканата едва ли можеше да е по-ясна.

— Не. — Вейн отговори, без да се подвоуми; нямаше за какво да разсъждава. — Освен че не свалих маската на призрака и не открих крадеца, все още не съм взел онова, което искам.

Сдържано и от висотата на положението си, Пейшънс вдигна още малко брадичката си. Вейн се вглеждаше в нея и думите, които изрече, звучаха в главата му. Когато за пръв път произнесе тази фраза, не беше преценил правилно какво по-точно иска. Сега знаеше. Този път целта му беше различна от получаването на трофеи, подир които обикновено тичаше. Този път искаше много повече.

Искаше нея... цялата. Не само тялото ѝ, но нейната вяръност и любов, нейното сърце, искаше я в нейната цялост.

Знаеше и защо я иска. Защо е различна. Но в случая не възнамеряваше да се задълбочава.

Тя беше негова. Знаеше го от мига, когато падна в прегръдките му през онази първа вечер, притъмняваща от връхлитащата буря. Тя му прилегна и той дълбоко интуитивно го усети. Не беше получил името си случайно; притежаваше дарбата да улавя миризмите, които вятърът донасяше. С инстинкт на ловец, реагираше на промените в настроението, на атмосферата, възползваше се от всяко несъзнателно състояние.

Още в самото начало долови мириса в повеея, разбра, щом Пейшънс Дебингтън падна в ръцете му.

И сега тя стоеше пред него. Златистите ѝ очи хвърляха предизвикателни искрици. Паузата в техните отношения очевидно ѝ беше омръзнала, но не беше очевидно как си представя прекратяването ѝ. Единствената целомъдрена и силна жена, която познаваше, беше тя, но с такива дами животът не беше го срещал. Нямахте идея какво си мисли Пейшънс, какво би приела. Като хвана здраво юздите на своите желаниа, предприе първата стъпка, за да разбере.

С бавни, дебнещи крачки, се приближи до нея.

Тя мълчеше. Без да откъсва очи от него, вдигна ръка, и като му даде време да я спре, ако не му е приятно, докосна с показалеца си устните му.

Вейн стоеше неподвижно.

Първият неуверен жест го разтърси и му се наложи да обуздае страстта си. Тя усети бурната му реакция. Очите ѝ се разшириха, дъхът ѝ секна. След това той притихна, тя се отпусна и продължи да докосва очертанията на устните му.

Изглеждаше като омагьосана, когато впи поглед в тях. Прекара пръста си по долната му устна и когато стигна до горната, Вейн целуна леко пръста ѝ.

Тя отново вдигна очи към него. Окуражена, продължи да задоволява любопитството си и докосна страната му.

Вейн отвърна на ласката и погали нежно и бавно деликатната извивка на брадичката ѝ, след това я взе в шепа. В ритъма на бавното, равномерно биене на барабан, което само тя и той чуваха, Вейн

повдигна лицето ѝ. Потопиха погледите си един в друг. След това той отпусна клепачи, съзнавайки, че и тя прави същото. В такт с бавните удари той целуна устните ѝ.

Тя се поколеба за миг, след това отвърна на целувката му. Той почака барабанът да отмери един такт, преди да я целуне дръзко и настоятелно. Тя веднага му отвърна. Той плъзна пръсти под копчинените масурчета на тила ѝ, а с другата ръка обхвана лицето ѝ.

Държеше го здраво и бавно, и систематично, в ритъма, който ги направляваше и тласкаше един към друг, той грабна устните ѝ.

Тази целувка беше откровение. Пейшънс никога не беше си представяла, че една целувка може да бъде толкова дръзка и изтъкана от смисъл. Устните му бяха твърди, разтваряха нейните и най-безжалостно я учеха на онова, което така жадно искаше да научи.

Езикът му нахлу в устата ѝ с безочieto на победителя, който претендира за своя трофей. Сякаш сложи печат, че тези устни са негови и само негови. След това реши и по друг начин да я опознае. Бавните тласъци прелъстиха изострените ѝ сетива. Предаде се пасивно, което не задоволи нито един от двамата. Пейшънс се увлече от играта — устни до устни, език до език. Беше повече от запалена. Обещанието в надигащата се възбуда, напрежение, вълнение и нещо още повече, което бавно пулсираше като приливи и отливи, я увлече. Целувката продължи и времето спря, опияняващият ефект на хармоничния ритъм замъгли разума ѝ.

Той се отдръпна, прекъсвайки целувката, за си поеме тя дъх. Но устните му останаха на сантиметри от нейните.

Съзнаваше единствено непреодолимия порив да го докосне и надигайки се на пръсти, докосна устните му със своите.

Той отвърна на целувката и пак се отдръпна.

Пейшънс пое глътка въздух и прекара устните си по очертанието на неговите. Не се тревожеше, той нямаше намерение никъде да ходи. Вейн взе лицето ѝ в шепи и тя почувства устните му до своите.

Целувката ставаше все по-пламенна. Пейшънс не беше и сънувала, че е възможно да изпита нещо повече, но ето че беше възможно. Прониза я остър копнеж. Усещаше всяка дръзка и умела ласка, наслаждаваше им се, отвръщаше по същия начин и искаше още.

Когато устните им пак се разделиха, двамата дишаха учестено. Пейшънс отвори очи и срещна бдителния му поглед. В сивите му очи

имаше едва доловимо предизвикателство и тя си помисли колко много още може да научи от него.

Застина неподвижно. След това се приближи и плъзна ръцете си по широките му рамене. Приблужи се още повече, докато гърдите ѝ опряха в неговите и с дръзко вперени очи в неговите, притисна ханша си към бедрата му.

Усилието му да се сдържа беше осезаемо, като внезапно свиване на юмрук. Реакцията я успокои и затова продължи да се взира в очите му, и да приема предизвикателството им.

Ръцете му се отпуснаха и той ги плъзна към раменете ѝ, после по гърба и по-надолу, и тогава притисна силно ханша ѝ към слабините си.

Дъхът на Пейшънс секна. Затвори очи и безмълвно поднесе устните си.

Той ги взе, взе нея... докато устните им се сливаха, Пейшънс почувства, че ръцете му се плъзгат по-надолу и бавно опипват закръглените ѝ извивки. След това обхвана плътта ѝ и я масажира. Тялото ѝ пламна, кожата ѝ настръхна, сякаш обхваната от треска. Той я намести между бедрата си, сякаш я моделира според своето тяло.

Тя почувства желанието му, почувства твърдостта на пулсиращата плът до корема си. Той я задържа така един болезнено напрегнат момент, съзнаващ всяко усещане, после езикът му потъна в устата ѝ.

Пейшънс щеше да ахне, но не можа. Неговите възбудителни милувки, начинът, по който бавно завладяваше устата ѝ, я изпълниха с жар. Жарта се насъбра, гореща и тежка в слабините ѝ. Докато целувката я прелъстяваше още повече, отмаля, крайниците ѝ натежаха, усещанията ѝ се притъпиха.

Но не изчезнаха.

Тя болезнено долавяше натежалата атмосфера, която я заобикаляше, силата на прегръдката, твърдите си зърна до неговите гърди, мекотата на своите бедра интимно вплетени между неговите. Той безмилостно сдържаше страстта си.

Това беше изкушение, толкова мощно и възхитително опасно, че тя не се осмели да го провокира.

Не още. Имаше толкова много неща, които ѝ предстоеше да научи.

Като например усещането на ръката му върху гърдите ѝ... сега по-различно, когато я целуваше така интимно, когато беше така прилепена до него. Гърдите ѝ набъбнаха, докато той ги обхващаше в шепи. Зърната ѝ вече бяха като пъпки, мъчително чувствителни към умелите му ласки.

Целувката им продължаваше, пулсираща като кръвта ѝ, като повтарящите се приливи и отливи, с ритъм, отмерван в периферията на съзнанието ѝ.

Той я учеше.

Когато това стана ясно, Пейшънс го прие и тогава гонгът за обед удари някъде много далеч.

Тя не обърна внимание, в първия момент Вейн също. След това с очевидно нежелание, той се отдръпна.

— Ще забележат, ако не отидем на обед — промълви той до устните ѝ, след това продължи да я целува.

— Хм — беше всичко, което Пейшънс намери за необходимо да произнесе.

След минути той вдигна глава и я погледна.

Пейшънс се вгледа внимателно в очите му, в лицето. В израза му нямаше и най-незначителен намек за извинение, триумф, дори задоволство.

Доминиращото чувство беше копнеж — у него и у нея. Чувстваше безумно желание, събудено от тяхната целувка. Но още незадоволено. А неговият копнеж и желание се долавяха в напрежението, което излъчваше, в сдържаността, която нито веднъж не се изплъзна от неговия контрол.

Усмихна се кисело.

— Трябва да вървим.

Пусна я неохотно.

Пейшънс се отдръпна със същата неохота и веднага съжали за загубата на неговата пламенност, за интимността, която споделиха.

Откри, че няма нещо, което да ѝ се иска да каже. Вейн ѝ предложи ръката си, тя го хвана и му разреши да я поведе към вратата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се върна от следобедния галоп с Джерард, Вейн закри решително към задната част на къщата.

Не можеше да изхвърли Пейшънс от ума си. Чувстваше вкуса ѝ, упоиващия ѝ мирис, те преследваха възприятията му така, че вниманието му беше изцяло погълнато от тях. Не беше се чувствал така влудяващо увлечен, откакто за пръв път беше запретнал полите на жена, понеже познаваше симптомите. Нямахше да бъде в състояние да се концентрира в нищо друго, докато не успее да сложи Пейшънс Дебингтън на мястото ѝ... по гръб под него.

А това беше невъзможно, докато не изрече думите, докато не зададе въпроса, който знаеше, че е неизбежен, откакто за пръв път тя падна в ръцете му.

В коридора срещна Мастърс. С решителен жест Вейн свали ръкавиците си.

— Мастърс, къде е госпожица Дебингтън?

— Във всекидневната на господарката, сър. Следобед обикновено е там с нея и с госпожа Тимс.

Като стъпи на първото стъпало, вече обмисляше извинения, за да измъкне Пейшънс изпод крилото на Мини. Нито едно не беше достатъчно благовидно, за да не привлече вниманието на Мини, камо ли пък на Тимс.

— Хм. — Сви устни и се обърна. — Ще бъда в салона за билиард.

— Да, сър.

* * *

Противно на убеждението на Мастърс, Пейшънс не беше във всекидневната на Мини. Както обикновено бродираха, но тя се извини и се скри в дневната на партера, където стоеше вече ненужната софа, покрита с ленен калъф.

Затова можеше да кръстосва напред-назад без ограничения, да се мръщи, да си мърмори объркано, докато се опитваше да проумее, правилно да разбере, да оправдае себе си и да се примири с всичко, което се случи в музикалния салон тази сутрин.

Светът ѝ се преобърна изведнъж, без всякакво предупреждение.

— Това — сприхаво осведоми невъзмутимата Мист, удобно свита на кълбо върху едно кресло — е невъзможно да се отрече.

Тези възбудителни и същевременно обуздавани целувки, които с Вейн споделиха, бяха откритие.

Пейшънс се обърна и се спря пред прозореца. Скръсти ръце и се загледа навън, без да вижда нищо.

Открития, отнасящи се до физиката, макар и да бяха достатъчно смайващи, не бяха истинската изненада, която я шокира... шокира я, но не толкова, колкото в любопитството си се надяваше. Искаше да знае и той се съгласи да я научи. Онази целувка беше нейният първи урок. Това поне беше ясно.

Колкото до останалото... там се криеше нейният проблем. Имаше и нещо друго. Чувство, което не вярваше, че ще изпита. Острата болка, че нещо е загубила, когато се отдръпнаха един от друг, не беше само физическа реакция. Краят на прегръдката ѝ въздейства на някакво друго равнище. И непреодолимият импулс за интимност, да задоволи страстния копнеж, който долови у него, не се дължеше на нейното любопитство.

Потърка челото си в напразен опит да престане да се мръщи, да овладее емоциите и да си изясни чувствата. Ако чувствата ѝ към Вейн се простираха не само до физическата опитност, това означаваше ли онова, което си мислеше?

— Откъде, за бога, да знам? — Разпери ръце и се обърна към Мист. — Никога не съм се чувствала по този начин.

Тази мисъл доведе до друга. Пейшънс се закова на място, вдигна глава, върна си самочувствието, изпъна снага и погледна с надежда Мист.

— Може би си въобразявам.

Мист се загледа в нея с големите си сини очи, прозина се, протегна се, скочи на пода и тръгна начело.

Пейшънс въздъхна и я последва.

* * *

Предателското напрежение помежду им от самото начало се усили. Вейн го почувства, докато поднасяше стола на Пейшънс същата вечер. Беше като отъркване на груба коприна покрай тялото, при което косъмчетата настръхват, а всяка пора започва да смъди.

Седна на мястото си, ругаейки наум, и насочи цялото си внимание към Едит Суитънс. До него Пейшънс бърбеше непринудено с Хенри Чедуик, без всякакъв признак на смущение. Докато ругаеше на приливи и отливи, Вейн се мъчеше да не негодува от този факт. Тя изглеждаше в щастливо неведение за температурата помежду им, докато той едвам удържаше капака на кипящото гърне.

Най-после приключиха с десерта и дамите се оттеглиха. Вейн сведе разговора до минимум, след това поведе господата към гостната. Както обикновено Пейшънс седеше с Анджела и госпожа Чедуик по средата на дългия салон.

Тя го видя, когато влезе. Щом застана до нея, в същия миг парфюмът ѝ го обгърна и топлината на нейното тяло подразни възприятията му. Вейн сковано кимна на трите дами.

— Тъкмо казвах на Пейшънс — издърдори Анджела нацупено, — че това надминава всяка мерзост. Крадецът е откраднал моя нов гребен.

— Вашия гребен ли?

Вейн хвърли поглед на Пейшънс.

— Онзи, който купих в Нортхамптън — изхленчи Анджела. — Даже нито веднъж не си го сложих!

— Може да се появи отнякъде.

Госпожа Чедуик се опитваше да говори оптимистично, но очевидно нейната много по-сериозна загуба я измъчваше, и тя не успя да успокои дъщеря си.

— Не е честно! — По страните на Анджела плъзнаха червени петна и тя тропна с крак. — Искам този крадец да бъде заловен!

— Да. — Тази единствена дума, произнесена от Вейн с най-хладната, най-отегчена и провлечена интонация, прекрати още в зародиш истеричния припадък на Анджела. — На всички нас, предполагам, ни се иска да заловим този тайнствен, умел престъпник.

— Умел престъпник ли? — Едмънд се приближи до тях. — Да не би крадецът да е направил нов удар?

На секундата Анджела отново се зае да разказва случката по най-превзет начин на много по-благосклонната аудитория, каквато представляваха Едмънд, Джерард и Хенри, които я бяха наобиколили. Вейн се възползва от момента и погледна Пейшънс. Тя почувства погледа му и вдигна очи към него, сякаш искаше да го попита нещо. Вейн разтвори устни да определи среща, но се отказа, когато за всеобща изненада към компанията се присъедини Уитикъм.

Словоохотливият разказ за последните подвизи на крадеца беше на часа повторен, но Уитикъм не прояви интерес. След като кимна на всички, се наведе към госпожа Чедуик, ѝ прошепна нещо.

— Благодаря. Хайде, скъпа — хвана тя ръката на Анджела.

Лицето на момичето посърна.

— Но...

По изключение госпожа Чедуик остана глуха за възраженията на дъщеря си и повлече Анджела към креслото на Мини.

Вейн и Пейшънс тръгнаха след тях, както и останалите. Въпросът на Уитикъм насочи вниманието към него.

— Да разбирам ли, че пак е изчезнало нещо?

Съвсем случайно сега беше с лице към тях, наредени в боен ред, като че ли съюзени против него. Не беше нарочно и все пак нито един от тях не се помръдна да смени позицията и да приобщи Уитикъм в техния кръг.

— Новият гребен на Анджела.

Хенри повтори накратко описанието на Анджела.

— Диаманти ли? — вдигна вежди Уитикъм.

— Изкуствени — поправи го Пейшънс. — Беше лъскаво украшение.

— Хм. — Уитикъм се смръщи. — Което ни връща на първоначалния въпрос... за какво, по дяволите, са му притрябвали на някого игленик с мъниста и крещящ гребен?

Хенри стисна зъби; Едмънд се размърда неспокойно. Джерард беше готов за бой и се вторачи в Уитикъм, който го наблюдаваше с хладен, изпитателен поглед.

Пейшънс, застанала до Вейн, се вцепени.

— Всъщност — провлече Уитикъм, изпреварвайки поне още трима, които напиреха да говорят — чудя се дали не е време да започнем следствие? — Вдигна вежда към Вейн. — Какво мислиш, Синстър?

— Мисля — започна Вейн и замлъкна, като впи леден поглед в лицето на Уитикъм, и мълча, докато не се увери, че всеки от компанията ще чуе точно какво мисли, — че следствието ще се окаже безплодно. Като оставим настрана факта, че крадецът положително ще чуе за нашето следствие, преди да е започнало, и ще има предостатъчно време да скрие плячката, къщата е истински рай за един крадец, без дори да споменаваме околността. Нещо скрито сред развалините може никога да не бъде намерено.

Погледът на Уитикъм веднага стана безизразен и той премигна.

— Ах, да... — кимна той. — Предполагам, че имаш право. Ще ме извините ли?

Усмихна се мимоходом, поклони се и си тръгна.

Озадачени в различна степен, всички го изпратиха с поглед и видяха малката група до софата. Тимс помахна на Пейшънс.

— Извинете.

Пейшънс докосна незабележимо ръката на Вейн и отиде при госпожа Чедуик и Тимс, застанали до дивана. Госпожа Чедуик се отдръпна и Пейшънс помогна на Тимс да изправят Мини.

Вейн ги наблюдаваше, докато Пейшънс съпровождаше Мини към вратата.

С намерението да ги последва, госпожа Чедуик побутна Анджела пред себе си и се обърна да осведоми изоставените мъже:

— Мини не се чувства добре... Пейшънс и Тимс ще я сложат да си легне. И аз отивам, ако имат нужда от помощ.

След това подбра недоволната Анджела, на която никак не ѝ се искаше да си тръгва, и затвори вратата, след като излязоха.

Вейн се загледа в затворената врата и започна да ругае наум. Без засечки.

— Е — сви рамене Хенри. — Оставиха ни да се чудим какво да правим, нали? — Погледна Вейн. — Да изиграем мач-реванш на билиард, Синстър?

Едмънд вдигна поглед, Джерард също. Предложението явно им хареса. С поглед впит в затворената врата, Вейн бавно вдигна вежди.

— Защо не? — Със стиснати устни и с необикновено потъмнели очи, направи знак към вратата. — Изглежда няма какво друго да се прави тази вечер.

* * *

На следващата сутрин, Вейн слизаше по главното стълбище с враждебно изражение.

Хенри Чедуик го би на билиард.

Ако му беше необходимо потвърждение колко силно му влияе безизходното положение, в което се озова с Пейшънс, това беше повече от достатъчно. Хенри едва вкарваше топката в дупката. Но Вейн беше толкова разсеян, че едва ли можеше да вкара каквото и да е, тъй като умът му беше зает само с мисълта къде, кога, как... и какво ще бъде усещането... когато се заиграе с Пейшънс.

Закрачи през фоайето и ботушите му чаткаха по пода, докато отиваше в сутрешната трапезария. Беше крайно време да говори с Пейшънс.

И след това...

Половината от обитателите бяха насядали на масата — Уитикъм, Генерала, Едгар и Хенри с безгрижна усмивка. Вейн си сервира обилно и седна да закусва и да чака Пейшънс.

За негово облекчение Анджела не се появи. Хенри го осведоми, че Джерард и Едмънд вече бяха закусили набързо и бяха отпратили към развалините.

Вейн кимна, продължи да се храни и да чака.

Пейшънс не се появи.

По едно време дойде Мастърс, придружен от своята свита, да почистят масата и тогава Вейн стана.

— Мастърс... къде е госпожица Дебингтън?

В тона му, макар и равен, се долавяше нещо повече от студенина. Мастърс премигна.

— Нейно благородие не е добре, сър... в момента госпожица Дебингтън и госпожа Хендерсън определят менюто и преглеждат домашното счетоводство, днес е ден за това.

— Разбирам. — Вейн се загледа неவிждащо в зейналата врата. — И колко време отнемат менюто и сметките?

— Едва ли мога да кажа, сър, но те току-що започнаха, а на Нейно благородие ѝ отнема цяла сутрин.

Вейн пое дълбоко дъх и го задържа.

— Благодаря, Мастърс.

Бавно се изправи, заобиколи масата и се отправи към вратата. И ругатните вече не помагаха. Спря в хола, след това с каменно изражение се обърна кръгом и тръгна към конюшните. Вместо разговор с Пейшънс и евентуални последици, трябваше да се примири с дълга, яка езда, на кон.

* * *

Залови я в склада с продуктите.

Като бутна полуотворената врата, Вейн се усмихна с мрачно задоволство. Беше ранен следобед и повечето от обитателите подремваха щастливо, а които не се отдаваха на следобедна дрямка, бяха сънливи. Чуваше, че Пейшънс си тананика тихо, и освен прошумоляването на роклята ѝ, друг звук не се долавяше. Най-накрая я свари насаме, при това на много подходящо място. Складът се намираше на партера в едно от крилата, беше уединен и там нямаше кушетка, софа или друга мебел.

При сегашното положение на нещата, това нямаше никакво значение. В края на краищата един джентълмен не биваше да отива твърде далеч с дамата, която възнамеряваше да направи своя съпруга, преди да ѝ извести този факт. След като няма да са необходими обичайните похвати за прелъстяване, лесно ще стигнат до същината на въпроса, и ще се оттеглят на някое много удобно и тихо местенце, за да дойде той най-после на себе си.

Мисълта, че ще се отърве от напрежението, което го изпълваше през последните няколко дена, засили импулса му за действие. Пое дълбоко дъх през стиснати зъби. Отвори широко вратата и прекрачи прага.

Пейшънс се извърна. Лицето ѝ светна.

— Здравей. Не си ли на езда?

Като огледа склада, който тънеше в полумрак, Вейн бавно затвори вратата и бавно поклати глава.

— Яздих сутринта.

На девет години за последен път беше идвал тук. Тогава помещението му се стори просторно. А сега... Като закачаше провесени снопчета с билки и подправки, заобиколи дългата маса по средата на тесния склад.

— Как е Мини?

Пейшънс се усмихна, явно беше възхитена, че го вижда.

— Хремава е, скоро ще ѝ мине. Тимс е при нея.

— Ах.

Като минаваше внимателно по пътеката между масата и рафтовете с гърнета и бутилки, Вейн скъсяваше разстоянието до тезгяха, на който Пейшънс работеше. Едва-едва се промъкваше през тясното пространство. Отчете факта, но съвсем смътно. С всяко свое сетиво беше се устремил към Пейшънс. Очите му потънаха в нейните, когато стигна до нея.

— От дни те преследвам.

От желание гласът му беше станал дрезгав. Видя същото в нейните очи. Той протегна ръце към нея в мига, когато тя пристъпи към него. Озова се в прегръдките му и обгърна лицето му с ръце.

Вейн я целуна, преди да разбере какво ще направи. Не само той не разбра, тя също. За първи път в своята богата кариера направи гаф и загуби нишката на предварителния си план. Беше решил първо да говори и да се обясни, както си му е редът. Но Пейшънс разтвори устни, смело преплете езика си с неговия и тогава всяка мисъл излетя от главата му и въобще не му дойде наум, че трябваше да говори. Тя плъзна ръце от лицето му към раменете, гърдите ѝ се притиснаха до неговите, бедрата също, коремът ѝ погали болезнената му издутина отпред.

Необходимостта да се слее с нея го замая и за негово най-голямо изумление обхвана и нея. Беше свикнал да обуздава похотта си; нейната отново беше нещо съвсем различно. Бликаща от енергия, прелестно наивна, нетърпелива в своята невинност, много по-силна, отколкото очакваше. Извади наяве от него нещо много по-дълбоко и много по-непреодолимо, отколкото само страстно желание.

Обзе ги безумна възбуда; Вейн отчаяно се опитваше да вдигне глава. Но вместо това, целувката стана още по-разгорещена. Поражението, нещо нечувано, го накара да застане нащрек. Юздите му се изплъзнаха и сега ги владееше Пейшънс, а тя пришпори страстта прекалено бързо.

С огромно усилие той прекъсна целувката.

— Пейшънс...

Тя покри устните му със своите.

Вейн я хвана за раменете. Изпита силна болка дълбоко в себе си, когато пак се отдръпна.

— По дяволите, жено... искам да говоря с теб!

— После.

Очите ѝ проблясваха изпод натезалите ѝ клепачи, когато привлече главата му до своята.

Вейн се дърпаше.

— Ще...

— Млъкни.

Тя се надигна, притисна се още по-скандално до него и докосна устните му със своите.

— Никакви приказки, само целувки... покажи ми какво има след целувките.

Което не беше най-разумната покана към болезнено възбуден прелъстител. Вейн простена, когато почувства езика ѝ в устата си, и инстинктивно отвърна на ласката. Горещата страст замъгли възприятията му. Пространството беше така тясно, че нямаше как да се измъкне, дори да събереше сили.

Тя го беше уловила в паяжина от желание и с всяка целувка нишките ставаха по-здрави.

Пейшънс ликуваше. Точно това беше очаквала — да изпита отново упоителния трепет на желанието, пулсиращо във вените ѝ, съблазънта, чувството, което още не можеше да назове, и което я обземаше... обземаше и двамата... и я увеличаше още повече.

В прегръдките му, в страстта. Там, където импулсът за задоволяване на желанието, копнежа, който долавяше, независимо от умелите ласки, се превръщаше в мъчително сладка необходимост, която набъбваше дълбоко у нея.

Усещаше го в целувките им, в пулсирането, което постепенно възпламеняваше кръвта ѝ.

Но преди всичко искаше да знае.

Вейн притискаше ханша ѝ, плъзна ръцете си още по-надолу и я повдигна към себе си. Възбудата му я порази. Той я люлееше напред-назад и от това движение кръвта ѝ кипна. Ето как щеше да я покори и да я направи своя.

Устните им се разделиха, колкото да си поемат дъх, и пак се сляха. Непреодолимият копнеж се разгаряше.

И двамата подхранваха набъбващата необходимост да се слоят. Вълните на страстта се издигаха и отдръпваха, заливаха ги, подсилваха чувството за празнота и за изгарящ стремеж да се запълни тази празнота, да се постигне завършеност в живота им на смъртни същества.

— Госпожице!

Почукване по вратата ги накара да се разделят светкавично. Вратата се отвори и една слугиня надзърна вътре. Забеляза Пейшънс да се занимава с билките върху тезгяха. Жената носеше панер, пълен с лавандула.

— Какво да правя с лавандулата?

Ушите ѝ бучаха и Пейшънс се опита да се съсредоточи върху въпроса. „Слава богу, няма осветление“ — помисли си тя. Слугинята още не беше видяла Вейн, небрежно облегат на тезгяха на няколко крачки по-далеч.

— Ах... — Пейшънс се закашля, след това трябваше да навлажни устните си, преди да проговори отново: — Трябва да изрониш листата и да отрежеш нацъфтелите връхчета. С листата и цветовете ще напълним платнени торбички за ароматизиране на гардеробите, а с клонките ще освежим въздуха в стаите.

Слугинята кимна и отиде до централната маса.

Пейшънс пак се обърна към тезгяха. Беше още замаяна и дишаше тежко. Знаеше, че устните ѝ са подпухнали. Цялото ѝ тяло пулсираше, усещаше го във върховете на пръстите си. Беше изпратила слугинята да набере лавандула, която веднага трябваше да се обработи, точно както току-що обясни на жената.

Ами ако я отпратеше за нещо...

Погледна Вейн, който стоеше мълчаливо в тъмния ъгъл. Само тя можеше да види, че още дишаше учестено, и че очите му искряха като нажежен кехлибар. Един лъскав кичур беше паднал върху челото му. Докато го гледаше, той го прибра и приглади косата си. Кимна ѝ леко.

— Ще се видим после, скъпа.

Слугинята се стресна и вдигна поглед. Вейн я погледна любезно. Тя се успокои и пак се захвана с лавандулата.

С крайчеца на очите Пейшънс видя как Вейн си отива и как вратата се затваря след него. Щом чу прещракването на резето, затвори очи. И се помъчи, безуспешно, да обуздае трепета на... предчувствието. На абсолютната необходимост да бъде с него.

* * *

Напрежението помежду им стана нетърпимо. Бяха изопнати като струни, а чувствителността им беше мъчителна.

Вейн го долови същата вечер, щом Пейшънс влезе в гостната. Погледът, който му отправи, говореше красноречиво, че и тя го е почувствала. Но трябваше да играят ролите си, така както се очакваше от тях, да скрият страстта, която бушуваше у тях.

И да се молят никой да не забележи.

Докосване по какъвто и да е начин, макар и случайно, беше изключено и те умело го избягваха, докато, взимайки чиния от Вейн, пръстите на Пейшънс докоснаха неговите.

Едва не изпусна чинията, Вейн само преглътна едно проклятие.

Той изтърпя всичко и тя не остана по-назад.

Най-после пак бяха в гостната. Чаят беше изпит и Мини, увита в своите шалове, се готвеше да си тръгне. Умът на Вейн беше празен. Нямаше представа каква тема разискваха през изминалите два часа. Но изведнъж видя възможност да се спаси и се възползва от нея.

Отиде до софата и се обърна към Мини.

— Ще те отнеса.

— Чудесна идея — заяви Тимс.

— Ох! — Мини подсмръкна, изтощена от настинката, и неохотно прие. — Добре.

Докато Вейн я вдигаше заедно с нейните шалове и всичко останало, тя призна мрачно:

— Тази вечер се чувствам остаряла.

Вейн се подсмихна и започна да се шегува с нея по начин, който знаеше, че ще въздейства на темпераментния ѝ характер. Докато стигнаха до стаята ѝ, беше успял да я накара да се възмущава от неговото безочие.

— Всичките вие Синстърови сте много самоуверени.

Вейн се захили и я остави на креслото пред камината. Тимс ги беше последвала и сега се засуети около Мини, също и Пейшънс.

Вейн се отдръпна и Мини им направи знак да си вървят.

— Освен Тимс, никой не ми е нужен. Върнете се в гостната.

Пейшънс и Вейн се спогледаха, после се обърнаха към Мини.

— Ако си сигурна...

— Сигурна съм. Изчезвайте и двамата.

И те изчезнаха, но не отидоха в гостната. Вече беше късно и нямаха никакво желание за празни брътвежи.

Макар и не за разговори, изпитваха желание. То ги изпълваше, оплиташе ги в магическа паяжина. Докато придружаваше Пейшънс до нейната спалня, по негласно споразумение Вейн прие, че бъдещето на това желание и на чувствата, които се породиха между тях, са негова отговорност.

Пейшънс, въпреки своята склонност да държи юздите, беше невинна и неопитна.

Напомни си този факт, когато спряха пред нейната врата. Тя вдигна поглед към него. Вейн не преставаше да си повтаря наум решението, което взе, след провала в склада за провизии. Докато не изрече думите, които обществото диктува, той и тя не бива да се срещат насаме, а само в официална обстановка.

Пред вратата на нейната спалня, в хладната нощ не беше приемливо, а вътре, където с цялото си същество копнееше да бъде, беше още по-неприемливо.

Стисна зъби и си го напомни.

Тя се взираше в очите му, в лицето му. След това бавно, но не и колебливо, вдигна ръка, погали страната му и впи поглед в устните му.

И Вейн против волята си сведе очи към устните ѝ, към розовите извивки, които познаваше вече много добре. Формата им беше

отпечатана в съзнанието му, вкуса — в сетивата.

Клепачите ѝ запърхаха и тя се надигна на пръсти.

Вейн не можа да се отдръпне, не можа да се откаже от целувката, дори животът му да зависеше от това.

Устните им се докоснаха без жарта и без непреодолимия импулс, които бушуваха в душите им. И двамата ги сдържаха, наслаждавайки се на един безкраен момент, в който докосваха и биваха докосвани. За да се удължи красотата на мига, за да ги обгърне магията на чувството.

Останаха разтреперани. Копнеещи. Странно задъхани, сякаш бяха тичали с часове, странно безсилни, сякаш бяха се сражавали твърде дълго и почти бяха загубили битката.

За него представляваше усилие да повдигне клепачите си и тогава видя, че Пейшънс още по-бавно отваря очите си.

Погледите им се срещнаха, думите бяха излишни. Очите им казваха всичко. След като долови посланието в нейните, Вейн се отдръпна от рамката на вратата, където се беше облегал, и най-безжалостно си наложи маска на равнодушие, като вдигна една вежда.

— Утре?

Трябваше да се срещне с нея при подходящи обстоятелства.

Пейшънс направи лека гримаса.

— Зависи от Мини.

Вейн сви устни, но кимна. И намери сили да отстъпи в страни.

— Ще се видим на закуска.

Той се извърна и тръгна по коридора. Пейшънс стоеше до вратата, загледана след него.

* * *

След петнайсет минути, с увит около раменете шал, Пейшънс се сви на кълбо в креслото с висока облегалка пред камината и се загледа унило в пламъците.

Появи се Мист и след като огледа възможностите, скочи в скута на Пейшънс. Тя разсеяно я погали и без да откъсва очи от пламъците, продължи да я гали от щръкналите уши до опашката.

Доста дълго в стаята се чуваше само тихото прашене на огъня и доволното мъркане на котето. Нищо не отвличаше Пейшънс от

мислите ѝ, нито от осъзнаването на факта, който не можеше да пренебрегне.

Беше на двайсет и шест. Макар и да беше израснала в дълбоката провинция, Дарбишър не беше женски манастир. Познаваше куп джентълмени, много от тях от същото тесто като Вейн Синстър. Не един и двама бяха показвали интерес към нея. Но тя не обръщаше внимание на никого. До този момент не беше мислила с часове... дори само няколко минути... за определен джентълмен. Никой от тях не успя да привлече вниманието ѝ.

Вейн го владееше постоянно. Когато бяха в една стая, владееше съзнанието ѝ, без усилие изостряше сетивата ѝ. Дори когато бяха разделени, мислите ѝ бяха заети главно с него. Лесно извикваше образа му във въображението си и постоянно ѝ се явяваше в сънищата.

Пейшънс въздъхна и се загледа в пламъците.

Не си въобразяваше, че нейната реакция към него е различна, особена, че той дълбоко въздейства на чувствата ѝ. Това не беше въображение, а факт.

И не ставаше въпрос дали признава фактите, което не беше характерно за нея. Нямахме смисъл да се преструва и да се самозаблуждава какво би се случило, ако не беше толкова почтен и беше поискал с думи ли жест тази вечер да влезе в нейната спалня.

Щеше да го приеме, без смущение и колебание. Може нервите ѝ да бяха разклатени, но това се дължеше на очакването, на вълнението, не на колебание.

Беше израснала на село и за нея нямаше тайни в механизма на съвкуплението. В това отношение не беше невежа. Но онова, което я привличаше и възбуждаше любопитството ѝ в случая с Вейн, беше чувствата ли водеха до акта. Или актът предизвикваше чувствата?

Както и да е, тя беше съблазнена, напълно и безвъзвратно, но не от него, а от своето желание към него. Знаеше със сърцето си, че това е самата истина.

Навярно подобно желание е изпитвала майка ѝ и то я е накарало да приеме Реджиналд Дебингтън и да се озове в капана на брак без любов толкова много години. Имаше основателни причини да не вярва на чувствата, да ги избягва и да ги отхвърля.

Но не ѝ се отдаде. Пейшънс знаеше със сигурност, понеже чувствата ѝ бяха много силни и дълбоки, за да се освободи някога от

тях.

Сами по себе си те не й причиняваха болка или тъга. Наистина, ако трябваше да избира, дори в този момент ще предпочете по-скоро преживяването, вълнението, опитността, отколкото да изживее живота си в неведение.

В тези бурни емоции бяха преплетени сила, радост и безкрайно силни усещания... всичко, за което копнееше. Вече беше им се отдала докрай и не можеше да се откаже. Пък и не се налагаше.

Никога не беше се замисляла сериозно за женитба. Сега трябваше да си признае факта, че всъщност беше я избягвала. Като си намираще извинение след извинение, дори не беше се замисляла. Бракът беше клопката, в която майка й се погуби. Само да обича, дори тази любов да е нежелана, сигурно е сладко... може би горчиво-сладко изживяване, но въпреки всичко не би се отказала от него.

Вейн я желаше и нито веднъж не се опита да скрие въздействието й върху него, или своето безумно желание, което караше очите му да горят като нажежени въглени.

Знаеше, че го възбужда, и това владееше сърцето й... беше като проблясък от някакъв дълбок, досега несъзнаван блян.

Покани я на среща утре, така пожела съдбата, но когато дойдеше времето, нямаше да се откаже.

Ще се срещне с него, с неговата страст и желание, и като ги задоволи, ще задоволи и себе си. Сега знаеше, че така трябва да бъде. Че така тя иска да бъде.

Връзката им ще продължи неизвестно колко и когато приключи, ще тъгува, но няма да бъде обречена на безкрайно страдание като майка си.

С иронично шеговита усмивка погали Мист.

— Може и да ме желае, но си остава елегантен джентълмен. — И да й се искаше да не е така, фактът си оставаше факт. — У него няма любов, за да я даде, а пък никога, чуваш ли ме добре, никога няма да се омъжа без любов.

Това беше същината на проблема, това беше нейната истинска съдба.

Нямаше никакво намерение да се опълчва на съдбата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Вейн се появи рано в трапезарията. Сервира си и седна в очакване на Пейшънс. Другите господа един по един идваха и разменяха обичайните си поздрави. Вейн отмести чинията си и направи знак на Мастърс да му налее кафе.

Беше напрегнат до край, а колко дълго щеше да продължи това ужасно състояние, не беше ясно. Според него този беше въпросът, на който Пейшънс спешно трябваше да обърне внимание, въпреки че и Мини имаше нужда от нейната помощ.

Пейшънс не дойде на закуска, Вейн въздъхна в себе си и фиксира с поглед Джерард.

— Имам нужда от езда.

И то от определен вид езда, но поне ще изразходва малко от насъбралата се енергия в един здрав галоп.

— Ще дойдеш ли?

Джерард погледна към прозореца.

— Имах намерение да рисувам, но светлината не е добра. Ще поюздя с теб.

Вейн вдигна вежди към Хенри.

— Ами ти, Чедуик?

— Всъщност — облегна се Хенри — мисля да поупражнявам страничния си удар. Не искам да губя форма.

Джерард се подхили.

— Последния път извади късмет. Победи Вейн, само защото той не се чувстваше добре.

Не се чувстваше добре ли? Вейн се зачуди дали може да просвети брата на Пейшънс точно колко „не е добре“. И че един сполучлив удар няма да изцери неговата болестка.

— Да, но го бих. — Хенри държеше на своята победа. — Нямам намерение да загубя предимството.

Вейн само се подсмихна, в действителност беше доволен, че Хенри няма да ги придружи. Джерард рядко говореше, докато яздеше,

което допадаше повече на настроението му, отколкото дърдоренето на Хенри.

— Едмънд?

Погледнаха Едмънд, който седеше на масата с поглед вперен в празната чиния и си мърмореше нещо под нос. Косата му стърчеше във всички посоки.

Вейн вдигна вежда към Джерард и той поклати глава. Очевидно Едмънд беше приклещен от своята муза и беше оглушал. Вейн и Джерард се приготвиха да станат.

Влезе забързана Пейшънс. Застана до вратата и премигна срещу Вейн. Той остана на мястото си. Джерард също не си тръгна.

Пейшънс се успокои и отиде да си сервира закуска. Беше закъсняла.

— Мини е по-добре — съобщи, докато седеше. С Вейн се спогледаха. — Спала е спокойно и ме увери, че днес няма нужда от мен.

Хвърли по една усмивка и на Хенри, и на Едмънд, като по този начин все едно съобщението важеше за всички.

Джерард ѝ се усмихна.

— Предполагам, че както всеки ден ще се усамотиш в музикалния салон. С Вейн отиваме да појаздим.

Пейшънс погледна първо Джерард, после впи поглед във Вейн.

И той се втренчи в нея. Пейшънс премигна и взе чайника.

— Всъщност, ако ме почакате малко, ще дойда с вас. Не съм излизала от няколко дни и ми се ще да се поразходя.

Джерард погледна Вейн, който се взираше в Пейшънс с неразгадаемо изражение.

— Ще почакаме — отвърна лаконично той.

* * *

Срещнаха се в двора на конюшната, както се бяха уговорили.

След като се облече на бърза ръка и излетя от къщата като хала, Пейшънс се подразни, че Джерард още не е дошъл. Вейн беше вече възседнал сивия ловджийски кон. И ездачът, и конят бяха неспокойни.

Пейшънс се качи на дамското седло, хвана юздите и погледна към къщата.

— Къде се губи той?

Вейн сви устни и вдигна рамене.

След три минути, точно когато се канеше да слезе от коня и да отиде да го търси, Джерард се появи. Носеше статива.

— Вижте, съжалявам, но реших да не яздя. — Захили им се. — Събират се облаци и светлината става сивкава, точно каквато ми се искаше да уловя. Трябва да се възползвам, защото ще се промени. — Пак им се усмихна. — Вървете без мен, ще си правите компания.

Хитростта на Джерард беше очебийна. Вейн преглътна една ругатня. Погледна бързо Пейшънс, тя му отвърна с въпрос в очите.

Вейн разбра въпроса, но Джерард стоеше там и чакаше да им помаха. Стисна зъби и посочи входната арка.

— Тръгваме ли?

След кратко колебание, Пейшънс кимна, дръпна юздите и тръгна напред. Вейн я последва.

Докато профучаваха по пътеката покрай развалините, той се обърна назад, Пейшънс също. Джерард им помаха радостно.

Вейн изруга. Пейшънс погледна напред.

По негласно споразумение се отдалечиха от къщата, преди да спрат на брега на Нийн. Реката бавно се носеше между бреговете, обрасли с гъста трева. Покрай брега минаваше отъпкана пътека. Вейн забави хода на жребеца и свърна по пътеката.

Пейшънс подкара кобилата до него. Погледът на Вейн опипа лицето ѝ, фигурата.

Стисна здраво юздата и извърна поглед към тревясалите речни брегове, които не бяха достатъчно официално място за дискусията, която искаше да проведе с нея. Меката трева щеше да бъде като удобен диван. А това беше прекалено съблазнително. Нямаше доверие на себе си, а след случката в музикалния салон, нямаше доверие и на нея. Но тя нямаше никакъв житейски опит, беше невинна. За него нямаше извинение. Освен това мястото беше прекалено открито, а Пенуик често яздеше наоколо. Беше неразумно да спрат до реката. Пък и Пейшънс заслужаваше нещо по-мило от няколко обикновени думи и въпрос, зададен, без да слизат от конете.

Заради Джерард отначало изглеждаше, че ще изтърпи още една сутрин без резултат. Междувременно той и неговите демони изгаряха от нетърпение.

И за Пейшънс идеята да пропилее още една сутрин беше повече от неприятна. За разлика от Вейн, тя нямаше причини да не се възползва от уединението. След като скришно попиваше стойката му на коня, изрази гласно мисълта, която доминираше в ума ѝ:

— Спомена, че имаш брат. Прилича ли на теб?

Вейн я погледна и вдигна вежди.

— Хари ли? — Позамисли се. — Хари има къдрава русо кестенява коса и сини очи... — Бавна усмивка преобрази лицето му. — Да, предполагам, че прилича много на мен. — Загледа Пейшънс похотливо. — Но пък казват, че ние и шестимата си приличаме... от един и същ корен сме, няма никакво съмнение.

Пейшънс пренебрегна мъгливия намек в това обяснение.

— Шестимата ли? Кои шестима?

— Шестимата най-големи братовчеди Синстър — Девил, моя милост, Ричард, той е брат на Девил, Хари, моят брат, Гейбриъл и Луцифер. Родени сме в разстояние на около пет години.

Пейшънс зяпна. Идеята за шестима Вейн беше... А двама от тях се казваха Гейбриъл и Луцифер!

— Няма ли момичета в рода?

— При нашето поколение дъщерите се раждат по-късно. Първородната има близначки — Аманда и Амилия. Те са на по седемнайсет и току-що получиха бойно кръщение в първия си сезон.

— Всички ли живеете в Лондон?

— Част от годината. Къщата на моите родители е на Бъркли Скуеър. Моят баща, разбира се, е отраснал в имението Самършам, херцогската резиденция. За него това е дом. Той и майка ми, всъщност целият род, са винаги добре дошли там, но родителите ми решили да имат свой дом в Лондон.

— Значи за теб там е твоят дом.

Като се загледа в зелените поля, Вейн поклати глава.

— Вече не. Преместих се на квартира преди години, а наскоро си купих къща в Лондон. Когато с Хари навършихме пълнолетие, нашият баща ни отпусна по една значителна сума и ни посъветва да инвестираме в недвижима собственост. — Усмивката му стана още по-

топла. — Синстърови винаги са държали да имат земя. Земята дава власт. Девил притежава резиденцията и херцогството, които осигуряват стабилност на семейното богатство. Той се грижи за земите, а ние трупаме активи.

— Спомена, че брат ти има стопанство за расови коне.

— До Нюмаркит. Това поприще си избра Хари. Когато става въпрос за коне, той е истински вълшебник.

— Ами ти? — Пейшънс вирна глава с очи, приковани в лицето му. — Какво е твоето поприще?

Вейн се захили.

— Хмел.

Пейшънс премигна.

— Хмел ли?

— Жизнено необходима съставка за подобряване на вкуса и избистряне на бирата. Притежавам имението Пембъри близо до Търнбридж в Кент.

— Хмел ли отглеждаш?

Усмивката на Вейн стана иронична.

— Също ябълки, круши, череша и царски лешници.

Пейшънс замръзна на седлото и го зяпна.

— Ти си фермер.

Едната му кестенява вежда се повдигна.

— Между разни други неща.

Пейшънс вече познаваше реакциите му и като забеляза блясъка в очите му, се въздържа да изкаже съмнение.

— Опиши ми имението.

Вейн се съгласи, доволен, че поемат в тази посока. След кратко описание на овощните градини, на полята над кентските гори, се спря на самата къща... къщата, където щеше да я заведе.

— Двуетажна от сив камък, с шест спални, пет приемни, както и обичайните удобства. Не прекарвам много време там... трябва да се обзаведе наново.

Тонът му беше високомерен и с удоволствие забеляза у нея интерес, макар и доста слаб.

— Хм — беше нейният коментар. — Колко далеч...

Млъкна и погледна нагоре. Втора капка дъжд плъосна на носа ѝ. С Вейн изругаха в един глас.

Събираха се кълбести облаци, тъмносиви и заплашителни. Само след минути щеше да рукне проливен дъжд.

Заоглеждаха къде да се скрият. Вейн забеляза покрива от сиви пясъчници на стар плевник.

— Ето, там. До брега. — Пак погледна небето. — Може и да успеем.

Пейшънс вече беше пришпорила кобилата. Вейн я последва на известно разстояние, за да не започне да хвърля къчове. Изтрополиха по пътеката. И небето боботеше. Дъждът ги застигна и по гърбовете им заплющяха едри капки. Вратите на плевника, сгущен в една падина встрани от пътеката, бяха затворени. Пейшънс едва успя да спре изплашената кобила пред вратите. Конят на Вейн веднага му се подчини и той скочи на земята. Поведе го за юздите и отвори вратата. Пейшънс подкара кобилата вътре и Вейн ги последва.

Щом влязоха, пусна юздите и се върна до вратата. Захлопна я и в този момент изтреця гръмотевица, а небесата се продраха. Заваля като из ведро. Вейн погледна към покрива и Пейшънс, все още на седлото, също погледна нагоре. Дъждът барабанеше върху стария покрив.

Вейн разтърси рамене и примижа в сумрака.

— Явно не е изоставен. Покривът изглежда здрав. — Очите му се приспособиха към мрачината и той направи крачка напред. — Покрай стените има прегради. — Свали Пейшънс от седлото. — Да завържем там конете.

Пейшънс кимна. Поведоха конете към преградите. Докато Вейн ги разседлаваше, Пейшънс проучваше обстановката. Откри стълба към сеновала. Погледна Вейн. Той още се занимаваше с конете. Подбра полата си и се заизкачва, пробвайки всяка стъпенка. Но стълбата беше здрава. Общо взето плевникът беше в добро състояние.

Стигна най-горе и се огледа. Беше пълно със сено, една част на бали, друга разпръснато. Подът беше от дървени трупи. Пейшънс спусна полата си и я приглади. След това отиде до отвора, през който се прехвърляше сеното. Беше затворен с капаци, за да не влиза дъжд. Вдигна резето и надникна навън. Отворът гледаше на юг. Успокои се, че няма да навали вътре и отвори капациите. Нахлу мека сивкава светлина. Въпреки дъжда, може би заради ниско падналите облаци, беше топло. Виждаше се реката, шибана от вятъра и дъжда, ливадите с

меки склонове и целият пейзаж, леко прибулен, действаше успокоително. Пейшънс се огледа и вдигна вежда.

Следващият ѝ урок с Вейн много закъсня; макар че музикалният салон беше за предпочитане и сеновалът щеше да свърши работа. С такива камари сено нямаше причина да не им бъде удобно.

Долу Вейн се бавеше, колкото е възможно повече, но дъждът не показваше признаци, че ще спре. Не че го очакваше, след като видя как се заоблачи. Знаеше, че часове ще прекарат тук. Когато не остана какво повече да прави, избърса ръцете си със сено, дръпна здраво въображаемите си юзди и се заизкачва към Пейшънс. Зърна я, когато изчезна в сеновала. Стигна почти до горе и огледа се и изруга наум.

Подушваше отдалеч неприятностите.

Тя се обърна, усмихна му се и елиминира всяка възможност за малодушно оттегляне. Беше седнала в средата на голям куп сено, меката светлина я заливаше и тя се усмихваше подканващо, тялото ѝ изпращаше чувствени импулси, към които той беше вече твърде възприемчив.

Като пое дълбоко дъх, Вейн изкачи последното стъпало и стъпи на пода. С всички признаци на характерното си хладно и властно поведение, пристъпи към Пейшънс.

Тя подкопа защитата му, като се усмихна още по-подканващо и протегна ръка към него. Той инстинктивно я хвана, а себе си мислено обузда.

Изражението му беше безстрастно, погледна я в очите, светлокафяви, топли и примамливи, и се опита да намери начин да ѝ каже, че това е лудост. Че след онова, което се разгоря помежду им, да седят в куп сено, е опасно. Че повече няма да може да отговаря за поведението си и за обичайното си самообладание, за хладната си сдържаност, въпреки огъня, който го изгаряше. Но нито една дума не му дойде наум, не беше способен да признае подобна слабост. Въпреки че беше самата истина.

Пейшънс не му даде време да се бори със съвестта си, момичето го теглеше към себе си. Отникъде не му хрумна извинение и като въздъхна вътрешно, хвана в железен юмрук юздите на своите демони и потъна в сеното до нея.

Все още можеше да извади от ръкава си един-два фокуса. Преди тя да се обърне към него, той я прегърна и я привлече с гръб към себе

си, за да се наслаждават заедно на гледката.

На теория беше мъдър ход. Пейшънс се отпусна до него, топла и доверчива... но само възбуди усещанията му по хиляди начини. Нейната мека плът напрегна мускулите му; извивките ѝ прилегнаха по мярка към неговите, към прегръдката му, призоваха демоните му. Пое дъх да се успокои и ароматът на парфюма ѝ го изпълни, фино провокирайки го, съблазнявайки го.

Той беше обгърнал кръста ѝ и тя сложи ръце върху неговите. Дъждът навън се лееше; в сеновала се разгаряше пожар. Вейн стисна зъби и поведе битка да издържи.

Може би щеше да успее, ако тя не беше се извърнала към него без предупреждение. Първо устните ѝ се озоваха на милиметри от неговите, след това цялата се извъртя. Той я прегърна по-здраво, но беше твърде късно.

Погледът ѝ беше прикован към устните му.

Отчаянието може да принуди дори най-силния мъж да умолява.

— Пейшънс...

Тя го прекъсна, като докосна устни с неговите.

Вейн се помъчи да я отблъсне, но в ръцете му не беше останала сила, не и за този ход. Вместо това щеше да я притисне до болка в прегръдките си, но се въздържа. Въздържанието му не доведе доникъде, понеже в следващата секунда потънаха в сеното, което се слегна от тежестта им. Оказаха се в почти хоризонтално положение, при което тя беше почти просната върху него. Вейн стенеше вътрешно.

Устните му бяха разтворени и тя го целуваше, и той я целуваше. Като се отказа от своята акция срещу неизбежното, Вейн се съсредоточи в целувката. Постепенно си върна контрола, смътно съзнавайки, че тя с абсолютна готовност му отстъпи юздите. Но тази малка победа го окуражи; напомни си, че е по-силен, безкрайно поопитен, и че в това поприще години наред с успех е въртял на пръста си много по-обиграни от нея жени.

Владееше се напълно.

Думите се въртяха в главата му като молитва, докато се претъркулваше върху нея. Тя прие промяната на позициите с радост, без да престава да го целува. Вейн впи устни в нейните, като се надяваше по този начин да задоволи нарастващата му потребност. Обгърна с длани лицето ѝ и още по жадно ѝ се нахвърли. Тя му

отвърна и плъзгайки ръце под жакета му, го отметна встрани и го съблече.

Ризата му беше от най-фин лен и ръцете ѝ го изгаряха през тъканта.

Съкрушителната битка беше кратка и Вейн я загуби, преди да го осъзнае, и след това не беше в състояние да осъзнава каквото и да било, освен че под себе си има жена, както и яростният прилив на желание и потребността да го задоволи.

Тя се извиваше леко под него. Когато разкопча жакета ѝ и сложи ръка на гърдите ѝ, тя само въздъхна и го зацелува още по-настойтелно.

От милувката гърдите ѝ се надигнаха, зърната ѝ станаха като пъпки. Ахна, когато той ги стисна, и се изви към него, когато ги погали. Изстена, когато ги масажира.

Миниатюрните копчета на блузата ѝ веднага излязоха от илиците, панделките на долната риза се развързаха само с едно дръпване. И след това нежната плът изпълни ръката му. Кожата като мека коприна го подразни, пламналата ѝ плът го възбуди докрай, нея също.

Когато откъсна устни от нейните, за да огледа богатството, което беше пленил, очите ѝ го проследиха, проблясвайки изпод натежалите ѝ клепачи. Проследиха го и когато сведе глава над гърдите ѝ. Засмука едната, после другата и тогава тя затвори очи.

Следващото накъсано стенание, което изпълни сеновала, беше първата нота от симфония, която аранжираше той. Тя искаше още и той ѝ го даваше, отмятайки блузата и смъквайки долната риза, за да разголи гърдите ѝ в меката сива светлина, и те станаха изцяло обект на вниманието му.

Тя тръпнеше, също както си я беше представял в мечтите си, страстна, обезумяла от желание. Малките ѝ ръце шареха по цялото му тяло, проучваха го, галеха го.

И тогава най-после осъзна, че за контрол и дума не може да става. Не беше му останала и капчица сила да се съпротивлява, тя му я бе отнела и унищожила. А у нея със сигурност нямаше ни най-малко желание да се владее. Това до болка стана ясно, когато тя задъхано, с подпухнали устни, привлече главата му и започна ненаситно да го целува.

Тя се надигна, тялото ѝ погали неговото със скандална настоятелност — най-древният метод за прелъстяване, който жените знаеха. Тя го искаше и, бог да му е на помощ, той също. Веднага.

От желание тялото му беше сковано, напрегнато и натежало. Трябваше да я обладае, да се плъзне в тялото ѝ и да намери успокоение. Копчетата на полата ѝ бяха на гърба и той вече ги разкопчаваше. Твърде дълго чака, за да проговори и да поиска ръката ѝ официално. В момента му беше трудно да оформи подходящото изречение, но беше длъжен да опита.

Откъсна се от устните ѝ със стон. Подпря се на лакът и почака тя да отвори очи. Когато миглите ѝ потрепнаха, пое много дълбоко дъх, но това се оказа безрезултатно, когато зърната ѝ опряха в голите му гърди. Той потрепери... тя се разтрепери, трепетът мина през корема ѝ до бедрата. Въображението му веднага се съсредоточи върху мястото между дългите ѝ крайници.

Вейн затвори очи, опита се да сложи преграда на въображението си и да каже каквото имаше да казва.

Но вместо това чу нейния глас, ясен и нежен като на сирена, магически шепот в натежалата атмосфера:

— Покажи ми.

Думите звъннаха като сребърни камбанки. В същия миг Вейн почувства как тя плъзга пръстите си и нежно обхваща пениса му. Тази възбудителна ласка го накара да сдържи с всички сили яростния импулс грубо да я обладае начаса. Тя изглежда не го съзнаваше и продължи с милувката, изпепелявайки и последните остатъци от волята му.

— Научи ме — прошепна тя и дъхът ѝ погали страната му. — На всичко.

Ако изобщо имаше съпротивителни сили, тези две кратки думи ги пометоха, заедно с предпазливостта и самообладанието. Изисканото благородство на джентълмена се изпари, нямаше и следа от фасадата му, остана само завоевателят.

Искаше я с всяка фибра на тялото си. И тя го искаше. Думите бяха излишни.

Вече имаше значение само начинът, по който ще се слоят. След като крайната му победа беше осигурена, неговите демони, онези, които го подтикваха, бяха готови да проявят таланта си и да постигнат

триумф по най-задоволителен начин. Никакво въздържание, само целенасочено действие.

Пейшънс го почувства в дръзката ласка върху гърдите си, в целувката, и с радост го прие. Прилепи се още повече до него, вкопчи се в гърба му, после плъзна ръце към гърдите му и започна жадно да ги опипва.

Искаше да разбере и да научи всичко веднага. Силното желание да изживее онова, за което всички жени копнееха, беше я обхванало и сега я поглъщаше. Подтикваше я, докато се извиваше към него и отвърщаше на ласките му, на целувките.

Той целия гореше от възбуда. Тя искаше да го притегли към себе си, да облекчи възбудата му, която обхващаше и нея. Искаше да му се отдаде, да го приеме в тялото си.

Беше наясно със себе си, знаеше какво иска. Да се почувства удовлетворена, да разбере какво означава физическата близост.

Затова нямаше нищо, което да помрачи удоволствието от момента и от неговите ласки. Отдаде се с радост на трепета, докато той смъкваше кадифената ѝ пола и докато я разстилаше, за да ѝ направи мека постеля. Бухналата ѝ фуста беше смъкната по същия начин и послужи за чаршаф под раменете ѝ. Не изпитваше никакъв срам, устните му бяха върху нейните, когато я гушна до себе си, след като съблече и долната ѝ риза.

От ръцете му научи какво означава безумно удоволствие. Те бяха силни и умели, завладяваха я, очертаваха всяка извивка, всяка нежна трапчинка.

Той плъзна едната си ръка под талията ѝ и обхвана дупето ѝ. Притисна го, погали го, прониза я трескава възбуда, която се насъбра в корема ѝ, оросявайки кожата ѝ със ситни капчици. Той плъзна ръката си още по-надолу, по цялото бедро, до коляното, след това я прекара отпред до чувствителната гънка, а когато я докосна с пръст, Пейшънс се разтрепери и изведнъж остана без дъх.

И тогава той разтвори бедрата ѝ, нежно и решително, за да ги обсипе от вътрешната страна с ласки. Само докосваше леко устните ѝ, за да възприема тя всеки допир, всяка пламенна реакция. Да изпита вълнението, силната и едва сдържана страст, която и двамата изпитваха.

После плъзна ръката си още по-високо, за да погали плътта, която никога преди не беше галена, никога преди не беше докосвана от мъж.

Усещането беше толкова мощно, че я разтърси и я изпълни със сладостно предчувствие. Потънала дълбоко в сеното, Пейшънс простена, разпери още повече бедрата си и тогава ласките станаха по-енергични, по-целенасочени, по-интимни и по-възбудителни.

Меките гънки бяха хлъзгави и той ги разтвори. Умелите му пръсти напипаха някаква точка, пъпка от плът, и удоволствието я прониза като стрела. Проникна дълбоко в нея, горещо и трайно. Тя прекъсна целувката им и той не се възпротиви, но продължи да гали мекотата между бедрата ѝ. Пейшънс дишаше повърхността и учестено и се мъчеше да повдигне клепачите си.

Когато отвори очи, го видя, изразът му беше съсредоточен, страстен и той се взираше в пръстите си, които я галеха. После единият се плъзна по-надълбоко.

Звукът, който се изтръгна от нея, беше по-скоро писък, отколкото стенание. Той я погледна, очите му потънаха в нейните. Тя чувстваше натиска между бедрата си и пръста му, който нежно, но настоятелно проникваше по-навътре.

Тя изохка отново и затвори очи. Той продължи да прониква още по-дълбоко.

След това я погали там, където беше влажна и гореща, изгаряща от желание. Изгаряща от страст. Страст, която той възбуди, умело и бавно, обсипвайки с ласки свръхчувствителното, горещо място.

Пейшънс простена разтреперано и почувства, че се разтапя, че се рее.

Вейн я чу, усети трепета ѝ и се усмихна вътрешно с лека студенина. Тя подлагаше на изпитание неговите демони до краен предел; до този момент повечето жени, неизпитвали любовната игра, щяха да са стигнали до лудост и да го умоляват да ги обладае. Но не и Пейшънс. Тя ще го остави да я разголи и да ѝ разкрие всички тънкости без всякаква моминска свенливост. Както изглежда се наслаждаваше да се извива под него, както той се наслаждаваше да я възбужда. И сега, когато дори врели и кипели дами можеха да се огънат, тя приемаше всички негови изобилни ласки, и искаше още.

И той ѝ даваше още, учеше я по най-интимен начин, изпълваше мъжките си сетива с нейните женски тайни. Бавно я поведе към още по-силни изживявания, завъртайки колелото на мъчението с майсторска лекота.

Но тя пак не се предаде. Охкаше, стенеше, извиваше се и жадното ѝ тяло умоляваше за още. Нейната потребност не беше като на дамите, с които беше свикнал. Колкото повече ѝ разкриваше, толкова повече тя разбираше и приемаше. Пейшънс беше по-възрастна, по-зряла, по-сигурна в себе си. Осъзна, че не беше невинна девственица, както я беше определил. Беше достатъчно просветена, за да знае какво правят, и да вземе решение.

Точно това беше различното. Нейният характер и последиците от него. Тя беше открита и честна, сигурна, свикнала да се възползва от всяко изживяване, което ѝ поднася животът. Да къса и да си избира от плодовете на дървото на живота. И си беше избрала. Точно това и точно него.

Именно това беше различното.

Вейн се загледа в нея, в лицето ѝ, леко поруменяло от желание, в очите ѝ, проблясващи със златисти искрици под тежките клепачи. И дъхът му секна.

От непреодолимо желание да я има, да бъде негова.

С тиха ругатня се отдръпна от нея и съблече жакета и ризата си. Ботушите му отнеха цяла минута, като междувременно изгаряше от нетърпение. След това се изправи, за да събуе брича си. Тя лежеше в сеното гола, с разперени крака и ръце, и мълчаливо го чакаше. Едва се сдържаше.

Гърдите ѝ се издигаха и спускаха бързо, нежната ѝ кожа беше порозовяла.

Гол и възбуден докрай, той се обърна към нея.

На лицето ѝ, напомнящо сластолюбивите женски образи на Фрагонар, не се проявиха никакви признаци на шок. Плъзна поглед надолу по тялото му, после към лицето му.

Протегна ръце. Към него.

Вейн отиде при нея, покри я с тялото си, взе устните ѝ, после — бавно и леко се приготви да влезе в нея. Тя беше гореща и тясна. Напрегна се, когато докосна химена ѝ. И изкрещя, когато с един умел тласък го разкъса. Той застина за един дълъг, болезнено напрегнат

момент, после тя се отпусна. Инстинктът му взе връх и с един мощен тласък влезе дълбоко в нея и тя стана негова.

Юздите му се скъсаха и неговите демони се развилняха. Владееха и него, и нея в безумно съвкупление.

Нито мисъл, нито разум останаха в главата ѝ, само усещания, докато Пейшънс се отдаваше на страстта. Всичко беше ново, неизпитвано и се отпечатваше у нея в претоварените ѝ сетива, и въпреки това тя откликваше на поредния трепет и интимност, решена да не пропусне нищо, да изживее докрай акта.

Да опознае цялото удоволствие от тялото му върху своето, силните му гърди, чиито косъмчета гъделичкаха чувствителните ѝ зърна и нежните ѝ гърди. Да ликува заради усещането дълбоко вътре в себе си, което я завладяваше. Да изпита с всеки дъх, с всяка конвулсия силата, с която ритмично влизаше в нея. Да се чувства уязвима в своята голота, от тежестта върху слабините си, от сляпото желание, което я подтикваше. Да се наслаждава на възбудата, безсрамно разгорещена, еротична, набъбваща и пленяваща я. Тя ѝ се отдаваше храбро, жадно и съзнателно.

Екстазът я изпълни и тя пламенно го сподели с устните си, с благоговейно ласкавите си ръце, с цялото си тяло.

Той също споделяше своя екстаз и тя дълбоко го чувстваше.

Каквото и да пожелаеше той, тя му го даваше, за каквото и да жадуваше тя, той ѝ го доставяше. Уста в уста, гърди до гърди, нейната тръпнеща мекота, обгръщаща неговата ерекция.

Като се надигна и се подпря с ръце, Вейн със стон се отдръпна от нея. После пак се изтласка, наслаждавайки се на всеки милиметър гореща плът, която го обграждаше. След това замря за малко, за да почувства нейното пулсиране, преди да се отдръпне и после пак да влезе дълбоко в нея. И отново, и отново.

Задоволявайки себе си... и нея.

Тя се извиваше под него, разпалена и настоятелна. Никога не беше виждал нещо по-красиво от нея, както беше запленена от страстта. Тя се повдигаше и се извиваше, отмяташе глава от една на друга страна, докато се мъчеше да стигне до края. Той влезе дълбоко в нея, но нея все още възпираше, защото можеше да изпита и по-дълбок екстаз, също и той.

А искаше и да я гледа, така прелестно необуздана, така чаровно разюздана, докато го приемаше в себе си и го задържаше, докато му се отдаваше за пръв път в живота си. От гледката дъхът му секна. Щеше да я има отново, много пъти, но нито един нямаше да бъде така емоционално наситен като този миг.

Усети, когато наближи кулминацията при нея, когато силното напрежение щеше да избухне и остави тялото си на естествените му реакции, които ги доведоха до пълното изживяване на акта. И най-после той видя как я понесе нейната екзалтация, когато желанието се трансформира и превърна утробата ѝ в топло, плодовито гнездо за неговото семе.

Като стисна зъби, се сдържа в последната секунда и видя как тя свършва. Видя лицето ѝ, изопнато от страст, как омеква; почувства дълбоко в нея конвулсиите ѝ. С тиха въздишка тя се отпусна под него. Изражението ѝ беше на ангел, изживяващ възторга на божественото.

Вейн почувства, че повече не може да се сдържа. Затвори очи и се отдаде на изживяването и на нея.

* * *

Беше повече... много повече, отколкото беше очаквал.

Пейшънс спеше свита на кълбо до него, завита с полата и фустата, а той лежеше в сеното и се опитваше да се пребори с тази реалност. Не се мъчеше да си я обясни, понеже му беше ясно само едно — нито една жена никога не беше се държала по този начин.

По тази причина, когато възприятията му се проясниха, не беше изненадан, че за пореден път е бил в плен на непреодолимо желание.

Но не същото, което определяше поведението му през последните няколко дни и което тя току-що задоволи по незабравим начин, а желание, свързано с непреодолим импулс тя да бъде негова на всяка цена.

Негова съпруга.

Седемте букви на тази дума винаги го караха да се стряска. Но нямаше намерение да противоречи на съдбата... на онова, което чувстваше, че е правилно.

Тя беше единствената за него. Ако изобщо се оженеше, трябваше да е за нея. Образът ѝ с техния син на ръце, възпроизведе мигновен ефект върху него. Изруга под нос.

Мисълта засили процеса и той се почувства ужасно неудобно. Скръцна със зъби и се опита да мисли за нещо друго.

По някое време Пейшънс изплува от съня. Събуди се както никога досега в море от щастливо удоволствие, с ум, забулен от дълбоко чувство на радостен покой. Крайниците ѝ бяха отмалели, тялото ѝ преситено, хармонично. Лежеше на една страна, обгърната от топлина. Вейн лежеше по гръб, тя беше се прилепила до тялото му като към спасителна скала. Навън дъждът беше престанал, но от стрехите още се стичаха капки. Вътре тяхната топлина ги обгръщаше, сякаш бяха на небето.

Той ѝ показа пътя към тази благодат. Още витаеше във възхитителна наслада. Пейшънс се усмихна. Едната ѝ ръка беше върху гърдите му и тя долавяше под дланта си как сърцето му бие, силно и ритмично. А нейното сърце се преизпълни с радост.

Чувството, което я прониза, беше по-силно отпреди, като че ли я обля златисто-сребриста светлина, беше толкова красиво, че сърцето я заболя и се просълзи.

Пейшънс стисна очи. Била е права в настоящето си желание да знае, била е права да поеме по този път. Нямаше значение какво ще се случи, тя ще запази дълбоко в себе си този момент като нещо безценно, както и всичко, което я доведе тук. Без съжаления. За нищо на света.

Той погледна Пейшънс, тя него и му се усмихна още по-нежно, после затвори очи и се сгуши до него.

— М-м-м... хубаво.

Хубаво ли? Като се взря в лицето ѝ, в усмивката ѝ, Вейн почувства някакъв трепет в гърдите си. После престана. Бъркотията от емоции в душата му изобщо не беше хубава. Разтърсваше го и заради тях се чувстваше уязвим. Приглади назад златисто медената коса на Пейшънс и пръстите му се заплетоха в сплъстените кичури. Започна да маха фуркетите ѝ.

— Като се оженим, ще се чувстваш „хубаво“ всяка сутрин. И всяка нощ.

Беше зает с косата ѝ, затова не забеляза ужаса в очите на Пейшънс, когато слисано го погледна. Не видя как от ужас пребледня. Когато се обърна към нея, тя го гледаше вторачено с неясно изражение.

Вейн се намръщи.

— Какво има?

Пейшънс пое разтреперано дъх и отчаяно се помъчи да си събере ума. Облиза устните си, след това се взря в лицето на Вейн.

— Женитба. — Трябваше да замлъкне, преди да събере сили да продължи: — Не си спомням да сме обсъждали този въпрос.

Гласът ѝ беше равен, безизразен.

Вейн се намръщи още повече.

— Обсъждаме го сега. Имах намерение да говорим по-рано, но както добре знаеш, опитът ни за разумен разговор нямаше голям успех. — Той освободи и последния кичур от нейната коса, разреса я с пръсти и я приглади назад. — И така. — Потърси отново погледа ѝ и вдигна хладно вежда. — За кога да я определим?

Пейшънс го зяпаше. Лежеше гола в прегръдките му, тялото ѝ беше така задоволено, че едва се помръдваше, а той изведнъж, без всякакво предупреждение, искаше да обсъждат сватба. Не, не само да обсъждат, ами направо да определят дата.

Златистата светлина изчезна, изместена от арктически студ. Посковаващ от неприветливата сивота навън, от вятъра, който се надигна. Обхвана я смразяваща паника, от която кожата ѝ настръхна. Почувства допира на хладна стомана, скобите на капан, който бавно и сигурно щракваше.

— Не.

Събра всичките си сили и се притисна до гърдите на Вейн. Затвори очи, за да не гледа голотата му, и се напрегна да стане. Никога нямаше да успее, ако той не беше благоволил да ѝ помогне.

Вейн я гледаше вторачено, като че ли не можеше да повярва на ушите си. Помъчи се да отгатне мислите ѝ, след това сивите му очи потъмняха. Лицето му стана безизразно.

— Какво означава „не“?

Стоманеният му акцент накара Пейшънс да потрепери. Като се извърна настрана, взе ризата си и я облече.

— Никога не съм имала намерение да се омъжвам. Ни най-малко.

Невинна лъжа, но позиция, която беше по-лесно да защити, отколкото откровената истина. Брактът никога не е бил номер едно в нейния дневен ред, а брак с елегантен джентълмен никога не е фигурирал в плановете ѝ. Брак с Вейн беше просто невъзможен... още повече след изминалия час.

Чу зад себе си гласа му, хладно изискан.

— И така да е, помислих си, че заниманията през последния час предполагат промяна на намеренията ти.

Пейшънс завързваше панделките на долната си риза и със стиснати устни поклати глава.

— Не искам да се омъжвам.

Той изсумтя иронично.

— Всички млади дами искат да се омъжат.

— Не и аз. Пък и не съм толкова млада — завърши Пейшънс, обувайки чорапите си. Обърна се и взе фустата си.

Чу как Вейн въздъхна.

— Пейшънс...

— Да побързаме, цяла сутрин ни няма. — Изправи се и облече фустата. Чу зад себе си как сеното прошумоля, докато той ставаше. — Ще се разтревожат, ако не се върнем за обед.

Взе полата си и докато я изтръскваше, се обърна, използвайки я за прикритие. Не се осмеляваше да погледне право към него... все пак беше още гол... но пак можеше да го зърне с крайчеца на окото си, и да се предпази да не я докосне. Да не я сграбчи.

Ако я сграбчи, нейната съмнителна, доста колеблива решителност ще се разпадне... и капанът ще щракне. Още чувстваше ръцете му върху кожата си, отпечатъкът на тялото му върху своето. Чувстваше възбудата му в себе си.

Навлече нервно полата си.

— Нямаме време за пилеене.

Докарана почти до лудост, огледа пода за жакета си. Беше до неговия брич.

Съзнаваше, че Вейн стои прав, гол, с ръце на кръста и намръщено я наблюдава. Взе жакета си и метна брича към главата му.

Той го хвана, преди да го удари. Присви още повече очи.

— Хайде — подкани го тя. — Ще изведа конете.

След това се спусна към стълбата.

— Пейшънс!

Тонът му би трябвало да стресне разпасани, пияни войници. Но не оказва видимо въздействие върху Пейшънс, което възмути Вейн. Тя изчезна надолу по стълбата, сякаш нищо не беше казал.

Остави го... абсолютно възмутен... и сам.

Оплеска работата. Съвсем я оплеска. Ядоса Пейшънс, засегна я... тя имаше право да се чувства така. Неговото предложение... ами, дори не го направи; вместо това се опита да го избегне и най-безочливо да я накара да се съгласи, без да я помоли за ръката ѝ.

Не сполучи. И сега тя беше ужасно разгневена.

Нито за миг не ѝ повярва, че не иска да се омъжи, просто това е било първото обяснение, което ѝ е дошло наум, но твърде неубедително.

Като ругаеше неспирно, което беше единственият начин да излее гнева си, набързо се облече. Ще се опита да избегне обяснението в любов, което знаеше, че трябва да направи... и като следствие всичко щеше да бъде десет пъти по-трудно.

Страшно разгневен, обу ботушите, грабна жакета си и се запъти към стълбата.

Сега ще се наложи да моли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моментът да моли не дойде по естествен начин.

Същата вечер Вейн поведе господата към гостната с чувството, че отива да го екзекутират. Каза си, че да направи предложение едва ли е толкова страшно.

Докато яздеха към имението и после през целия безкраен следобед, се сдържаше, което много го измори. Но след като прие неизбежното... Пейшънс имаше право на официално предложение, както си му е редът... преглътна гнева си и изостри инстинкта си на завоевател, който тя много ефикасно предизвика, и го накара да заемат бойни позиции.

Колко дълго щяха да останат на тези позиции беше спорен въпрос, но твърдо реши да не отстъпва, докато не приеме предложението му.

Като влезе в гостната, веднага забеляза, че Пейшънс я няма, и се подсмихна тайно. Беше се възползвал от момента, когато дамите ставаха от масата, да прошепне:

— Трябва да се видим насаме.

Очите й, огромни и златисти, се впериха в неговите.

— Кога и къде? — беше попитал, като с всички сили се постара въпросът му да не прозвучи като заповед.

Беше се взряла в очите му, в лицето, после беше свела поглед. Бави се до последната минута и точно когато щеше да тръгне, прошепна.

— В зимната градина. Ще се оттегля рано.

С едва сдържано нетърпение се насили да отиде до софата, където Мини, загърната с шалове, седеше в цялото си великолепие. Загледа го, докато се приближаваше. Той повдигна вежда.

— Доколкото разбирам, си оздравяла, нали?

— Ами — махна презрително с ръка Мини. — Беше обикновена настинка. Има много по-тревожни неща от една хрема.

Погледна многозначително Тимс, която изпухтя.

— Поне Пейшънс прояви достатъчно разум и се прибра в спалнята си рано, за да предотврати вероятните последици от това, че беше мокра до кости. Мисля, че и ти трябва рано да си легнеш.

— Аз не бях толкова мокър. — Вейн докосна нежно главата на Мини и кимна на двете жени. — Ако имате нужда от помощ, когато се качите горе, повикайте ме.

Знаеше, че няма да го повикат. Само ако е много болна, Мини ще се съгласи да я носят. След това отиде при Едмънд и Джерард, които досаждаха на Хенри.

Щом го видя, Хенри му се нахвърли.

— Ето кой ни трябва! Тези двамата ми проглушават ушите с тяхната мелодрама, вместо да поиграем билиард. Какво ще кажеш за една игра реванш?

— Не и тази вечер, опасявам се. — Вейн се престори, че ще се прозине, но от възпитание се сдържа. — След като яздох половин ден, ще си легна по-рано.

Говореше, без да се изчервява, но като си помисли за своите занимания сутринта и за надеждите си за нощта, тялото му реагира.

Останалите, разбира се, си мислеха, че е изтощен.

— О, хайде. Едва ли си толкова изморен — укори го Едмънд. — Кой знае до колко часа вилнееш в Лондон.

— Да — съгласи се Вейн лаконично. — Но нощните забавления предполагат да останеш в леглото дълго време.

Естествено не прекарваше непременно времето в сън. Разговорът взе да става досаден.

— Една игра няма да трае толкова дълго — настоя Джерард. — Само около час.

Вейн без затруднение потуши импулса малодушно да се съгласи и да отложи пак изричането на неизбежните думи. Ако този път не подреди нещата както трябва, ако не поднесе на Пейшънс речта, която цял следобед репетира, бог знае какво противно наказание ще му скалпи съдбата.

— Тази вечер ще минете без мен.

Количката за сервиране на чай го спаси от повече увъртане. След като поднесоха чая и Мини си тръгна, категорично отказвайки неговата помощ, Вейн се видя принуден да я последва и да се покрие в своята спалня, докато останалите отидат в билиардния салон и започнат да

играят. Зимната градина се намираше зад салона и дотам можеше да се стигне само покрай вратата му.

Петнайсетте минути разтърпване напред-назад в спалнята не подобриха настроението му, но когато тихомълком се промъкна покрай вратата на билиардната и отвори вратата на оранжерията, вече се чувстваше по-добре. Отвори и затвори безшумно и надеждата му да накара Пейшънс да скочи на крака не се оправда. Вейн я забеляза веднага. Надничаше навън през една от остъклени стени, под прикритието на редица палми.

Озадачен, се приближи. Чак след като застана зад нея, разбра какво наблюдава толкова съсредоточено — играта на билиард, която вече беше започнала.

С гръб към тях, Хенри беше се проснал върху масата и се целеше. Докато наблюдаваха, той нанесе прословутия си удар. Залюля лакът и щеката подскочи.

Вейн промърмори:

— Как, по дяволите, ме би?

Пейшънс ахна и се извърна. С разширени от уплаха очи и с ръка на гърдите си пое дъх.

— Отдръпни се! — изсъска тя. Побутна го и размаха ръце към него. — По-висок си от палмите и може да те видят!

Вейн любезно се подчини, но спря, щом се скриха зад растителността, а Пейшънс, която фучеше и дигаше пара, налетя право на него.

Сблъсъкът, колкото и лек да беше, я остави без дъх. Изруга наум, политна назад и мятайки на Вейн гневен поглед, се помъчи да запази присъствие на духа. Помъчи се да укроти безумно туптящото си сърце, да обуздае порива да се хвърли към него и ръцете му да я задържат и целувките му да я успокоят.

Той винаги ѝ въздействаше. А сега, след като беше лежала гола в прегръдките му, положението беше десетократно по-лошо.

Стисна зъби, престори се на безразлична и изпъна снага. Отбранително. Сключи ръце пред себе си, вдигна глава и се опита да намери верния жест. Не предизвикателен, а самоуверен.

Преди да се появи той нервите ѝ бяха на пух и прах, а когато я стресна, се обърка още повече. А лошото предстоеше. Трябваше да изслуша този мъж. Нямаше измъкване. Щом иска да ѝ предложи,

тогава беше редно да му разреши, за да може да му откаже официално и окончателно.

Той стоеше точно пред нея, висок, строен, някак заплашителен. Мълчаливо го отблъсна с поглед. Пое дълбоко дъх и вдигна едната си вежда.

— Поиска да говориш с мен.

Инстинктът на Вейн направо изпищя, че нищо не е както си го представяше. Тонът ѝ го потвърждаваше. Вгледа се в очите ѝ, но в полумрака не виждаше добре. Зимната градина беше осветена само от луната, чиито лъчи влизаха през остъкления покрив. Съжали, че не беше настоял да се срещнат на някое по-осветено място. Присви очи.

— Мисля, че знаеш за какво искам да разговаряме. — Почака, но не получи потвърждение и продължи: — Искам ръката ти. Подхождаме си във всяко едно отношение. Предлагам ти дом, бъдеще, обществено положение според очакванията ти. Като моя съпруга мястото ти в аристократичното общество е осигурено, стига да го пожелаеш. Колкото до мен, ще бъда доволен да живея главно в провинцията, но ще живеем според твоите предпочитания.

Замлъкна, чувствайки се все по-напрегнат. Нито в очите ѝ се появи някакъв проблясък, нито лицето ѝ омекна. Приблужи се до нея, взе ръката ѝ и усети колко е студена. Вдигна я и леко целуна ледените ѝ пръсти. Сниши глас, без да го съзнава.

— Ако се съгласиш да станеш моя жена, заклевам се, че твоето щастие и удобство ще бъдат моя първа и най-нежна грижа.

Тя леко вирна брадичка, но не отговори.

Вейн почувства, че лицето му се изопва.

— Ще се омъжиш ли за мен, Пейшънс? — Въпросът беше произнесен меко, но настоятелно. — Ще станеш ли моя жена?

Пейшънс пое дълбоко дъх и събра сили да го гледа право в очите.

— Благодаря за предложението. Оказваш ми по-голяма чест, отколкото заслужавам. Моля те, приеми моето най-искрено съжаление.

Въпреки убеждението си, последна, мъничка, отчаяна надежда мъжделееше в сърцето ѝ, но той я уби. Каза всичко, което е редно, но не и най-важното. Не каза, че я обича, не ѝ обеща, че ще я обича винаги. Въздъхна и сведе поглед към пръстите му, леко подкрепящи нейните.

— Не искам да се омъжвам.

Вейн пое не съвсем уверено дъх и неохотно се отдръпна. Завоевателят в него ръмжеше... бореше се да стигне до нея, да я сграбчи в прегръдките си, да щурмува нейния замък и да я накара да проумее, че тя е негова... само негова. Стисна здраво юмруци и се принуди да предприеме друга тактика. Бавно, както вече веднъж му се случи, закрачи в кръг около нея.

— Защо? — попита я той, застанал зад нея. Тя настръхна, вдигна глава. С присвити очи той се вгледа в златната къдрица, която трепереше до ухото ѝ. — Мисля, че при създадените обстоятелства имам право да знам толкова.

Гласът му беше нисък, мек и съскащ, фатално сдържан. Пейшънс потрепери.

— Реших да не се омъжвам.

— Кога взе това решение? — Тя не отговори и той подсказа: — След като се запознахме ли?

На Пейшънс ѝ се искаше да не лъже. Но вместо това вирна глава.

— Да, но решението ми не е резултат само на това. Запознанството ни само ми помогна да съм наясно със себе си.

Отново настъпи напрегнато мълчание. Най-накрая той го наруши:

— Как по-точно да разбирам това?

Пейшънс отчаяно пое дъх. Наложил си да се стегне. Щеше да се извърне и да застане лице в лице с него, но въздушно леката му ласка върху тила ѝ, я накара да замръзне.

— Не, просто ми отговори.

Усещаше топлината на тялото му, бурната му реакция, която той обуздаваше. Всяка минута можеше да отпусне юздите си. Не знаеше какво да прави, още малко и щеше да ѝ се завие свят. Беше толкова трудно да мисли.

Разбира се, той целеше точно това... да му каже истината.

Преглътна, държеше главата си високо вдигната.

— Бракът никога не ме е интересувал. Свикнала съм да бъда независима и свободна, сама да си бъда господарка. Бракът не може да ми даде нищо, което да компенсира това, че ще се откажа от най-ценното за мен.

— Дори онова, което споделихме в плевника днес сутринта ли?

Разбира се, очакваше въпроса, но беше се надявала, че ще го избегне. Ще избегне да го обсъждат. С вирната брадичка, с тих и равен глас отговори:

— Дори преживяното сутринта.

Това, слава богу, беше истина. Независимо от нейните чувства, от всичко, което той ѝ разкри и за което тялото ѝ копнееше, след като изпита силата на тези златно-сребърни емоции, наречени любов, беше още по-сигурна, още по-уверена, че нейната линия на поведение е правилна.

Беше влюбена в него, както майка ѝ в баща ѝ. Нищо друго не беше така могъщо, така пагубно. Ако направеше грешката да се омъжи за него, да поеме по лесния път и да се предаде, щеше да има същата злочеста съдба като майка си, щеше да страда през дълги и самотни дни, през безкрайни, убийствено самотни нощи.

— При никакви обстоятелства не желая да се омъжвам.

Гневът му се разрази, завибрира около нея. За миг ѝ мина през ума, че той ще я сграбчи. Едва се сдържа да не побегне.

— Това е лудост! — Гневът му я съсипваше. — Тази сутрин ми се отдаде... или си въобразявам? Въобразявам ли си, че беше гола и стенеше под мен? Кажи ми, въобразявам ли си, че обезумя, когато влязох в теб?

Пейшънс преглътна и стисна устни. Не искаше да говорят за сутринта, за нищо, свързано с нея, но слушаше. Слушаше как използва интимните им моменти, за да я подлъже, как използва споделеното удоволствие, за да я хване на въдицата и тя да каже „да“.

Но да се съгласи, след като си имаше обеща на ухото, щеше да бъде глупаво да приеме съзнателно нещастieto, никога нямаше да обезумее до там.

Наистина щеше да бъде истинско нещастие.

Почувства го ясно, докато го слушаше много внимателно, докато ѝ припомняше в картинни детайли какво се случи между тях в плевника. Беше безмилостен и жесток. Познаваше много добре жените, за да знае къде да насочи стрелите.

— Спомняш ли си как се почувства, когато за пръв път влязох в теб?

Продължаваше с описанията и у нея се надигна желание. Вече знаеше какво изпитва, долови го в гласа му. Чу как се разгаря страстта,

почувства реалната ѝ сила, когато той се появи отново до нея и я загледа с безизразно лице и мрачно проблясващи очи. Когато пак заговори, гласът му беше дълбок и толкова нисък, та чак стържеше.

— Ти си дама, родена аристократка... в кръвта ти са всички предпоставки. Тази сутрин се разтвори за мен... искаше ме и аз те исках. Отдаде ми се. Прие ме в себе си... и аз те обладах. Отнех девствеността ти... и невинността, която още имаше, и нея ти отнех. Но това беше само предбрачен акт, железен договор. Финалният акт е сватбата. Нашата.

Пейшънс срещна твърдо погледа му, въпреки че трябваше да вложи цялата си воля. Нито веднъж не спомена нежни чувства, нито веднъж дори не намекна за любов, да не говорим, че може би изпитва любов. Той беше груб, жесток... по природа не беше нежен. Той изискваше, заповядваше, беше твърд, каквото е и тялото му. Желанието и страстта бяха неговата сила. Беше извън всяко съмнение, че я желае и изпитва страст към нея.

Това не беше достатъчно. Не и за нея.

Тя искаше любов, нуждаеше се от нея.

Много отдавна си беше обещала, че без любов няма да се омъжи. Преди вечеря с часове гледа камеята портрет на майка си и си спомняше. Образите бяха още ярки в съзнанието ѝ — майка ѝ, самотна и ридаеща, чезнеща без любов.

Вдигна брадичка и смело го погледна в очите.

— Не искам да се омъжвам.

Очите му се присвиха и станаха като сиви цепнатини. Измина една безкрайна минута; той се вглеждаше в лицето ѝ, в очите ѝ. След това гърдите му се надигнаха; той кимна веднъж.

— Ако ми кажеш, че тази сутрин не означаваше нищо за теб, ще приема отказа ти.

Нито за миг не откъсна очи от нейните. Пейшънс беше принудена да издържи погледа му, докато сърцето ѝ копнееше. Той не ѝ остави никакъв избор. Вдигна брадичка, пое дъх, насила сви рамене и извърна поглед.

— Тази сутрин беше много приятна, много просветителна, но...

— Отново сви рамене и се отдръпна. — Недостатъчно, че да ме обвърже с брак.

— Погледни ме, по дяволите!

Заповедта беше издадена през стиснати зъби.

Пейшънс се извърна, за да го погледне в лицето, видя как свива юмруци, но почувства, че битката, която той повежда, няма да я засегне. Веднага вирна брадичка.

— Заслугата е главно твоя... не друг, а ти би трябвало да знаеш, че дамите не се омъжват за всеки мъж, с когото споделят тялото си. — Сърцето ѝ се сви, запази доста трудно безгрижния си тон, дори се усмихна безгрижно. — Признавам, че тази сутрин беше много приятна, и най-искрено ти благодаря за изживяването. С нетърпение очаквам следващия път... и следващия джентълмен, когото ще си харесам.

За миг се изплаши, че е отишла твърде далеч. В очите му, в израза на лицето му имаше нещо, от което почувства, че се задушава. Но след това той се отпусна, не съвсем, но напрежението на боеца преди битка, което я плашеше, изглежда се стопи.

Видя как гърдите му се надигнаха, когато си пое дъх, после тръгна към нея с обичайната си грация на хищник. Не беше сигурна към кого от двамата би показала по-голяма слабост — воина или хищника.

— Значи ти хареса? — Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето; пръстите му бяха студени и груби. Усмихна се, но усмивката не стигна до очите му. — Може би ще обмислиш факта, че ако се омъжиш за мен, ще изпитваш това удоволствие всеки ден през целия си живот. Готов съм да се закълна, че никога няма да ти липсва преживяването, ако станеш моя жена.

Само отчаянието ѝ помагаше да запази спокойствие. В душата си ридаеше за него, за себе си. Но се налагаше да го отблъсне. Нямахше думи, с които да му го обясни — горд потомък на клан от горди воители — че не е по силите му да ѝ даде единственото, което ѝ бе потребно, за да стане негова съпруга.

Мъката, с която изви нагоре едната си вежда, едва не я погуби.

— Предполагам — каза тя, принуждавайки се да го погледне в очите и да се престори на замислена, — че няма да е зле пак да пробвам, но не виждам никакъв смисъл да се омъжа за теб заради това.

Очите му потъмняха. Тя беше на края на силите си и го знаеше. Използва последната капчица, за да оживи усмивката си, очите си, изражението си.

— Сигурно ще бъде много вълнуващо да бъде твоя любовница няколко седмици.

Нищо, което би казала, нищо, което би направила, не би го наранило или шокирало толкова много. Или с абсолютна сигурност да го отблъсне от нея. За мъж като него с неговия произход и чест, да откаже да му стане съпруга, но да се съгласи да му бъде наложница, беше последният удар. На неговата гордост, на егото му, на самоуважението му като човек.

Като стискаше юмруци в гънките на полата си и забиваше нокти в дланите си, Пейшънс се насили да го погледне, не се разтрепери, когато видя отвращението в очите му в мига, преди да станат стоманеносиви. Не отстъпи и остана с вдигната глава, когато той се подсмихна подигравателно.

— Предложих ти да станеш моя съпруга, а ти ми предлагаш да бъдеш моя наложница.

Изрече думите тихо, с презрение, с горчивина, която не разбираше на какво се дължи.

Цяла дълга минута я гледа, след това сякаш нищо особено не беше се случило ѝ се поклони елегантно.

— Моля приеми извиненията ми за неудобството, което ти причини моето нежелано предложение. — Само студенината в тона му намекваше за чувствата му. — Понеже няма какво друго да се каже, пожелавам ти лека нощ.

След като кимна по обичайния си елегантен начин, се запъти към вратата. Отвори я и без да поглежда назад, излезе и затвори тихо.

Пейшънс остана както си беше и дълго се взира във вратата, без да си позволява да мисли. След това я прониза студ и потрепери. Обви ръце около себе си и с огромно усилие направи крачка, после още една, за да обиколи зимната градина и да се успокои. Преглътна сълзите си. Защо ѝ е да плаче, за бога? Направи, каквото трябваше. Напомни си, че е за добро. Че вцепенението, обграждащо нейния свят, в края на краищата се пропуква.

Че никога няма да почувства онази златна и сребърна жарава или радостта да даде своята любов отново, но това нямаше никакво значение.

* * *

Вейн прекоси половината съседно графство, преди да дойде на себе си. С равномерно темпо конете препускаха по осветения от луната път и скъсяваха последните километри до Бедфорд, когато също като апостол Павел го осени ослепяващо откровение.

Госпожица Пейшънс Дебингтън може би не беше го излъгала, но не му бе казала и цялата истина.

Като ругаеше неспирно, Вейн забави хода на конете. Присви очи и се опита да помисли. Откакто излезе от оранжерията, не си беше позволявал подобно занимание.

Щом остави Пейшънс, отиде сред храстите да ругае на воля. Но нямаше голяма полза. Досега никога не му се беше случвало да се справя с такова оскърбление... бяха наранени неговите най-нежни чувства, каквито нямаше представа, че е способен да изпита. А тя дори не го докосна. Понеже не можеше да укроти кипящите си емоции, предприе стратегическо отстъпление като единствена възможност.

След това отиде при Мини. Знаеше, че спи леко, затова подраска на вратата и чу, че го кани да влезе. Стаята беше тъмна, само тук-там просветваха петна от лунната светлина. Той отказа да запалят свещ. Тя имаше остър поглед и не искаше да види лицето му, да разгадае мъката и болката, които сигурно го бяха белязали. Да не говорим за очите. Каза й, че има спешен ангажимент в Лондон, за който бил забравил. Успокои я, че ще се върне след няколко дни, за да разкрие призрака и крадеца. След като обмисли как да се справи с нейната племенница, която не искаше да се омъжи за него, но се въздържа да съобщи на Мини този факт. Мини, с нейното благородно сърце, веднага го отпрати, разбира се. И той веднага потегли, като събуди само Мастърс, за да заключи след него, и Дуган, естествено, който в момента седеше зад него.

Но сега, облян от студеното лунно сияние в тъмната нощ, обгърнат от дълбока тишина, нарушавана само от чаткането на копитата, здравият му разум проговори.

Нещата не изглеждаха правдоподобни. Знаеше, че две и две прави четири. Но в случая с Пейшънс, доколкото схващаше, две и две правеше петдесет и три. Как е възможно, чудеше се той, жена с

благородно потекло още първия път, щом го зърна, да реши, че ще разврати брат й, после на бърза ръка да си позволи да се търкаля с него в сеното?

Какво я подбуди към такава постъпка?

Поведението в такъв случай на някои жени можеше да се обясни с глупост, но тази жена имаше смелостта да му забрани да общува с брат й, за да го предпази.

След което със същата смелост да му се извини.

Също така тази жена никога не беше лягала с мъж и освен някоя невинна целувка, друго не беше си разрешавала. По никакъв начин не беше прекривала границите, докато не му се отдаде.

На възраст двадесет и шест години.

И тя се надяваше, че той ще повярва...

Със саркастични ругатни Вейн дръпна юздите. Спря конете и обърна кабриолета. Подготви се за неизбежната забележка на Дуган. Многострадалното мълчание на неговия оръженосец беше повече от красноречиво.

Промърмори още една ругатня, проклинайки лошото си настроение и жената, която по някаква причина беше го предизвикала, и подкара конете по обратния път към Белами Хол.

Докато километрите се нижеха, премисли всичко, което Пейшънс каза в зимната градина и преди това. Още не можеше да проумее фактите. Като си повтори за пореден път разговора вечерта, изпита силно желание да я хване, да я метне на коленете си, да я напляска, после да я разтърси и грубо да я обладае. Как смееше да се обрисова в такава светлина!

Стисна зъби и се закле да стигне до дъното на тази история. Че имаше нещо зад явната й позиция, не се съмняваше. Пейшънс беше чувствителна, за жена дори мислеше логично; не беше от типа жени, които се превземат. Със сигурност имаше някаква жизненоважна причина според нея, за която той все още изобщо не се досещаше.

Трябваше да я убеди да му я каже.

Обмисляйки възможностите и като взе предвид първото й нелепо впечатление за него, допусна, че може би си е създала някаква странна, да не кажем невярна представа. Но откъдето и да се погледне предложението му, нямаше никакви причини да не се оженят, да не стане тя негова съпруга.

От своя гледна точка и от позицията на всеки, който ѝ мисли доброто, от гледна точка на техните семейства и на аристократичното общество, тя беше идеална за негова съпруга във всяко отношение.

Само трябваше да я убеди. Да открие какво я спира да се омъжи за него и да премахне пречката. Независимо какво щеше да му струва да преодолее нейната съпротива.

Когато покривите на Нортхамптън изникнаха пред него, Вейн се усмихна мрачно. Винаги се справяше с трудностите.

* * *

Два часа по-късно, докато стоеше на ливадата пред Белами Хол и гледаше прозорците на спалнята на Пейшънс, Вейн си го напомни.

Минаваше полунощ и къщата беше тъмна. Дуган реши да спи в конюшната, но проклет да бъде, ако и той легне там. Провери всички ключалки на къщата. Нямаше начин да влезе, освен да удари входното чукало, при което щеше да събуди не само Мастърс, но и цялата къща.

Проучваше ядосано прозореца на третия етаж и стария бръшлян, който пълзеше покрай него. В края на краищата по нейна вина беше навън.

Докато се изкатери до половината, ругаеше. Беше вече твърде стар за тази работа. Слава богу, дебелилото централно стебло минаваше до прозореца на Пейшънс. Почти стигна до каменния перваз и тогава се досети, че не знае тя леко ли спи, или дълбоко. Колко дълго ще чука на прозореца, увиснал на бръшляна? Няма ли да вдигне на крак Мини и Тимс, чиито спални бяха на същия ред в същото крило?

За негово облекчение не му се наложи да разбира. Още малко и щеше да стъпи на перваза, когато забеляза зад стъклото сив силует. В следващия момент силуетът се размърда и се протегна — Мист драскаше по резето. След това прозорецът се отвори. Мист мушна глава в отвора и надникна навън.

— Мяу!

Като отправи прочувствена молитва към бога на котките, Вейн се покатери още малко нагоре. Бутна прозореца да се отвори по-широко, хвана се за рамката и прехвърли единия си крак през перваза. Останалото беше лесно.

Погали Мист по гърба и я почеса зад ушите. Тя замърка ожесточено, след това с вирната опашка се отправи към камината. Вейн се изправи и чу шумолете откъм грамадното легло с балдахин. Избръсваше листа и клечки от пелерината си, когато от сянката се появи Пейшънс. Косата ѝ падаше като бронзов воал върху раменете ѝ. Беше се наметнала с шал над красивата ленена нощница.

Очите ѝ бяха по-големи от палачинки.

— Какво правиш тук?

Вейн вдигна вежди и оцени начина, по който нощницата прилепваше към дългите крайници под нея. Плъзна бавно поглед нагоре до лицето ѝ.

— Дойдох да се възползвам от предложението ти.

Ако имаше някакви съмнения относно нея, ужасното ѝ смущение ги разсея.

— Ах... — С все така разширени очи, тя премигна срещу него. — Какво предложение?

Вейн реши, че е по-разумно да не отговаря. Съблече пелерината и я остави в прозоречната ниша. Рединготът му отиде на същото място. Пейшънс наблюдаваше с растяща тревога. Вейн се преструваше, че не забелязва. Отиде до камината и се наведе да сръчка огъня. Пейшънс подтичваше след него и буквално кършеше ръце, нещо, което не беше правила през целия си живот, и отчаяно се чудеше каква тактика да предприеме. Осъзна, че Вейн подклажда огъня. Намръщи се.

— Сега не ми е необходим силен огън.

— Съвсем скоро ще бъдеш благодарна, че гори бурно.

Нима? Пейшънс се загледа в широкия гръб на Вейн и се направи, че не вижда как играят мускулите под тънкия лен. Опита се да не мисли какво има предвид и какво е намислил. След това си спомни пелерината му. Сви вежди и се понесе към прозоречната ниша с леки стъпки. Прекара ръка по дрехата... беше влажна. Погледна през прозореца; от реката нахлуваше мъгла.

— Къде беше?

Призрака ли е търсил?

— До Бедфорд и обратно.

— Бедфорд ли? — Пейшънс забеляза отворения прозорец. Обърна се рязко към Вейн. — Как влезе?

Когато се събуди и го видя, той стоеше на лунната светлина и гледаше Мист.

— През прозореца — отвърна той и пак се зае с огъня.

Пейшънс се приближи до прозореца.

— През...? — Погледна навън и надолу. — Боже мой, можеше да се убиеш!

— Не се убих.

— Как успя, сигурна съм, че затворих този прозорец.

— Мист ми отвори.

Пейшънс погледна свирепо котето, сгущено в любимата си поза върху масичка до камината. Мист наблюдаваше Вейн с лукаво одобрение... все пак стъкна хубав огън.

— Какво става?

Пейшънс се върна пред камината, точно когато Вейн се изправи. Протегна ръце към нея, хвана я и ѝ помогна да направи последната стъпка, за да падне в прегръдките му.

Докосването му, смекчено само от тънкия лен, я изгори. Пейшънс ахна. Погледна го.

— Какво...?

Вейн сложи устните си върху нейните и я притисна до себе си. Нейните веднага се разтвориха и Пейшънс изруга наум. Неговият език, нейните устни, всичко започна да плете тяхната магия. Напрегна ума си за каквото и да е глупаво отвличане на вниманието, за да се отдръпне на разстояние.

От упоителното чудо на неговата целувка, от копнежа, който мигновено се надигна у нея. Знаеше точно какво се случва, точно накъде я водеше той. Не беше по силите ѝ да го предотврати. Не и докато цялото ѝ тяло и цялото ѝ сърце бяха стигнали до връхната точка на лудост при тази перспектива.

Когато дори високомерието не ѝ помогна, тя се отказа от съпротива и отвърна на целувката му. Ненаситно. Нима за последен път се целуваха тази сутрин? Ако е така, тогава тя беше пристрастена. Безвъзвратно.

Плъзна ръце по раменете му и ги зарови в гъстата му коса. Гърдите ѝ набъбваха, зърната ѝ станаха свръхчувствителни до неговите гърди и тогава Пейшънс рязко се отдръпна, за да си поеме дъх.

Изохка, когато той прекара устните си по шията дотам, където беше пулсът ѝ. Потрепери и затвори очи.

— Защо дойде?

Думите му бяха като сребърна паяжина на лунната светлина.

— Предложи ми да бъдеш моя любовница, забрави ли?

Значи правилно беше предположила; той още нямаше намерение да я пусне. Не беше свършил с нея, не беше ѝ се наситил. Пейшънс затвори очи и си каза, че трябва да се бори. Но преизпълненото ѝ с радост сърце запя.

— Защо си ходил в Бедфорд?

Може би е ходил да търси сведения, или защото...

— Не бях на себе си. Но поохладих страстите и се върнах.

Пейшънс беше много доволна, че докато беше зает да жигосва с устни шията ѝ, не вижда усмивката ѝ — гальовна, нежна и безкрайно влюбена.

Думите му потвърдиха, че е схванала правилно характера му, и очакванията ѝ за реакцията му. Наистина е бил наранен и разгневен, толкова вбесен, че да я изостави. Щеше да си помисли, че не е съвсем в ред, ако след всичко, което му каза в оранжерията, не беше се почувствал по този начин. Колкото до подтика, който го беше върнал при нея... желанието и страстта, които усещаше да пулсират във вените му... за това можеше само да бъде благодарна.

Той вдигна глава и зацелува устните ѝ. Пейшънс го погали по страната и той почувства, че връщането му е желано. Целувката им ставаше все по-пламенна, желанието и страстта преливаха. Когато вдигна следващия път глава, и двамата осъзнаха силата на привличането.

Гледаха се в захлас. Дишаха тежко, бяха напълно съсредоточени един в друг.

Пейшънс почувства докосването на дъха му върху шията си и погледна надолу. Видя как Вейн сръчно разкопчаваше предницата на нощницата ѝ. Пейшънс се полюбува на гледката за миг, усещайки как пулсира кръвта ѝ и как въздухът около тях вибрира. Когато той разкопча копчето между гърдите ѝ и продължи по-надолу, тя пое разтреперана дъх.

И затвори очи.

— Няма да бъда твоя наложница.

Вейн долови трепета в гласа ѝ. Съжаляваше за тези думи, но... Погледна лицето ѝ, после как ръцете му разкопчават последното малко копче и как нощницата ѝ се разтвори и се разкри нежното, великолепно тяло.

— Помолих те да станеш моя съпруга, ти предложи да ми станеш любовница. Все още искам да бъдеш моя съпруга.

Тя рязко отвори очи. Той срещна погледа ѝ, на лицето му беше изписана страст и решителност.

— Но ако не мога да те имам като съпруга, тогава ще те имам като любовница.

Завинаги, ако така е писано.

Нощницата ѝ беше разтворена до талията. Мушна ръката си, покри с длан едното ѝ зърно и пръстите му потънаха в нежната плът. Започна да я целува и след секунда усети трепета, който я разтърси, и нейната сладостна капитулация.

Почувства пръстите ѝ върху тила си, после в косата си. Устните ѝ бяха меки и податливи, копнеещи да бъдат задоволени, и той им се наслаждаваше, наслаждаваше се на топлината, която даваха. Тя се притисна до него. Той плъзна ръка по гърба ѝ, погали го и после взе в шепата гладкото и закръглено дупе. Нощницата все още не беше разкопчана до край и го спъваше, затова Вейн се откъсна от устните ѝ и се отдръпна.

Пейшънс премигна замаяно. Той я хвана за ръка и я поведе до един стол. Седна и я притегли между коленете си. Тя гледаше, дишането ѝ стана хрипкаво, докато той бързо доразкопчаваше нощницата.

След това бавно, почти благоговейно, я разтвори от долу до горе и разголи първо раменете ѝ, после цялото тяло. Гърдите му се стегнаха, слабините го заболяха. Видя как възбудата му расте. Тялото ѝ грееше на лунната светлина с цвят на слонова кост, гърдите ѝ се издуваха с розовите си връхчета, талията ѝ беше тясна, заобленият ханш — гладък като коприна. Коремът ѝ беше нежен и равен, между бедрата ѝ се виеха червеникави косъмчета. Дълги, здрави бедра, които вече веднъж го бяха обгръщали.

Вейн пое дъх на пресекулки и я привлече до себе си. Горещите му длани се спуснаха по гърба ѝ и я привлякоха още повече, прекъсвайки магията, замаяла Пейшънс. Тя ахна и се остави той да я

притисне до себе си. Тя трябваше да се хване за раменете му, за да не се свлече. Той вдигна поглед към нея и поканата в очите му беше очевидна. Пейшънс наведе глава и го целуна с копнеж.

Тя беше негова... съзнаваше го. Нямахше причина да не задоволи него и себе си. Нямахше причина да не позволи на тялото си да каже онова, което тя с думи никога нямахше да каже.

След дълга и опияняваща целувка, той плъзна устните си към шията ѝ, за да нажежи кръвта, пулсираща под кожата ѝ. Пейшънс отметна глава и за да го улесни, се вкопчи в раменете му, а той здраво обви талията ѝ. Устните му се спуснаха към гърдите ѝ. Тя пое дълбоко дъх, шепнейки очарована, когато той впи устни по-силно.

Шепотът се превърна в стон, когато подраска със зъби зърното ѝ, и тя почувства, че цялата се разтапя. Конвулсивно заплете пръсти в косата му, когато обсипа с ласки гърдите ѝ и дразнейки болезнените връхчета, събуждаше у нея лудо желание.

Отчаяно поемаше дъх, много преди устните му да докоснат нежната извивка на талията ѝ, чувствителната вдлъбнатина на корема ѝ. С горещите си ръце я придържаше отзад. След това езикът му, гладък и изкусен, погали пъпа ѝ и дъхът ѝ стана дрезгав и накъсан. Тя се олюля и произнесе задъхано името му. Той не отговори. С горещи целувки по тръпнещия ѝ корем стигна до меките къдрички най-долу.

— Вейн!

Нейното ужасено възражение не беше особено убедително. Едва го изрече и вече се извиваше и се надигаше на пръсти, разтваряше бедра, протягаше ръце, докато инстинктивно се отдаваше за следващите пламенни милувки.

Целувката беше така интимна, че тя едва понесе разтърсващото усещане. Той продължи да я целува, не грубо, но настоятелно. След това плъзна език още по навътре.

За миг Пейшънс усети, че я изтласква твърде далеч и тя ще умре... ще умре от безумно възбудените си сетива, от бушуващата горещина във всяка нейна вена. Беше прекалено... губеше разсъдъка си.

Езикът му се вмъкна през пулсиращата плът и тогава изживяването стана още по-чувствено. Горещо като нажежено желязо то я изгаряше и бушуваше в нея.

Не умря и не се свлече на пода, оглупяла от безсилие. Вместо това го притисна до себе си и изгуби всяка надежда да се преструва, че няма да бъде негова, щеше да бъде такава, каквато той пожелае.

Той я галеше по цялото тяло, прегръщаше я, крепеше я, докато ѝ се наслаждаваше. Проникваше по-дълбоко с език, дразнеше я и я възбуждаше, докато тя не се разрида.

Разрида се, разтърсена от необходимостта желанието да се изпълни.

Той беше ненаситен и тя го остави да пирува, беше жаден и тя го напои. Каквото и да поискаше, му го даваше, той не използваше думи, тя инстинктивно се водеше. Той взимаше всичко, което тя му предлагаше, и доверчиво отваряше още врати, през които той влизаше с чувството, че по право всичко е негово. Той я държеше там, беше негова и само негова в един удивителен свят от ярки усещания и завладяваща душата интимност.

С пръсти, конвулсивно заплетени в косата му, със затворени очи, плуващи в златиста мъгла, великолепните усещания избухваха, и Пейшънс разтреперана се отдаваше на бликащата страст, на подканващата я кулминация.

С една последна ласка, опивайки се от сладост, разтърсен от еротичното изживяване, Вейн се отдръпна. Придържаше Пейшънс отзад, иначе щеше да се свлече. Огледа поруменялото ѝ лице, после разкопча панталона си.

Тя вече беше възбудена докрай, тръпнеща от удоволствие и той възнамеряваше да я накара да изпита още по-върховно удоволствие.

Само за минута беше готов и като я повдигна, я сложи на скута си, с разперени от двете му страни крака. Столът беше старинен, нисък и удобен, направен точно за целта.

Замаяна, тя изпълняваше мълчаливите му инструкции, без да знае какво следва, но жадна да научи. Той виждаше, че тялото ѝ е готово, изпълнено с копнеж. Привлече я към себе си после я притисна надолу.

Потъна в нея и видя как тя затвори очи и от нея се откъсна нежна, дълго сдържана въздишка. Тялото ѝ се изпъна, нагоди се към неговата възбуда. След това тя помръдна, притисна се още повече, за да го почувства още по-надълбоко.

В този миг той си помисли, че ще полудее.

Контролираше се. Но трябваше да поведе битка със своите демони, които искаха да я поробят, да я пленят, да я изнасилват. Отблъсна ги, въдвори ги да кротуват, и се нахвърли да ѝ даде всичко, което можеше.

Повдигна я, после я спусна и тя бързо схвана ритъма и че може сама да го прави. Той охлаби прегръдката си и ѝ внуши илюзията, че сама определя ритъма, но всъщност следеше всяко движение, преценяваше дълбочината на всяко проникване.

Беше като магическа езда, извън времето, без ограничения. Като се възползваше до край от уменията си, ѝ създаде чувствена атмосфера, отговаряща на нейните потребности, възприятия, за да изпита всяко преживяване като част от зашеметяващо цяло. Не мислеше за себе си, демоните му умоляваха, разрешаваше им да изживеят само онова, което той изживяваше, докато превъзбуден, замаян от страст, пиян от нейното благоухание, потъваше в преливащата ѝ топлина и чувстваше как с готовност го приема.

Той ѝ го даде... онази искрена плътска радост, удоволствие, неподдаващо се на описание. Под неговото фино ръководство тя стенеше, извиваше се, задъхваше се, докато той я задоволяваше до забрава. Даде ѝ всичко, и много повече — даде ѝ себе си.

Едва когато тя заизкачва последните стъпала към небесата, той отпусна юздите си и я последва. Направи всичко, на което беше способен, за да я обвърже със страст. Най-накрая, докато стенеха и се прегръщаха, и красотата се изля върху тях, в тях и между тях, той свърши, наслади се с цялото си същество, до дъното на сърцето си, на великолепието, което искаше да плени завинаги.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дълбока, постоянна вибрация, събуди Вейн в тайнствения час преди зазоряване. Запремигва, отвори широко очи да различи какво е това в мрачината, и измина цяла минута, преди да осъзнае, че вибрациите се излъчват от нещо топло, което тежеше в центъра на гърдите му.

Мист лежеше свита на кълбо в трапчинката, точно под ребрата, и го гледаше с невъзмутими сини очи.

И мъркаше така, че щеше да събуди и мъртвец.

Усети и друг източник на топлина — меко женско тяло, сгушено от едната му страна. Вейн погледна встрани. Очевидно Пейшънс беше свикнала с гръмкото мъркане и спеше дълбоко.

Не можа да не се подсмихне. Добре че спеше. Независимо от превратностите през вчерашния ден, бедите и успехите, в съзнанието му доминираше последният успех.

Предприе правилна тактика, като се върна право при нея и правиха страстно любов. Изкусно и нежно, не умопомрачително. Ако я беше притиснал прекалено грубо, тя щеше да се заинати и да го отблъсне. Тогава никога нямаше да разбере какво я спираше да се омъжи.

По този начин задоволяваше своята чувственост и своите демони, омотаваше я в сладострастия паяжина, която, независимо от нейните фантазии, беше така здрава, както паяжината, която тя вече беше изтъкала около него, макар и несъзнателно. И така, тъчейки нишка след нишка, ще я привърже към себе си, нежно и внимателно ще спечели доверието ѝ и тя ще му повярва.

След това оставаше само да убие нейния дракон и да я грабне. Толкова беше просто.

Усмивката на Вейн стана кисела. После му се прииска да се размее скептично и едва се сдържаше. Мист не се зарадва на подскачащите му гърди. Заби нокти в него и желанието му да се смее

се изпари изведнъж. Погледна я намръщено, но си спомни нейната неоценима помощ през нощта и не я избута от уютното ѝ местенце.

Като се остави всичко настрана, се чувстваше определено удобно — потънал в топлото легло до себе си със спяща дама, която искаше за своя съпруга. В този момент не искаше нищо друго на този свят; това убежище беше съвършено. Тази нощ у него не остана и сянка от съмнение, че Пейшънс го обичаше. Тя може би не го знаеше, може би го знаеше, но не го признаваше, дори пред себе си. Вейн нямаше представа кое от двете е, но беше сигурен каква е истината.

Дама като нея нямаше да му се отдаде, да го приеме в тялото си и да прави любов с него, ако наистина не го обичаше с цялото си сърце. Беше необходимо много повече от любопитство, много повече от страстно желание, дори от доверие, за да се отдаде една жена до край, така както се отдаваше Пейшънс всеки път. Нейното безкористие се дължеше на любов и на нищо друго.

Беше имал твърде много жени и знаеше каква е разликата, затова я чувстваше и му беше скъпа като безценен дар. Какво беше разбрала Пейшънс, нямаше представа, но колкото по-дълго продължава тяхната близост, толкова повече тя ще свиква с нея.

Кое то му се струваше изключително привлекателно.

Вейн се усмихна лукаво на Мист.

Тя се прозина и извади ноктите си.

Вейн ѝ изсъска. Мист стана, протегна се, след това величествено слезе от него и отиде до края на леглото. Спря, обърна се и се вторачи в него.

Вейн се намръщи и отвърна на погледа ѝ, но поведението на котката го наведе на въпроса „какво ли ще се случи по-нататък“?

Тялото му веднага отговори с напълно предвидима идея; той я обмисли и я отхвърли. Отсега нататък, що се отнася до него, Пейшънс беше негова, за да се грижи за нея и да я пази. При тези обстоятелства това означаваше да запази благоприличието. Кое то беше невъзможно, ако някоя камериерка се натъкнеше на преплетените им тела.

Като направи гримаса, Вейн се отмести към неговата страна. Пейшънс спеше дълбоко. Той се загледа в лицето ѝ, захласна се по красотата му, вдъхна топлината ѝ; посегна да отмести една къдрица, но не посмя. Можеше да я събуди и да няма сили да си тръгне. Потисна една въздишка.

Тихо се измъкна от леглото ѝ.

* * *

Преди да отиде на закуска, Вейн се отби в покоите на Мини. Изненадата ѝ, че го вижда, беше изписана на лицето ѝ. В очите ѝ се появи недоумение. Преди да го попита, той заяви безгрижно:

— На половината път осъзнах, че ангажиментът ми в Лондон е много по-маловажен от дълга ми тук. Затова се върнах.

Мини отвори широко старческите си очи.

— Наистина ли?

— Наистина.

Вейн забеляза как се спогледаха Мини и Тимс, която беше осведомена за неговото заминаване. Като знаеше от опит на какво мъчение можеха да го подложат, кимна рязко и на двете.

— Е, оставям ви да закусите и отивам да се посветя на същото занимание.

Излезе на бърза ръка, преди те да се усетят и да започнат да го разпитват.

Появи се в трапезарията и си размени с присъстващите обичайните поздрави. Всички джентълмени бяха тук; Пейшънс отсъстваше. Потисна една самодоволна усмивка, докато си сервираше, след това седна на мястото си.

Още усещаше топлината, която го изпълваше от ранно утро, и охотно разговаряше с Едмънд за вариациите в последните сцени на неговата пиеса, усмихваше му се чаровно, дори му даде няколко много сериозни идеи, при което Едмънд се изнесе на бегом, възкресен и горящ от желание да служи на своята взискателна муза.

Вейн се обърна към Джерард. А той му се ухили.

— Днес съм се зарекъл да започна нова рисунка. Има един по-специален изглед към развалините, който открай време искам да нарисувам. Вижда се от мястото, където е било жилището на игумена. В тази част светлината рядко е задоволителна, но тази сутрин ще бъде подходяща. — Изпи кафето си. — Трябва да скицирам същественото преди обед. Искаш ли да поюздим следобед?

— Разбира се. — Вейн се усмихна на Джерард. — Не бива да се взираш по цял ден в камънаците.

— И аз все туй му повтарям — изсумтя Генерала, докато излизаше накуцвайки.

Джерард стана и последва Генерала. Коего откри пред погледа на Вейн мекия профил на Едгар.

— Кой Белами проучвате? — поинтересува се Вейн.

Презрителното подсмърчане на Уитикъм се чу съвсем ясно. Той отмести чинията си и стана. Вейн се усмихна още по-чаровно. Вдигна вежди, окуражавайки Едгар.

Едгар плъзна предпазлив поглед към Уитикъм. Едва когато неговият главен съперник излезе, се обърна към Вейн.

— Всъщност — призна той — започнах с последния епископ. Той е бил роднина, нали знаете.

— Нима?

Хенри вдигна поглед.

— Вижте, това място... имам предвид манастира... толкова важен ли е бил, колкото твърди Колби?

— Ами...

Едгар описа в подробности абатството Колдчърч в годините непосредствено преди манастирите да бъдат забранени със закон от Хенри VIII. Говореше изненадващо кратко и ясно. Вейн и Хенри бяха искрено впечатлени.

— А сега ще се заема с работата си.

Едгар се усмихна и излезе. Междувременно се появи Пейшънс сред облак от коприна и доброто настроение на Вейн се повиши до там, че се съгласи да изиграе с Хенри отдавна бленувания сет реванш на билиардната маса. Щастлив като чучулига, Хенри стана и се усмихна на Пейшънс.

— Отивам да навестя мама.

Кимна на Вейн и бавно-бавно се изниза от трапезарията.

Влюбен до уши, размекнат от доброто си настроение и от това неочаквано последствие, Вейн се намести удобно на стола и го побутна така, че да гледа безпрепятствено Пейшънс, докато си сервираше на бюфета и се връщаше на масата. Тя седна на обичайното си място, през един стол от него. Като му се усмихна за миг и го погледна

предупредително, се зае със закуската си — огромно количество храна, струпано в чинията ѝ.

Вейн погледна първо порцията със сериозно изражение, после нея.

— Ето, така е по-добре... вече имаш апетит.

Както поднасяше вилицата към устата си, ръката на Пейшънс замръзна във въздуха. След това сви рамене, лапна хапката и го погледна спокойно.

— Смътно си спомням, че имах температура. — Вдигна вежди и пак се съсредоточи в закуската. — Бях малко трескава в действителност, но се надявам, че не е заразно. А ти спа ли спокойно тази нощ?

Мастърс и неговата свита се навъртаха достатъчно близо, за да чуват, и чакаха да разтребят масата.

— Всъщност, не. — Вейн срещна погледа на Пейшънс. Размърда се на стола при спомена за нощта. — Ако си имала треска, сигурно и аз съм имал... подозирам, че неразположението няма да мине толкова бързо.

— Колко... влудяващо — успя да каже Пейшънс.

— Наистина — отвърна Вейн и заговори оживено. — Имаше моменти, когато се чувствах заобиколен от влажна горещина.

По страните на Пейшънс плъзна руменина. Вейн знаеше, че се разпростира чак до гърдите ѝ.

— Странно — отбеляза тя. — А на мен ми се стори, че горещината избухва вътре в мен.

Вейн настръхна и се постара да не се размърда издайнически.

— Слава богу, до сутринта бедствието изчезна.

И двамата станаха. Пейшънс се запъти към вратата, Вейн се озова до нея.

— Може би — прошепна той така тихо, че да го чуе само тя, докато минаваха през фойето. — Но подозирам, че тази нощ ще откриеш, че твоето бедствие пак те е сполетяло.

Тя му хвърли хем тревожен, хем шокиран поглед. Той ѝ се усмихна така, че всичките му трийсет и два зъба лъснаха.

— Кой знае? Може да се почувстваш още по-трескава.

Застанал в подножието на стълбището, Вейн я изпрати с поглед, докато се носеше грациозно през фойето, загледан как се полюшва

ханша ѝ. Не можа да сдържи похотливата си усмивка. Тъкмо обмисляше дали да не тръгне след нея и да пробва да я щипне по дупето, когато един лакей се зададе тичешком по стълбището.

— Господин Синстър, сър! Нейно благородие пита за вас. Каза, че е спешно, направо е паникьосана. Тя е в нейната гостна.

Вейн смени похотливата си физиономия с едно мигване. Кимна на лакея и тръгна нагоре по стълбището. Изкачи се на един дъх, бързо отиде до покоите на Мини и озадачено застана пред вратата.

Щом влезе, разбра, че лакеят не е излъгал. Мини се беше свила на креслото си, шаловете трептяха около нея и приличаше ни повече, ни по-малко на болна кукумявка, като се изключат сълзите, които се стичаха по набръчканите ѝ страни. Вейн затвори вратата, прекоси бързо стаята и се отпусна на коляно до нея. Взе деликатната ѝ ръка.

— Какво се е случило?

Очите на Мини плуваха в сълзи.

— Моите перли — промълви тя с разтреперан глас. — Няма ги.

Вейн погледна Тимс, която кръжеше загрижено около Мини. Тя кимна мрачно.

— Снощи ги носи, както обикновено. Аз ги прибрах, след като с Ейда сложихме Мини да спи. — Тя взе от нощната масичка малка брокатена кутия. — Винаги тук ги държим, не ги пазим заключени. Мини ги носеше всяка вечер, затова нямаше смисъл. Понеже крадецът налита на евтини украшения, решихме, че няма опасност за перлите.

Два дълги наниза в комплект с обеци. Откакто я помнеше, Мини постоянно ги носеше.

— Бяха сватбеният ми подарък от Хъмфри — подсмърчаше разплаканата Мини. — От всички бижута, които ми е подарявал, това беше най-скъпото на сърцето ми.

Вейн преглътна едно проклятие, преглътна и гнева към онзи, който по този начин се отблагодаряваше на Мини за нейното милосърдие. Стисна ръката ѝ, за да изрази съчувствието си и да ѝ вдъхне кураж.

— Ако снощи са били тук, кога са изчезнали?

— Сигурно сутринта, когато излязохме да се разходим, както обикновено. По друго време би било невъзможно. — Тимс беше толкова ядосана, че малко оставаше да започне да ругае. — Имаме навика да се разхождаме в оградената градина всяка сутрин, ако

времето позволява. Напоследък отиваме, когато мъглата се вдигне. Ейда чисти и разтребва, докато сме навън, но винаги си отива, преди да се върнем.

— Днес — преглътна Мини сълзите си, — щом влязохме, видях, че кутията не е на обичайното си място. Ейда никога нищо не размества, но кутията беше оставена накриво.

— И беше празна. — Тимс стисна челюсти. — Този път крадецът отиде много далеч.

— Наистина. — Вейн стана с мрачна физиономия. Стисна ръката на Мини и я пусна. — Ще ти върнем перлите, кълна се в честта си. Дотогава не се тревожи, моля те. — Погледна Тимс. — Защо не отидете в музикалния салон? Разкажете на Пейшънс, докато свърша някои работи.

Тимс кимна.

— Отлична идея.

Мини се смръщи.

— Но по това време Пейшънс се упражнява, не бих искала да ѝ се натрапваме.

— Мисля — започна Вейн, помагайки на Мини да се изправи, — че Пейшънс няма да ви прости, ако не прекъснете упражненията ѝ. — С Тимс се спогледаха над главата на Мини. — Тя няма да пожелае да я държите настана.

След като придружи Мини и Тимс в музикалния салон и остави кръстницата си в нежните ръце на Пейшънс, Вейн се срещна с Мастърс, госпожа Хендерсън, Ейда и Гришам, старшият лакей на Мини.

Възмущението им и гнева срещу онзи, който си бе позволил да наскърби тяхната щедра подарка, бяха осезаеми. Вейн първо ги успокои, че никой от тях не е заподозрян, после те докладваха, че може да се разчита на цялата прислуга. Едва тогава Вейн започна да ги разпитва.

— Крадецът току-що пак се прояви — Погледна Гришам. — Някой поръчвал ли е да му оседлаят кон, или да му приготвят кабриолет?

— Не, сър. — Гришам поклати глава. — Компанията не е много-много по тая част.

— Това улеснява нашата задача. Ако някой поиска транспорт, дори прислужник, за да изпрати пратка, забавете го и ми съобщете.

— Готово, сър. — Гришам явно беше много ядосан. — Ще го направя.

— Колкото до външните работници... — Вейн се обърна към госпожа Хендерсън, Мастърс и Ейда. — Не виждам причина да не ги информираме. Всеки трябва да си отваря очите на четири. Искам всеки, който е забелязал нещо, което му се е сторило странно, да съобщи, независимо дали изглежда незначително.

Госпожа Хендерсън направи моментна гримаса. Вейн вдигна вежди.

— Съобщили ли са ви за нещо странно напоследък?

— Доста странно. — Госпожа Хендерсън сви рамене. — Но ми се струва, че няма връзка с крадеца или с перлите.

— Независимо от това...

Вейн ѝ направи знак да продължи.

— Домашната прислуга постоянно се оплаква, че подът ужасно се надрасква.

Вейн сви вежди.

— От какво се надрасква?

— От пясък! — Госпожа Хендерсън въздъхна тежко. — Не можем да разберем откъде се взема, но постоянно го метем... по малко всеки ден в стаята на госпожица Колби. Най-вече на килима пред камината и около нея. — Набръчка носа си. — Тя има един тенекиен, безвкусен слон... каза на една от камериерките, че е спомен от баща ѝ. Явно е бил мисионер в Индия. Обикновено пясъкът не е далеч от слона, но не идва от него. Камериерките го бършат, но по него очевидно нямало и следа от пясък. И все пак метат пясък, всеки ден.

Веждите на Вейн подскочиха нависоко, като си представи как Алис Колби се промъква посред нощ навън, за да зарови плячката си.

— Може би нанася пясъка отвън.

Госпожа Хендерсън поклати глава; двойната ѝ брадичка енергично потрепери.

— Морски пясък. Затова цялата работа ми се струва толкова странна. Ситен, сребристобял. И къде, питам аз, има наоколо такъв пясък?

Вейн сви вежди и причудливите му фантазии изчезнаха. Спогледаха се с госпожа Хендерсън.

— Съгласен съм, че е странно. И аз не разбирам нищо. Но именно за такива странни случки искам да ми докладвате, независимо дали са свързани с кражба, или не.

— Да, сър. — Мастърс се изправи. Ще говоря веднага с прислугата. Можете да разчитате на нас.

* * *

На кого още можеше да разчита?

Този въпрос се завъртя в главата на Вейн, когато излезе от гостната на госпожа Хендерсън и тръгна по коридора. По негово мнение Пейшънс, Мини, Тимс и Джерард бяха извън всякакво подозрение. У Пейшънс и Джерард имаше искреност, която напомняше на Вейн за Мини; знаеше, че нито те, нито Тимс имат нещо общо със случая.

Това го насочваше към другите, а в тях никак не беше сигурен.

Първо се отби в библиотеката. Вратата се отвори безшумно към дълга стая с библиотечни рафтове от пода до тавана. Между рафтовете на външната стена имаше високи, остъклени врати, които водеха към терасата. Едната беше откrehната и оттам подухваше слаб ветреца, затоплен от есенното слънце. По дължина на библиотеката имаше две писалища, залепени едно срещу друго. Близо до вратата също имаше писалище, но много по-голямо, което беше отрупано с томове и листове, изписани със ситен, нечетлив почерк. Тапицираният стол до писалището беше празен. За разлика от това писалище, на другото, в по-далечния край на стаята, имаше само един дебел том, с кожена подвързия и позлатени краища на страниците. Беше разтворен в момента и Едгар, с бръчка между веждите, четеше. Явно не беше чул, че Вейн влиза.

Вейн тръгна по застлания с килим под. Чак когато се изравни с креслото с висока облегалка пред камината, осъзна, че там седи някой. Спря на място.

Едит Суитънс беше се наместила удобно и плетеше дантела. По нищо не личеше, че го е чула да влиза. Вейн подозираше, че доста е

оглушала, но го криеше, като четеше по устните на хората.

Вейн се приближи. Тя усети присъствието му, чак когато застана до нея. Сепна се и вдигна поглед.

Вейн успя някак да ѝ се усмихне насърчително.

— Извинете, че ви прекъсвам. Често ли прекарвате сутрините тук?

След като го позна, Едит се усмихна непринудено.

— Да, през повечето време. Слизам веднага след закуска и сядам на креслото, преди господата да дойдат. Тихо е... и топличко.

Едгар вдигна глава, като чу гласове, замижа с късогледите си очи и пак продължи да чете. Вейн се усмихна на Едит.

— Знаете ли къде е Колби?

Едит премигна.

— Уитикъм ли? — Надникна зад гърба на креслото. — Боже мой, само си представете! Мислех, че е тук. — Усмихна се доверчиво на Вейн. — Когато седя тук, не го виждам. Той е много... — Тя сви устни. — Студен човек е, не мислите ли? — Поклати глава, след това разстла плетивото си. — Изобщо не е джентълмен, с когото да поговориш.

На Вейн му стана смешно. Едит продължи да плете, а той отиде при Едгар.

Едгар го погледна, свали пенснето си, избърса го и се взря в писалището на своя съперник.

— Трябва да призная, че през повечето време не обръщам внимание на Уитикъм. И аз като Едит мислех, че е тук, зад томовете на писалището му. — Едгар намести пенснето си и погледна Вейн през дебелия лещи. — Но пък аз не виждам надалеч, особено като съм с пенснето.

Вейн вдигна вежда.

— Ти и Едит сте измислили как да държите Уитикъм на разстояние.

Едгар се захили.

— Някоя книга ли търсиш? Мога да ти помогна.

— Не, не. — Вейн пусна в действие своята най-чаровна усмивка, която беше предназначена да приспи всяко подозрение. — Скитам се безцелно. Оставям те да продължиш работата си.

На излизане се обърна. Едгар се беше заровил в своя том. Едит Суитънс изобщо не се виждаше.

В библиотеката цареше тишина. Вейн сви вежди и излезе.

Без всякакво логично основание, той първи инстинктивно почувства, че крадецът е жена. Обемистата чанта за ръкоделието на Едит Суитънс, която носеше навсякъде, привлече непреодолимо интереса му. Но да раздели Едит с нейната чанта достатъчно дълго, за да я претърси, беше извън сегашните му възможности. Освен това, ако тя е в библиотеката, откакто Уитикъм беше излязъл от трапезарията, изглеждаше малко вероятно да е имала време да тършува в стаята на Мини, докато там не е имало никой.

Малко вероятно, но не невъзможно.

Докато отиваше към задния вход, на Вейн му хрумна друга, още по-заплетена възможност. Крадецът на Мини, онзи, който е откраднал перлите, може да не е същият, свързан с другите кражби. Някой може да е видял възможност да се възползва от крадеца на дребно като изкупителна жертва за по-сериозно престъпление.

Вейн направи гримаса, приближавайки задния вход, като се надяваше, че този, непонятен за него сценарий, е непонятен също така поне за повечето от обитателите на Белами Хол. И без друго работите на домочадието на Мини бяха достатъчно объркани.

Възнамеряваше да отиде до развалините, та дано да срещне Едмънд, Джерард, Хенри и Генерала. Според Мастърс те всички бяха навън. Като минаваше покрай гостната на партера, дочу гласове и спря.

— Не разбирам защо не можем пак да отидем до Нортхамптън. — Анджела хленчеше. — Тук нямам какво да правя.

— Скъпа, трябва да се научиш на благодарност. — Гласът на госпожа Чедуик беше изтощен. — Мини беше повече от любезна да ни приеме.

— О, разбира се, благодарна съм. — Тонът на Анджела прозвуча като на болен човек. — Но е толкова скучно да съм натикана тук, където, освен едни стари камъни, няма нищо друго за гледане.

Вейн веднага си представи нацупената физиономия на Анджела.

— Представяш ли си — продължи тя, — когато дойде господин Синстър, си помислих, че ще има малко разнообразие. Ти каза, че бил женкар.

— Анджела! На шестнайсет си. Господин Синстър изобщо не е за теб!

— Е, знам, много е стар преди всичко. И е прекалено сериозен. Мислех си, че Едмънд може да ми стане приятел, но напоследък постоянно си мърмори стихове. Повечето дори нямат смисъл! Колкото до Джерард...

Понеже нямаше да издържи повече хленченето на Анджела за приятелство и сближаване, Вейн се отдръпна и пое по слугинското стълбище към втория етаж.

От дочутото оттук-оттам, се досещаше, че госпожа Чедуик държи изкъсо Анджела, което беше несъмнено мъдро решение. След като Анджела вече не закусваше в трапезарията, предполагаше, че тя и госпожа Чедуик са прекарвали сутринта заедно. Пък и по негово мнение те не бяха подходящи кандидатки за ролята на крадец, нито на перлите на Мини, нито за останалите неща.

В такъв случай оставаше само още една жена от домочадието, с която не беше говорил. Докато обикаляше безкрайните коридори на къщата, Вейн си помисли, че няма представа как прекарва дните Алис Колби.

Вечерта, когато пристигна, Алис му каза, че нейната стая е на етажа под тази на Агата Чедуик. Вейн тръгна от единия край на крилото и чукаше на всяка врата. Ако не се чуеше отговор, отваряше вратата и надникваше. Повечето стаи бяха необитаеми и мебелите им бяха покрити. По средата на коридора, тъкмо когато щеше да отвори още една врата, дръжката беше изтръгната от ръката му и той се озова във фокуса на свирепия поглед на Алис.

Зли, черни очи, които бяха се вторачили в него.

— Какво по-точно си мислите, че правите, господине? Безпокоите богобоязливите хора, когато се молят! Това е възмутително. Не е ли достатъчно лошо, че в този мавзолей няма параклис, няма дори приличен олтар, че да съм принудена да понасям такъв като вас.

Като остави тирадата да мине покрай ушите му, Вейн огледа стаята с любопитство съперничещо на любопитството на Пейшънс. Завесите бяха плътно спуснати. В камината не гореше огън, нямаше дори въглени. Беше така студено, сякаш тази стая никога не се топлеше и никога не се проветряваше. Доколкото имаше мебели, те бяха само

най-необходимите, нямаше нито един красив предмет, с каквито беше отрупана къщата. Като че ли Алис Колби беше изхвърлила всичко и беше отпечатала своя характер.

Последната мебел, която забеляза, беше молитвен стол с износена възглавница, както и парцалива библия, оставена разтворена на един рафт, и слонът от разказа на госпожа Хендерсън. Той стоеше до камината. Грозните му метални форми проблясваха на светлината, която идваше от откренатата врата.

— Какво ще кажете за себе си, ето какво искам да знам. Как ще се извините, че прекъснахте молитвите ми?

Алис скръсти ръце на мършавите си гърди и го загледа кръвнишки.

Вейн отново съсредоточи погледа си върху лицето ѝ. Изражението му стана сурово.

— Извинявам се, че прекъснах вашите молитви, но беше наложително. Откраднати са перлите на Мини. Искам да знам дали сте видели, или чули нещо странно.

Алис премигна. Изразът ѝ изобщо не се промени.

— Не, глупави човече. Как бих могла да видя някого? Аз се молах.

След тези думи тя отстъпи назад и затръшна вратата.

Вейн остана зяпнал срещу дъсчения панел и едва се сдържа да не го натроши. Никак не беше разумно да се подлага на изпитание неговия нрав. Точно сега дебнеше, гладен звяр, който душеше за кръв. Някой беше наранил Мини, това беше равностойно на посегателство срещу него. Той, воинът, маскиран с лустрото на елегантен джентълмен, реагираше. Отвърщаше. Подобавашо. Вейн пое дълбоко дъх и се отдръпна от вратата на Алис. Тук нямаше доказателства, за да я заподозре, че е замесена повече, отколкото всеки друг.

Тръгна към задната врата. Може и да не се натъкне веднага на виновника, проверявайки местонахождението на хората, но в момента друго не можеше да направи. След като установи къде са били жените, сега щеше да разпита останалите мъже.

Борейки се с инстинктивното си убеждение, че крадецът на дребно е жена, хранеше плаха надежда цялата история да се окаже нещо незначително, като например че Едгар, Хенри или Едмънд са закъсали за пари и са били достатъчно глупави, и слабоволеви да се

изкушат дотам, че да извършат немислимото. Докато крачеше през ливадата, Вейн изостави тази идея. Перлите на Мини не струваха цяло състояние.

Скромният крадец, ако Вейн приеме, че той е откраднал и перлите, току-що беше направил крачка към едра кражба.

Развалините изглеждаха безлюдни. Откъм стените на галерията Вейн зърна триножника на Джерард, разположен в другия край на порутените зидове, обърнат към резиденцията на игумена, а зад него беше гората. Ветрецьт развяваше защипаните на триножника листове. Кутията с моливи беше под триножника, столчето пред него.

Това беше всичко, което видя Вейн. Джерард никакъв го нямаше. Вейн реши, че е станал да се поразтъпче и се отказа да го търси. Нямаше смисъл да разпитва Джерард дали е видял нещо. Той излезе от трапезарията с една-единствена цел и без съмнение е бил сляп за всичко останало.

След това Вейн долови екзалтирано мърморене. Откри Едмънд в централния кораб, седнал на изронения купел, да твори на глас.

Когато му бе обяснена ситуацията, Едмънд премигна.

— Никого не съм видял. Но пък не съм и гледал много-много. И цял кавалерийски полк да беше минал, пак нямаше да забележа.

Смръщи се и заби поглед в земята. Вейн почака с надежда за помощ, макар и слаба.

Едмънд го погледна със свити вежди.

— Наистина не мога да реша дали за тази сцена мястото на действието трябва да е в централния кораб на църквата. Ти как мислиш?

Вейн не му отговори, проявявайки забележително самообладание. След пауза, обременена с напрежение, поклати глава и се запъти към къщата.

Заобикаляше катурнатите камъни, когато чу, че някой го вика. Обърна се и видя, че Генерала и Хенри излизат от гората. Като приближиха, ги попита:

— Заедно ли бяхте на разходка?

— Не, не — увери го Хенри. — Попаднах на Генерала в гората. Тръгнах да се поразтъпча към главния път има пътека, която минава през гората.

Вейн познаваше пътеката. Кимна и погледна Генерала, който пухтеше приглушено, подпрян на бастуна си.

— Винаги минавам по пътя покрай развалините — хубава, животворна разходка по неравен терен. Добре е за здравето, знаете. — Беше насочил поглед към лицето на Вейн. — А ти защо питаш, а? Знаем, че не ходиш по разходки.

— Перлите на Мини изчезнаха. Интересувам се, дали не сте видели някого да се държи странно, докато обикаляхте?

— Боже мили... перлите на Мини! — Хенри изглеждаше шокиран. — Тя сигурно е ужасно разстроена.

Вейн кимна, Генерала изсумтя.

— Не видях никого, докато не попаднах на Хенри ей тук.

А това, както си отбеляза Вейн, всъщност не отговаряше на въпроса му. Тръгна в крак с Генерала. От другата му страна вървеше Хенри, който изпадна в предишното си състояние на бърборност, и не спираше да надава глупави възклицания.

Вейн не го слушаше и прехвърли наум обитателите. Установи всеки един къде е бил, с изключение на Уитикъм, който сигурно беше се върнал в библиотеката и беше се задълбочил в скъпоценните си книги. Вейн реши да провери, за да е сигурен.

Тази грижа беше му спестена от гонга за обед. Мастърс го удари, точно когато влязоха във фойето. Генерала и Хенри се запътиха към трапезарията. Вейн изостана след тях. След по-малко от минута вратата на библиотеката се отвори. Уитикъм водеше процесията с нос в небесата. Аура на неизказано превъзходство го обгръщаше като мантия. Зад него Едгар подкрепяше Едит Суитънс и нейната чанта за ръкоделие.

Вейн почака невъзмутимо да отминат и ги сподире.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мини не се появи за обед, Пейшънс и Тимс също. И Джерард не дойде, но не се подразни, като си спомни забележката на Пейшънс, че когато издебва определена гледка, забравя всичко.

Мини беше друг случай.

Вейн мрачно хапна, колкото да се каже, че е ял, и се качи по стълбите. Мразеше да се разправя с женски сълзи. Винаги се чувстваше безпомощен, емоция, която неговото его на воин не ценеше.

Стигна до стаята на Мини; отвори му Тимс с отнесено изражение. Бяха избутали креслото на Мини до прозореца. На двете странични облегалки беше сложен поднос с храна. Пейшънс седеше пред Мини и я придумваше да обядва.

Пейшънс вдигна очи, когато той се приближи; погледите им се срещнаха за миг. Вейн застана до креслото на Мини.

Тя го погледна със сърцераздирателна надежда в очите. Видимо спокоен, Вейн приклепна. Лицето му беше на равнището на лицето на Мини. Описа какво беше направил, какво беше чул и малко от онова, което беше си помислил.

Тимс кимна. Мини се опита да се усмихне доверчиво. Вейн я прегърна.

— Не бой се, ще ги намерим.

Пейшънс се вторачи в лицето му.

— Ами Джерард?

Вейн разбра какво всъщност го пита.

— Веднага след закуска отиде да рисува... очевидно гледката невинаги може да се улови. — Задържа погледа й. — Всички са го видели, когато е отивал, а той още не се е върнал.

На нея явно й олекна и мимолетната й усмивка беше предназначена само за него. Веднага се зае със задачата да нахрани Мини.

— Трябва да си пазиш силите.

Много сръчно накара Мини да лапне хапка пилешко.

— Точно така — обади се Тимс, откъм прозоречната ниша, където беше седнала. — Чу кръщелника си. Няма какво да му мислиш междуременно.

— Да, наистина. — Като хвана един пискюл на най-горния шал, Мини взе да го разнищва и погледна Вейн. Изглеждаше съкрушена и стряскащо крехка. — Ще завещая моите перли на Пейшънс... за нея съм ги определила.

— А пък аз някога ще ги нося, за да си спомням за днешния ден, когато така упорито не искаш да ядеш. — Пейшънс решително ѝ поднесе парченце пащърнак. — По-лоша си и от Джерард, а бог ми е свидетел колко злояд беше.

Вейн се подсмихна и се наведе да целуне прозрачната страна на Мини.

— Престани да се тревожиш и прави, каквото ти се казва. Ще намерим перлите... не се съмняваш в мен, нали? Ако е така, аз изчезвам.

Последните думи му спечелиха измъчена усмивка. Все пак на Вейн му полекна и като се усмихна галантно на трите дами, излезе.

Отиде да потърси Дуган.

Неговият оръженосец разтъпкваше сивите коне. В това време Вейн поговори с Гришам и другите коняри. Щом Дуган се върна в конюшната и вкара конете в техните прегради, Вейн отиде да погледне жребчето в близката поляна. Взе и Дуган със себе си.

Дуган беше конярче на служба при баща му, когато беше избран за позицията личен коняр на най-големия син в семейството. Беше опитен и изпитан слуга. Вейн вярваше в способностите му и на мнението му за другите слуги. Дуган беше идвал много пъти в Белами Хаус, както с антуража на родителите му, така и с него.

Освен това познаваше Дуган отлично.

— Този път коя беше? — попита Вейн, като излязоха от конюшната.

Дуган пробва да се престори на невинен. След като Вейн не му повярва, се захили лукаво.

— Хубавичка, сладка прислужница. Елън.

— Гостните ли чисти? Това може да се окаже от полза. — Вейн спря до оградата на ливадата и се подпря на най-горната преграда. — Чу ли за последната кражба?

Дуган кимна.

— Мастърс съобщи на всички преди обед, даже повика пазача на дивеча и неговите момци.

— Какво е мнението ти за прислугата? Може ли нещо да изскочи оттам?

Дуган се позамисли, после бавно и категорично поклати глава.

— Страхотна тайфа са, няма нито един крадлив или в бедствено положение. Тяхната господарка е щедра и мила — никой не би ѝ навредил.

Вейн не се изненада, че чу същото, което каза Мастърс.

— Мастърс, госпожа Хендерсън и Ейда ще наблюдават какво става в къщата, Гришам — в конюшните. Искам ти да наблюдаваш околностите, докдето човек може да стигне пеша.

Дуган присви очи.

— Предполагаш, че някой ще се опита да изнесе перлите ли?

— Да ги изнесе или да ги закопае. Ако забележиш някакво суетене наоколо, проучи. Градинарят е опитен, няма да сади растения по това време на годината.

— Така си е.

— Искам и да слушаш какво говори твоето слугинче. Насърчавай я да бърби, колкото иска.

— Божичко! — Дуган направи гримаса. — Не знаеш какво искаш от мен.

— Въпреки това — настоя Вейн. — Мастърс и госпожа Хендерсън ще докладват за всяка странна случка, но младите прислужници, за да не изглеждат глупави или за да не привличат внимание върху нещо нередно, което са забелязали, докато са се навъртали, където не им е мястото, може да премълчат някой странен инцидент.

— Да, ясно. — Дуган почеса ухото си. — Ами, ще си отворям очите, щом е за старата дама... тя е толкова добра... ще се жертвам.

— Именно — отговори кисело Вейн. — Ако чуеш нещо, идваш право при мен.

Вейн остави Дуган, потънал в размишления как да организира следенето, и се върна в къщата. Слънцето отдавна беше преваляло своя зенит. Вейн влезе във фойето и се натъкна на Мастърс, който отнасяше сребърните прибори в трапезарията.

— Да си виждал господин Дебингтън?

— Не съм го виждал от закуска, сър. Но нищо чудно да се е върнал и да е някъде наоколо.

Вейн сви вежди.

— Не се ли е вясвал в кухнята следобед?

— Не, сър.

Вейн сви още повече вежди.

— Къде е неговата стая?

— На третия етаж в западното крило, най-последната по коридора.

Вейн изкачи стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, след това мина през галерията и излезе в западното крило. Докато се качваше към третия етаж, чу, че някой слиза. Погледна нагоре; беше почти сигурен, че ще види Джерард, но видя Уитикъм.

Той не го забеляза, докато не се озоваха очи в очи, поколеба се малко, после продължи целеустремено да слиза. Кимна леко.

— Синстър.

Вейн отвърна на поздрава му.

— Виждал ли си Джерард?

Уитикъм вдигна високо вежди.

— Стаята на Дебингтън е в края на крилото, моята е до стълбището. Не го срещам тук.

След като кимна кратко още веднъж, Уитикъм продължи по пътя си. Намръщен, Вейн, се размина с него.

Разбра, че това е стаята на Джерард, щом отвори вратата, заради смесената миризма на хартия, мастило, въглен за рисуване и бои. Стаята беше изненадващо спретната. Вейн заподозря влиянието на Пейшънс. Голяма дървена маса беше избутана под широкия прозорец. Масата беше единственото място в стаята, където цареше безредие. На нея бяха струпани скици, блокове за рисуване, внушителен брой моливи и писци, наред стърготинки от подострянето на моливите.

Вейн се приближи без определена цел.

Светлината от прозореца падаше право върху масата. Вейн забеляза, че стърготините бяха разпръснати. Имаше между краищата на скиците и на листовите от блоковете за рисуване.

Като че ли някой ги беше прелиствал, след това забеляза още стърготини, събрани на бърза ръка на купчинка.

Вейн се замисли, след това отхвърли идеята. Вероятно някой е любопитствал или някоя слугиня е била несръчна.

Погледна през прозореца. Западното крило беше от другата страна на развалините. Но слънцето клонеше на залез и безценната сутрешна светлина на Джерард отдавна беше изчезнала.

Вейн изтръпна, загложди го мрачно предчувствие. Ясно си спомни гледката на триножника и столчето на Джерард, но без Джерард, и изруга.

Слезе по стълбите много по-бързо, отколкото се качи.

Ужасно разтревожен мина през фоайето, после по коридора и излезе от задната врата. Закова се на място.

Но се забави само със секунди да се престори на равнодушен. Пейшънс, заобиколена от нейния „харем“, веднага се вгледа в него; в очите ѝ вече се долавяше тревога. Вейн изруга наум. Със закъснение си наложи обичайната фасада и се отправи към нея да я поздрави.

Както и нейния „харем“.

И Пенуик беше с компанията. Вейн стисна зъби и отвърна на поздрава му с хладно високомерие.

— Мини си почива — осведоми го Пейшънс. Търсеше погледа му. — Реших да се поразходя.

— Много разумно — произнесе се Пенуик. — Нищо не може да се сравни с обиколка на градините, когато човек има мигрена. Веднага му минава.

Никой не му обърна внимание. Всички гледаха Вейн.

— Мислех, че възнамерявате да яздите с малкия Джерард — каза Хенри.

Вейн потисна желанието си да го ритне.

— Възнамерявах — отговори той. — Сега отивам да го прибера.

Едмънд се намръщи.

— Това е странно. — Погледна към развалините. — Мога да си представя, че е пропуснал обед, но как е издържал гладен толкова дълго. Пък и вече се стъмва. Не може да рисува.

— По-добре да го потърсим — предложи Хенри. — Сигурно се е преместил оттам, където беше сутринта.

— Кой знае къде е — подхвърли Едмънд.

Вейн се ядоса.

— Знам къде е, ще го прибера.

— Идвам с теб — заяви Пейшънс.

Само като я погледна в лицето, Вейн разбра, че е напълно излишно да спори с нея и кимна рязко.

— Разрешете, скъпа госпожице Дебингтън — мазно ѝ предложи ръката си Пенуик. — Всички ще дойдем с вас, за да сме сигурни, че ще се успокоите. Ще си поговоря с Дебингтън, не се бойте. Не можем да му разрешим така небрежно да ви разстройва.

Пейшънс го погледна язвително.

— Няма да правите подобно нещо. Не се намесвайте повече, сър!

— Именно.

Вейн се възползва от възможността и хвана ръката на Пейшънс, почти отместа Пенуик и я поведе към развалините с решителна крачка.

Пейшънс подтичваше край него, но нямаше нищо против.

Вейн я погледна.

— Беше се разположил в другия край, зад манастира, с лице към жилището на игумена.

Пейшънс кимна.

— Възможно е да забрави да обядва, но няма да забрави уговорката си с теб.

Вейн хвърли поглед назад и видя, че за Едмънд и Хенри все едно започва вълнуващо приключение, когато се разделиха, за да търсят Джерард. Едмънд се насочи към старата църква, Хенри към противоположната страна на манастира. Те поне бяха полезни. Но Пенуик вървеше подире им като ловджийска хрътка.

— Въпреки всичко — каза Вейн, когато стигнаха полуразрушения зид — досега трябваше да се е върнал, светлината изчезна, до обяд се е променил ъгълът, под който пада.

Помогна на Пейшънс да прескочи едни струпани камъни, след това забърза към западната страна на манастира. Хенри тъкмо беше стигнал до източната. Откъм църквата се чу гласът на Едмънд, който с поетичния си звънлив глас викаше Джерард. Отговор нямаше.

Като стигнаха до най-далечния зид, Вейн подаде ръка на Пейшънс да се качи на прекатурените отломки, от които падна преди толкова много ноци. След това се обърна и се загледа към развалините на някогашното жилище на игумена.

Пейзажът беше същият, без промяна.

Вейн изруга и не си даде труд да се извини. Скочи долу и свали Пейшънс на старинния плочник. Тя го хвана за ръка и тръгнаха към триножника на Джерард.

Отне им десет минути, за да прекосят двора на манастира и да стигнат до тревистото открито място, където се беше разположил Джерард. Оттам се издигаше невисок хълм от игуменското жилище до крайните шубраци на гората. Джерард беше разтворил триножника под най-високата точка, точно срещу падината, на няколко крачки от изронения сводест вход и онова, което беше останало от стените, ограждали някога манастирската градина.

Вейн стисна здраво ръката на Пейшънс и почувства как пръстите ѝ се впиват в неговите, когато тръгнаха към триножника. Ветрецьт повдигаше листовете. Те бяха празни.

Пейшънс пребледня.

— Той изобщо не е започвал да рисува.

— Започнал е — отбеляза Вейн и показа късче хартия, останало на щипката. — Скицата е откъсната.

Стисна ръката на Пейшънс още по-силно и погледна към дърветата.

— Джерард!

Викът му замря в тишината.

Тътреци се стъпки предизвестиха появата на Хенри. Той прескочи изронения зид и зяпна изоставения триножник. После погледна Пейшънс и Вейн.

— Няма следа от него по пътя, по който дойдох.

Едмънд се показва в другия край на развалините. И той като Хенри се зазяпа в триножника, след това махна зад себе си.

— Не е около църквата.

С каменно изражение направи знак към крайните дървета.

— Вие търсете натам.

Те кимнаха и потеглиха.

— Искаш ли да останеш тук? — попита Пейшънс.

Тя поклати глава.

— Не, идвам с теб.

Той не беше и очаквал друго. Заобиколиха ливадата и навлязоха в гората.

С пъшкане и задъхване Пенуик ги настигна. Като викаха Джерард по име, обиколиха района. Спряха да си поемат дъх и Пенуик взе да сумти възмутено:

— Ако ми бяхте разрешили да говоря с Дебингтън по-рано и да го накарам да осъзнае отговорността си, лаская се от мисълта, че тази глупост нямаше да се случи.

Пейшънс отметна един кичур от челото си и го загледа.

— Каква глупост?

— От ясно по-ясно е. — Пенуик беше нормализирал дишането си. — Момчето си урежда среща с някое разпуснато слугинче. Казва, че ще рисува, и се изнизва в гората.

Челюстта на Пейшънс увисна.

— На неговата възраст това ли правехте? — поинтересува се Вейн и продължи да върви, без да спира.

— Ами... — Пенуик подръпна жилетката си, след това улови погледа на Пейшънс. — Не. Разбира се, че не. И в момента не говорим за мен, а за малкия Дебингтън. Нещо се е объркало, изобщо не се съмнявам. Възпитаван е от жена. Разглезила го е. Така е като няма здрава мъжка ръка да го вкара в правия път. Какво друго очаквате.

Пейшънс настръхна.

— Пенуик. — Вейн погледна Пенуик. — Или се разкарай, или си затваряй устата. Иначе с най-голямо удоволствие ще натикам зъбите ти в гърлото.

Тонът му не оставяше никакво съмнение, че говори сериозно.

Пенуик пребледня, после почервения и се изпъчи.

— Ако моята помощ не ви е необходима, ще си тръгна.

Вейн кимна.

— Ами, тръгвай.

Пенуик погледна Пейшънс, тя му отвърна със смразяващо безразличие. С вид на многострадален мъченик, Пенуик подсмръкна и се обърна кръгом.

Когато звукът от маршируващите му стъпки заглъхна, Пейшънс въздъхна.

— Благодаря.

— Удоволствието беше изцяло мое — грейна Вейн. Разкърши рамене. — Всъщност се надявах да остане и да продължи да дрънка.

Смехът на Пейшънс заседна в гърлото ѝ.

След още десет минути безплодно търсене, видяха да се задават Едмънд и Хенри и Пейшънс въздъхна тежко.

— Нали не мислиш — каза на Вейн, който спря до нея, — че Джерард се е запилял някъде с някоя камериерка?

Вейн поклати глава.

— Повярвай ми.

Той се огледа. Гористата ивица беше тясна и те не бяха пропуснали нито едно кътче.

— Джерард още не се интересува много-много от жени.

Хенри и Едмънд приближиха до тях. С ръце на кръста Вейн се огледа за последен път.

— Да се върнем при развалините.

Бяха застанали зад триножника на Джерард и оглеждаха грамадния куп струпани отломки и изронени скали. Слънцето оцвети небето в червено; имаха само час, преди чезнещата светлина да затрудни търсенето и то да стане опасно.

Хенри изрази мислите си гласно:

— Всъщност е относително открито. Тук няма много места, където да се скрие човек.

— Но има дупки — каза Пейшънс. — Нали паднах в една такава.

Вейн погледна Пейшънс, след това триножника и хълмистата част на ливадата зад него. Обърна се припряно, приближи се до края на стръмнината и погледна надолу.

— Ето го.

Пейшънс се спусна към Вейн, хвана се за ръката му, приближи се още и погледна надолу.

Джерард лежеше по гръб с разперени ръце и затворени очи. Наклонът, който от всяка друга позиция изглеждаше незначителен, всъщност беше доста стръмен и пропадеше в тясна цепнатина на дълбочина около метър и половина, която заради високите, тревясали насипи от двете страни не се забелязваше.

Кръвта се отдръпна от лицето на Пейшънс.

— О, не!

Вейн скочи долу до краката на Джерард. Пейшънс веднага повдигна полата си и се приближи към ръба на цепнатината. Вейн чу шумоленето. Опита се да я спре с поглед. Тя вирна упорито брадичка и се приближи още.

Като изруга тихо, Вейн се обърна, хвана я през талията и я свали до Джерард.

Щом я пусна, Пейшънс коленичи до брат си.

— Джерард?

Сърцето ѝ се вледени. Той беше смъртно бледен, тъмните мигли хвърляха сенки като полумесеци върху тебеширеното му лице. С трепереща ръка тя махна един кичур и обгърна страните му.

— Внимателно — предупреди я Вейн. — Не го размествай още. — Провери пулса на Джерард. — Диша равномерно. По всяка вероятност не се е наранил зле, но преди да го вдигнем, трябва да проверим дали няма нещо счупено.

Донякъде успокоена, Пейшънс се отдръпна, като внимателно следеше какво прави Вейн. Той прегледа торса на Джерард, ръцете и краката. Сви вежди.

— Явно няма счупено.

И Пейшънс сви вежди. Хвана главата на брат си, леко я повдигна и мушна пръсти в гъстата му коса да провери черепа. Напипа грапавина, дълбоко охлузване, дланта ѝ се навлажни. Пейшънс се вцепени, вдигна поглед към Вейн. Пое разтреперана дъх и след това внимателно положи главата на Джерард. Отдръпна ръката си и отмаля. По нея имаше петна кръв. С озадачено изражение вдигна ръката си и я показва на останалите.

— Бил е... — Гласът ѝ заглъхна.

Лицето на Вейн стана буреносно мрачно.

— Ударен.

* * *

Джерард се свести, пъшкайки от болка.

Пейшънс веднага се наведе към него. Беше седнала на леглото и изстискваше кърпа в купата с вода на нощната му масичка. Вейн, облегнат на стената до леглото, наблюдаваше как обтрива челото и лицето на Джерард.

Джерард изпъшка пак, но се остави на грижите ѝ. С мрачно търпение Вейн чакаше. След като установиха, че вследствие на удар, Джерард е изпаднал в безсъзнание, го пренесе в къщата. Едмънд и

Хенри бяха прибрали принадлежностите на Джерард и го бяха последвали. Пейшънс почти обезумяла, като се мъчеше да се овладее, беше го придружила.

Доиде на себе си, чак когато качиха брат ѝ в стаята му. Знаеше точно какво да прави и се зае да действа опитно и компетентно. Беше бледа, но не и паникьосана. С мълчаливо одобрение, Вейн я остави да раздава заповеди наляво и надясно и отиде да съобщи новината на Мини. Докато слизаше по стълбището, зърна на долния етаж, че около Едмънд и Хенри се бяха събрали всички обитатели, и обсъждаха „нещастния случай“. Преди да напуснат развалините, намериха камъка, с който беше ударен — отломък от арката над входа. Според Едмънд и Хенри това означаваше, че Джерард се е озовал под арката в лош момент, камъкът се е откъснал от изронената зидария, ударил го е, той е залитнал назад и е паднал в цепнатината. Мнението на Вейн не беше толкова оптимистично. Като се прикри, проучи лицата им и се заслуша във възклицанията им. Реакциите му се сториха достоверни според характера на всеки; на никого не му пролича да е знаел предварително или да изпитва вина. Намръщи се и продължи към покоите на Мини.

След като информира Мини и Тимс, се върна да помогне на Пейшънс да изгонят насъбралите се в стаята на Джерард, а те бяха всъщност цялото странно домочадие на Мини. Не успя да помръдне само Мини и Тимс.

Погледна към Мини, сгушена на старото кресло пред камината, където сега гореше огън. Тимс стоеше до нея, беше сложила ръка на рамото ѝ и безмълвно я успокояваше. И двете се бяха вторачили в леглото. Вейн се взираше в лицето на Мини и вписа в сметката на призрака или на крадеца още едно провинение. Ще си платят за всяка по-дълбоко врязана бръчка по лицето на Мини, за тревогата и сълзите в старите ѝ очи.

— Ох! Главата ми!

Джерард се опита да се надигне. Пейшънс го накара да не мърда.

— Имаш рана на тила. Лежи на една страна и мирувай.

Още замаян, Джерард я послуша и премигна като бухал в падащия мрак. Впери поглед в прозореца. Слънцето беше залязло и последните алени отблясъци браздыха небето.

— Вече вечер ли е?

— Да. — Вейн се отдели от стената и се премести, където Джерард можеше да го гледа. — Денят си отиде.

Джерард се намръщи. Пейшънс стана да премести купата с вода. Джерард попипа предпазливо тила си и погледна Вейн.

— Какво се е случило.

На Вейн му олекна като видя ясения поглед на Джерард и чу смисления му въпрос.

— Надявах се ти да ни кажеш. Спомняш ли си, че тази сутрин отиде да рисуваш?

Джерард пак сви вежди.

— Жилището на игумена откъм запад. Спомням си, че се разположих.

Пейшънс се върна и седна до него. Взе едната му ръка.

— Започна ли да рисуваш?

— Да. — Джерард щеше да кимне, но трепна от болка. — Рисувах. Нахвърлих скицата и отидох да разгледам подробностите. — Помъчи се да си спомни. — Върнах се, седнах, и продължих да рисувам. След това... — Направи гримаса и погледна Вейн. — Нищо не си спомням.

— Ударен си с камък по тила — обясни му Вейн. — Отломък от арката зад теб. Опитай се да си спомниш ставал ли си, отстъпвал ли си назад? Изобщо ставал ли си от мястото си?

Джерард сви вежди още повече.

— Не съм ставал — каза най-накрая. — Седях и рисувах. — Погледна Пейшънс, после Вейн. — Това е последното, което си спомням.

— Видя ли нещо, усети ли нещо?

Джерард сбръчка лицето си, после леко поклати глава.

— Нито видях, нито усетих нещо. Държах молива и рисувах... бях започнал да изпилвам детайлите около останките от предната врата на игуменското жилище. — Обърна се към Пейшънс. — Знаеш какъв съм... нито виждам, нито чувам. — Погледна Вейн. — Бях доста напреднал.

Вейн кимна.

— Колко време рисува?

Джерард вдигна вежди, замисляйки се.

— Час? Два? Кой знае? Може и три да са били, но не ми се вярва да е било толкова дълго. Подайте ми рисунката и ще ви кажа по-точно.

Вейн и Пейшънс се спогледаха.

— Рисунката липсва, откъсната е от щипката на триножника — каза Вейн.

— Какво?

И Тимс възкликна също като него скептично. Джерард поклати глава внимателно.

— Това е нелепо. Моите рисунки не са ценни, защо крадецът ще открадне тази? Дори не бях я завършил.

Вейн загледа доста дълго Пейшънс, след това пак се обърна към Джерард.

— Възможно е да се те ударили, за да изпаднеш в безсъзнание, и да не завършиш последните подробности, от гледката.

— Но защо? — попита смаяно Мини.

Вейн я погледна.

— Ако знаехме защо, щяхме да знаем много повече.

* * *

По-късно същата вечер се събраха на съвещание в стаята на Мини. Мини и Тимс, Пейшънс и Вейн бяха се настанили пред камината. Пейшънс седеше на нисичка табуретка до креслото на Мини. Мини беше обвила с деликатната си ръка ръцете на Пейшънс, която се вглеждаше в лицата на всеки един, осветени от огъня.

Мини беше тревожна, но под нейната деликатност се криеше истинска упоритост и решителност да разкрие истината. Тимс като че ли приемаше появата на злосторник в тяхната среда като лична обида, а най-вече като обида към достойнството на Мини. Беше обзета от идея фикс да свали маската на злодеите.

Колкото до Вейн... Пейшънс се вглеждаше в чертите му, които на светлината на подскачащите пламъци изглеждаха повече от всякога аскетични. С изостреното си изражение лицето му беше решително. В този момент Вейн ѝ заприлича на воин, дал тържествено клетва. Странният израз ѝ хрумна изведнъж, но не се засмя. Определението му прилягаше отлично и явно беше готов да действа безмилостно, докато

не се разправи с онзи, който се бе осмелил да наруши спокойствието на Мини.

И нейното.

Знаеше, че е така — почувства го дълбоко от начина, по който слагаше ръце на раменете ѝ, докато ѝ помагаше с Джерард, от начина, по който следеше дали е разстроена.

Усещането, че е заобиколена от неговите грижи и покровителство, я изпълваше с нежност и спокойствие. Макар да си казваше, че това е продиктувано от момента, че не важи за бъдещето, не можеше да не му се наслаждава.

— Как е Джерард? — попита Тимс, докато се настаняваше на другото кресло.

— Сигурно спи — отговори Пейшънс. Когато се занизаха вечерните часове, той стана неспокоен и тя настоя да вземе лауданум. — Сгушил се е в леглото и Ейда го наглежда.

— Наистина ли е добре? — попита Мини.

Вейн, който се подпираше на полицата над камината, се обърна към нея.

— Няма признаци за сътресение, доколкото разбирам. Мисля, че освен раната на главата, на сутринта ще бъде какъвто си го знаем.

Тимс изсумтя.

— Но кой го е ударил? И защо?

— Сигурни ли сме, че е ударен?

Мини погледна Вейн.

Той кимна мрачно.

— Спомените му са ясни. Ако е седял, както твърди, няма начин да го е ударил камък под такъв ъгъл и с такава сила.

— Което ни връща на моите въпроси — каза Тимс. — Кой? И защо?

— Колкото до това кой е виновен, или е призракът, или крадецът. — Пейшънс хвърли поглед на Вейн. — Ако приемем, че не са един и същи човек.

Вейн се намръщи.

— Предположението, че са един и същи човек, изглежда неубедително. Призракът се покри, откакто тръгнах след него, докато крадецът продължи да безчинства, без да се свени. Също така няма никакви признаци, че крадецът се интересува от развалините, докато

там е любимото място на призрака. — Не сподели убеждението си, че крадецът е жена и затова няма нито физическа сила, нито присъствие на духа да удари по този начин Джерард. — Не изключвам крадеца като виновник за днешния случай, но ми се струва, че призрактът е истинският злодей. — Вейн отмести поглед към Тимс. — А каква е причината, подозирам, че Джерард е видял нещо, което дори не е осъзнал, че вижда.

— Или злодеят си е помислил, че е видял нещо — добави Тимс.

— Джерард наистина много го бива да копира детайли — каза Пейшънс.

— Факт, известен на цялото домочадие. Всеки, който е виждал някоя от скиците му, е забелязал как точно рисува детайлите. — Вейн се оживи. — След като изчезна последната му рисунка, тогава със сигурност можем да заключим, че наистина е видял нещо, което не е трябвало да вижда.

Пейшънс направи гримаса.

— Той не си спомня нищо по-особено за изгледа, който е рисувал.

— Няма причина да му се е сторило необичайно, каквото и да е било — погледна я Вейн.

Умълчаха се, после Мини попита:

— Мислиш ли, че е в опасност?

Пейшънс се втренчи в лицето на Вейн. Той поклати глава.

— Който и да е, знае, че Джерард нищо не е забелязал, затова той не е реална заплаха за него. — Подразбра, че не са убедени, затова неохотно дообясни: — Лежал е там с часове в безсъзнание. Ако беше реална заплаха за злодея, той не е ли имал достатъчно време да го премахне завинаги?

Пейшънс потрепери, но кимна. Мини и Тимс не бяха съвсем съгласни.

— Искам този злодей да бъде заловен — заяви Мини. — Това не може да продължава.

— Да. — Вейн изпъна снага. — Ето защо предлагам да се преместим в Лондон.

— Лондон ли?

— Защо Лондон?

Вейн пак подпря рамене на полицата над камината и погледна лицата на трите жени, втренчени в него.

— Имаме два проблема — крадецът и призракът. Ако помислим за крадеца, ще видим, че кражбите са нелогични, затова има голяма вероятност виновникът да е от домашното обкръжение. Като имаме предвид колко много неща е откраднал, сигурно има някъде скривалище, ако приемем, че не продава откраднатото. Като се преместим всички в Лондон, прислугата — до един въвн от подозрение — ще претърси къщата. Едновременно с пристигането ни в Лондон, ще уредя целия багаж да бъде също претърсен. В къщата в Лондон кражби и укриване на краденото ще бъде много по-трудно.

Мини кимна.

— Сега разбрах. Ами призракът?

— Призракът — каза Вейн с още по-сурово изражение — е най-вероятният виновник за днешното злодеяние. Няма доказателства, че е външен човек... и той по всяка вероятност е от домашния кръг. Всичко, което се е случвало преди — звуците, и светлините са дело на човек, който претърсва развалините нощем, когато там няма никого. До днешните събития се е стигнало, понеже Джерард несъзнателно е регистрирал нещо, което призракът държи да не се знае. Всичко това подсказва, че иска да претърсва развалините, когато никой не се мотае наоколо. Като се преместим в Лондон, ще осигурим на призрака именно ситуация, каквато търси — безлюдни развалини.

Тимс се смръщи.

— Ами ако е от домашния кръг, а домашният кръг е в Лондон... — Думите ѝ заглъхнаха и лицето ѝ светна. — Тогава той ще пожелае да се върне.

Вейн се усмихна мрачно.

— Точно така. Само трябва да чакаме кой ще направи първата крачка, за да се върне.

— Но ще се осмели ли, как мислиш? — Мини направи гримаса. — Ще упорства ли, дори след днешния инцидент? Сигурно е осъзнал, че трябва да е по-внимателен... може би се е изплашил да не го разкрием.

— Колкото до това дали се е изплашил, нищо не мога да кажа, но... — Вейн стисна челюсти. — Абсолютно сигурен съм, че щом в развалините няма да има жив човек, той няма да устои на

възможността да ги претърсва на спокойствие. — Погледна Мини. — Който и да е призракът, той е обсебен от идея фикс, ще я преследва и няма да се откаже на никаква цена.

* * *

И така, беше решено цялото домочадие да се премести в Лондон, щом Джерард оздравее, за да може да пътува. Докато правеше последната обиколка на притихналата къща, Вейн правеше наум списък на приготовленията, които трябваше да започнат утре. Последната част от неговата нощна обиколка го отведе на третия етаж в западното крило.

Вратата на стаята на Джерард беше откряната и в коридора се промъкваше мека светлина.

Вейн се приближи тихомълком. Застана в сянката до вратата и се загледа в Пейшънс, която седеше на стол до леглото. Беше скръстила ръце в скута си и не откъсваше очи от Джерард, който спеше. Старата Ейда клюмаше на кресло до камината. Много дълго Вейн просто я гледаше, очите му не можеха да се наситят на нейните нежни извивки, на лъскавата ѝ коса, на женствеността ѝ. Предаността, която излъчваше позата ѝ, лицето ѝ, го трогна. Така искаше децата му да бъдат отгледани — с обич, закрила и преданост. Не закрилата, която щяха да имат от него, закрила и подкрепа по-различни и също толкова важни. Той щеше да осигури един вид закрила, тя — друг, и така щяха да се допълват като едно цяло.

Развълнува се дълбоко. Спомни си думите, които използва, за да опише призрака. Описанието напълно отговаряше на неговите чувства. Беше обсебен от идея фикс и нямаше да се откаже на никаква цена.

Приближи се и Пейшънс го усети. Вдигна поглед и му се усмихна за миг, после пак се обърна към Джерард. Вейн я прегърна през раменете и с нежна настойчивост я накара да се изправи. Тя се намръщи, но се остави в прегръдките му.

— Хайде, вече нищо няма да му се случи — каза ѝ Вейн тихо.

Тя се намръщи.

— Но...

— Той няма да бъде доволен, като се събуди и те види смазана от умора на стола, как го наблюдаваш сякаш е дете.

Погледът на Пейшънс говореше недвусмислено, че знае какво цели. Вейн вдигна дръзко вежда. Прегърна я още по-силно.

— Никой няма да му посегне, пък и Ейда е тук, ако нещо му потрябва. — Побутна я към вратата. — Ще му бъдеш много по-полезен утре, ако поспиш тази нощ.

Пейшънс погледна през рамо. Джерард спеше дълбоко.

— Предполагам...

— Именно. Нямам намерение да те оставя тук, седнала на един стол без причина.

Вейн я накара да излезе и затвори вратата.

Пейшънс премигна, очите ѝ станаха огромни. Озова се в пълна тъмнина.

— Насам.

Вейн я прегърна здраво през талията и я притисна до себе си. Обърна я към главното стълбище, вървейки бавно. Въпреки плътната тъмнина, Пейшънс почувства колко е лесно да се отпусне, обградена от неговата топлина и от спокойствието, което ѝ носеше неговата сила.

Вървяха мълчаливо през тъмната къща към срещуположното крило.

— Сигурен ли си, че на Джерард нищо няма да му се случи? — попита тя, когато стигнаха до коридора, който водеше към нейната стая.

— Повярвай ми. — Вейн целуна леко слепоочието ѝ. — С Джерард всичко ще бъде наред.

В дълбокия му глас прозвуча нотка, която отекна у нея, и я успокои повече от всякакви думи. Последните следи от нейната навярно ирационална, сестринска тревога изчезнаха. Да му повярва ли?

Под прикритието на тъмнината Пейшънс се усмихна многозначително и много нежно.

Стигнаха пред вратата на нейната спалня. Вейн я отвори широко и направи път да влезе първо Пейшънс. Един джентълмен щеше да остане на прага, но той си знаеше, че не е джентълмен. Влезе след нея и затвори вратата.

Тя имаше нужда от сън и той нямаше да се успокои, докато тя не заспи, за предпочитане сгушена в прегръдките му.

Пейшънс чу прещракването на резето и разбра, че той е в стаята. Не погледна към него и отиде пред камината. Огънят, запален от някоя досетлива слугиня, гореше бурно. Тя се загледа в пламъците.

И се опита да си изясни какво иска. Сега. В тази минута.

От него.

Той каза самата истина, Джерард не беше вече дете. Времето ѝ да бди над него беше отминало. Да се залепи за него означаваше да не му разрешава да се развива. Но той беше центърът на нейния живот толкова дълго време, че имаше нужда от друго, с което да го замести. От някой, който да го замести.

Поне тази нощ.

Изпитваше нужда някой да вземе от нея всичко, което имаше да даде. Да дава беше нейният отдушник, имаше нужда да дава, както имаше нужда да диша. Имаше нужда да бъде желана, някой да я вземе каквато беше, заради самата нея. Заради онова, което тя можеше да даде.

С цялото си същество се устреми към Вейн, когато той се приближи. Пое дълбоко дъх и се обърна.

Той беше точно зад нея.

Погледна го в лицето, осветено от огъня. Очите му, прибулено сиви, търсеха нейните. Като се отказа от всякакви мисли за редно и нередно, постави ръцете си на гърдите му.

Той замря.

Тя плъзна ръце нагоре и се приближи още. Сплете пръстите си на тила му, притисна се към него и поднесе устните си.

Устните им се срещнаха. Сляха се. Ненаситно. Тя почувства как ръцете му обхващат здраво талията ѝ като в менгеме.

Нейното желание да бъде с него, готовността ѝ, разтърсиха Вейн до дъното на душата му. Привлече я до себе си. Неговите демони ликуваха и той много бързо ги усмири, след това пак ѝ се отдаде. Тя се притискаше до него все повече. Ръцете му се плъзнаха по изящния ѝ гръб, сякаш нагаждаше формите ѝ към своите, притегли ханша ѝ и я намести до слабините си.

Тя простена и пак му поднесе устните си. Той хищно ги грабна. Мина му смътна мисъл, предупреждение, напомняне за обузданите му

демони, за цивилизовано поведение, изтънченост — отличителен белег на неговата опитност на сладострастник. При думата „опитност“ инстинктивно се досети как да действа. Пред камината беше топло, можеха тук да се разсъблекат, после да се възползват от цивилизованото удобство на леглото.

След като вече имаше план, се фокусира да го превърне в живо дело. Целуна я бавно и възбудително и усети нейната още по-бурна реакция. Преплете езика си с нейния, влуден да усети пак същата реакция. Изкушаваше я, дразнеше я да повтори ласката. Тя я повтори, но бавно, много бавно, така че той проследи всяко усещане, всеки допир с шеметен интерес.

Чак след като се окопоти и забави темпото, усети ръцете ѝ на гърдите си. През ризата дланите ѝ горяха, пръстите ѝ се свиваха конвулсивно. Тя вдигна ръцете си на раменете му и се опита да съблече жакета му. Вейн се откъсна от устните ѝ, пусна я и разтърси рамене. Жакетът и жилетката му паднаха на пода.

Тя се захвана с вратовръзката му, нетърпелива като неговите демони. Вейн отмести ръцете ѝ и сам я развърза, след това издърпа дългата лента. Пейшънс беше вече прехвърлила вниманието си върху копчетата на ризата и за секунди ги разкопча. След като махна и колана му, разтвори панталона и жадно заопипва къдравите косъмчета.

Загледан в лицето ѝ, Вейн се наслаждаваше на чувствения ѝ израз, на учудването ѝ, на предчувствието в погледа ѝ.

Започна да развързва връзките на роклята ѝ.

Пейшънс беше очарована. Той познаваше нейното тяло, но тя неговото — не, и сега ѝ се отваряше тази възможност. Разпери пръсти, изостри сетивата си, наслаждавайки се на гъвкавите мускули. Опипа трапчинките и гладките гърди, ръбовете на ребрата. Къдриви косъмчета се увиваха около тънките ѝ пръсти. Плоските кръгчета около зърната му се свиха при нейното докосване.

Всичко беше свършено, пленително. С нетърпение да разшири хоризонта си, хвана двата края на ризата.

Точно както той хващаше нейните ръкави.

Онова, което последва я накара да се изкикоти — глуповато, разгорещено. С ръце един върху друг се заклатиха и залюляха. Докато тя се мъчеше да съблече ризата му, той много по-умело съблече роклята ѝ.

Привлече я в прегръдките си, завладя устните ѝ и проникна дълбоко. С едната си ръка я притискаше, с другата разкопчаваше фустата ѝ. Пейшънс отвърна на целувката му жадно, докато разкопчаваше брича му. Устните им се сливаха и се разделяха, само за да се слоят страстно отново. С тиха ругатня той се отдръпна и смъкна брича и ботушите си едновременно.

С огромни очи Пейшънс се опиваше от гледката. Твърдите, изваяни форми на тялото му се къпеха в златистата светлина от огъня.

Той вдигна поглед ѝ я улови, че го наблюдава. Той се изправи, но преди да стигне до нея, тя съблече долната си риза.

Очите ѝ потънаха в неговите и тя остави меката коприна да се изплъзне от пръстите ѝ. Протегна ръце към него и бавно пристъпи в прегръдките му.

Първото златно мигновение, първото допиране на гола кожа до гола кожа, я изпълни с наслада. Тя пое дъх. Клепачите ѝ се затвориха, тя провеси ръце на широките му рамене и се притисна още повече, усещайки гърдите си до неговите, бедрата си до неговите. Нежният ѝ корем беше гнездо за неговия превъзбуден penis.

Телата им се заизвиваха. Ръцете му я обхванаха като в менгеме.

Тя почувства напрежението, което се събираше у него. Напрежение, което той обуздаваше. Силата му, която я обгръщаше, я привличаше неудържимо. Очароваше я. Окуражаваше я. Искаше да я опознае, да я почувства, да пирува с нея. Тя го прегърна през тила и още повече се притисна към него. Повдигна главата си, докосна леко устните му със своите и прошепна:

— Отпусни юздите.

Вейн пренебрегна молбата ѝ... тя не знаеше, нямаше как да знае за какво го моли. Започна да я целува дълго, за да усилви великолепното усещане на голото ѝ тяло до неговото. На пипане тя беше като прохладна коприна, вибрираща, нежна, чувствена. Тя се триеше в него ласкаво, от което той болезнено се възбуждаше и изпитваше необходимост да я обладае.

Трябваше да я отведе в леглото. Веднага.

Тя откъсна устните си от неговите и започна да целува ключицата и чувствителната трапчинка под шията.

Посегна с ръка към члена му. Докосна го. Вейн замря. Нежно и колебливо го обви с пръстите си. Той настръхна и отчаяно пое дъх.

Веднага на леглото. Демоните му се разфучаха.

Водена от безпогрешен инстинкт, тя го стисна по-уверено и близна едното му зърно. Езикът ѝ го опари. Тя прошепна.

— Отпусни юздите.

Главата на Вейн се завъртя.

Тя сплете ръце през тила му, протегна се нагоре и сложи едното си бедро, гладко и нежно като слонова кост, на ханша му.

— Вземи ме.

Беше обезумяла, той също.

Всички мисли за легло и цивилизовани ласки, излетяха от ума му. Съзнанието му беше напълно замъглено, когато я хвана отзад и я повдигна. Тя веднага обви краката си около ханша му и се притисна до него.

Пак тя направи необходимото, за да нагласи пулсиращия му член в хлъзгавата плът между бедрата си. Когато той влезе в нея, почувства болезнена слабост и световъртеж.

И пак тя направи първия жест, за да потъне, да го приеме в тялото си, да се пониже с неговата твърда плът.

Той напрегна цялото си тяло до последната фибра да не я изнасили. Тя потърси устните му и ги целуна леко.

— Отпусни юздите.

Той се бавеше, не можеше да запази докрай самообладание, не беше по силите му. Но поотпусна юздите, доколкото се осмели. Повдигна я и се изтласка в нея, докато тя потъваше върху него.

Учеше се бързо. Следващия път, като я повдигна, тя се отпусна, после се стегна, когато той я изпълни, и пак в същия ритъм приемаше все повече от него в себе си.

Вейн стисна зъби. Главата му се маеше, отново и отново, когато тя се стягаше около него. В този момент му просветна и осъзна, че тя го обича, че съзнателно му доставя удоволствие с най-интимните ласки, с каквито бе обсипван. Изведнъж му стана кристално ясно.

Никоя жена не беше правила така любов с него, не беше го дарявала така щедро с удоволствие, така всеотдайно.

Влажните милувки продължаваха и той почувства, че полудява. У него се надигаха пламъци, гореше, тя подпалваше пожара.

Той се потопи в нея и почувства как тялото ѝ го обгърна. С приглушен стон се отпусна на колене пред камината.

Тя веднага се намести към новата поза на пода и още по-ненаситно се залюля върху него.

Той повече не издържаше. Вейн склочи ръце на ханша ѝ и я задържа, като се мъчеше да си поеме дъх и да удължи великолепно сливане. Пейшънс се заизвива, за да си върне контрола. Вейн изстена агонизиращо. Плъзна ръце по гърба ѝ и я залюля напред и назад, и гърдите ѝ, набъбнали и зрели, бяха негови, за да им се наслаждава.

И той им се наслаждаваше.

Пейшънс чу своето стенание, когато устните му се впиха в зърното ѝ. Последва го задъхан стон. Страстен и ненаситен, той галеше гърдите и целуваше превъзбудените връхчета. Пейшънс беше сигурна, че умира. Той я изпълваше, изтласкваше се дълбоко в нея, омагьосваше я, беше негова с тяло, ум и чувства.

Той я задържа здраво и тя задъхано се изви; не можеше да се надигне, като същевременно отказваше да се подчини, затова завъртя ханша си. Сега Вейн се задъха. Почувства как напрежението в него расте със сила, която вече не се надяваше да контролира, или да удържи.

Той пхна ръката си помежду им. Само едно докосване беше достатъчно и тя се пръсна, усещанията ѝ избухнаха и от нея се изтръгна вик, докато пропадеше в невидима пропаст, в забрава. Сърцето му направи един удар и той я последва.

Огънят стана на жар, преди да се размърдат. Телата им бяха така преплетени, че не можеха да се разделят. Бяха будни и двамата, но не се поместваха, доволни от своята близост.

Минаваше време, а те бяха все така прилепени един до друг, туптенето на сърцата им се уравниваше, телата им изстиваха, душите им още се рееха.

Най-накрая Вейн се наведе и докосна с устни слепоочието на Пейшънс. Тя вдигна поглед. Той се загледа в очите ѝ, после я целуна нежно, продължително. Когато устните им се разделиха, той попита.

— Промени ли вече мнението си?

Усети объркването ѝ, но после тя разбра въпроса. Не се отдръпна, но поклати глава.

— Не.

Вейн не каза нищо. Прегръщаше я, чувстваше топлината ѝ, чувстваше как сърцето ѝ бие едновременно с неговото. След много

дълги минути той я вдигна от себе си и я отнесе в леглото.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Защо не искаше да се омъжи за него?

Защо беше против брака?

Тези въпроси се въртяха в ума на Вейн, докато водеше конете по пътя за Лондон. Беше втората сутрин след инцидента с Джерард.

Заявиха, че е достатъчно здрав, за да пътува, и сега седеше на капрата до него, наблюдавайки безучастно пейзажа.

Вейн дори не виждаше ушите на коня водач. Беше твърде увлечен в мислите си за Пейшънс и за ситуацията, в която се намираше.

Въпросната дама заедно с Мини и Тимс пътуваше в карета, която следваше неговия кабриолет; след тях се нижеше процесия от наети карети, която отнасяше останалите от домашния кръг на Белами Хол далеч от имението.

Изведнъж почувства натиск върху левия си глезен, което го накара да погледне надолу. Видя Мист, която се наместваше на ботуша му. Вместо да влезе при Пейшънс в купето, Мист изненада стопанката си и предпочете да пътува с него. Макар да нямаше нищо против котките или младежката енергия, Вейн с радост би заменил и двамата си спътници с Пейшънс.

Тогава би могъл да я разпитва за нейното необяснимо отношение.

Тя го обичаше, но отказваше да се омъжи за него. При обстоятелствата, в които се намираха и двамата, това решение беше повече от необяснимо. Вейн стисна зъби и се вторачи между ушите на коня.

Получи се засечка в първоначалния му план да свали бариерите на Пейшънс с пламенност, така да я пристрасти към любовните му ласки, вследствие на което тя да дойде до извода, че да се омъжи за него е в неин интерес. Не взе под внимание, че той може да се пристрасти, да го обладае желание, каквото не беше изпитвал. Да се

пристрасти до такава степен, че това желание... и демоните... вече не бяха подвластни на волята му.

Неговите демони и това безумно желание се отскубнаха на свобода след онзи първи път в плевнята. Потърси оправдание, че е разбираемо при онези обстоятелства и неговата насъбрана неудовлетвореност. През нощта, когато нахлу в спалнята ѝ, държеше здраво юздите си; хладнокръвно и успешно беше запазил самообладание, дори обстрелван с нейните бурни желаниа. Този успех му вдъхна самодоволство.

Тяхната трета интерлюдия преди две вечери разби на пух и прах самодоволството му.

За малко не загуби самообладание отново.

Още по-лошо, тя го знаеше. Златоока сирена, тя преднамерено го изкушаваше и почти го подмами до коварните скали.

Това, че една жена можеше да замъгли прехваленото му самообладание дотам, че да остане само бледа следа от неговата деспотичната сила, не беше факт, върху който му беше приятно да размишлява. Снощи спа сам... неспокойно. През половината нощ размишляваше. Истината бе, че е много по-дълбоко увлечен, отколкото предполагаше. Истината бе, че копнееше да отпусне юздите, да даде пълна свобода на изживяванията си... да я обича. Само формулирането на мисълта беше достатъчно да го лиши от твърдост. Винаги беше вярвал, че загубата на самообладание, особено на такава арена, е форма на капитулация.

Съзнателно да капитулира, съзнателно да отпусне юздите, както тя настояваше, беше твърде немъжествено, за да си го представи.

Техните отношения подбудиха опасни подмолни течения, които той не предвиди, когато предприе тази тактика. Какво щеше да стане, ако тя продължи да му отказва по абсолютно необясними причини? Той ще има ли сили да я изостави и да се ожени за друга жена?

Вейн се размърда на твърдата седалка и хвана по-здраво юздите. Дори не му се мислеше, направо отказваше да разглежда въпроса. Щом тя заема такава позиция, той също ще я заеме.

Тя ще се ожени за него, ще бъде негова съпруга. Просто трябваше да я убеди, че няма разумна алтернатива.

Първата стъпка беше да разкрие на каква основа почива нейната позиция, причината да не се съгласява на брак. Докато кабриолета му

трополеше с по-бавно темпо, за да я следват каретите, започна да обмисля конкретни действия, с които да разкрие проблема на Пейшънс, който сега беше и негов.

Спряха за кратко да обядват. Пейшънс и Тимс се въртяха около Мини, която още беше неразположена. Освен няколкото думи, които тихичко размени с Джерард, Пейшънс не намери време за него. След като успокои сестринските си опасения, той я остави да се върне при Мини, отказвайки се от надеждата си да я вземе в своя кабриолет. Мини имаше по-голяма нужда от нея, отколкото той.

Отново потегли на път. Джерард гледаше пейзажа с огромни, любопитни очи.

— Никога не съм бил толкова на юг.

— Нима? — Вейн не откъсваше поглед от конете. — Къде точно е твоят дом?

Джерард описа долината на Честърфийлд, все едно рисуваше картина, затова Вейн живо си я представи.

— Винаги сме живели там — завърши Джерард. — През повечето време Пейшънс управлява имота, но миналата година започна да ме ориентира в работата.

— Сигурно ви е било трудно, когато баща ви почина толкова неочаквано. Наложило се е майка ти и Пейшънс да се заемат с делови въпроси.

Джерард сви рамене.

— Нищо подобно. Те управляваха имението от години, първо мама, после Пейшънс.

— Но... — Вейн се намръщи и погледна Джерард. — Баща ти не се ли грижеше за имението?

Джерард поклати глава.

— Никога не се поинтересува. Ами, него го нямаше. Почина, когато бях на шест, и даже тогава почти не знаех как изглежда. Не си спомням да е оставал за повече от две-три ноци. Мама казваше, че той предпочита Лондон и своите лондонски приятели. Не идваше много често при нас. Това я натъжаваше.

При този спомен погледът му стана отнесен.

— Тя все ни говореше за него, колко красив бил, какъв джентълмен, как елегантно яздел по време на лов, как замятал пелерината си като чистокръвен елегантен джентълмен. Щом се

появеше, дори за един ден, тя винаги ни посочваше какъв забележителен джентълмен е. — Направи гримаса. — А пък аз изобщо не го помня.

В душата на Вейн нахлу леден полъх. За Джерард, с неговата образна памет, да не помни баща си, говореше много. Но богатите джентълмени като Реджиналд Дебингтън да се държат със семействата си по този начин не е безпрецедентно и не е престъпление. Вейн беше наясно. Но не познаваше отблизо деца на такива мъже, никога не беше изпитвал тъга и гняв заради поведението им; тъгата и гневът, които лишениите от бащина обич не съзнават, че трябва изпитват, заради онова, което техният баща не им е дал. Всичко, което беше ценно за рода Синстър и което беше символ за тях — семейство, дом и домашно огнище. „Да имаш и да тачиш“ беше девизът на Синстъррови. Първото налагаше второто и това всички момчета Синстър научаваха от най-ранна възраст. Искаш, вземаш и тогава приемаш отговорността. На практика. Когато ставаше въпрос за семейство, Синстъррови бяха точно такива. Дейни.

Докато кабриолетът се носеше, Вейн се мъчеше да разбере действителността, която Джерард му описа, но не можеше да си представи атмосферата. Идеята за семейство без баща закрилник, което беше най-естественото нещо, му бе непонятна.

Все пак можеше да си представи как Пейшънс, неговата независима, решителна бъдеща съпруга, е приемала поведението на баща си. Вейн сви вежди.

— Вашият баща... Пейшънс беше ли привързана към него?

Озадаченият поглед на Джерард му отговори красноречиво.

— Привързана към него ли? — Вдигна вежди. — Не, не е била. Когато той почина, спомням си, че тя каза нещо за морални задължения и за напразни очаквания. — След малко добави: — Трудно е да се привържеш към човек, който постоянно отсъства.

„Човек, който не цени твоята привързаност.“ Думите прозвучаха в главата на Вейн и му стана чудно.

Сенките се бяха удължили, когато кавалкадата пристигна на Алфърд Стрийт, на запад от Саут Одли Стрийт. Вейн хвърли юздите на Дуган и скочи на земята. Пътническата карета на Мини закова зад неговия кабриолет, точно пред стълбището на номер 22. Дискретно жилище за джентълмен, номер 22 беше наето с кратко указание от

някой си господин Монтегю, който уреждаше делата на много от Синстърови.

Вейн отвори вратичката на каретата на Мини и подаде ръка на Пейшънс да слезе. Последваха я Тимс, после Мини. Вейн вече знаеше, че не бива да я носи на ръце. Пейшънс ѝ помогна да изкачи стълбите. Останалата част от домочадието на Мини се изсипа от каретите, привличайки вниманието на минувачите. От къщата излезе цяла армия от лакеи да пренесе багажа.

Вратата беше отворена. Пейшънс, която водеше внимателно Мини, вдигна поглед, като стигнаха до покрития вход, и видя една странна личност. С прегърбени рамене, жилав, изражението му подсилваше впечатлението за мокра котка, той беше най-старият иконом, когото беше срещала.

Но Вейн явно не виждаше нищо странно в мъжа; кимна му, докато съпровождаше Мини да влезе.

— Слайго.

Слайго се поклони.

— Сър.

Мини засия.

— Виж ти, Слайго, каква приятна изненада.

Пейшънс следваше Мини по петите и можеше да се закълне, че Слайго се изчерви. Очевидно се чувстваше неловко, когато пак се поклони.

— Мадам.

В последвалата бъркотия, докато отвеждаха гостите по стайте им, Пейшънс имаше предостатъчно време да наблюдава как Слайго със здрава ръка нарежда на по-младите слуги. И Мастърс, и госпожа Хендерсън, които пътуваха с господарката си, явно познаваха Слайго и се отнасяха с необходимото уважение като към равен.

Пейшънс си отдъхна, като забеляза, че Вейн разсейва Хенри, Едмънд и Джерард, за да не хукнат подир другите, докато домочадието не бъде настанено. Най-накрая тримата отидоха да видят стайте си и тогава Пейшънс въздъхна тежко и седна на една софа в гостната.

Погледна Вейн, застанал в обичайната си поза с рамо подпряно на полицата над камината.

— Кой е Слайго — попита тя.

Вейн се подсмихна.

— Бившият ординарец на Девил.

Пейшънс сви вежди.

— Девил... херцог Сейнт Ив ли?

— Същият. Слайго пази къщата, когато Девил не е в града. Девил и неговата херцогиня Онория се връщат утре, затова взех назаем Слайго.

— Защо.

— Защото имаме нужда от доверен човек, който знае разни хитрости. В момента Слайго ръководи претърсването на багажа. На него може да му се вярва безрезервно. Ако искаш нещо, каквото и да е, помоли го и той ще го свърши.

Пейшънс се смръщи още повече.

— Но нали ти си тук?

Вейн я погледна в очите.

— Не, аз няма да съм тук. — Страх... или само разочарование ли премина през златистите ѝ очи? Вейн се замисли. — Не ви напускам, но е всеизвестно, че господин Вейн Синстър съвсем наскоро е купил удобна къща само на един хвърлей оттук; на Кързън Стрийт, и не се налага да живее под покрива на кръстницата си.

Пейшънс направи гримаса.

— Не ми беше минало през ум. В Лондон сме и трябва да спазваме условностите на обществото.

А това означаваше, че няма да прекара нощта в нейното легло.

— Точно така.

Вейн потисна реакцията си. Имаше и други вероятности, но не беше необходимо да ги знае от сега. Когато отношенията им станат по-ясни, тогава ще я посвети в тайната. Дотогава...

Вейн се отдалечи от камината.

— Ще тръгвам. Утре ще намина да видя как сте се настанили.

Пейшънс го загледа и хладно му подаде ръка. Той я взе, наведе се и целуна пръстите ѝ. Почувства леката тръпка, която мина през нея.

Удовлетворен за момента, я остави и излезе.

* * *

— Тоoolкова е вълнуващо!

Като чу за десети път дитирамбите на Анджела, Пейшънс изобщо не ѝ обърна внимание. Беше се настанила на една от двете софи в гостната и продължаваше да бродира друга салфетка за поднос. Беше ѝ втръснало, но трябваше да прави нещо с ръцете си и с ума си, докато чакаше Вейн да дойде.

Ако се приеме за дадено, че ще дойде. Вече минаваше единайсет.

До нея Тимс кърпеше; Мини, след като понесе неудобствата на пътуването изненадващо добре, сега седеше на кресло пред камината.

На другите кресла седяха госпожа Чедуик и Едит Суитънс. Анджела, която в захлас повтаряше едно и също, стоеше до прозореца и гледаше през дантелените пердета минавачите.

— Нямам търпение да видя всичко — театрите, модните ателиета, шапкарските магазини. — С ръце скръстени на гърдите Анджела се въртеше и се въртеше. — Ще бъде удивително вълнуващо! — Престана да се върти и погледна майка си. — Сигурна ли си, че не можем да излезем преди обед?

Госпожа Чедуик въздъхна.

— Както се разбрахме, днес следобед ще пообиколим модистките, за да решим коя е най-подходяща.

— Сигурно са на Брутън Стрийт — заяви Анджела. — Но най-хубавите магазини били на Бонд Стрийт, така каза Едмънд.

— Бонд Стрийт е точно до Брутън Стрийт. — Докато пътуваха, Пейшънс четеше пътеводителя. — Като се извърви едната, се стига до другата.

— О, божичко.

След като следобедните ѝ занимания бяха осигурени, Анджела потъна в своите блянове.

Пейшънс се сдържа да погледне часовника на камината. Чуваше равномерната му тиктакане, отброяващо минутите; стори ѝ се, че от часове го слуша.

Вече знаеше, че градският живот не е за нея. Привикнала с провинциалния живот, закуска в десет, обед в два и вечеря в осем, дори по-късно, никога нямаше да спечели одобрението ѝ. Достатъчно неприятно беше, че когато стана в обичайния си час, в трапезарията за закуска не беше сервирано и трябваше да се задоволи с чаша чай и препечена филийка, поднесени във всекидневната. Достатъчно неприятно беше, че тук нямаше пиано, за да отвлича мислите си. Още

по-неприятното беше, че не е прието да излиза без придружител. От всичко най-неприятно беше, че тази къща беше несравнимо по-малка от Белами Хол, което означаваше, че бяха наблъскани един до друг, и постоянно някой се мотаеше наоколо.

Струваше й се, че ако трябва да понася всички на толкова тясно пространство, ще полудее.

Ето че и Вейн още го нямаше.

Когато дойде, ще му заяви категорично какво е мнението й за неговата идея да се преместят в Лондон. По-разумно беше да погнат крадеца и призрака, при това веднага.

Часовникът тиктакаше. Пейшънс скърцаше със зъби и ожесточено бродираше.

На входната врата се почука и тя се оживи, както и всички останали, с изключение на Едит Суитънс — тя доволно плетеше своята дантела. В следващия момент дълбок, боботец глас стигна до ушите им. Пейшънс въздъхна тихомълком... направо й олекна, но по този въпрос нямаше намерение да се задълбочава. Лицето на Мини светна, когато шумът от познатите крачки приближи. Тимс се засмя.

Вратата се отвори. Вейн влезе и всички го посрещнаха със сияйни усмивки. Погледът му веднага се стрелна към Пейшънс. Тя го посрещна хладно. Взираше се в него, докато той кимна на всички и после поздрави Мини елегантно и мило, интересувайки се за здравето й и как е прекарала нощта.

— Положително съм спала по-добре от теб — отговори Мини със закачливи искрици в очите.

Вейн й се усмихна лениво и не отрече.

— Готови ли сте да се разходим в парка?

Мини се смръщи.

— Може би утре ще се стегна за една разходка. Днес е добре да си стоя тук и да събирам сили.

Тенът й, по-хубав от дни наред, показваше, че силите й са наред. Вейн се успокои и погледна Пейшънс, която го наблюдаваше с неразбираема за него хладна сдържаност.

— Може би — погледна той Мини, — ако не ти се излиза днес, ще взема госпожица Дебингтън на твое място.

— Разбира се. — Мини се усмихна радостно на Пейшънс и й направи знак с ръка да изчезва. — Гледай Пейшънс да не избяга.

Вейн хвърли похотлив поглед на Пейшънс.

— Е, госпожице Дебингтън? Съгласна ли сте да се разходим в парка?

Пейшънс не сваляше очи от него и се колебаеше.

Анджела отвори уста и направи крачка; госпожа Чедуик я задържа. Анджела нацупено се подчини.

По израза в очите на Вейн Пейшънс не разбра защо я предизвикваше и вдигна вежда.

— Да, сър. Ще се радвам да излезем на въздух.

Вейн се учуди на сдържаността ѝ. Почака, докато тя остави ръкоделието си и се изправи, след това кимна на Мини и останалите и ѝ предложи ръката си.

В коридора спря.

Пейшънс дръпна ръката си и тръгна със стълбището.

— Няма да се бавя повече от минута.

Вейн я хвана за лакътя и я привлече до себе си, като през цялото време се взираше в очите ѝ, които станаха огромни. След миг тихо попита:

— Другите, къде са?

Пейшънс се замисли.

— Уитикъм си присвои библиотеката, тя е богата, но за съжаление много тясна. Едгар и Генерала няма къде другаде да отидат, затова излязоха на студа, но не знам колко ще издържат. Едгар спомена нещо за борсата за чистокръвни коне Татърсол.

— Хм. — Вейн се намръщи. — Ще попитам Слайго. А другите?

— Хенри, Едмънд и Джерард отидоха право в билиардния салон. — Вейн пусна лакътя ѝ, Пейшънс се отдръпна и му хвърли убийствен поглед. — Няма да ти кажа какво мисля за къща, в която има билиарден салон, но никой не е помислил за музикален.

Вейн сви устни.

— Това е жилище на джентълмен.

Пейшънс изпухтя.

— Независимо от това, не вярвам билиардът да задържи дълго онова трио. Планират какво ли не. — Направи широк жест с ръка. — Борсата, Хеймаркит, Пел Мел. Даже чух да споменават някакво място наречено Пирлис Пуул.

Вейн премигна.

— То вече не съществува.

— Така ли? — Пейшънс вдигна вежда. — Ще им кажа.

— Няма значение, аз ще им кажа. Ще поговоря с тях, докато си облечеш палтото и си сложиш шапка.

Пейшънс прие с надменно кимване. Вейн я изпрати с поглед, докато се качваше по стълбището, след това се намръщи и се отправи към билиардната, за да просветли триото върху няколко основни правила.

Върна се във фойето и Пейшънс се появи. След минута ѝ помогна да се качи в кабриолета и седна до нея. Паркът беше наблизко. Когато подкара конете към дърветата, Вейн прехвърли наум списъка с домочадието на Мини. И се намръщи.

— Алис Колби. Къде е тя?

— Не слезе за закуска. — Пейшънс вдигна вежди. — Предполагам, че е в стаята си. Сега, като я спомена, се сецам, че изобщо не съм я виждала.

— Сигурно се моли. Изглежда, че прекарва по този начин голяма част от времето си.

Пейшънс сви рамене и се загледа напред. Вейн се обърна към нея и с одобрение плъзна поглед по снагата ѝ. С вдигната глава и с лице, изложено на вятъра, тя се взираше в булеварда. Под широката периферия на шапката дълги, лъскави масури потрепваха до страните ѝ. Палтото ѝ беше със същия светлосин цвят като семплата ѝ сутрешна рокля. Отчете факта, че нито палтото, нито роклята бяха нови, а за последна мода и дума не можеше да става, но в неговите очи, картината, която тя представляваше на капрата до него, беше съвършена. Дори след като главата ѝ беше вирната прекалено високо, а изразът ѝ беше прекалено резервиран.

Зачуди се и се взря в конете.

— Трябва така да подредим нещата, че никой от менажерията на Мини да не ни се изплъзва от погледа. Предполагам, че няма заговор или съучастие, поне между тези, които не са роднини. Налага се да следим никой да няма възможност да предаде от по-ценните откраднати вещи, като например перлите, на съучастник. Което означава ти, аз, Мини и Тимс, с помощта на Слайго да ги придружаваме, когато излизат.

— Анджела и госпожа Чедуик възнамеряват да обикалят магазините и модните ателиета този следобед. — Пейшънс сбръчка нос. — Сигурно ще се наложи да отида с тях.

Вейн едва не се захили. Повечето дами, които познаваше, биха си изпотрошили краката да отидат по магазините на Бонд Стрийт. Равнодушието на Пейшънс показваше, че предпочита тихия живот в Кент.

— Съгласих се неохотно да бъда гид на Хенри, Едмънд и Джерард днес следобед. Смигнах на Слайго да държи под око Едгар и Генерала.

— Ами ако решат да излязат сами?

— Ще трябва да обуздаем желанието им за градски развлечения. — Вейн посочи каретите напред. — Та като стана въпрос, погледни — светските дами от висшето общество.

И без обяснения Пейшънс щеше да ги познае. Седяха изящно на кадифените или кожени седалки, на главите с тюрбани, кимаха елегантно, очите им блестяха, ръце в ръкавици жестикулираха изкусно, докато разнищваха и обсъждаха някоя клюка. От млади и елегантни матрони до вдовици с орлов поглед, те всички бяха сигурни в тяхното социално положение. Каретите им се низеха по модния път, докато те си разменяха клюки и покани.

Много глави се обърнаха към тях. Тюрбаните се накланяха грациозно; Вейн отвърщаше учтиво, но не се спираше. Пейшънс забеляза, че много от очите под тюрбаните се вторачваха в нея. Израженията, които Пейшънс забеляза, бяха или смаяни, или надуто неодобрителни, или и двете.

Вирна брадичка и престана да им обръща внимание. Знаеше, че палтото и бонето ѝ не са модни, да не кажем направо старомодни.

Но щеше да остане в Лондон само няколко седмици... колкото да разкрият крадеца, затова нейният гардероб нямаше значение.

Поне не и за нея.

Хвърли кос поглед на Вейн, но по изражението му нищо не личеше. Не даде знак, че е забелязал, камо ли да отговори на дръзките погледи, отправени към него. Пейшънс се покашля.

— Толкова много дами... не мислех, че ще бъдат в Лондон.

Вейн сви рамене.

— Да, но Парламентът заседава, тъй че съпругите на политиците са тук и разширяват влиянието си с балове и вечери. Затова висшето общество се е събрало тук. Няколко седмици приеми и забавления попълват приятно времето между летните балове и ловния сезон.

— Разбирам.

Докато гледаше каретите пред тях, Пейшънс забеляза една дама, която, вместо да се обляга в купето апатично, докато минаваха край нея, изведнъж се изпъна като струна. След секунда започна да маха властно.

Пейшънс погледна Вейн; от посоката на погледа му и от стиснатите устни, се досети, че вече е забелязал дамата. Колебанието му беше осезаемо, напрегна се, сякаш се готвеше за битка, забави конете и спря до елегантната карета.

Дамата беше на същата възраст като Пейшънс, с лъскава кестенява коса и изключително проницателни синьо-зелени очи. Въпросните очи веднага се впиха в лицето на Пейшънс. Притежателката им се усмихна възхитена.

Вейн кимна намръщено.

— Онория.

Дамата го дари със сияйната си усмивка и като че ли засия още повече.

— Вейн. А коя е дамата?

— Разреши ми да ти представя госпожица Пейшънс Дебингтън, племенница на Мини.

— Нима? — Дамата веднага подаде ръка на Пейшънс. — Онория, скъпа госпожице Пейшънс.

— Херцогиня Сейнт Ив — мрачно съобщи Вейн.

Онория не му обърна внимание.

— Радвам се да се запознаем, скъпа. Как е Мини?

— Сега е много по-добре. — Пейшънс забрави за своите износени дрехи и отговори непринудено, насърчена от искреността на херцогинята. — Преди няколко седмици настина, но понесе изненадващо добре пътуването.

— Колко време възнамерява да остане в Лондон? — попита Онория.

Докато хванат крадеца и разкрият призрака. Пейшънс задържа ясният поглед на херцогинята.

— Ах...

— Не знаем точно — провлече Вейн. — Знаеш, че Мини от време на време хуква към града, но този път доведе цялата менажерия. — Вдигна вежди с явна досада. — Както може да се предполага да се поразсее.

Онория не сваляше втренчения си поглед от лицето му, което накара Пейшънс да се пита доколко повярва на многословното обяснение на Вейн. След това Онория отмести поглед към нея и се усмихна топло и много по-приятелски, отколкото Пейшънс беше очаквала.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще се срещнем пак, госпожице Дебингтън. — Онория стисна пръстите на Пейшънс. — Оставям ви, без съмнение ви предстои натоварена сутрин. Всъщност... — погледна Вейн — и аз трябва да се отбия тук-там.

Вейн кимна рязка със стиснати устни и дръпна юздите.

Докато се носеха по булеварда, Пейшънс му хвърли кос поглед.

— Херцогинята ми се стори много мила.

— Такава е. Много е мила.

Освен това си пъха носа навсякъде и определено нищо не се изплъзва от погледа ѝ. Вейн ругаеше наум. Знаеше, че рано или късно семейството му щеше да научи, но не очакваше да стане толкова рано.

— Всъщност фамилията е във фаза на матриархат и Онория е старейшината.

Помъчи се да намери думи да обясни точно какво има предвид, но се отказа. Да признае способностите на Онория или на всяка друга жена Синстър, управляваща семейството, беше нещо, което на него и на всичките му роднини мъже им беше изключително трудно.

Вейн присви очи и насочи впряга към портала на парка.

— Утре ще дойда да те взема по същото време. Разходка с карета или пеша е най-благовидният начин да разменим сведения кой къде е и какво прави.

Пейшънс се наежи. Значи я беше извел на разходка само за да съгласуват плановете си и за него тази среща не беше нещо повече от работна среща.

— Нима — отвърна тя доста хапливо. След това предложи: — Може би трябва да вземем и Слайго с нас. — Когато Вейн я погледна, добави: — Така от първа ръка ще научим впечатленията му.

Вейн се намръщи още повече, конете отвличаха вниманието му.

Минаха през портала на парка, поеха по оживения булевард и Пейшънс застана вцепенено. Емоциите ѝ бушуваха. Когато копитата на конете зачаткаха по паважа на Алфърд Стрийт, вирна брадичка.

— Зная, че се нае да откриеш крадеца и призрака, но се върна в Лондон, и не се съмнявам, че имаш и други ангажименти... други развлечения, с които обикновено запълваш времето си. — Пое дъх; чувстваше гърдите си стегнати в менгеме. Усети погледа на Вейн. — Сигурна съм, че след като Слайго ни помага, ще намерим начин да получаваш сведения, без да си губиш времето в ненужни разходки.

Нямаше да се натрапва. Сега бяха в Лондон и той щеше да види, че тя не подхожда на неговия елегантен свят, че не може да се сравнява с красавиците със скъпи тоалети, с които беше свикнал да общува. Нямаше да се опитва да го задържа. Нямаше да бъде като майка си, за която не съществуваше друг, освен баща ѝ. Имаха краткотрайна връзка и тя вече виждаше края ѝ. Като предприеме първата стъпка, за да признае неизбежното, вероятно ще подготви сърцето си за удара.

— Нямам намерение да не те виждам поне веднъж на ден.

Думите бяха произнесени рязко с хладен гняв, който Пейшънс не можеше да обърка. Смая се и погледна Вейн. Кабриолетът спря, той затегна юздите и скочи на земята.

След това се обърна. Хвана я за талията, вдигна я от седалката и я остави пред себе си. Сдържаше се с огромно усилие.

Погледна я ужасно вбесен. Очите му бяха като стомана. Пейшънс премигна срещу него. Лицето му беше мрачно, приличаше на маска на воин. Обгърнаха я вълни от гняв и враждебност.

— Когато става въпрос за развлечения — информира я той през стиснати зъби, — нищо на този свят не може да те надмине.

В думите му беше вложен смисъл, който тя не разбра. Объркана и смутена, Пейшънс се мъчеше да си поеме дъх. Преди да се съвземе, Вейн я пренесе по стълбите и я остави във фоайето.

Погледна я с присвити очи.

— Не се надявай скоро да се отървеш от мен.

След това се обърна кръгом и си отиде.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дена по-късно Вейн наперено изкачи стълбите на номер 22 с намерението да се срещне с Пейшънс. Ако тя не пожелаеше да излезе на разходка с неговия кабриолет, щяха да си имат неприятности.

Нямаше настроение.

От два дена нямаше настроение.

След като остави Пейшънс на Алфърд Стрийт, гневът му съвсем кипна, затова потърси убежище в своя клуб, за да се успокои и да помисли. Бяха любовници, между тях се създаде голяма близост, той й беше разкрил вече много от себе си, затова прие, че е невъзможно тя да го обърка с баща си. Но явно беше сгрешил. От поведението й и от забележките й му стана ясно, че съди за него според Реджиналд Дебингтън, и очевидно не вижда никаква разлика.

Първоначалната му реакция беше болезнена обида и дори в момента още не беше я преглътнал. Когато го нападна в Белами Хол и едва не го прогони, си въобразяваше, че е превъзмогнал обидата. И по този пункт беше сгрешил.

Разположен в един тих кът на клуба, прекара безплодни часове в съчиняване на кратки и ясни речи, с които да опише по какъв начин е различен от нейния баща — човек, за когото семейството не е означавало нищо. Словесността му ставаше все по-цветиста; накрая се отказа от фразите в полза на действието. А това, както е добре известно на всички Синстърови, беше много по-убедително от думите.

Като размисли, преглътна гордостта си и отиде при Онория да я попита съвсем невинно дали не би организирала един от нейните импровизирани балове само за семейството и близки приятели. Един такъв бал ще бъде полезен в усилията му да убеди Пейшънс, че за него, както и за всички Синстър, думата „семейство“ означава много.

Ококорените очи на Онория и дълбоко замислената й физиономия го изнервиха до край. Но тя се съгласи, че идеята за бал е добра, и това донякъде подобри настроението му. Остави херцогинята

на Девил да крои планове и се оттегли да формулира своите. И да потъне в мрачни размишления.

Вчера сутринта, щом се пукна зората, пак се отправи с кабриолета към Алфърд Стрийт, като междувременно стигна до заключението, че сигурно има и нещо повече, много повече от недоразумението, което спъваше Пейшънс. Беше абсолютно сигурен какъв тип жена си е избрал. Знаеше дълбоко в душата си, че не е сгрешил в преценката си за нея. Само някаква изключително важна причина би принудила жена като нея, изпълнена с обич и преданост, да гледа на брака като на неприемлив риск.

Имаше нещо, засягащо брака на родителите ѝ, което той още не знаеше.

Изкачи стълбите на номер 22, твърдо решен да научи какво е това нещо, но му бе съобщено, че госпожица Дебингтън не е вкъщи, и няма да отиде на разходка с него. Както изглежда, била е прелъстена от модистките на Брутън Стрийт. Настроението му катастрофално се понижи.

За късмет на Пейшънс, Мини го очакваше. Заредена с енергия, тя пожела да я придружи, както ѝ бе обещал, на разходка в Кралските градини. По пътя с радост му разправи как по някакъв каприз на благосклонната съдба Онория случайно срещнала Пейшънс вчера следобед на Брутън Стрийт и настояла да я представи на любимата си модистка Селестин. В резултат Пейшънс започнала да ходи на проби, в това число и на много елегантна златиста вечерна рокля. Всичко това Мини му съобщи грейнала от удоволствие.

Да се спори с благосклонната съдба беше невъзможно. Но дори да имаше смелостта, Едит Суитънс ги придружи и споменатата съдба му отне възможността да разпита Мини за бащата на Пейшънс и за дълбочината на неговия позор.

След около час установи, че здравето на Мини е напълно възстановено и я върна на номер 22, но за жалост откри, че Пейшънс още не се е прибрала. Предаде ѝ по Мини кратко и ясно съобщение и си замина да търси утеха другаде.

Днес искаше Пейшънс. Ако трябваше да действа както той си знае, щеше да има Пейшънс, но това беше малко вероятно. Интимност от такова естество при сегашните обстоятелства не беше на дневен ред и той имаше предчувствие, което го подтикваше към благоразумие, а

именно че ще бъде глупаво да предприема съблазнителни маневри, докато тяхната връзка не бъде изяснена и дори узаконена.

Като направлява събитията с твърда ръка.

Слайго отвори вратата при неговото властно тропане. Влезе с кратко кимване и замръзна на място.

Пейшънс го чакаше във фойето. Видът ѝ буквално му отне дъха. Оглеждаше я като гръмнат. Носеше палтото от зелено мерино със строга, вталена кройка и висока яка, обграждаща лицето ѝ, жълто-кафяви ръкавици, бледозелена рокля, която леко се подаваше от палтото и боти. Вейн усети, че гърдите му се стягат.

Изведнъж му стана по-трудно да диша, отколкото ако някой го беше ударил с юмрук в корема.

Косата ѝ блестеше на светлината и беше прибрана в по-различна прическа, която изкусно подчертаваше огромните ѝ златисти очи, тенът ѝ като сметана и деликатната, но решителна линия на брадичката ѝ. И нежните, уязвими устни.

Абсолютно шашнат, Вейн изрече наум благодарност към Онория, последвана от ругатня. Преди положението беше достатъчно сложно. А сега как, по дяволите, щеше да се справи?

Изпъчи се и си наложи да се съвземе. Впи поглед в лицето на Пейшънс. Беше спокойно, без всякаква емоция. Тя послушно го чакаше, както бяха се наговорили, така че според плана им изражението ѝ не говореше нищо. Тя просто излизаше с него на разходка.

Именно нейната послушна поза беше виновна и разпали отново гнева му. Едва се сдържа да не се намръщи, кимна рязко и ѝ предложи ръката си.

— Тръгваме ли?

Големите ѝ очи сякаш проблеснаха, но във фойето беше сумрачно и той не можа да разбере чувството. Тя леко наклони глава и пристъпи плавно, за да приеме предложената ѝ ръка.

Пейшънс седна до Вейн сковано, все едно е глътнала бастун, като се мъчеше да диша нормално. Чувстваше гърдите си като в желязна клетка. Той поне нямаше как да не хареса външния ѝ вид. Онория и Селестин я увериха, че новото палто и шапката са превъзходни. А новата ѝ рокля несъмнено беше много по-хубава от старата. Но от неговата реакция ѝ се стори, че външният ѝ вид не е от

особено значение. Не беше очаквала друго, напомни си строго. Купи си роклята, понеже от години не беше подновявала гардероба си и сега ѝ се отвори възможност. След като хванат крадеца и призрака и Джерард придобие достатъчно градско лустро, двамата пак ще се върнат в Дарбишър. Сигурно повече никога няма да дойде в Лондон.

Поднови гардероба си, защото беше благоразумно и защото не биваше да принуждава Вейн Синстър, един елегантен джентълмен, да се явява пред обществото с повлекана като нея.

Не че на него, както изглежда, му правеше някакво впечатление и в двата случая. Пейшънс вирна брадичка.

— Както ти казах, госпожа Чедуик и Анджела посетиха Брутън Стрийт още първия следобед. Анджела ни дърпаше да влизаме във всеки магазин за модни дрехи, даже в тези за вдовици. Питаше за цената на всяка стока, която ѝ се изпречеше пред погледа. Наистина беше много неловко. Слава богу, отговорите най-накрая я накараха да се съгласи, че може би е по-практично да си ушие роклите в шивашко ателие.

Като внимаваше за конете, Вейн изпуктя.

— Къде бяха Анджела и госпожа Чедуик, докато ти пробваше тоалети при Селестин?

Пейшънс се изчерви.

— Случайно срещнахме Онория на улицата. Настоя да ме представи на Селестин... и нещата така започнаха.

— „Нещата“ имат навика да започват по този начин, щом Онория има пръст.

— Тя беше много мила — възрази Пейшънс. — Дори разговаря с госпожа Чедуик и Анджела през цялото време, докато бях със Селестин.

Вейн се зачуди как ли Онория ще го накара да си плати за това. И по какъв начин.

— Добре че имахме възможност да посетим салона на Селестин и да разговаряме с херцогинята, понеже това повдигна настроението на Анджела. Обиколихме и Бонд Стрийт без повече произшествия. Нито госпожа Чедуик, нито Анджела проявиха дори най-малък интерес към бижутерите, нито пък да се срещнат с някого.

Вейн направи гримаса.

— Наистина не ги подозирам. Госпожа Чедуик е много почтена, а пък Анджела — много глупава.

— Наистина — съгласи се Пейшънс с доста кисел тон. — Толкова глупава, че никакъв довод не можа да я убеди да не приключи следобед с посещение на модната сладкарница „Гантър“ . Беше пълно до пръсване с недорасли контета, които се забавляваха да ѝ хвърлят влюбени погледи. Вчера следобед пак искаше да отиде, но госпожа Чедуик и аз я заведохме в голямата книжарница на Пикадили.

Вейн сви устни.

— Сигурно ѝ е било интересно.

— Оплаква се през цялото време. — Стрелна с поглед Вейн. — Това е, друго няма. Господата с какво се занимаваха?

— Разглеждаха забележителностите. — На Вейн явно не му се разказваше. — Хенри и Едмънд бяха обладани от някакъв демон, който ги подмамваше да се заяпват във всеки паметник в града. За щастие, Джерард ги държеше под око. До този момент и той няма новини. Борсата за чистокръвни коне „Татърсол“ привлече трайно интереса на Генерала и Едгар. Слайго или някой от екипа му ги наблюдават, но уви безрезултатно. Единствените, които още не са излизали от къщата, са двамата Колби. — Вейн погледна Пейшънс. — Алис показвала ли се е от стаята си?

— Не за дълго. — Пейшънс сви вежди. — Сигурно и в Белами Хол е била същата. Мислех си, че или е в парка, или в някоя от всекидневните, а тя сигурно през цялото време си е стояла в стаята.

Вейн сви рамене.

Пейшънс се вгледа в профила му. Беше повел конете по тиха улица, по-далеч от модния булевард. Тук каретите бяха рядкост и не се налагаше да си разменят поздрави.

— Нямах възможност да разговарям със Слайго, но предполагам, че нищо не е открил.

Лицето на Вейн помръкна.

— Няма никаква следа. И в багажа нямаше. Слайго претърси всички стаи да не би откраднатите вещи да са внесени тайно.

— Тайно ли? Как?

— Идва ми наум чантата на Едит Суитънс.

Пейшънс се сепна.

— Нали не мислиш, че...

— Не. Но е възможно някой друг да е забелязал колко е дълбока чантата ѝ и да я е използвал за перлите, ако не друго. Според теб колко често Едит изпразва чантата си?

— Вероятно никога.

Вейн стигна до едно кръстовище и благоразумно сви по обратния път.

— Къде е сега Едит?

— Във всекидневната... плете дантела, разбира се.

— Софата към вратата ли е обърната?

— Да. — Пейшънс сви вежди. — Защо?

— Защото Едит е глуха.

Пейшънс продължи да се чуди, след това изведнъж ѝ просветна.

— Аха!

— Именно. Така че...

— Хм. — Пейшънс се замисли. — Предполагам...

* * *

След половин час вратата на всекидневната в къщата на номер 22 се отвори и Пейшънс надникна. Едит седеше на софата с лице към вратата и ожесточено плетеше. Грамадната ѝ чанта стоеше на килимчето до софата. Нямаше никой друг в стаята.

Пейшънс влезе засмяна и остави вратата полуотворена, за да не прещрака резето. Не знаеха до каква степен е глуха Едит. С подчертано добро настроение се приближи до нея.

Тя вдигна поглед и я посрещна с усмивка.

— Много се радвам, че те сварих тук — започна Пейшънс. — Винаги съм искала да се науча да плета дантели. Дали можеш да ми покажеш основните стъпки?

Едит направо засия.

— Ами да, разбира се, скъпа. Наистина е много просто.

Показа ѝ плетивото си.

Пейшънс присви очи.

— Всъщност — огледа се тя — не е ли по-добре да се преместим до прозореца? Там е по-светло.

Едит се подсмихна.

— Трябва да ти призная, че не ми е необходимо да гледам бримките, плета толкова отдавна. — Надигна се от софата. — Само да взема чантата си...

— Аз ще ти я дам.

Пейшънс взе чантата и установи, че Вейн имаше право. Беше дълбока, претъпкана и изненадващо тежка. Вдигна я и се обърна.

Докато Едит прибра плетивото и прекоси стаята, Пейшънс премести едно кресло с висока облегалка пред прозореца. Остави чантата до стола, така че беше скрита от погледа на собственичката си, и помогна на Едит да седне.

— Ето, аз ще седна на прозоречната ниша и двете ще имаме достатъчно светлина.

Едит послушно се облегна.

— Погледни — показа ѝ тя дантелата, — първото, което трябва да направиш...

Пейшънс се вторачи в дантелата. С крайчеца на очите си видя как вратата бавно се отвори. Вейн влезе и тихо затвори. Приближаваше се безшумно. Една дъска изскърца и той замръзна. Пейшънс също. Едит безгрижно бърбореше.

Пейшънс се съвзе. Вейн продължи, след това се скри зад облегалката на креслото на Едит. Пейшънс забеляза, че чантата изведнъж изчезна от погледа ѝ.

Насилваше се да слуша обясненията на Едит, за да може да ѝ задава смислени въпроси. Сияеща от гордост, Едит я посвещаваше в тайните на плетенето на дантели; Пейшънс я насърчаваше, възхищаваше се и се надяваше Всевишният да ѝ прости вероломството, като се вземе предвид, че то е в интерес на справедливостта.

Клекнал зад стола, Вейн ровеше в чантата, но по едно време осъзна, че е безполезно и на бърза ръка изсипа съдържанието на пода. Оказа се камара дреболии, повечето с неизвестно предназначение, поне за него. Разпръсна ги, като се мъчеше да си спомни списъка с изчезналите вещи. Но перлите на Мини не бяха в чантата за ръкоделие.

— А сега — каза Едит, — ще изплетем това на една кука...

Огледа се къде е чантата ѝ.

— Аз ще ти я дам. — Пейшънс клекна и протегна ръка, сякаш чантата е там. — Кука за плетене — повтори тя.

— Една по-тънка — добави Едит.

За плетене на една кука. Тънка. Зад креслото Вейн се взираше в купа странни предмети. Какво, да го вземат мътните, е кука за плетене? Как изглежда — тънка ли е, дебела ли е? Трескаво ровейки, най-накрая напипа нещо тънко, метално, накрая с кукичка... приличаше на миниатюрна въдица.

— Знам, че е някъде там — гласът на Едит, леко недоволен, накара Вейн да побърза и той сложи в протегнатата ръка на Пейшънс инструмента.

Тя го стисна.

— Намерих я!

— О, чудесно. Ето, виж, мушкаме я тук, хей така и...

Докато Едит продължаваше своя урок и Пейшънс послушно слушаше, Вейн натъпка съдържанието в бездънната чанта. Разклати я да се намести всичко вътре и се измъкна иззад креслото. Много предпазливо запристъпва към вратата.

С ръка върху дръжката погледна през рамо; Пейшънс не му обърна внимание. Чак когато стигна във фойето си пое свободно дъх.

* * *

Пейшънс го намери в салона за билиард след около половин час. Като издуха няколко заплетени с миглите й масурчета, го погледна.

— Сега знам за плетенето на дантели повече, отколкото ми е необходимо, дори да доживея сто години.

Вейн се захили и се наведе над масата.

Пейшънс сви вежди.

— Доколкото разбрах, не откри нищо.

— Да. — Вейн нанесе още един удар. — Никой не е използвал чантата на Едит за скривалище, вероятно защото ако скрие нещо там, повече никога няма да го намери.

Пейшънс едва не се изкикоти. Наблюдаваше Вейн как се цели в топката. Беше свалил редингота си, също както в Белами Хол, когато го наблюдава от оранжерията. Под тясната жилетка мускулите му играеха. Нанесе точен удар и топката се затъркаля към страничната дупка.

Вейн се изправи. Погледна Пейшънс и забеляза как се е втренчила в празното пространство. Взе щеката и заобиколи масата с ленива походка. Спря пред Пейшънс.

Тя премигна, след това пое сепнато дъх и го погледна в лицето.

Вейн улови погледа ѝ. След миг промълви:

— Предвиждам някои затруднения.

— О!

Втренченият поглед на Пейшънс сега се плъзна към устните му и там си остана.

Това никак не му беше неприятно. Опря се на щеката. Извивките на устните ѝ задържаха вниманието му.

— Хенри и Едмънд. Не ги свърта на едно място.

— Ах.

Врърчето на езика на Пейшънс се показва между устните ѝ, след това деликатно го прекара по тях.

Вейн отчаяно пое дъх. Подпря се на щеката още по-тежко.

— През деня мога да им дърпам юздите, но вечер... — Наведе главата си. — Ще се окаже проблем.

Думите му заглъхнаха, когато Пейшънс се надигна на пръсти.

Устните им се докоснаха. И на двамата дъхът им секна. Вейн стисна с все сила щеката; Пейшънс потръпна. И потъна в целувката.

— Сигурно е в билиардния салон.

Вейн рязко дръпна главата си; изруга и се отмести така, че Пейшънс да не се вижда откъм вратата. Тя се изниза на бърза ръка в сянката зад масата, където руменината ѝ нямаше да е така фрапантна. Както и страстта в очите. Вратата рязко се отвори и Вейн нанесе удар с безгрижна лекота.

— Ето къде си бил!

Влезе Хенри, след него Джерард и Едмънд.

— Видях достатъчно забележителности за един ден. — Хенри потри ръце. — Тъкмо стана време за една бърза игра.

— Без мен. — Вейн равнодушно подаде щуката на Джерард и едва се сдържа да не ги удуши един по един. Взе редингота си. — Само наминах да ви съобщя, че ще дойда около три. Поканен съм на обед и ме очакват.

— Добре. — Хенри повдигна вежда към Едмънд. — Ще играеш ли?

Едмънд, след като си размени усмивка с Пейшънс, сви рамене.
— Защо не.

Джерард кимна на сестра си и се присъедини към тях. Все още тръпнеща и с притаен дъх, Пейшънс тръгна пред Вейн.

Чу, че вратата се затвори, но не спря. Не посмя. Отправи се към фойето. Чак когато стигна там, се обърна хладнокръвно, доколкото можа, към Вейн.

Той сведе поглед към нея. Направи кисела гримаса.

— Говорех сериозно за Хенри и Едмънд. Тази вечер ще заведе Джерард, Едгар и Генерала в моя клуб. Хенри и Едмънд не искат да дойдат и в такъв случай не можем да ги държим под око. Дали не би могла да ги накараш да ти правят компания.

Погледът, който му хвърли Пейшънс беше повече от красноречив.

— Ще видя какво мога да направя.

— Ако успееш да ги държиш изкъсо, ще ти бъда вечно задължен.

Пейшънс се загледа в искрящите му сиви очи и се зачуди как най-ползотворно да се възползва от тази признателност. След това осъзна, че отново е впила поглед в устните му.

— Ще опитам.

— Добре.

Вейн се взря в лицето ѝ, прекара пръст по страната ѝ и лекичко я потупа.

— До скоро.

За Пейшънс домашният концерт у лейди Хендрикс се очертаваше като паметно събитие. Щяха да присъстват Мини и Тимс, тримата Чедуик и Едмънд.

Беше лесно да накара Хенри и Едмънд да дойдат на музикалната вечер. Като се наобядваха, помоли небрежно Джерард да я придружи на женското парти същата вечер. Поставен натясно, Джерард се изчерви и тъкмо взе да пелтечи някакво извинение, когато Пейшънс с крайчеца на очите си забеляза, че Хенри и Едмънд се споглеждат тайно. Преди Джерард да стигне до края на извинението си, Хенри го прекъсна, за да предложи услугите си. Едмънд, досещайки се за връзката между музика и драма, съобщи, че и той ще ги придружи.

Щом прекрачиха прага на музикалния салон у лейди Хендрикс, Пейшънс се поздрави за хитроумния ход.

Представиха се на домакинята и влязоха във вече пълния салон. Пейшънс вървеше под ръка с Едмънд. Непосредствено зад Мини вървеше Хенри с майка си. Почти всички познаваха Мини и Тимс. Разменяха си поздравии и се усмихваха на Пейшънс. Тя отвърщаше на усмивките. Носеше новата си рокля и недоумяваше как е възможно парче зелена коприна да ѝ вдъхне толкова самоувереност.

Тимс поведе Мини към канапе, на което седеше само една дама. Седнаха там и завързаха разговор с дамата, изтикана в другия ъгъл.

Пейшънс въздъхна тайно и се зае да настани останалите.

— Хенри, тук има един свободен стол. Защо не настаниш майка си?

— О, да.

Хенри отведе майка си до стола. По едно време се оказа, че местата не достигат.

Госпожа Чедуик се озова до Мини.

— Ами аз?

Анджела, облечена с бяла рокля, отрупана с къдрави розови апликации и вишневочервени панделки, кършеше пръсти и увиваше въпросните панделки.

— Ето там има свободни места.

Едмънд посочи реда точно пред пианото и арфата.

Пейшънс кимна.

— Ще седнем там.

Тъкмо стигнаха до столовете и Анджела се заинати.

— Мисля, че от другата страна е по-хубаво.

Пейшънс не се остави да я заблуди. Там имаше група недорасли хлапета в мрачно настроение, принудени от майките си да дойдат.

— Майка ти очаква да седнеш до брат си. — Много сръчно накара Анджела да върви след нея. — Млади дами, които се мотаят напред-назад сами, веднага си спечелват репутация на прекалено свободни жени.

Анджела се нацупи. И погледна в другия край на салона с копнеж.

— Но дотам има само няколко метра.

— И тези няколко метра са прекалено много.

Пейшънс седна и дръпна Анджела до себе си. Едмънд се отпусна от лявата ѝ страна, Хенри, вместо да седне до сестра си, зае мястото

зад Пейшънс. Когато излязоха изпълнителите и публиката заръкопляска, Хенри плъзна стола си напред и изсъска в ухото на сестра си да мръдне встрани.

Стрелнаха ги неодобрителни погледи. Пейшънс се обърна смръщено към него. Хенри се укроти.

Пейшънс въздъхна тихомълком с облекчение и се приготви да слуша.

Хенри се наведе към нея и изсъска в ухото ѝ:

— Много елегантно общество, нали? Предполагам, че така прекарват вечерите си светските дами.

Преди Пейшънс да реагира, пианистът започна да свири прелюдия, една от най-любимите ѝ. Притихна вътрешно и се приготви да се потопи в спокойствието на любимата музика.

— Бах. — Едмънд се наведе по-близо до нея, тактувайки с глава. — Изящно, малко парче. Изразява радостта от пролетта. Странни изразни средства за това време на годината.

Пейшънс затвори очи и стисна устни. И чу Хенри да мърда зад рамото ѝ.

— Не ти ли се струва, че арфата звучи като пролетен дъжд?

Пейшънс стисна зъби.

Дочу гласа на Едмънд.

— Скъпа госпожице Дебингтън, да не би музиката да ви въздейства особено? Много сте бледа.

Пейшънс стисна здраво ръцете си в скута, за да не раздаде няколко юмрука, и отвори очи.

— Опасявам се — прошепна тя, — че главата започва да ме боли.

— О!

— Ах!

Настъпи благословена тишина за около половин минута.

— Може би, ако...

Пейшънс стисна ръце, стисна устни и съжали, че няма как да запуши ушите си. В следващите секунди усети туптене в слепоочията си.

Отказа се от музиката и търсеше утеха, представяйки си каква компенсация ще поиска за съсипаната си вечер от Вейн. Ако го види по-късно или когато и да е.

Едит Суитънс и двамата Колби поне проявиха здрав разум и си останаха вкъщи.

* * *

Точно в същия момент в полуосветения игрален салон в клуба, Вейн се взираше в Генерала и Едгар, които играеха вист, отпиваше от най-доброто бордо на заведението и си мислеше, че вечерта на Пейшънс няма как да е по-отегчителна от неговата.

Стоеше в един тих кът, обгърнат от тиха и сдържана атмосфера, наситена с мъжки миризми на фина кожа, пури и сандалово дърво. Беше принуден да откаже куп покани и да обяснява с апатично вдигнати вежди, че тези дни е принуден да развежда племенника на своята кръстница. Това само по себе си не предизвикваше недоумение. Но фактът, че за него да го развежда очевидно означава да седят в салон за игра на карти, би предизвикало подобна реакция.

Едва ли можеше да обясни истинската си цел.

Като потисна една прозявка, огледа салона и зърна Джерард, който наблюдаваше играта със залози. Интересът на Джерард явно беше чисто научен, защото не проявяваше някакво особено желание да се включи в играта.

Отбеляза си наум да каже на Пейшънс, че брат ѝ не е податлив към съблазънта, съсипала толкова много мъже, изтегна се и разкърши рамене. После пак се подпря на стената.

След пет абсолютно безметежни минути Джерард дойде при него.

— Случи ли се нещо?

Джерард кимна към масата, където играеха Едгар и Генерала.

— Нищо не се случи, ако не се смята, че Генерала бърка пика със спатия.

Джерард се засмя и хвърли поглед наоколо.

— Тук едва ли някой продава крадени вещи.

— И все пак е място, където можеш да попаднеш на стар приятел. Но нито един от нашите двама балами не дава знак, че ще прекрати заниманието си.

— Поне така е лесно да се наблюдават. — Джерард погледна Вейн. — Ще те разбера, ако искаш да отидеш при приятелите си. Ще те уведомя, ако тези двамата се размърдат.

Вейн поклати глава.

— Нямам настроение. — Помаха към игралните маси. — Щом сме тук, можеш да разшириш хоризонта си. Само не се увличай.

Джерард се разсмя.

— Това не ме интересува.

Той тръгна да се поразтъпче между масите, заобиколени от господа, които зяпаха и се забавляваха на чужд гръб.

Вейн пак се покри в сянката. Ни най-малко не се изкушаваше да поеме отговорност, ако Джерард беше приел поканата му. В момента нямаше настроение за игра на карти. В момента умът му беше зает с главоблъсканица, за която нямаше отговор, и с една фрапантна анатомия.

Анатомията на Пейшънс.

На всяка цена трябваше да говори с Мини насаме. За да разбере Пейшънс, ключът беше баща ѝ — ключът към неговото бъдеще.

Тази вечер беше пропиляна. Нямаше никакъв напредък по нито една точка.

Утре щеше да бъде различно. Щеше да се погрижи.

* * *

На другия ден утрото беше слънчево и ясно. Вейн изкачи стълбите на номер 22 толкова рано, колкото се осмели. Някъде в далечината часовник отмери единадесет удара.

С решителна физиономия Вейн грабна входното чукче. Днес ще направи всичко възможно да раздвижи нещата.

След две минути слезе по стълбите, метна се на кабриолета и изплющя с юздите. Дуган едва успя да скочи отзад, преди конете да запрепускат към парка.

Мини беше наела карета.

Щом ги зърна, разбра, че нещо се е случило. Бяха... екзалтирани, тази беше точната дума. Всички бяха там, натъпкани в каретата — Пейшънс, Мини, Тимс, Агата Чедуик, Анджела, Едит Суитънс и

колкото и да е потресаващо — Алис Колби. Беше облечена с нещо толкова тъмно и мрачно като вдовишки траур. Другите изглеждаха много по-очарователни. Пейшънс носеше свежо зелен, моден тоалет за разходка, и беше толкова сладка, направо да я изяде човек.

Вейн подкара кабриолета зад каретата и дръпна юздите и на себе си, и на конете. Спря и слезе.

— Изпусна Онория — съобщи Мини, даже преди да е стигнал до каретата. — Ще дава бал, от онези, с които е известна, и ни кани всички.

— Нима?

Вейн си придаде най-невинното изражение.

— Истински бал! — Анджела се друсаше на мястото си. — Просто прекрасно! Трябва да си купя нова бална рокля.

Агата Чедуик кимаше одобрително.

— Много мило от страна на вашата братовчедка, че всички ни покани.

— Не помня кога за последен път съм била на бал. — Едит Суитънс сияеше срещу Вейн. — Ще бъде цяло приключение.

Вейн не може да не отвърне на усмивката ѝ.

— За кога е определен?

— Онория не ти ли е казала? — Мини се намръщи. — Тя спомена, че знаеш — следващия вторник.

— Вторник.

Вейн се престори, че се опитва да си спомни. Погледна Пейшънс.

— Вятърничава работа, балове. — Алис Колби едва сдържаше презрението си. — Но дамата е херцогиня и предполагам, че според Уитикъм ще трябва да отидем. Поне съм сигурна, че ще бъде изискан и достоен прием.

Алис произнесе своя коментар на всеослушание, след което стисна изпитите си устни и впери поглед напред.

Вейн я погледна безизразно. Мини и Тимс също. Те бяха присъствали на импровизираните балове на Онория. Когато всички Синстър се съберат на едно място изискаността обикновено се измества от енергия и невъздържаност. Вейн реши, че е време Алис да научи какъв е животът по широкия свят, затова само повдигна вежда и отново насочи вниманието си към Пейшънс.

Погледите им се срещнаха. Вейн изруга наум. Трябваше да говори с Мини; искаше да говори с Пейшънс. Тя очакваше да я покани да се поразходят, което означаваше, че не може да покани Мини. Не и без да задълбочи проблема, и без Пейшънс да си помисли, че най-накрая е започнал да охладнява към нея.

А чувствата му направо бушуваха. Той копнееше за нея. Копнееше за нейното внимание.

Вдигна вежда.

— Бихте ли искали да се поразходим, госпожице Дебингтън?

Пейшънс видя копнежа в очите му. Появи се за миг, но достатъчно, за да го почувства. Менгемето около гърдите ѝ се стегна. Кимна грациозно, подаде ръката си с ръкавица и едва потисна трепета, когато пръстите му докоснаха нейните.

Той отвори вратичката и ѝ помогна да слезе. Тя се обърна към каретата. Госпожа Чедуик се усмихваше; Анджела се цупеше. Едит Суитънс положително се хилеше. А Мини и Тимс се спогледаха и Мини започна да разпухва шаловеите си.

— Всъщност — обади се Тимс, — мисля, че трябва да се връщаме. Вятърът нещо застудя.

Беше необичайно топъл за сезона ден. Слънцето грееше ярко, имаше съвсем лек ветрец.

— Хм! Май си права — измърмори сърдито Мини. Стрелна с поглед Пейшънс. — Няма причина да не се порадваш на обичайната си разходка, Вейн после ще те върне въкъщи с неговия кабриолет. Знаем колко ти липсват разходките.

— Да, именно. Ще се видим въкъщи. — Тимс смушка кочияша върха на слънчобрана си. — Към къщи, Седрик.

Пейшънс се загледа след тях слисано и поклати глава. Вейн ѝ предложи ръката си и тя сложи пръсти върху нея.

— Какво стана?

Очите му срещнаха нейните. Вдигна вежди.

— Мини и Тимс са заклетни сватовници. Не знаеше ли?

Пейшънс пак поклати глава.

— Досега не са се държали така с мен.

Но и той не е попадал в полезрението им досега. Вейн не сподели тази мисъл и поведе Пейшънс през ливадата. Много двойки се разхождаха близо до алеята за карети. Усмихваха се и отвърщаха на

поздрави, докато отиваха към по-безлюдно място, Вейн остави сетивата си да се наслаждават отново на близостта на Пейшънс. Държеше я толкова близо до себе си, колкото разрешаваше благоприличието. Зелената ѝ пола шумолеше. Беше от глава до пети женствена, нежна, закръглена, само на няколко сантиметра от него, и той се възбуди само при тази мисъл. Един полъх на вятъра донесе до ноздрите му нейния парфюм с аромат на орлови нокти, рози и онзи неясен мирис, който изостряше докрай инстинкта му на ловец.

Изведнъж се покашля.

— Снощи нищо ли не се случи?

Попита, само за да изпробва дрезгавия си глас.

— Нищо. — Пейшънс го погледна остро и малко любопитно. — Ужасно неприятно, Едмънд и Хенри се състезаваха кой да се държи по-дивашки. Откраднати вещи, или да се отърват от тях, подобни мисли изобщо не ги занимават. Ако някой от тях е крадецът или призракът, ще изям новата си шапка.

Вейн направи физиономия.

— Не мисля, че новата ти шапка я грози някаква опасност. — Проучи внимателно изделиято, кацнало върху къдриците ѝ. — Тази ли е?

— Да.

Пейшънс се обърна към него малко сприхаво. Можеше поне да забележи.

— Мислех, че изглежда различно.

Вейн перна апликацията от панделки над веждите ѝ и срещна погледа ѝ с прекалено невинни очи.

Пейшънс измънка нещо.

— Доколкото разбирам Генерала и Едгар не са направили нищо подозрително снощи.

— Подозрителни действия колкото щещ, но по всички линии са само подозрително озадачаващи. Но имам известия от Мастърс.

Пейшънс разшири очи.

— И?

Вейн направи гримаса.

— Нищо. — Загледа се в далечината и поклати глава. — Не разбирам. Знаем, че откраднатите вещи не са продадени. Не ги намерихме в багажа. Но не са и в Белами Хол. Гришам и прислугата са

търсили много старателно, дори ламперията са прегледали за тайници. Открили са няколко. Не бях казал на Гришам къде са, но той ги е намерил. Били са празни, разбира се... преди да тръгнем аз ги проверих. Претърсили са всяка стая, всяко кътче, дори под разхлабените дъски на подовете, също замята наоколо, парка и развалините. Открили са само някаква нередност точно зад вратата на жилището на игумена.

— О?

— Някой е раздигнал част от плочите. Там има стар капак, каменен с железен обръч. Но скоро не е отварян. — Вейн се спогледа с Пейшънс. — Преди много години с Девил го повдигнахме. Под него няма нищо, няма дори дупка, в която да се скрие нещо. Така че това не обяснява нищо, най-малко защо Джерард беше ударен.

— Хм. — Пейшънс се замисли. — Ще го попитам дали си спомня какво е гледал, преди да изпадне в безсъзнание.

Вейн кимна разсеяно.

— За съжаление, всичко това не хвърля никаква светлина върху нашата тайнствена история. Загадката къде са откраднатите вещи, включително перлите на Мини, с всеки изминал ден става все по-странна.

Пейшънс сви вежди и притисна ръката му малко по-силно, просто защото ѝ се стори редно да го успокои.

— Трябва да останем бдителни. Да бъдем нащрек. Все нещо ще се случи. — Погледна Вейн. — Трябва.

Две мнения по този въпрос нямаше. Вейн сложи другата си ръка върху нейната, с тайното желание да я скрепи със своята завинаги.

Вървяха мълчаливо няколко минути, след това Вейн погледна Пейшънс в лицето.

— Вълнуваш ли се за бала на Онория?

— Да. Разбирам, че ни се оказва голяма чест с тази покана. Както видя, госпожа Чедуик и Анджела са много въодушевени. Само се надявам въодушевляването им да убеди Хенри. Колкото до Едмънд, на него му е безразлично. Сигурна съм, че ще дойде, но се съмнявам, че дори бал в херцогска резиденция може да намали самочувствието му.

Вейн си отбеляза наум да предупреди Онория.

Пейшънс го погледна с леко безпокойство.

— Ти ще присъстваш ли?

Вейн вдигна вежди.

— Когато Онория свири сбор, всички се строяваме.

— Нима?

— Тя е херцогинята на Девил. — Пейшънс го погледна недоумяващо и Вейн обясни: — Той е глава на рода.

Пейшънс се загледа напред и устните ѝ оформиха едно „О“. Очевидно още беше озадачена.

Вейн направи кисела физиономия.

— Когато Онория спря, за да ни покани, в каретата имаше още две дами. Мисля, че и те бяха Синстър.

Изречението на Вейн остана невъзмутимо.

— Как изглеждаха?

— Бяха по-възрастни. Едната беше тъмнокоса и говореше с френски акцент. Беше представена като херцогинята вдовица.

— Хелена, вдовстващата херцогиня Сейнт Ив — майката на Девил.

Втората му кръстница.

Пейшънс кимна.

— Другата беше кестенява, висока, внушителна — лейди Хорейша Синстър.

Вейн помръкна.

— Майка ми.

— О! — Пейшънс го погледна. — И майка ти, и вдовстващата херцогиня бяха... много мили. — Нещо не ми стана ясно. Те трите, Онория и двете дами изглеждаха много близки.

— Те са много близки. — В гласа му се долови смирение. — Целият род е много сплотен.

Пейшънс отново оформи „О“ и пак впери поглед пред себе си.

Вейн се взря в профила ѝ, като се питаше какво впечатление е направила на майка му, и какво е впечатлението на Пейшънс от неговата майка. Не че предчувстваше съпротива на този фронт. Неговата майка ще приеме с отворени обятия булката, която той си избере. Както и ще събере поверителна информация, бог знае откъде. В случая щеше да се довери и на шестото си чувство. В клана Синстър така стояха нещата.

Вече беше сигурен, че привързаността към семейството и всеотдайната грижа за близките бяха препъникамъка между Пейшънс

и брака. Но този беше единият елемент от нейния проблем, който не го тревожеше. Беше необходимо само да я представи на семейството си и от този елемент нямаше да остане и помен.

Въпреки жертвата, която се изискваше от него, тактиката с приема у Сейнт Ив за разрешаването на този въпрос, беше правилна. След като Пейшънс види целия род Синстър, събран на едно място в естествената им среда, проблемът ще отпадне от само себе си.

Тя ще разбере, че за него семейството е много важно. И после...

Несъзнателно притисна ръката ѝ. Пейшънс го погледна любопитно.

Вейн ѝ се усмихна хищно.

— Бях се замечтал.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Пейшънс следващите няколко дни минаха във вихър от кратки срещи, тайни съвещания за перлите на Мини, последни проби на новата бална рокля, както и постоянната грижа да следи кой къде ходи от домочадието на Мини, което никак не беше лесно. Наред с безумното бързане, вълнението от очакваното събитие растеше.

Страстта беше очевидна, когато и да срещнеше Вейн, когато и да се погледнеха, когато и да усетеше влиянието на неговата личност.

Нямаше защо да крие и да си затваря очите. Желанието помежду им ставаше все по-силно с всеки изминал ден. Не знаеше него ли да вини, или себе си.

До момента, в който изкачи импозантното стълбище на двореца Сейнт Ив и влезе в бляскаво осветеното преддверие, нервите ѝ бяха опънати като струни. Казваше си, че не бива този момент толкова много да я вълнува, да си въобразява, че кой знае какво ще се случи тази вечер. Това беше просто семеен, импровизиран бал, както Онория прекалено старателно ѝ обясни.

Нямаше причина, нито смисъл в нейната реакция.

— Ето ви и вас! — Онория, с тоалет от тъмновиолетова коприна, поздрави непринудено гостите, като едва не се хвърли върху Пейшънс, щом влезе в музикалния салон. Кимна на Мини, Тимс и на останалите от антуража, покани ги с грациозен жест, но задържа Пейшънс.

— Трябва да те представя на Девил.

Хвана сърчно под ръка Пейшънс и се обърна пъргаво към висок, много мургав джентълмен с вечерно облекло, който разговаряше с две матрони. Онория го смушка в ръката.

— Девил — моят съпруг. Херцог Сейнт Ив.

Мъжът се обърна, забеляза Пейшънс и погледна леко озадачено Онория.

— Пейшънс Дебингтън — добави тя. — Племенницата на Мини. Девил се усмихна първо на съпругата си, после на Пейшънс.

— Радвам се да се запознаем, госпожице Дебингтън. — Поклони се елегантно. — Разбрах, че съвсем наскоро сте пристигнали от Белами Хол. Очевидно гостуването на Вейн се е оказало неочаквано приятно.

Плавният му дълбок глас, смътно познат, проехтя у нея. Сдържа се да не започне да премигва. Вейн и Девил можеха да бъдат братя, характерната им властна външност, формата на носовете им, на челюстите им, толкова си приличаха, че нямаше как да се обърка човек. Първата разлика беше в цвета на косите и очите. Вейн имаше червеникаво кестенява коса и сиви очи, Девил — черна като катран коса и зелени очи. Имаше и други разлики, но приликата наистина ги засенчваше. Като се съди по телосложението им, забележителният ръст и най-вече по порочните пламъчета в очите им и по закачливите устни, на които в никакъв случай не биваше да се вярва, те явно бяха еднакви. Вълци в човешка кожа.

Много мъжествени, определено подлудяващи форми.

— Приятно ми е, Ваша Светлост.

Пейшънс подаде ръка и тъкмо щеше да направи официален реверанс, когато Девил хвана пръстите ѝ, и не ѝ позволи.

— Не необходимо „Ваша светлост“. — Той се усмихна и Пейшънс почувства хипнотичната сила на погледа му, когато поднесе ръката ѝ с ръкавица към устните си. — Наричай ме Девил. Всички така ме наричат.

„Дяволско излъчване, имат основателна причина“ — помисли си Пейшънс, но не можа да не отвърне на усмивката му.

— Луиз дойде... трябва да говоря с нея. — Онория погледна Пейшънс. — После ще се видим.

Роклята ѝ прошумоля и тя се запъти към входа.

Девил се захили. Обърна се пак към Пейшънс и погледът му мина покрай нея.

— Мини те търси. — Вейн кимна на Пейшънс, като застана до нея, но всъщност говореше на Девил. — Мини иска да си спомним някои от нашите най-скандални подвизи — по-скоро ти, отколкото аз.

Девил прочувствено въздъхна и се взря в множеството около софата, на която седеше Мини.

— Дали пък няма да я умилостивя с обноски на херцог?

Вдигна вежди към Вейн, който се захили.

— Какво ти пречи да опиташ.

Девил се усмихна, кимна на Пейшънс и ги остави.

Пейшънс погледна Вейн и веднага почувства напрежението у него. Обзе я странна свенливост.

Очите му за миг проблеснаха странно, лицето му стана сериозно. Посегна да вземе ръката ѝ и тя охотно му я подаде. Той я поднесе към устните си, но вместо да докосне пръстите ѝ, той обърна ръката ѝ. С очи вперени в нейните, притисна устни към китката ѝ. От ласката пулсът ѝ се ускори.

— Тук има някой, с когото трябва да се запознаеш.

Гласът му беше нисък, дрезгав. Постави ръката ѝ върху своята и се обърна.

— Здравей, братовчеде, коя е дамата?

Джентълменът, който им препречи пътя, беше очевидно още един Синстър, със светлокестенява коса и сини очи. Вейн въздъхна, представи ги и продължи със запознанствата, тъй като прииждаха и други Синстър. Всички бяха еднакви — еднакво опасни, високи и стройни, деликатно самоуверени, до един елегантни. Първият се представи с името Гейбриъл, последваха го Луцифер, Демон и Скандал. Пейшънс установи, че няма как да не им се усмихва човек. Възползва се от момента, за да се овладее. Истинска глутница — веднага ги определи така. Те бърбеха и се препираха непринудено. Тя им отвърщаше безгрижно, но стоеше нащрек. Нима може някой да се похвали, че ще се отпусне при хора с имена като тези? Държеше ръката си плътно върху ръката на Вейн.

Пък и Вейн не показваше никакви признаци, че иска да офейка. Каза си, че подобно нещо не бива да я смуцава. Тук нямаше дами, които да привлекат вниманието му, понеже приемът беше семеен.

Нестройният звук откъм оркестъра, последван от един начален тон, извести, че танците започват. Четирима от грамадните мъже около Пейшънс се поколебаха, но не и Вейн.

— Бихте ли танцували с мен, скъпа?

Пейшънс прие с усмивка. Кимна грациозно на другите и Вейн я поведе към дансинга.

Веднага я привлече в прегръдките си. Когато очите ѝ станаха огромни, той повдигна вежди.

— Не танцувате ли валс в онази дълбока провинция Дарбишър?

Пейшънс вирна брадичка.

— Разбира се, че танцуваме. С голямо удоволствие.

— Колко голямо? — Понесоха се първите звуци на валса. Вейн сви устни лукаво. — Ах, но сега ще танцуваш с един Синстър.

При тези думи я притисна до себе си и я завъртя.

Пейшънс отвори уста да попита защо Синстърови се имат за толкова велики танцьори, но когато за трети път се завъртяха, вече знаеше отговора. Трябваше да се завъртят още три пъти, за да си затвори устата и да си поеме дъх. Имаше чувството, че е безплътна и се носи във въздуха. Въртяха се с лекота в такт.

Смаяният ѝ поглед попадна на тъмновиолетовата рокля на дама, която също танцуваше разпалено. Онория, тяхната домакиня, в прегръдките на съпруга си.

С един бърз поглед установи, че всички Синстър, които разговаряха учтиво с нея, танцуваха със своите дами. Не беше трудно да се различат между останалите двойки. Те не танцуваха по-бързо, но с много по-голям ентузиазъм от другите, и много по-енергично. Излъчваха сила, макар и обуздана.

Краката ѝ се носеха, роклята ѝ се развяваше. Вейн я държеше здраво в прегръдките си, притискаше я до силното си тяло, без всякакво усилие я водеше и Пейшънс се прилепи до него, изострайки всяко свое сетиво.

Не че се чувстваше в опасност да не би да я изпусне.

Тази мисъл я накара да почувства още по-остро неговата близост, неговата сила. В ритъма на валса стигнаха до края на салона. Ръката му я изгаряше през тънката коприна. Той я привлече още повече в обятията си, където се чувстваше сигурна и защитена. Завъртяха се в обратната посока. Пейшънс пое дълбоко дъх и осъзна колко близо бяха гърдите ѝ до неговите. Зърната ѝ се свиха болезнено.

Тихо ахна и вдигна поглед. Очите им се срещнаха, неговите бяха сребристосиви, хипнотично притегателни. Не можеше да отмести погледа си, едва си поемаше дъх, стаята се въртеше. Светът се стесняваше, докато не се побра в прегръдката му.

Времето спря. Остана само усещането на телата им, понесени в мощен ритъм, който само те чувстваша. Цигулките свиреха някакъв тъжен мотив, музиката, която свиреше у тях, идваше от другаде.

И ставаше все по-силна. Слабини и бедра се срещнаха, погалиха се, после се разделиха, докато следваха ритъма на валса. Ритъмът ги зовеше, телата им откликваха, и увлечени в танц, пулсираха едновременно, постепенно пламваха. Докосваха се възбудително, обещаваха си. Когато цигулките спряха да свирят тяхната мелодия, мелодията на телата им продължи да звучи.

Вейн пое дълбоко дъх; мигът отлетя. С огромно усилие пусна Пейшънс от обятията си, взе ръката ѝ и я сложи върху своята, и макар да знаеше колко много погледи са вперени в тях, отново сложи другата си ръка върху пръстите ѝ.

Почувства как тя потръпна и се облегна малко по-тежко върху него, като мигаше бързо, сякаш се мъчеше да се отърси от магията.

Пейшънс се стегна и вирна нос.

— Танцуваш доста похвално.

Вейн се подсмихна, стискайки зъби. Едвам се сдържаше да не я грабне и да я отвлече през една от вратите. Познаваше къщата като дланта си. Но твърде много хора ги наблюдаваха, Онория никога нямаше да му го прости. Внезапното отсъствие щеше веднага да се забележи.

По-късно. Вече знаеше, че тази нощ трябва да насити своите демони. Не можеше да се сдържи, не и докато я гледаше облечена с тази рокля.

Смела, така я нарече Мини.

Невъзможно смела от негова гледна точка.

Имаше намерение да спазва правилата, поне докато тя приеме предложението му. А сега... Пред очите му имаше изкушение, което замъгляваше ума му.

Сведе поглед. Пейшънс вървеше спокойно до него. Копринената рокля с цвят на бронз прилепваше плътно около гърдите ѝ и нежните рамене. Дългата пола падаше на дипли покрай заобления ѝ ханш и елегантно се развяваше покрай краката ѝ, разкривайки прелъстително глезените.

Освен дълбокото деколте, в роклята нямаше нищо ексцентрично. Селестин беше съобразила безпогрешно особеностите на фигурата с кройката и тъканта, откъдето идваше и проблемът му.

Само от неговата позиция се виждаше как бурно се повдигат и спадат гърдите на Пейшънс.

След секунда насила вдигна глава и се загледа напред.

По-късно.

Пое дълбоко дъх и го задържа.

— Здравсти, Синстър. — Един елегантен джентълмен се отдели от тълпата, вторачен в Пейшънс. — Госпожица...?

Погледна Вейн.

А той въздъхна. Шумно. И кимна.

— Чилингуърт. — Обърна се към Пейшънс. — Разреши ми да ти представя граф Чилингуърт. — След това представи Пейшънс. — Госпожица Дебингтън, племенница на лейди Белами.

Пейшънс направи реверанс. Чилингуърт се усмихна чаровно и се поклони елегантно като всеки Синстър.

— Разбрах, че сте в Лондон с лейди Белами, госпожице Дебингтън. Столицата харесва ли ви?

— Всъщност, не. — Пейшънс не виждаше смисъл да увърта. — Опасявам се, че обичам ранните утрини, милорд, време, което изисканото общество отбягва.

Чилингуърт премигна. Хвърли поглед на Вейн, след това го спря за миг върху ръката му, покрила пръстите на Пейшънс. Вдигна вежди и се усмихна вежливо на Пейшънс.

— Изкушавам се да обясня, скъпа, че очевидното пропускане на сутрешните часове е естествена последица от нашите занимания в нощните часове. Но пък... — Погледна Вейн. — Ще оставя обяснението на Синстър.

— Може би се налага.

Нямаше как да се обърка категоричният тон на Вейн.

Чилингуърт се усмихна за миг, но когато погледна отново Пейшънс, стана сериозен.

— Знаете ли, много е странно. Рядко сме на едно мнение със Синстъррови, но трябва да им се признае, че в едно отношение вкусовете им съответстват забележително на моите.

— Наистина ли?

Пейшънс прие завоалираният комплимент със самоуверена усмивка. След като от три седмици си имаше работа с Вейн, очарователният и красив граф не можеше по никакъв начин да я смути.

— Наистина. — Чилингуърт погледна насмешливо Вейн. — Според теб, Синстър, не е ли забележително?

— Ни най-малко — отговори Вейн. — Някои неща са така очевидни, че дори ти си принуден да ги оцениш.

Очите на Чилингуърт светнаха. Вейн продължи спокойно:

— Но като имаме предвид еднаквите ни вкусове, трябва да помислиш какво може да ти се случи, ако ги следваш.

Кимна към другия край на салона.

Чилингуърт и Пейшънс погледнаха натам и видяха Девил и Онория заети с очевидно важен разговор. Докато ги наблюдаваха, Онория хвана Девил за лакътя и го побутна да се обърне към салона. Начинът, по който завъртя очи към тавана, и после многострадалния поглед, който отпрати към жена си, показаха ясно кой спечели рунда.

Чилингуърт поклати тъжно глава.

— Ах, ето как се сгромолясва величието.

— По-добре си отваряй очите на четири — посъветва го Вейн, — щом вкусът ти е толкова еднакъв с този на Синстърови, иначе ще се озовеш в ситуация, която не си готов да понесеш.

Чилингуърт се захили.

— Ах, но аз нямам слабото място, с каквото съдбата препъва Синстърови. — Все така захилен се поклони на Пейшънс. — Ваш слуга, госпожице Дебингтън. Синстър.

Кимна и си отиде, пренебрегвайки присвитите очи и свирепия поглед на Вейн.

Пейшънс се взря в лицето на Вейн.

— Какво слабо място?

— Няма значение. Той така се шегува.

Ако беше шегата, тогава ефектът ѝ беше странен.

— Кой е той? — попита Пейшънс. — Да не е някакъв роднина на Синстърови?

— Не, не е... поне не по кръвна линия. — След малко Вейн допълни: — Предполагам, че сега е почетен член на рода Синстър. Избрахме го за заслуги към херцогството.

— О?

Пейшънс остави очите си да питат.

— Двамата с Девил преживяха разни неща. Попитай някой път Онория.

Музикантите пак започнаха да свирят. Преди Пейшънс да успее да мигне, Луцифер я покани с поклон. „Вейн ме пусна сякаш

неохотно“ — помисли си тя. Но докато танцуваше, го видя, че танцува с поразителна брюнетка в обятията си.

Веднага извърна очи и се съсредоточи в танца и в многословието на Луцифер. Пренебрегна също така свитото си сърце.

В края на мазурката видя, че са се запътили към другия край на салона и в този момент Луцифер я представи на компания дами и господата, които разговаряха непринудено. Пейшънс се помъчи да се съсредоточи в разговора.

Буквално подскочи, когато ръката ѝ беше отнета от Луцифер и сложена върху нечия друга.

— Парвеню — изръмжа Вейн и много сръчно се намести между нея и Луцифер.

Луцифер се усмихна чаровно.

— Трябва да се постарая, братовчеде. Знаеш, че никой от нас не цени това, което му се поднася наготово.

Вейн го изпепели с поглед, след това се обърна към Пейшънс.

— Ела да пообиколим, преди да ти е напълнил главата с врели-некипели.

Пейшънс му разреши да я придружи, докато бавно обикаляха салона.

— Какви врели-некипели?

— Няма значение. Боже мой, лейди Осбълстоун! Ненавижда ме, откакто нанизах топче за игра на края на бастуна ѝ. Не можеше да разбере защо постоянно се плъзга. Да отидем в другата посока.

Минаха през тълпата, разменяйки по някоя дума с другите гости. Но щом оркестърът подхвана следващата мелодия, друг Синстър се появи пред нея като по магия.

Демон — Хари, братът на Вейн я грабна; Вейн си я върна, щом музиката спря. Разкошната блондинка, с която танцува, никаква не се виждаше.

При следващия валс пред нея се появи Девил, неизказано елегантен. Още при първото завъртане отговори на въпроса, стаен в очите ѝ, и се захла.

— Винаги делим по братски.

Захла се още по-подкупващо, когато тя се ококори, понеже не можеше да контролира очите си. Само лукаво засмените му очи подсказаха на Пейшънс, че се шегува.

Така продължи вечерта с валс след валс. В края на всеки танц Вейн заставаше до нея. Пейшънс си казваше, че това не значи нищо, че той просто не си е намерил по-блестяща и по-привлекателна дама, с която да прекара времето си.

Но въпреки това сърцето ѝ се разтуптяваше всеки път все повече с ирационална надежда, когато той отново и отново ѝ предлагаше ръката си и заставаше до нея.

— Тези балове на Онория са чудесно хрумване. — Луиз Синстър, една от лелите на Вейн, подпряна на ръката на своя съпруг лорд Артър Синстър, се усмихваше на Пейшънс. — Като изключим факта, че се движим в едни и същи кръгове, родът е много голям и може да минат седмици, без да се срещнем, поне не за повече време, че да си разкажем новините.

— Скъпата ми съпруга намеква — каза спокойно лорд Артър, — че макар дамите от семейството да се срещат често, нямат възможност да видят как се държи останалата част от рода и непринудените приеми на Онория гарантират, че всички ние ще бъдем като на парад. — Очите му светнаха. — Един вид инспекция, така си е.

— Празни приказки! — Луиз го шляпна елегантно по ръката с ветрилото си. — Като че ли на вас ви е необходим повод, че да се перчите на парад. Няма дама от обществото, която да не ви каже, че всички Синстър са ненадминати майстори сами да се инспектират.

Всички се подсмихнаха. Компанията се разпръсна, щом оркестърът засвири. Гейбриъл застана пред Пейшънс.

— Мой ред е, нали?

Пейшънс се зачуди дали мъжете Синстър нямат монопол върху прелъстителните усмивки. Освен това всички имаха дар слово. При всеки танц тя се озоваваше увлечена от тяхното остроумие, което очевидно беше отличителна черта за мъжката половина на рода.

Настъпи някаква суматоха при първия кръг на танца им. Когато минаваха покрай епицентъра ѝ, Пейшънс откри, че Онория се препира с Девил.

— Вече танцувахме веднъж. Трябва да танцуваш с някоя от нашите гостенки.

— Но аз искам да танцувам с теб.

Погледът, с който придружи думите си, беше безкомпромисен. Въпреки положението си, явно и на Онория не бяха гарантирани

всички капризи.

— О, добре.

В следващия момент тя танцуваше, пленена в обятията на Девил, който наведе главата си към нейната.

С Гейбриъл минаха покрай тях и Пейшънс чу звънливия смях на Онория, видя възбудата на лицето ѝ, когато погледна съпруга си, след което затвори очи и го остави да я върти в ритъма на танца.

Гледката развълнува дълбоко Пейшънс.

Този път, когато музиката замря, не видя Вейн. Предполагаше, че скоро ще се появи, и се заговори с Гейбриъл. Демон се присъедини, както и господин Обри-Уелс, много издокаран и педантичен джентълмен. Интересуваше се главно от театър. Понеже Пейшънс не беше гледала нито една от постановките, слушаше внимателно.

След това през тълпата зърна Вейн, който говореше с някаква млада красавица. Момичето беше изящно, с прекрасна руса коса. Роклята ѝ от бледосиня коприна пищеше „безумно скъпа“.

— Мисля, че постановката в Кралския театър си струва да се гледа — произнесе напевно господин Обри-Уелс.

Пейшънс, взряна в картината в другия край на салона, кимна разсеяно.

Красавицата се огледа, след това уви ръка около лакътя на Вейн. Той погледна през рамо и хвана ръката ѝ. Поведе бавно младата дама към една двойна врата. Отвори я, направи път и я последва.

И затвори вратата.

Пейшънс се вцепени. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Обърна се рязко към господин Обри-Уелс.

— Кралският театър ли?

Той потвърди и продължи своята лекция.

— Хм.

Гейбриъл кимна на Демон, след това посочи с глава съдбовната врата.

— Изглежда сериозно.

Сърцето на Пейшънс се сви.

Демон сви рамене.

— Предполагам, че по-късно ще научим.

След това се обърнаха любезно към Пейшънс. А тя не откъсваше поглед от господин Обри-Уелс и повтаряше като папагал неговите

коментари, като че ли се интересуваше единствено от театър. Всъщност се интересуваше само от Синстър и от един по-специално.

Еlegantни джентълмени без изключение.

Не бива никога да го забравя, не бива никога да разрешава на чувствата да замъгляват разума ѝ.

Но не беше загубила нищо, тъй като онова, което се случи между тях, беше по нейно желание. Очакваше тази развръзка от самото начало. Усети силна болка и едва не се разтрепери. Почувства топлината и смеха около себе си. Изпита дълбоко и мъчително разочарование. А сърцето ѝ беше пусто и студено. Сякаш всеки миг ще се пръсне на хиляди парченца.

Думите на господин Обри-Уелс минаваха покрай ушите ѝ, докато се чудеше какво да прави. Като че ли в отговор на мислите ѝ, пред очите ѝ изплува лицето на Джерард.

Той ѝ се усмихна, след това малко по-колебливо на нейната свита.

Образно казано, тя се вкопчи в него.

— Господин Синстър, господин Синстър и господин Обри-Уелс... моят брат Джерард Дебингтън.

Отпусна на мъжете минимум време да разменят поздравии, след това с прекалено жизнерадостна усмивка се раздели с тях.

— Наистина трябва да видя как е Мини. — Господин Обри-Уелс като че ли се обърка. — Моята леля, лейди Белами. — Хвана Джерард за ръка и им отправи още една сияйна усмивка. — Ще ни извините ли?

Всички се поклониха с непринудена грация, но Гейбриъл и Демон бяха ненадминати. Пейшънс се ядоса вътрешно и отведе Джерард.

— Да не си посмял да се покланяш по този начин!

Джерард я погледна смаяно.

— Че защо пък не?

— Няма значение.

Запромъкваха се през тълпата, която беше станала огромна. Вечерята още не беше сервирана. Бяха дошли всички, но още никой не беше си тръгнал.

За да стигнат до Мини, трябваше да минат покрай двойната врата, през която изчезнаха Вейн и красавицата. Пейшънс

възнамеряваше да мине с вирнат във въздуха нос, но когато приближиха, забави крачка.

Спря пред вратата. Джерард я погледна недоумяващо. Пейшънс забеляза, но не отвърна на погледа му веднага.

— Ти върви. — Пое дълбоко дъх и изпъна снага. Стисна устни и отдръпна ръката си от лакътя му. — Искам да проверя нещо. Ще отведеш ли Мини на вечерята.

Джерард сви рамене.

— Разбира се.

Пейшънс го изпрати с поглед, след това се обърна и закри право към двойната врата. Съзнаваше ясно какво прави, макар да не можеше да формулира и една свързана мисъл от гняв. Как смее Вейн да се отнася към нея по този начин! Дори не се сбогува с нея. Може и да е елегантен джентълмен от глава до пети, но трябва да се научи на маниери!

Освен това красавицата беше твърде млада за него, едва ли имаше повече от седемнайсет. Девоиче, дошло направо от училищната стая, направо скандално.

С ръка върху дръжката, Пейшънс се поколеба и се опита да измисли подходящите думи за сцената, на която по всяка вероятност щеше да попадне. Нищо не й идваше наум. Събра смелост и натисна дръжката.

Вратата рязко се отвори навътре. Стресната, Пейшънс се препъна във високия праг и се задържа върху гърдите на Вейн.

От удара дъхът ѝ секна. Вейн обвини ръка около талията ѝ, за да не падне. Задъхана, Пейшънс го погледна с разширени от ужас очи.

Той също я гледаше.

— Здравей.

Напрегнатото му изражение накара Пейшънс да се вцепени, но осъзна, че ръката му не само я придържаше, но я държеше и в плен.

При това я държеше здраво до себе си.

Огледа се замаяно. Различи тъмните очертания на огромни листа. През остъклените стени и стъклените панели на покрива нахлуваше лунна светлина и посребряваше редовете палми и екзотични цветя. Силният мирис на пръст, топла влага и зеленина изпълваше въздухът.

С Вейн стояха извън ивицата светлина, която идваше през отворената врата. На около метър от тях в полумрака стоеше красавицата и ги гледаше с нескрито любопитство.

Красавицата направи реверанс.

— Приятно ми е. Госпожица Дебингтън, нали?

— Ах... да.

Пейшънс я погледна, но не видя нито един признак на безредие. Момичето беше като извадено от кутийка.

И когато гласът на Вейн проехтя като звън на камбана, се смути докрай.

— Разреши ми да ти представя госпожица Аманда Синстър.

Изумена, Пейшънс вдигна поглед; той улови погледа ѝ и се усмихна.

— Моя братовчедка.

Пейшънс произнесе невинно:

— О!

— Първа братовчедка — допълни той.

Аманда се покашля.

— Ще ме извините ли?

И като им кимна, се отправи към вратата.

Вейн рязко вдигна глава.

— Помниш ли какво ти казах?

— Разбира се. — Аманда го погледна смръщено. — Ще му смачкам фасона и ще...

Направи жест, след това се обърна и се смеси с тълпата.

Пейшънс си мислеше, че Аманда Синстър изглежда като красавица, която никога няма да се нуждае някой да я спасява.

Но явно не беше точно така.

Вейн насочи отново вниманието си към нея.

— Какво правиш тук?

Тя премигна и се огледа отново... после си пое дъх, което не ѝ беше лесно, защото гърдите ѝ бяха притиснати до неговите. Посочи към помещението.

— Някой спомена, че тук има зимна градина. Мислех да предложа на Джерард да направим такава и в Грейндж. Затова реших да надникна, да видя как е уредено.

— Така ли? — Вейн се усмихна, като устните му едва потрепнаха, и я пусна. — Непременно го направете. — Затвори вратата и направи знак към градината. — Ще се радвам да ти покажа някои от предимствата на една зимна градина.

Пейшънс го погледна и бързо пристъпи напред, по-далеч от него. Загледа се в арките на покрива.

— Зимната градина допълнително ли е пристроена?

Зад нея Вейн спусна резето съвсем безшумно.

— Мисля, че преди това е било лоджия.

Последва Пейшънс, без да бърза по централната пътека към гъстата зеленина.

— Хм, интересно.

Пейшънс се загледа в палмите, издигащи се покрай пътеката, с листа, протегнати като ръце, готови да сграбчат някой непредпазлив минавач.

— От къде е намерила Онория тези растения? — Пейшънс погали нежната папрат, която растеше около палмите и хвърли поглед зад себе си. — Нейният градинар ли ги развъжда?

Вейн вървеше непосредствено зад нея и улови погледа ѝ. Вдигна едва-едва вежди.

— Нямам представа.

Пейшънс погледна напред и ускори крачка.

— Чудя са какви други растения виреят при тези условия. Палми като тези едва ли ще виреят в Дарбишър.

— Едва ли.

— Бръшлян и кактуси сигурно ще виреят.

— Разбира се.

Пейшънс вървеше бързо, докосваше несъзнателно това или онова растение и търсеше изхода. Пътеката правеше завой; Пейшънс вече не можеше да се ориентира.

— Може би ще бъде по-разумно да построим парник в Грейндж.

— Майка ми има парник.

Чу думите точно до ухото си.

— Така ли?

Погледна бързо назад и откри, че Вейн е съвсем до нея. Пое глътка въздух и осъзна, че внезапно обзелото я вълнение ѝ пречи да диша, че нервите ѝ започват да се опъват като струни.

Потръпна в очакване в пронизаната от лунна светлина тъмнина. Напрегната, с широко отворени очи, забърза с по-широки крачки.

— Трябва да си напомня да попитам лейди Онория. Ах!

Замлъкна. За момент застина, удивена от естествената красота на мраморен фонтан в средата на разчистено от растения пространство. Водата се изливаше от делвата на полугола девойка, която пълнеше големия шадраван с вода.

Този кът очевидно беше предназначен да осигури на господарката на дома уединение и спокойствие, за да бродира или просто да се отпусне, за да си събере мислите.

Мястото беше наистина магическо на лунната светлина, с тайнствените сенки, с тишината, която ставаше още по-осезаема заради далечната музика и сребристият звън на водата.

Магията порази Пейшънс и тя остана неподвижна. През тънката коприна на роклята почувства топлината от тялото на Вейн. Той не я докосна, но тази топлина и близостта му я накараха да направи крачка напред. Спря, отчаяно пое дъх и посочи фонтана.

— Прелестен е.

— Хм — чу зад себе си. Твърде близко до себе си. Пейшънс несъзнателно се запъти към градинската скамейка, скрита под балдахин от палмови листа. Едва не изпъшка, обърна се кръгом и пак тръгна към шадравана.

Беше заобиколен с мраморна основа, широка една крачка. Тя се качи там, хвана се за перваза на шадравана и погледна надолу. След това, за да прикрие възбудата си, се наведе да проучи растенията, поникнали в процепите.

— Струва ми се, че са екзотични.

Зад нея Вейн проучваше начина, по който коприната се опъваше върху задните ѝ части, и не възрази. С напрегнато очакване, отпечатано върху физиономията му, той направи крачка, за да щракне капана си.

Сърцето ѝ бурно биеше. Пейшънс се изправи и се прокрадна встрани, за да остане шадраванът между нея и чаровника, с когото беше уловена като в капан в зимната градина. Вместо това попадна право в ръцете му.

Премигна. Една силна ръка хвана здраво перваза на шадравана и на нея ѝ стана пределно ясно, че няма накъде да се измъкне.

Пейшънс се извърна като пумпал и откри, че отстъплението по същия начин е препречено. Обърна се още малко и срещна погледа на Вейн. Той стоеше едно стъпало под нея, двете му ръце бяха върху перваза, очите — почти на едно равнище с нейните. Загледа се в тях, долови намерението му в сребристо сивия им блясък, в потъмнялото му лице, в животинско сладострастната извивка на тези безкомпромисни устни.

Не можеше да повярва на очите си.

— Тук ли?

Думите, макар и нерешително произнесени, отразиха нейното недоумение.

— Точно тук. Веднага.

Сърцето ѝ затуптя бурно. Цялата настръхна. Дълбокият му глас и заповедният тон я приковаха на място. При мисълта какво предполага това, я обхвана страх.

Преглътна, навлажни устните си, без да посмее да откъсне очи от неговите.

— Но... може някой да влезе.

Той сведе поглед, клепачите закриха очите му.

— Заключих вратата.

— Заключил си я!

Пейшънс погледна неспокойно към вратата. Почувства подръпване на деколтето на роклята, обърна се и се опита да се съсредоточи отново в това, което се случваше. Най-горното копче беше откопчано. Тя се взря в плетеницата от бродирани листенца.

— Мислех, че са само за декорация.

— Аз също.

Вейн разкопча второто копче. След това и третото, точно под гърдите.

— Трябва да си напомня да похваля Селестин за далновидния модел.

Пъхна дългите си пръсти под копираната. Пейшънс пое разтреперана дъх; пръстите му бяха много бързи с копчета, закопчалки и други препятствия. При тази мисъл почувства, че панделките на бельото ѝ бяха развързани и коприната се плъзна надолу.

Ръката му, твърда и гореща, обхвана едната ѝ гърда.

Пейшънс се задъха. Олюля се и се хвана за раменете му. В следващата секунда устните му се озоваха върху нейните — настоятелни и горещи. Запази равновесие, наслаждавайки се на упоителния вкус на неговото желание, на страстта му към нея, и тогава се предаде, разкри се за него, покани го, без всякакъв срам се възхищаваше на неговото завоевание.

Целувката ставаше все по-прелъстителна в шеметно преследване на чувственото, плътско удоволствие.

Пейшънс се задъха и се отдръпна. Гърдите ѝ се повдигаха бурно; Вейн сведе глава да им отдаде дължимото.

Тя почувства ръката му на талията си, изгаряща плътта ѝ под коприната; почувства устните му, горещи като нажежено желязо, върху едното зърно, после върху другото. След това той взе набъбналата плът и тя усети влажната топлина на устата му. Възбуди се. Приглушеният ѝ вик потрепна на лунната светлина.

— Ах. — Очите му проблеснаха, когато надигна глава, за да прехвърли вниманието си върху другата гърда. — Не бива да забравяш. Този път без викове.

Без викове ли? Пейшънс се прилепи до него, отдаде се на усещанията си, докато той пируваше. Устните му, ласките му, подклаждаха желанието ѝ, което вече кипеше в нея.

Но беше невъзможно... Имаше скамейка, но тя беше студена, тясна и сигурно много твърда. След това си спомни как веднъж я повдигна и прави любов с нея.

— Роклята ми... ще се смачка и всеки ще се досети.

В отговор той само отметна предницата на роклята и разголи напълно гърдите ѝ.

Задъхана, Пейшънс успя някак да промълви:

— Имам предвид полата. Никога няма да успеем да...

Той се изсмя дрезгаво и тя се разтрепери.

— Няма да има нито една гънка. Повярвай ми.

Докосна леко с устни първо едното зърно, после другото, набъбнали и болезнени.

Гласът му беше дълбок, натезжал от страст. Вдигна глава. Обгърна талията ѝ. Бавно я привлече до себе си, така че настръхналите ѝ гърди опряха до неговите. Тя ахна и той започна да я целува, и я целува, докато тя не омекна дотам, че краката едвам я държаха.

— Когато има желание, намира се и начин. — Прошепна думите до устните ѝ. — Аз те желая и ще те имам.

За част от секундата погледите им се срещнаха... никаква преструвка, никаква еснафска претенциозност не прикриваха чувствата, които мотивираха действията им. Бяха естествени, извън контрол.

Той я обърна; Пейшънс премигна към фонтана, перлено бял на лунната светлина; премигна срещу полуголата девойка. Почувства зад себе си Вейн — горещ, солиден... възбуден. Той се наведе, целуна тила ѝ. Пейшънс се опря в него и извърна главата си, за да я целуне.

Отпусна ръцете си до бедрата му — твърди като стомана. Сложи разперените си ръце върху тях и почувства, че се втвърдяват още повече.

Той протегна ръце покрай нея и тя очакваше, че ще ги почувства върху гърдите си.

Но вместо това с върха на пръстите съвсем леко направи кръг около болезнените връхчета по набъбналата плът. Пейшънс потръпна и се опря силно в него. С мъка отвори очи. Изпод натежалите клепки проследи как той очерта голите гърди на девойката, милвайки студения мрамор.

След това потопа пръсти в бистрата вода и докосна пламналата ѝ плът по същия начин, както докосна девойката — нежно, предизвикателно, прелъстително.

Пейшънс затвори очи и потрепери. Пръстите му, хладни и влажни, очертаваха формите ѝ. Усещането беше остро, разтърсващо. Пейшънс притисна глава към рамото му, прехапа устни, за да не изстене, и впи пръсти в бедрата му.

И все пак произнесе със задъхване:

— Това е...

— Неизбежно.

След малко тя облиза пресъхналите си устни.

— Как?

Тя усети бушуващата страст, която той обузда. Нейната бурна реакция, палещото ѝ желание той да я вземе и тя да му се отдаде, секна дъха ѝ.

— Вярвай ми.

Той се приближи още към нея, силата му я обгърна. Хвана гърдите ѝ, този път не галеше нежно, а жадно. Пейшънс усети, че страстта им се разгаря и у нея, и у него.

— Просто прави, каквото ти показвам. И не мисли.

Пейшънс се зачуди. Как? Какво...

— Само пази роклята ми.

— Специалист съм, забрави ли? Хвани се с двете ръце за перваза на шадравана.

Озадачена, Пейшънс се подчини. В следващия момент полата, после фустата ѝ бяха запретнати над кръста ѝ. Хладният въздух погали бедрата ѝ, задните ѝ части, изложени на лунната светлина.

Изчерви се и отвори уста да протестира.

Но за миг забрави за протеста, забрави всичко, когато усети дългите му пръсти между бедрата си. Галеше я и я възбуждаше, след това предизвикателно продължи с ласките си още по-навътре.

Със затворени очи, Пейшънс хапеше устни, за да не простене. Той стигна още по-навътре, тя изпъшка и се вкопчи в мраморния парапет.

След това с другата си ръка я обгърна и сложи горещата си длан с жест на собственик върху корема ѝ. После я плъзна надолу и напипа най-чувствителното място.

Не ѝ остана дъх, за да простене, камо ли да изкрещи. Почувства възбуждения му член да се притиска между бедрата ѝ и да гали нежната ѝ плът.

Бавно потъна в нея и придръпвайки ханша ѝ назад, влезе и я изпълни до край.

Бавно, неохотно, се отдръпна и после така дълбоко потъна, че тя се изправи на пръсти.

Задъханият ѝ стон потрепна в обляната със сребриста светлина градина — красноречиво доказателство за нейното удоволствие.

Отново и отново, със същата сила, той я изпълваше, възбуждаше, обладаваше.

Държеше ръката си върху корема ѝ, за да може тя да го поема, да чувства, че я притежава. Бавното, ритмично проникване въздействаше на ума ѝ, на тялото, на чувствата и на възприятията.

Беше негова и тя го знаеше. Отдаваше му се с удоволствие, приемаше го с радост в себе си, покорно съдържаше стенанията си,

докато той се изтласкваше все по-бързо и по-дълбоко.

Прилепи по-здраво дупето ѝ към слабините си и потъна в нея още по-силно.

Напрежението и у двамата растеше и набъбваше. Пейшънс потисна едно стенание и се помоли да свърши, докато замаяно се чудеше дали този път наистина няма да полудее.

Той я изпълваше цялата. Златистата светлина, която вече познаваше и желаше, проблесна някъде в далечината. Опита се да я достигне, да се стегне около него, да го пришпори.

Но изведнъж осъзна, че в тази поза, възможностите ѝ бяха ограничени.

Зависеше от него и нищо не можеше да направи.

Наведе глава задъхана, вкопчи се в перваза. Върховно удоволствие плъзваше по вените ѝ всеки път, когато той потъваше в нея и я разпъваше. Сякаш допълваше съществуването ѝ.

Пейшънс почувства, че у нея се надига писък и прехапа много силно устните си.

Вейн потъна в нея и усети как тя започна да вибрира. Остана така, потопен в горещата ѝ плът, доста дълго, после бавно се отдръпна. И пак потъна в нея.

Не бързаше. Наслаждаваше се на хлъзгавата, гореща мекота, която с радост го приемаше. Все едно се пъхаше в кадифена ръкавица, която му беше съвсем по мярка. Ликуваше, като усещаше как тялото ѝ го приема без всякакви задръжки, как се отдава докрай, и не бързаше, за да се наслади на всичко това.

Тя се стягаше, безпомощно се извиваше.

Той здраво я държеше. И отново я изпълни. Тя беше почти обезумяла. Той се отдръпна и разтвори краката ѝ по-широко. После проникна още по-дълбоко.

От нея се изтръгна приглушен писък.

Вейн присви очи и здраво хвана юздите си.

— Защо дойде тук?

— Нали ти казах... заради зимната градина.

— Не защото ме видя да влизам там с красива млада дама.

— Не! — Отговорът беше прекалено бърз. — Ами... — Пейшънс задъхано печелеше време. — Тя е твоя братовчедка.

Вейн протегна едната си ръка и обхвана втвърдената ѝ гърда. Напипа пъпката, нежно я погали с палеца и показалеца, после я стисна силно.

— Преди да ти кажа, не знаеше.

Пейшънс смело преглътна писъка си.

— Оркестърът престана да свири... сигурно вечерята е започнала. Ако не побързаш, ще я изпуснем.

Щеше да умре, ако той не побързаше.

Устните му погалиха тила ѝ.

— Омарите ще почакаат. Предпочитам теб да изям.

За облекчение на Пейшънс, той я хвана още по-здраво и се изтласка още по-силно. Пламъците в нея забушуваха, върховният миг приближаваше. Тя се потапяше в ярка светлина. И тогава той се спря.

— Пропускаш нещо.

Пейшънс знаеше какво точно пропуска. Ярката светлина помръкна, сърцето ѝ спря да бие. Тя стисна зъби, у нея се надигна вик.

— Казах ти... ти си моя. Искам теб и само теб.

Думите, произнесени нежно и много убедително, отнесоха всяка мисъл от главата на Пейшънс. Отвори очи и без да вижда, се взря в мраморната девица, проблясваща на лунната светлина.

— Няма друга жена, в която искам да проникна, няма друга жена, за която да копнея.

Тя почувства, че тялото му се напруга, след което се изтласка дълбоко в нея.

— Само ти.

Ярката светлина я обгърна.

Удоволствието я заля като приливна вълна, помитаща всичко пред нея. Погледът ѝ се замъгли; не съзнаваше, че крещи.

Вейн запуши с длан устата ѝ и заглуши най-екзалтирания вик. Но звукът разби самообладанието му. С усилие сдържа желанието, което бушуваше в него, и подклаждаше огън в слабините му.

Успя... докато вълничките на нейното освобождаване не го погалиха. Усети как силата набъбва в него, как се насъбира и расте. И в този последен момент, когато светът се стовари върху него, той се предаде.

И направи точно каквото веднъж тя му каза — отпусна юздите и се изля в нея.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който вратичката на каретата на Мини се затвори, и я обгърна спасителната тъмнина, Пейшънс се отпусна на меката седалка. Помоли се да овладее крайниците си, за да слезе от каретата и да се добере до леглото си, щом пристигнат на Алфърд Стрийт.

Вече не чувстваше тялото си като свое. Вейн го беше завладял и я беше оставил напълно изтощена. Трийсетте минути между тяхното връщане в балната зала и тръгването на Мини беше истинско изпитание. Само неговата невидима подкрепа и ловки действия прикриха състоянието ѝ.

Поне можеше да разговаря. Смеслено и ясно. И да мисли. В известно отношение това влоши нещата. Защото не мислеше за нищо друго, освен за онова, което ѝ каза, шепнейки до слепоочието ѝ, когато се извиваше в ръцете му.

— Промени ли вече мнението си?

Намери сили, за да каже „не“.

— Ужасно упорита жена — беше ѝ отвърнал той с тон, като че ли изричаше тихо проклетие.

Повече не настоя, но не беше се отказал.

Въпросът му се въртеше в главата ѝ. Тонът му — мек, но решителен — я притесняваше. Усещаше дълбоко неговата сила — физическа и духовна. Беше покорена от нея и за да го убеди, че няма да стане негова съпруга, битката щеше да бъде много по-тежка, отколкото предвиждаше. Неприятната възможност неволно да засегне гордостта му, да се надсмее над личността му на завоевател, да си съперничи с тази страна на характера му, не беше ободряваща перспектива.

Най-лошо от всичко беше, че се поколеба, преди да каже „не“.

Едно неподозирано изкушение се прокрадна и приспа бдителността ѝ. След всичко, на което стана свидетелка, мъжете Синстър, техните съпруги и семейства, недвусмислено показаха, че що се отнася до семейството, беше невъзможно да отрече факта, че Вейн ѝ предлагаше най-доброто, което някога можеше да получи.

Семейството, най-важното в живота за нея, беше от първостепенно значение и за него.

И като се прибавят и другите предимства — богатство, обществено положение, външност — какво повече можеше да иска?

Проблемът беше, че знаеше отговора на този въпрос.

Затова каза „не“. Затова щеше да продължава да казва „не“.

Синстърови се отнасяха към семейството като абсолютни господари и закрилници. Те бяха клан от воини и явната преданост, която отначало ѝ се стори толкова изненадваща, разгледана в тази светлина, беше абсолютно разбираема. Воините защитаваха своето. Синстърови гледаха на своите семейства като на тяхно владение, което трябва да се защитава на всяка цена и във всяка битка. Чувствата им се пораждаха от инстинкта на воин, който пази това, което е завоювал.

Беше съвсем разбираемо.

Но не беше достатъчно.

Не и за нея.

Нейният отговор ще си остане и трябва да остане „не“.

Деветнадесета глава

На следващата сутрин Слайго отвори входната врата на номер 22.

Вейн кимна рязко и влезе.

— Къде е Нейна Светлост?

Огледа фоайето. Слава богу, нямаше жива душа. Освен Слайго, който го гледаше с отворена уста.

Вейн се намръщи.

Слайго премигна.

— Ще да е в леглото си, сър. Да пратя ли...

— Не. Коя е нейната стая?

— Последната вдясно.

Вейн тръгна по стълбището.

— Не си ме виждал. Не съм тук.

— Добре, сър. — Слайго се загледа след Вейн и поклати глава. После отиде да си дояде овесената каша.

Вейн се помоли да не е объркал вратите и подраска тихо по дървото. След малко Мини са обади да влезе. Той се вмъкна бързо и тихо затвори вратата.

Подпряна на възглавници, с димяща чаша какао в ръце, Мини го зяпна.

— О, небеса! От цяла вечност не съм те виждала да ставаш с петлите.

Вейн се приближи до леглото ѝ.

— Имам нужда от няколко мъдри съвета и ти си единствената, която може да ми помогне.

Мини грейна.

— Е, и... какво се очертава?

— Нищо. — Понеже не го свърташе на едно място, Вейн кръстосваше напред-назад до леглото. — Там е проблемът. Това, което трябва да се очертава, е сватба. — Погледна остро Мини. — Моята.

— Аха! — Очите на Мини блеснаха победоносно. — Такава ли била работата, а?

— Както добре знаеш — започна Вейн, изяждайки срички, — работата е такава, откакто за пръв път зърнах твоята племенница.

— Отлично... така си е. И каква е дилемата?

— Тя не ме иска.

Мини премигна. Самодоволната ѝ физиономия помръкна.

— Не те иска ли?

По тона ѝ стана ясно, че отказва да повярва; Вейн се постара да не скръцне със зъби.

— Точно така. По някаква безбожна причина не съм подходящ.

Мини се умълча; изражението ѝ беше достатъчно красноречиво.

Вейн направи гримаса.

— Вината не е в мен, тя има нещо против мъжете, или изобщо против брака. — Погледна Мини войнствено. — Знаеш какво означава това. Наследила е твоят инат с лихвите.

Мини подсмръкна и остави чашата с какао.

— Момиче с много остър ум е тази Пейшънс. Но ако има резерви спрямо брака, бих заложила на теб, че единствено ти ще се нагърбиш да промениш светогледа ѝ.

— Не си мисли, че не съм опитал.

Гласът на Вейн прозвуча отчаяно.

— Кой знае как си оплескал работата. Кога ѝ предложи? Снощи в зимната градина ли?

Вейн се помъчи да не си спомня за зимната градина. Спомените го държаха буден дълга нощ.

— Първо ѝ предложих... два пъти... в Белами Хол. — Обърна се кръгом и закрачи в другата посока. — Всеки път по-настойчиво.

— Хм. — Мини се смръщи. — Струва ми се сериозно.

— Мисля... — Вейн спря, сложи ръце на кръста и се загледа в тавана. — Не, със сигурност знам, че в началото ме обърка с баща си. Очакваше да се държа като него. — Пак се обърна и закрачи. — Очакваше, че няма да се интересувам от брак, и когато се опитах да я накарам да мисли по друг начин, тя пак не ме разбра и остана с впечатление, че не ме е грижа за семейството. Тя си мисли, че ѝ предлагам от най-лекомислени подбуди... Защото може би ми подхожда.

— Един Синстър да не го е грижа за семейството! — Мини изпуктя. — Не може да е сляпа, запозна се с толкова много от вас.

— Сигурно е сляпа. Точно тук е проблемът. — Вейн спря до леглото. — Даже след като видя как се държат всички Синстър, тя пак не иска да промени мнението си. Което означава, че има нещо повече... нещо по-дълбоко. Веднага го почувствах. Тя има някаква много основателна причина за отношението си към брака. — Срещна погледа на Мини. — Мисля, че се дължи на брака на родителите ѝ, което обяснява защо съм тук и защо те питам.

Мини задържа погледа му, след това изражението ѝ стана отнесено. Кимна бавно.

— Може и да си прав. — Отново погледна Вейн съсредоточено. — Искаш ли да ти разкажа историята на Констанс и Реджи?

Вейн кимна. Мини въздъхна.

— Не е щастлива.

— Какво имаш предвид?

— Констанс обичаше Реджи. Но не става въпрос за онази привързаност, на която се основават повечето бракове, нито пък за някакво по-топло чувство. Говоря ти за любов, безкористна, голяма и вечна. За Констанс светът се въртеше около Реджи. О, тя обичаше децата си, но те бяха на Реджи, значи в нейния свят. За да съм справедлива към Реджи, трябва да кажа, че той се опита да се справи,

но, разбира се, откритието, че съпругата му го обича до умопомрачение, беше повече неловко положение, отколкото радостно. — Мини изсумтя. — Той беше истински джентълмен на своето време. Не беше се оженил заради нещо толкова скандално като любов. Беше преценено, че партиите са подходящи и за двете страни... не беше негова вината, наистина, че нещата се развиха в такава неочаквана посока. — Мини поклати глава. — Опитва се да се държи с Констанс тактично, но остана безразличен към чувствата ѝ. В края на краищата Реджи направи това, което беше типично за един джентълмен, започна да живее свой живот далеч от дома. Загуби връзка с децата си. Не можеше да отиде при тях, без да се срещне с Констанс, което довеждаше до ситуация, която той не одобряваше.

С още по-смръщено лице Вейн поднови кръстосването напред-назад.

— Тогава какъв е урокът, който Пейшънс е научила от тази история?

— Ти каза, че има дълбока причина да не приема предложението ти. Сигурен ли си, че в противен случай щеше да приеме?

Вейн я стрелна с поглед.

— Абсолютно сигурен съм.

— Хм! — Мини се загледа в гърба му с присвити очи. — Ако случаят е такъв — обяви тя с доста осъдителен тон, — е очебийно, доколкото разбирам.

— Очебийно ли? — възмути се Вейн, заобикаляйки леглото. — Би ли споделила с мен прозренията си?

— Ами — Мини направи жест. — Трябва да обобщим. Ако Пейшънс е склонна да те приеме при това положение на нещата, тогава вероятно е влюбена в теб.

Вейн дори не мигаше.

— В?

— Наблюдавала е колко нещастна е била майка ѝ цял живот заради брака си с мъж, когото е обичала, но той нея — не, мъж, който хич не искал да знае за нейната любов.

Вейн се намръщи и заби поглед в пода. Продължи да снове.

Мини разшири очи и повдигна вежди.

— Ако искаш да промениш мнението на Пейшънс, трябва да я убедиш, че нейната любов няма да бъде нещастна... че за теб ще бъде

скъпоценност, а не воденичен камък на шията ти. — Мини улови погледа му. — Трябва да я убедиш да ти се довери с любовта си.

Вейн се свъси.

— Няма причина да не ми се довери с любовта си. Няма да се държа като баща й.

— Зная го аз, знаеш го и ти. Но откъде да го знае Пейшънс?

Вейн се свъси като буреносен облак. Започна да снове агресивно. След малко Мини сви рамене и скръсти ръце.

— Странно нещо е доверието. Хора, които имат причина да не се доверяват, могат да се защитават много упорито. Най-добрият начин да ги насърчиш да се доверят, е, като им отвърнеш със същото доверие... непринудено и искрено.

Вейн й хвърли далеч не толкова непринуден поглед; Мини вдигна вежди.

— Ако й се довериш, и тя ще ти се довери. Такава е истината.

Вейн се намръщи гневно.

Мини кимна решително.

— Трябва да й се довериш, ако искаш и тя да ти се довери, щом възнамеряваш да я спечелиш за съпруга. — Изглежда го преценяващо. — Готов ли си за това?

* * *

Честно казано, не знаеше.

Но докато бурно размишляваше върху въпроса на Мини, не забравяше и другите си ангажименти. Половин час след като излезе от къщата на Мини, беше въведен в уютната трапезария в дома на Райдър Стрийт, която обитаваха синовете на неговия чичо Мартин. Съобщиха на Вейн, че Гейбриъл е още в леглото. Луцифер седеше на масата и се хранеше, когато влезе.

— Виж ти! — Луцифер изглеждаше впечатлен. Погледна часовника на полицата над камината. — На какво дължим тази непредвидена, да не кажем смайваща визита? — Сви вежди. — Новини за неизбежни събития ли?

— Не се превъзнасяй. — Вейн се тръшна с кисела физиономия на един стол и взе каната с кафе. — Отговорът на твоя въпрос са

перлите на Мини.

Както се сменя кожа, така Луцифер изостави лекомислието.

— Перлите на Мини ли? — Погледът му стана сериозен. — Два реда, по осемдесет сантиметра, ако не и повече, с изключително качество.

— И обещите ли липсват?

— Да. — Двамата се спогледаха. — И гerdана и обещите са изчезнали.

Луцифер премигна.

— Изчезнали в смисъл... откраднати ли?

— Така предполагаме.

— Кога? И как?

Вейн обясни накратко. Луцифер слушаше внимателно. Всеки от клана Синстър имаше свои интереси. Специалността на Луцифер бяха скъпоценни камъни и бижута.

— Дойдох да те попитам — заключи Вейн — дали можеш да поразпиташ специалистите. Ако перлите са изнесени, предполагам, че ще се появят в Лондон.

Луцифер кимна.

— И аз съм на същото мнение. Крадец на скъпоценности непременно ще се опита да продаде краденото на някой от бижутерите на Хатън Гардън. На тази улица магазините за злато и диаманти са един до друг.

— А ти познаваш всички там.

Луцифер се усмихна, но явно не му беше до смях.

— Щом казваш. Остави тази работа на мен. Като науча нещо, веднага ще ти съобщя.

Вейн доизпи кафето и стана.

— Ще чакам.

* * *

След час Вейн се върна на Алфърд Стрийт. Взе още сънената Пейшънс, настани я в кабриолета и пое право към парка.

— Някакво развитие? — попита, като поведе конете към безлюдните улици.

Пейшънс поклати глава, прозявайки се.

— Единствената промяна, ако изобщо е промяна, е, че Алис стана още по-превзета и особена. — Погледна Вейн. — Алис не прие поканата на Онория. Когато Мини я попита защо, Алис я погледна свирепо и обяви, че всички вие сте демони.

Вейн се подсмихна.

— Странно, не е първата, която ни нарича така.

Пейшънс се засмя.

— И за да отговоря на следващия ти въпрос, разпитах Слайго. Въпреки че е била сама, не правила нищо вълнуващо. Оттеглила се е рано в стаята си и повече не е излизала през цялата вечер.

— Без съмнение се е молила за избавление от демоните. А Уитикъм присъствал ли е на бала?

— Да. Той не се интересува от пуритански превземки. Нито е общителен, нито е весел, но поне е склонен към разнообразие. Според Джерард почти през цялото време Уитикъм разговарял с повечето от старшите Синстър. Джерард мисли, че е търсил спонсор, но не разбрал за какво точно. Разбира се, Джерард не е най-непредубеденият наблюдател, особено когато става въпрос за Уитикъм.

— Не бих подценил младия Джерард. Има забележително точно око на художник. — Вейн се загледа в Пейшънс. — И слухът му е по детски остър.

Пейшънс се засмя.

— Обича да слуша. — После помръкна. — Но не е чул нищо съществено. — Забеляза погледа на Вейн. — Мини започна пак да се тормози.

— Накарах Луцифер да търси перлите. Ако са стигнали до някой лондонски бижутер, непременно ще научи.

— Нима?

Вейн обясни. Пейшънс се намръщи.

— Не разбирам как така изчезнаха като дим.

— Заедно с всичко останало. Само си помисли... — Вейн замлъкна, за да направи завой. — Ако крадецът е един, и като се има предвид, че никоя от откраднатите вещи не се намери, тогава по всяка вероятност са скрити накуп. Но къде?

— Наистина къде? Обърнахме всичко наопаки, все някъде трябва да са. — Пейшънс погледна Вейн. — Има ли още нещо, което мога да

направя?

Въпросът увисна във въздуха. Вейн не изпускаше от поглед конете, докато си наложи да не му се изплъзнат думите: „Да се омъжиш за мен“. Сега не му беше времето. Да настоява прекалено беше погрешна тактика. Знаеше го, но му струваше голямо усилие да си замълчи.

— Провери още веднъж питомците на Мини. — С енергичен ход мина с кабриолета през портала на парка. — Не търси нещо специално или подозрително. Просто наблюдавай внимателно без предубеждения. — Въздъхна тежко и погледна Пейшънс много сериозно. — Ти си постоянно там, можеш да обикаляш навсякъде. Отваряй си очите на четири и ми кажи какво си видяла. Ще дойда утре.

— По същото време ли?

Вейн мълчаливо кимна, като се питаше още колко ще издържи без да прави нищо, без да казва нищо безразсъдно.

* * *

— Госпожице Пейшънс!

Забързана да отиде при Вейн, който я чакаше нетърпеливо във фойето, Пейшънс спря, за да види какво иска от нея госпожа Хендерсън.

Със съзаклятническо изражение тя се приближи и сниши глас.

— Моля ви, госпожице, предайте на господин Синстър, че пясъкът отново се появи.

— Пясък ли?

С ръка върху щедрата си гръд госпожа Хендерсън кимна.

— Той знае. Също както преди, има тук-там около онзи езически слон. Видях да просветва между дъските на пода. Не че е от онзи грозен звяр, избърсах го, беше съвсем чист. Освен пясъка, не сме забелязали нищо нередно, нито ние, нито лондонските камериерки с най-зорките очи в кралството, които Слайго нае.

Пейшънс би помолила за по-подробно обяснение, ако изражението на Вейн не беше се запечатало в ума ѝ, когато дойде да я потърси в гостната, и видя, че не беше още готова. Беше нетърпелив и очарователен.

Усмихна се на госпожа Хендерсън.

— Ще му предам.

След това се обърна и заслиза тичешком по стълбите.

* * *

— Какъв е този пясък?

Пейшънс чакаше разяснение, взирайки се в лицето на Вейн. Бяха в парка на обичайната си разходка далеч от модната тълпа. Тъкмо му беше предала съобщението на госпожа Хендерсън. Вейн сви вежди.

— Откъде, по дяволите, го донася?

— Кой?

— Алис Колби.

Вейн ѝ разказа, че и по-рано са му докладвали за пясък в стаята на Алис. Поклати глава.

— Бог знае какво означава. — Погледна Пейшънс. — Наблюдавали другите?

— Нямаше абсолютно нищо странно в поведението на никой от тях. Единственото, което сега разбрах, е, че Уитикъм си е донесъл книги от Белами Хол. Когато веднага окупира библиотеката тук, предположих, че е попаднал на нещо интересно и има нови интереси.

— А не е ли така?

— Нищо подобно. Донесъл е поне шест дебели тома заедно с багажа. Нищо чудно, че каретата им се влачеше най-назад.

Вейн се смръщи.

— Какво проучва в момента... пак манастира ли?

— Да. Всеки следобед най-редовно четете в библиотеката. Аз се промъкнах и проверих. Всички книги са за разтурването на манастирите — непосредствено преди издаването на декрета и времето веднага след това, с изключение на счетоводни документи, издадени преди век.

— Хм.

Когато не каза нищо повече, Пейшънс го побутна по лакътя.

— Какво?

Вейн ѝ хвърли поглед и пак се вторачи в конете.

— Защо Уитикъм е така увлечен по историята на манастира? Човек ще си помисли, че досега е научил всичко, което трябва да се знае... поне толкова, че да напише своята дисертация. — След малко попита: — За другите не забеляза ли нещо подозрително?

Пейшънс поклати глава.

— Луцифер откри ли нещо?

— Да, в известен смисъл. — Вейн явно беше разочарован. — Перлите не са се появили в Лондон. Източниците на Луцифер, най-надеждните от всички, са абсолютно сигурни, че перлите не са „на разположение“, както те се изразяват.

— На разположение ли?

— Това означава, че са още у онзи, който ги е откраднал. Никой не се е опитал да ги продаде.

Пейшънс направи физиономия.

— Явно попадаме в задънена улица всеки път, щом предприемем нещо. — След малко добави: — Изчислих колко голямо трябва да е пространството, необходимо да се скрие всичко откраднато. Чантата на Едит Суитънс, дори да е празна, няма да го побере.

Смръщеното лице на Вейн стана още по-мрачно.

— Тези предмети са все някъде. Накарах Слайго пак да претърси стаите, но той не откри нищо.

— Все някъде са.

— Именно. Но къде?

* * *

В един през нощта Вейн отново беше на Алфърд Стрийт и подкрепяше клатушкация се Едмънд по стълбите. Джерард водеше Хенри, който се кискаше тихичко на своите смешки. Едгар, захилен глуповато от ухо до ухо, се тътреше след тях.

Генерала, слава богу, беше си останал вкъщи.

Слайго им отвори входната врата и веднага се зае с тях. Отне им още половин час и общите усилия на трезвите членове на компанията, за да положат Едмънд, Хенри и Едгар в техните легла.

С въздишка на облекчение Джерард се облегна на стената в коридора.

— Ако в най-скоро време не намерим перлите и не върнем тази шайка в имението, те ще се развилнеят.

Забележката отрази съвсем точно мислите на Вейн. Той изсумтя и оправи жакета си.

Джерард се прозина и кимна сънливо.

— Ще си лягам, до утре.

— Лека нощ.

Вейн тръгна по коридора. Когато стигна до стълбището, спря и погледна към тъмното фоайе. Къщата спеше, потънала в тишина, която беше нарушена за кратко, и сега отново обгърна всичко като с плащаница.

Вейн усети как нощта го поглъща и изчерпва силите му. Беше изморен.

Изморен от това, че не постига нищо. На всяка крачка чувстваше разочарование.

Изморен, че не печели победа, че не постига целта си.

Твърде изморен беше, за да устои на импулса, който го тласкаше. Импулсът да търси подкрепа, разбиране, да прекрати усилията, и да разтвори любещите си обятия.

Пое дълбоко дъх и го задържа. Беше вперил очи в стълбището, за да не се поддаде на импулса да погледне вдясно, към коридора, който водеше до стаята на Пейшънс.

Време беше да си отива вкъщи, да слезе по стълбището, да излезе навън, да измине трите пресечки до своя празен дом, да се изкачи по елегантното стълбище и да влезе в спалнята си. Да спи сам на леглото в копринените чаршафи — студени и неудобни.

Долови тихо шумолене и Слайго се появи до него.

— Не ме съпровождай.

Слайго и да се изненада, не му пролича. Кимна и слезе по стълбите. Вейн чакаше, наблюдавайки иконома, който мина през фоайето, и спусна резето на входната врата. След това свещта заподскача към вратата за прислугата и изчезна.

Вейн остана, обгърнат от тишина и тъмнина.

В същата поза, застинал като статуя, Вейн стоеше най-горе на стълбището. Да се самопокани при сегашните обстоятелства в леглото на Пейшънс беше неприемливо, дори осъдително.

Също така беше неизбежно.

Очите му се приспособиха към тъмнината и той свърна вдясно. Тихомълком мина по коридора и застана пред последната врата. Вдигна ръка да почука... и се поколеба. След това лицето му доби решителен вид.

Почука. Тихо.

Изниза се цяла минута в пълна тишина, след това чу тихото шляпане на боси крака. Докато въздъхне и вратата се отвори.

Поруменяла от съня, с разрошена коса, Пейшънс премигна срещу него. Дългата бяла нощница беше прилепнала към фигурата ѝ, очертана от светлината на огъня в камината. Устните ѝ се разтвориха, гърдите ѝ се повдигнаха и се спуснаха. Тя излъчваше топлина и райски обещания.

Очите ѝ потънаха в неговите и една дълга минута само го гледаше, след това отстъпи и го покани да влезе.

Вейн прекоси прага и знаеше, че това е неговият Рубикон. Пейшънс затвори вратата, обърна се и се озова в прегръдките му.

Той я притисна и я целуна; не бяха необходими думи за онова, което искаше да каже. С радост го прие и веднага му предложи всичко, което искаше и от което имаше нужда.

Потъна в него, нежните ѝ форми го прелъстяваха и окуражаваха.

Вейн стаи дъх, принуди и демоните си да се стоят и знаеше, че този път няма да може дълго да им стяга юздите. Тя така лесно караше кръвта му да кипва; беше най-съкровената му мечта.

И единственият обект на неговото желание.

Повдигна клепачи и хвърли бегъл поглед към леглото. За негово успокоение беше широко. Балдахинът го засенчваше. Стаята се осветяваше само от жаравата в камината.

Искаше я в своето легло, но тази вечер щеше да се задоволи с нейното. Искаше също така да я гледа, да остави очите и сетивата си да пируват. Неговите демони се нуждаеха от храна. Освен това трябваше да намери начин да ѝ каже истината, да ѝ каже какво таи в сърцето си. Да изрече думите, които знаеше, че трябва да изрече.

По дяволите Мини! С нейната старовремска проникателност беше разкрила безпогрешно истината. Макар и някъде дълбоко в себе си да му се искаше да се измъкне, никога нямаше да го направи.

Вдигна глава и така дълбоко пое дъх, че дрехите се впиха в гърдите му.

— Ела до огъня.

Прегърна я през талията и усети как финият лен се плъзна по голата кожа. Поведе я към камината и я притисна към себе си, главата ѝ във вдлъбнатината на рамото му, ханша ѝ до неговия.

Сякаш бяха едно същество, когато спряха пред камината. Съвсем естествено, което му подежда изкусително, тя се обърна в прегръдките му. Сложи ръце на раменете му, поднесе устните си. И той започна да я целува, преди да помисли.

Със съжаление, Вейн сдържа порива си да почувства топлината ѝ върху дланите си.

Вдигна глава и прекъсна целувката.

— Пейшънс...

— Ш-ш-ш.

Тя се повдигна на пръсти и притисна устните си към неговите. Беше безпомощен и продължи да я целува.

Вейн изруга наум. Юздите му съвсем се разръфаха от теглене. Демоните му се кискаха, предвкусвайки пируването. Пак се опита, този път шептейки до устните ѝ.

— Трябва да...

Тя отново го принуди да замълчи също толкова ефикасно.

Даже още по-ефикасно. Вече беше възбуден и тя го погали.

Стаи дъх и се предаде. Нямаше смисъл да се бори... забрави какво трябваше да каже. Плъзна ръце надолу, после отзад и силно притисна ханша ѝ към бедрата си. Тя разтвори устни, езикът ѝ трепна изкусително и той се нахвърли лакомо.

Пейшънс въздъхна със задоволство и потъна в прегръдките му. Думи не я интересуваха. Беше се подготвила да слуша пъхтене, стенания, дори викове... но не и думи.

Не ѝ беше необходимо да разбере защо е тук; не ѝ беше необходимо да чуе обяснение защо я иска... то беше очевидно, копнежът искреше като сребро в сивите му очи, когато застана на прага в тъмнината. Това сребристо очарование беше отпечатано на лицето му. То се дължеше на нея. Не искаше да слуша неговите обяснения и да рискува блясъкът на среброто да потъмнее заради някакви си думи. Те само развалят очарованието и красотата.

Красотата да бъде желана, и то по този начин. Никога не беше ѝ се случвало и сигурно никога повече нямаше да ѝ се случи.

Беше възможно само с него. Той изпитваше желание, което тя можеше да задоволи. С цялото си същество чувстваше, че е създадена за това. Чистото удоволствие, на което се наслаждаваше, когато му се отдаваше и задоволяваше желанието му, беше неописуемо.

Това означаваше да бъде жена. Съпруга. Любовница. От всичко на света само за това жадуваше душата ѝ.

Не искаше да ѝ пречат думи.

Пейшънс разтвори сърцето си за него. Зацелува го така ненаситно, както той нея, и още по-ненаситно го заопипва през дрехите.

Той изруга дрезгаво и се отдръпна.

— Почакай.

Махна от вратовръзката си иглата бижу и я остави на полицата над камината, после бързо развърза вратовръзката. Пейшънс се усмихна и посегна към него. Изражението му беше непроницаемо. Той застана зад нея и платът закри очите ѝ.

Какво...

Пейшънс вдигна ръце към лицето си.

— Довери ми се.

Вейн отмести ръцете ѝ и мълчаливо уви два пъти връзката около главата ѝ, след това здраво я завърза. Наведе главата ѝ и прекара устните си по извивката на шията ѝ с едва ли не въздушна ласка.

— Този път ще бъде по-хубаво.

По-хубаво за него... ще може да се контролира до известна степен. Дълбоко чувстваше отговорността да бъде неин любим; да взима, без да дава, не му беше присъщо. Изпитваше необходимост да ѝ каже какво му е на сърцето. Ако не успееше с думи, поне можеше да покаже чувствата си. В момента, докато желанието го изгаряше, това беше най-доброто, което можеше да направи.

Знаеше отлично как ще ѝ се отрази „слепотата“. Чувствителността ѝ ще се изостри и сексуално, и емоционално, и ще достигне до нови върхове.

Бавно я обърна към себе си и махна ръцете си от нея. Настръхнала, Пейшънс чакаше. Беше стаила дъх, предвкусвайки какво ще последва. Заслуша се в сърцебиенето си, желанието, което пулсираше във вените ѝ.

Първото подръпване беше толкова леко, че не беше сигурна дали не си въобразява. След това още едно копче на нощницата ѝ беше разкопчано. Сетивата ѝ долавяха близостта на Вейн, но не и точно къде е. Протегна колебливо ръце и...

— Не. Просто мирувай!

Тонът му я накара да се подчини и тя отпусна ръце.

Нощницата ѝ беше разкопчана от горе до долу. Усети върху кожата си хладния въздух и се досети. Преди да си представи какво следва, подръпване около талията ѝ подсказа, че връзките са развързани.

Сляпа и безпомощна се разтрепери.

Почувства, че нощницата се разтваря и се свлича по тялото ѝ.

Пое тръпнеща дъх и почувства погледа на Вейн. Той стоеше пред нея; погледът му я опипваше, зърната ѝ се възбудиха, под кожата ѝ плъзна жар. Топлина по гърдите, корема, бедрата. Предчувствието за онова, което ще последва, я разтърси.

Той се помести встрани. Тя наклони леко глава, като се напругаше да отгатне действията му. След това той се приближи по-близо. Застана от лявата ѝ страна и тя усети близостта му с всяка пора на тялото си.

Един силен пръст повдигна брадичката ѝ. Устните ѝ запулсираха и той ги покри със своите.

Целувката беше дълга, пламенна, брутално откровена — демонстрация на онова, което следваше. След това се отдръпна и пръстите му се плъзнаха по-надолу.

Гола, без да вижда нищо, освен просветването на жарта, стопляна само от желанието, Пейшънс едва се сдържаше. И чакаше.

Един пръст докосна дясното ѝ рамо след това по извивките се спусна бавно до набъбналите гърди и очерта кръг около едното зърно. Най-накрая перна лекичко едната пъпка, след това изчезна.

Втората ласка беше същата като първата, отдавайки дължимото и на другата пъпка, от което през нея мина трепет като приливна вълна.

Той се приближи, обгърна я с ръце и очерта формата на гърба ѝ до трапчинката точно под кръста.

Той отново се отдръпна; Пейшънс отново потръпна в очакване. След това дланта му — твърда, гореща, леко грапава, притисна ниско долу гърба ѝ, след това дръзко продължи надолу. И в кръг. С жест на

собственик обхвана закръглените форми. Пейшънс почувства как желанието ѝ се разгаря и кожата ѝ овлажнява от ситни капчици.

Тя изохка едва чуто и звукът отекна в тишината. Вейн наведе глава, тя усети и му поднесе устните си. Целунаха се така преизпълнени с болезнено желание, че тя се олюля. Вдигна ръка да се хване за рамото му.

— Не. Мирувай. — Прошепна думите до устните ѝ и я целуна. След това устните му постепенно стигнаха до слепоочието ѝ. — Не мърдай. Само чувствай. Не прави нищо. Остави ме да те любя.

Пейшънс потръпна и безмълвно се подчини.

Дланта му остана отзад с подлудяващо интимна ласка. После погали бедрата ѝ отзад, очерта с пръстите цепката помежду им и пак се върна върху заоблените форми.

Един немирен пръст стигна до трапчинката на шията. Пейшънс неволно се стегна. После пръстът продължи надолу между гърдите, под тях, по линията на талията и до пъпа. Там направи кръг, след това по диагонал стигна до ханша, и оттам се спусна към бедрата и се спря точно над коляното.

Пръстът се върна до шията ѝ. Дългото пътешествие започна отново по другата страна на тялото ѝ и стигна до коляното. Пейшънс не се заблуди. Когато пръстът стигна до шията ѝ, тя пое отчаяна дъх и го задържа.

Пръстът пак се спусна надолу по същия начин бавно и сякаш наслаждавайки се. Отново очерта кръг около пъпа. Нежно. Възбудително. Ритмично.

Пейшънс започна да диша още по-трудно. Облиза пресъхналите си устни и пръстът се върна. И се понесе надолу. Тя се изпъна като струна.

Пръстът продължи бавното си спускане по нежната извивка на корема до основата му.

Искаше да помръдне, но той я държеше здраво отзад. Предпазливо се мушна между къдричките и се плъзна навътре. Там, между бедрата, където беше горещо и хлъзгаво.

Всеки нерв в тялото ѝ се изопна. Всеки сантиметър от кожата ѝ излъчваше топлина. Всеки остатък от съзнателна мисъл се съсредоточи в докосването на този пръст.

Той се завъртя и тя изохка. Помисли си, че коленете ѝ ще се подкосят. И наистина щеше да се свлече, но той я държеше отзад здраво. Затова можеше да чувства всяко движение на този самоуверен пръст, който се въртеше отново и отново, докато се размекнаха и костите ѝ.

Огънят бушуваше в нея и Вейн положително го знаеше, но не бързаше. Пръстът му навлизаше по-дълбоко, правеше кръгообразни движения точно както и на гърдите ѝ.

Пейшънс чакаше със затаен дъх. Знаеше, че моментът ще дойде, когато проникне навътре в нея.

Дишането ѝ беше така повърхностно, че тя различаваше всички звуци. Устните ѝ бяха сухи и пулсиращи. Той отново и отново само я галеше с кръгообразни движения, след това се отдръпваше, за да погали набъбналата плът, влажна и пулсираща едновременно със сърцето ѝ.

Най-накрая моментът настъпи. Завъртя пръста още веднъж, и замря точно на мястото. Пейшънс се разтрепери, главата ѝ се отметна назад.

Той я разтвори така бавно, че на нея ѝ се стори, че губи разсъдък си. Isohka и когато той потъна по-дълбоко, изкрещя.

В отговор, той сложи устните си върху едното ѝ зърно.

Пейшънс чу неговия вик сякаш отдалеч. Вдигна ръце и напипа раменете му.

Вейн се отмести, за да е пред нея. Обсипа с милувки първо едната ѝ гърда, после другата, докато първо единият му пръст, а после другият потъваха дълбоко, обградени с горещина. Държеше я много здраво и знаеше, че ще я нарани. Но ако я пуснеше, щяха и двамата да паднат на пода и да се наранят още повече и двамата.

Силите му за въздържание се изчерпваха; още когато я докосна между бедрата, щеше да загуби самообладание. Не беше се излъгал, че докато е сляпа и гола, ще се възбуди безумно, но не беше предвидил, че нейната голота и слепота ще доведат и него до безумие. Но беше решил да я обсипе с ласки и внимание.

Стискаше зъби, потискаше енергията, която се събираше в слабините му, и я обсипваше с още повече нежни ласки.

Даваше ѝ всичко, понеже само той можеше да ѝ го даде.

Пейшънс не знаеше, че тялото ѝ до такава степен е чувствително. Огън минаваше по вените ѝ, кожата ѝ настръхваше от най-лекия допир, от всеки нюанс на ласките.

Умелите пръсти на Вейн ѝ доставяха удоволствие, което я пронизваше, устните, езикът му я довеждаха до умопомрачение.

Удоволствието ставаше все по-голямо, пулсираше в нея и се превръщаше във вече познатата ѝ вътрешна светлина. Пейшънс простенваше и очакваше да се разпръснат над нея искри, но вместо това светлината ставаше по-ярка, разпростираше се по-нашироко, докато не я погълна. Самата тя беше част от тази светлина, която течеше през нея и я обгръщаше. Пейшънс се носеше в море от чувствено блаженство.

Морето я носеше, вълните обливаха сетивата ѝ, но те тръпнеха за още, сякаш бяха ненаситни.

Смътно усети, че ръцете му се отдръпват, че интимната ласка прекъсна. След това той я взе на ръце, сгуши я до гърдите си и я понесе към леглото. Нежно, с целувки, които успокоиха жадуващите ѝ устни, я положи върху чаршафите. Пейшънс чакаше превръзката на очите ѝ да изчезне. Но напразно. Усещаше само хладния сатен до чувствителната си кожа.

Наостри уши и чу тупване — ботушът му беше тупнал на пода. Усмихна се в тъмното. Отпусна се и започна да чака.

Предполагаше, че ще се мушне под завивката, но след няколко минути завивката беше отметната. Тя усети, че той е в леглото, но не разбра веднага къде по-точно.

Беше възседнал бедрата ѝ.

Предчувствието я порази като светкавица и тялото ѝ пламна отново за миг. Напрягна се и се разтрепери в очакване.

Над себе си дочу тих, дрезгав смях. Ръцете му обхванаха ханша ѝ. В следващия момент усети устните му.

Върху пъпа си.

Оттук насетне всичко взе да става все по-разпалено.

Когато след стенанията и възбудителната интимност, той се съедини с нея, гласът ѝ също стана дрезгав от заглушените викове, от отчаяното усилие да си поема дъх. Той я доведе до състояние на безкрайно удоволствие. Силни усещания заливаха тялото ѝ,

откликващо на всяко докосване, на всяка безпогрешна, интимна милувка.

Той се изтласкваше в нея отново и отново, повеждаше я към светлината, към царството на екстаза. Пейшънс слепешком го импулсираше, оставяше тялото ѝ да говори вместо нея, галеше го, прегръщаше го, обсипваше го с любовни ласки, както той нея.

Възторжено. Безрезервно. Необуздано.

Действителността изчезна в мига, когато светлината се пръсна на хиляди искри. Екстазът я понесе... понесе и двамата.

Финалната вълна обгърна и двамата и те изживяха едновременно дълбокото задоволство. Прегърнати, се озоваха в царството на влюбените, където разумът не се допускаше.

* * *

— М-м-м.

Пейшънс се сгуши в топлото легло, без да обръща внимание на ръката, която разтърсваше рамото ѝ. Беше на небесата, в някакво райско място, където не си спомняше да е била преди, и не искаше да си тръгва. Дори той не биваше да я принуждава, независимо от това, че я беше завел там. Имаше време за всичко и най-вече да се говори, но сега определено не му беше времето. Обгърна я топла светлина. Тя с благодарност потъна в нея.

Вейн пак опита. Напълно облечен, се надвеси над Пейшънс и я разтърси така, че все пак да не я стресне.

— Пейшънс.

Единственият отговор, който получи, наподобяваше някакво сумтене. Вбесен, се загледа в златисто кестенявите къдрици, които се подаваха от завивката. Само това се виждаше от неговата бъдеща съпруга.

Щом се събуди, разбра, че трябва да тръгва, и се помъчи да я събуди, за да ѝ каже просто и ясно онова, което не ѝ каза преди. Преди страстта да замъгли разума.

За съжаление дойде късно при нея и удължи любовният екстаз докрай. В резултат след два часа тя още тънеше в блаженство и отказваше да се събуди.

Вейн въздъхна. От опит знаеше, че ако я събуди насила, настроението ѝ ще бъде крайно неподходящо за неговото обяснение в любов. А това означаваше, че нямаше смисъл да я буди.

Налагаше се да чака. Докато...

Измърмори едно проклятие и се отправи към вратата. Ако не тръгнеше веднага, щеше да се сблъска с някоя камериерка. По-късно ще дойде при Пейшънс и ще направи това, което се бе закълел никога да не прави и което не му беше минавало през ум, че ще се случи.

Ще сложи сърцето си на поднос... и спокойно ще го поднесе на жена.

Дали за него беше изненадващо, вече нямаше никакво значение. Значение имаше само да си осигури Пейшънс и тя да стане негова съпруга.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сънуваше ли?

Сутринта на закуска Пейшънс старателно мажеше препечената си филийка. Около нея всички от домашния кръг не спираха да бърят. Понеже закуската се сервираше късно според лондонския обичай, присъстваха всички, дори Мини и Тимс. Дори Едит. Дори Алис.

Пейшънс се огледа, без да обръща внимание на разговорите, които жужаха около масата. Беше дълбоко унесена в своите мисли, за да губи време за незначителни неща.

Взе масло с ножа и започна да го маже. След това се зае главно с филийката и чая.

Беше изпаднала в мечтателно настроение. Сладки и пикантни мисли се въртяха в главата ѝ. Беше изтощена от удоволствието и трудно се концентрираше, но отново и отново се връщаше към неочакваното разкритие от нощта. Струваше ѝ огромно усилие да се съсредоточи върху неизказаните чувства, които съпътстваха техния любовен акт, вместо върху самия акт, но беше сигурна, че не си измисля, че онази дълбочина на изживяването беше реална. Дълбочината на чувствата на Вейн, на неговата потребност, които той вложи в любовния акт.

Любовен акт.

Той беше използвал думите в материален смисъл. За нея първо беше чувството, съпътстващо акта на физическото отдаване. Преди тази нощ, беше приела, че смисълът, който влага Вейн е чисто физически, след това не беше вече толкова сигурна.

През изминалата нощ физическото изживяване беше достигнало нови висоти, подсилено от някаква сила, твърде мощна, за да бъде ограничена само в рамките на плътта. Почувства я, изпита я, наслади ѝ се, разпозна я у себе си. През изминалата нощ я разпозна и у него.

Беше сигурна какво е почувствала и тук беше затруднението. Той бе съвършен любовник, затова не можеше ли да направи фокус, с

който да подмени реалността? Ами ако беше почувствала само преструвка, което за мъж с неговата опитност не беше трудно?

Остави чашата с чая и изпъна гръб. Изкушаваше се да си представя, може би си е съставила погрешно мнение и неговата „любов“ е по-дълбока, отколкото бе предполагала. Това заключение не ѝ вдъхваше доверие. Беше твърде добре измислено и главно в нейна полза. Беше склонна да убеди себе си, че той може би я обича така, като тя него.

Щом лудостта премине, положението ще се изясни.

Пейшънс сви устни, взе препечената филия с усърдно намазаното масло и схруска хапка. След като Вейн застана на прага ѝ без предизвестие, се започна по същия начин — преди тя да има време да се събуди, а за проблясък на съзнателна мисъл дори не можеше да става дума. Но онова, върху което разсъждаваше в момента, дори да беше половината истина, тя искаше да знае. Веднага.

Погледна часовника; след около час щеше да дойде.

— Виж, ще ми подадеш ли маслото?

Пейшънс успокои нетърпението си и подаде на Едмънд маслото. До нея Анджела се усмихваше лъчезарно. Загледа се случайно в лицата срещу себе си и срещна мрачния поглед на Алис Колби. Леден, мрачно вторачен в нея.

Алис не откъсваше очи от нея. Зачуди се дали диадемата с перата на главата ѝ не е накриво. Тъкмо щеше да се обърне към Джерард да попита...

Физиономията на Алис се изкриви.

— Възмутително!

Произнесе думата с дрезгав от гняв глас и всички разговори стихнаха. Всички глави се обърнаха и всички стреснато се взряха в Алис, която шумно захвърли ножа си на масата.

— Не зная как имате очи, госпожице! Да седите тук като дама и да закусвате с благоприличните хора. — По лицето на Алис избиха червени петна и тя отблъсна стола си назад. — Аз например нямам намерение да остана и миг повече.

— Алис? — От другия край на масата Мини я гледаше изумено. — Какви са тези глупости?

— Глупости ли? Ха! — Алис посочи с глава Пейшънс. — Твоята племенница е паднала жена това ли наричаш глупост?

Всички шокирани млъкнаха и на масата се възцари пълна тишина.

— Паднала жена ли?

Уитикъм се наведе, за да проследи погледа на Алис.

И другите погледнаха. Пейшънс беше се вторачила в Алис, без да мига. Лицето ѝ беше застинало. Беше се подпряла на лакти и стискаше чаената чаша. Външно излъчваше спокойствие, вътрешно се смая как да отговори. Невъзмутимо повдигна една вежда.

— Наистина, Алис? — Мини се намръщи неодобрително. — Въобразяваш си разни неща.

— Да си въобразявам ли? — Застана все едно е глътнала бастун. — Не си въобразявам, че видях висок джентълмен в коридора посред нощ!

Джерард се размърда.

— Бил е Вейн. — Погледна Хенри и Едмънд, после Мини. — Качи се с нас, когато се прибрахме.

— Да, точно така. — Много блед, Едмънд се изкашля. — Той... ах...

Погледна Мини.

Тя кимна и погледна Алис.

— Виж, има логично обяснение.

Алис се намръщи като буреносен облак.

— Това не обяснява защо той се запъти по коридора към спалнята на твоята племенница.

Тимс въздъхна драматично.

— Алис, Мини не е длъжна да обяснява на всеки какво прави. След като изчезнаха перлите, естествено Вейн наблюдава къщата. Понеже е дошъл късно, е направил една последна обиколка.

— Естествено. — Мини кимна. — Точно така постъпва. — Хвърли предизвикателен поглед на Алис. — Много е внимателен в такива случаи. А колкото до това, че очерняш репутацията на Пейшънс и на Вейн, наистина не бива да отправяш скандални обвинения, без основание.

Страните на Алис пламнаха.

— Знам какво видях...

— Алис! Достатъчно. — Уитикъм стана. Двамата със сестра му бяха впили погледи един в друг. — Не бива да разстройваш хората с

твоите фантазии.

По интонацията на Уитикъм Пейшънс долови, че той влага някакво особено значение в думите си, но не разбра какво. Алис зяпна. Стана още по-червена. Стисна ръце и погледна свирепо брат си.

— Не съм...

— Достатъчно! — Уитикъм стана и бързо заобиколи масата. — Сигурен съм, че ще ни извините. Изнервена си.

Дръпна грубо Алис, изгубила дар слово от яд, и я хвана през кльощавите рамене. С пресилена усмивка кимна на компанията, обърна Алис и тя тръгна до него с вдървена походка.

Леко замаяна, Пейшънс гледа след тях, докато излязоха. И се зачуди откъде намери сила да запази спокойствие и да не изрече нито дума.

* * *

Отговорът беше очевиден, но тя не го разбра.

Някак сконфузено другите се изнизаха. Счетоха за необходимо да се усмихнат на Пейшънс, за да покажат, че не вярват на клеветата на Алис.

Пейшънс се върна в стаята си и започна да снове. След това чу потропването на бастуна на Мини по коридора. След малко вратата на Мини се отвори и затвори. След още малко Пейшънс почука. Мини седеше на кресло до прозореца. Мини засия срещу нея.

— Е! Доста неочаквано вълнение.

Пейшънс се постара да не присвие очи. Даже запази и благоприлично спокойствие пред Мини, чиито очи блещукаха, и пред самодоволната, усмихната Тимс.

Те знаеха. И това беше още по-скандално според нея, отколкото факта, че Вейн беше прекарал нощта... много нощи... в нейното легло.

Пейшънс стисна устни, понесе се към прозореца и започна да снове напред-назад до Мини.

— Ще обясня...

— Не е необходимо. — Мини вдигна ръка сякаш й заповядваше. — Всъщност трябва да си затваряш устата и да се постараеш да не казваш нищо, което не желая да чуя.

Пейшънс я зяпна, Мини се захили.

— Не разбираш...

— Разбрах много добре, докато бяхме в имението. — Мини се усмихна дяволито. — По-добре от теб, уверявам те.

— Очевидно е — заприглася й Тимс. — Но тези неща изискват време да се подредят.

Те мислеха, че с Вейн ще се венчаят. Пейшънс отвори уста, опитвайки се да разсее заблудата. Мини улови погледа й. Като видя упоритостта в избледнелите сини очи на Мини, Пейшънс си замълча. После само промърмори:

— Не е толкова просто.

— Просто ли? Ха! — Мини се захвана да разбухва шаловете си. — Би трябвало да си доволна. Просто и лесно никога не си заслужава.

Пейшънс отново заснова, спомняйки си същите думи и след малко се досети, че Луцифер ги каза на Вейн. Замисли се за себе си, за чувствата си. Сигурно трябваше да изпитва някаква вина или срам. Но нищо подобно не чувстваше. Беше на двадесет и шест. Съзнателно реши да вземе каквото животът й предлагаше и се впусна в любовна афера с елегантен джентълмен. Откри щастие, може би не вечно, но все пак щастие. Светли моменти, изтъкани от красота и бурна радост.

Не чувстваше нито вина, нито капчица съжаление. Дори заради Мини нямаше да отрече, че в прегръдките на Вейн намери пълно удовлетворение.

Но държеше да се изясни. Не можеше да заблуждава Мини, че ще завънят сватбени камбани. Пое дълбоко дъх и застана до креслото на Мини.

— Не приех предложението на Вейн.

— Постъпила си мъдро. — Тимс се наведе над плетивото си. — За нищо на света един Синстър не бива да си мисли, че си му вързана в кърпа.

— Опитвам се да кажа...

— Че си твърде умна, за да приемеш, без да бъдеш убеждавана. И без да се увериш в някои много важни предпоставки. — Мини я погледна. — Скъпа, поела си в абсолютно правилна посока. Един Синстър никога не отстъпва без бой. Тяхната версия за нещата от живота е такава, че щом завладеят нещо, дори жена, то става тяхна собственост. Фактът, че по искане на жената им се налага да

преговарят за някоя дреболия, изобщо не ги тревожи. И дори да се стигне дотам, ще се опитат да пренебрегнат споразумението, ако им разрешиш. Наистина съм много горда с теб, че си така твърда и решителна. Докато не получиш задоволителни обещания и задоволителни отстъпки, не бива да се съгласяваш.

Цяла минута Пейшънс стоя като закована, взирайки се в лицето на Мини. После премигна.

— Ти си наясно.

Мини повдигна вежди.

— Разбира се.

Тимс изсумтя.

— Само гледай да не оплескаш работата.

Мини се захили и хвана ръката на Пейшънс.

— От теб зависи какво ще наклони везните. Но бих искала да ти кажа няколко мъдри думи, ако приемеш съвет от една стара жена, която познава теб и Вейн по-добре, отколкото изглежда осъзнавате.

Пейшънс се изчерви и се подготви да слуша с подходящо за случая разкаяние.

Усмивката на Мини стана кисела.

— Три неща трябва да запомниш. Първо, Вейн не е баща ти. Второ, ти не си майка ти. И трето, не си въобразявай дори за миг, че няма да се омъжиш за Вейн Синстър.

Пейшънс се загледа в умните очи на Мини, след това се сгуши в прозоречната ниша.

Мини естествено беше права. Даде веднага правилното обяснение.

А самата тя приписа недостатъците на баща си на Вейн. Но сега като ги съпостави, разбра, че се е подвела по светския блясък. Вейн беше „елегантен джентълмен“, но само по външен вид и маниери, не по характер. Не беше от тази пасмина по нищо, на което държеше.

Колкото до майка ѝ, това беше безспорна истина. Майка ѝ беше съвсем различна. Ако беше забелязала, че съпругът ѝ се изнизва в зимната градина с млада красавица, щеше да си лепне ужасно обидена усмивка и да се преструва, че не знае. Пейшънс не беше способна на такова смирение.

Знаеше какво щеше да се случи, ако оттеглянето на Вейн с хубавицата не беше така невинно и тя не беше роднина. Сцената

нямаше да бъде особено приятна. Нейната майка приемаше неверността на съпруга си като своя участ, докато Пейшънс никога не би приела подобно нещо.

Ако се омъжи за Вейн... Размечта се, замисли се за всички за и против, за възможностите. Как ще си повлияят, как ще се нагаждат един към друг, ако тя поеме риска, ако сграбчи съдбата и го приеме. Изминаха цели пет минути, преди мозъкът ѝ да се размърда и третото твърдение на Мини да ѝ стане ясно.

Мини познаваше Вейн от дете. Също така разбираше нейната дилема, че държи на любовта като на талисман за бъдещето. Че няма да приеме Вейн, без той явно да покаже любовта си. Освен това Мини беше убедена, извън всякакво съмнение, че тя ѝ Вейн ще се венчаят.

Пейшънс премигна. Внезапно погледна Мини и откри, че леля ѝ чака и я наблюдава с нежна усмивка в старите си очи.

— О.

Пейшънс застина със закръглени устни и разтуптяно сърце и не измисли какво друго да каже.

Мини кимна.

— Именно.

* * *

Инцидентът по време на закуска хвърли дълга сянка. Когато домочадието се събра на обед, разговорите бяха вяли. Пейшънс забеляза унилото настроение, но на сърцето ѝ беше леко, и не обърна внимание. Очакваше търпеливо, колкото ѝ беше възможно, да се срещне с Вейн. До го погледне в очите, да потърси чувството, което Мини беше така убедена, че изпитва, прикрито зад маската му на елегантен джентълмен.

Той не се появи за тяхната обичайна сутрешна разходка. Докато разполагаше диплите на полата си, Пейшънс си мислеше с насмешка, че само преди няколко дни, щеше да припише неговото отсъствие на избледняващото му желание. Сега, насърчена от вярата си, беше убедена, че само някаква много важна работа, свързана с перлите на Мини, го е принудила да не дойде при нея. Топлото чувство, което съпровождаше тази вяра, всъщност беше много приятно.

Алис не дойде. Като извинение за нейното избухване, Уитикъм се държеше по-любезно от обикновено. Най-вече Едит Суитънс, понеже седеше до него, беше облагодетелствана от неговата ерудиция. В края на изключително досадното и дълго обяснение тя грейна.

— Колко увлекателно. — Погледът ѝ кацна върху Едгар, който седеше срещу нея. — Но и скъпият Едгар проучва този период. Доколкото си спомням, неговите заключения бяха различни.

Тонът ѝ беше въпросителен. Всички около масата стаиха дъх.

С изключение на Едгар, който възторжено се впусна да обяснява своята гледна точка.

За всеобщо изумление, дори за Пейшънс, Уитикъм внимаваше какво говорят Едгар и Едит. Видът му подсказваше, че едва се сдържа, но изслуша Едгар, после кимна рязко.

— Съвсем възможно е.

Пейшънс и Джерард се спогледаха и тя си прехапа устните да не се изкиска.

Едмънд, блед и артистично разрошен, гонеше грахови зрънца из чинията си.

— Всъщност се чудя кога ще се върнем в Белами Хол.

Пейшънс настръхна, Джерард застана нащрек. И двамата се взряха в Мини.

Едмънд също.

— Наистина трябва пак да се заема с моята пиеса, а тук намирам ужасно малко вдъхновение и прекалено много начини за отвличане на вниманието.

Мини се усмихна.

— Бъди търпелив към слабостите на една стара дама, скъпи. Не възнамерявам в близко време да се връщаме в имението. Между другото там прислугата е сведена до минимум. Дадохме отпуска на камериерките, а готвачката отиде да види майка си.

— О! — Едмънд премигна. — Няма готвачка. Ах.

Той потъна в мълчание.

Пейшънс тайно направи физиономия на Джерард. Той поклати глава и се обърна към Хенри.

Пейшънс погледна за пореден път часовника.

Вратата се отвори; влезе Мастърс с много сериозно изражение. Приблужи се до Мини и ѝ прошепна на ухо нещо. Мини пребледня. За

миг лицето ѝ се състари.

Пейшънс я погледна и видя колко е угрижена и недоумяваща. Мини забеляза и като се облегна отново, направи знак на Мастърс да говори.

Той се покашля, за да привлече вниманието.

— Пристигнаха някакви господа от градската полиция на Бау Стрийт. Изглежда, че при тях е постъпила молба. Дошли са със заповед за претърсване на къщата.

След първия миг на шок, избухна истинска какофония. Понесоха се викове от всички страни. Хенри и Едмънд се състезаваха кой да бъде по-гръмогласен.

Пейшънс се взираше безпомощно в Мини. Тимс потупваше ръката ѝ. Пейшънс грабна лъжицата за супа и издрънча с нея по капака на супника.

Звукът прониза какофонията и глъчката стихна. Пейшънс обхвана с гневен поглед виновниците.

— Кой? Кой уведоми властите?

— Аз. — Генерала се изправи. — Трябваше, нима не знаете.

— Защо? — попита Тимс. — Ако Мини искаше тези ужасни полицаи да тършуват из къщата ѝ, щеше да ги повика.

От гняв Генерала се изчерви.

— Явно там е проблемът. Жени... благородни дами. Твърде мекосърдечни. — Плъзна поглед към Джерард. — Трябваше... няма смисъл повече да се правим, че нищо не е станало. Не и щом липсват перлите. — Генерала изпъна снага по военному. — Аз поех отговорността да уведомя властите. Такъв е редът. То е ясно като бял ден, младият Дебингтън е виновен. Претърсете неговата стая и истината ще блесне.

Пейшънс се сепна от някакво предчувствие, но нямаше смисъл да му обръща внимание, понеже беше нелогично. Тя отвори уста да го защити, но той я ритна в глезена, при това доста силно. Пое дъх и се обърна. Срећна открития му поглед.

— Остави ги — прошепна Джерард. — В стаята ми няма нищо, нека да си изиграят картите. Вейн ме предупреди, че може да се случи нещо подобно. Каза да се държа пренебрежително, да се усмихвам цинично и да гледам какво става.

За изумление на Пейшънс, той се държеше точно така, създавайки впечатление, че се отегчава безкрайно.

— На всяка цена претърсете.

Отново се усмихна цинично.

Пейшънс стана от масата и отиде при Мини. Тя кимна на Мастърс.

— Покани господата.

Бяха трима, неприятни до един. Пейшънс стоеше до Мини, държеше ръката ѝ и видя как влязоха, огледаха трапезарията и се строиха в редичка.

Най-високият се поклони на Мини.

— Госпожо. Както надявам се ви е съобщил вашият човек, дойдохме да обискираме помещенията. Изглежда, че са изчезнали някакви ценни перли и злосторникът е наоколо.

— Да. — Мини го изгледа и кимна. — Много добре. Имате разрешението ми.

— Ще започнем от спалните, ако нямате нищо против.

— Щом се налага. Мастърс ще ви придружи.

Мини направи знак, че са свободни. Слайго задържа вратата и Мастърс ги поведе.

— Мисля — каза Мини, — че трябва да останем тук, докато приключат с обиска.

Джерард седеше на стола небрежно отпуснат. Другите не можеха да си намерят място и явно се чувстваха неудобно.

Пейшънс повика Слайго.

— Зная, зная. — Вдигна ръка да я успокои, преди да излезе. — Ще го намеря и ще го доведе.

Пейшънс въздъхна и седна до Мини.

* * *

Измина половин час. Пейшънс беше сигурна, че циферблатът на часовника с позлатени украшения върху полицата на камината се е отпечатал неизличително в мозъка ѝ, преди вратата да се отвори.

Всички се стегнаха и стаиха дъх.

Влезе Вейн.

Пейшънс веднага почувства облекчение. Погледът му я докосна, след това се спря на Мини. Отиде право при нея и седна.

— Разкажи ми.

Мини тихо му разказа, така че останалите, събрани тук-там на групи, не чуха нищо. Освен Мини, Тимс и Пейшънс, която кръжеше около тях, само Джерард беше останал на масата, сам в другия край. Докато Мини разправяше шепнешком новините, лицето на Вейн стана мрачно. Спогледа се с Джерард.

После пак се обърна към Мини и Пейшънс.

— Всичко е наред... всъщност това е добър знак. — Той също говореше тихо и само Пейшънс го чуваше. — Знаем, че в стаята на Джерард няма нищо. Вчера Слайго претърси стаите. А той е много внимателен. Но това означава, че нещо се крои.

Мини като че ли се изплаши.

Вейн се усмихна мрачно.

— Повярвай ми.

Мини въздъхна и се усмихна боязливо. Той стисна ръката ѝ и се изправи.

Обърна се към Пейшънс. В изражението му, в очите му нещо просветна.

Пейшънс загуби ума и дума.

— Извинявам се, че не дойдох тази сутрин, но ми се отвори неочаквано работа.

Взе ръката ѝ, вдигна я до устните си, след това я стисна силно. Пейшънс почувства прилив на топлина. Усети същата топлина и около себе си.

— Научи ли нещо? — попита тя.

— Още една задънена улица. Гейбриъл чу за нашия проблем... той има някои изненадващи познанства. Не разбрахме къде са перлите, но разбрахме къде не са. А именно че не са заложени. — Пейшънс отвори широко очи. Вейн кимна. — Тази беше една от възможностите, но и оттам нищо не излезе. Според мен, перлите не са излизали от дома на Мини.

Пейшънс кимна. Отвори уста и...

Вратата рязко се отвори и полицаите влязоха.

Беше достатъчен само един поглед към триумфиращите им изражения, за да бъде отново завладяна Пейшънс от жестоко

предчувствие. Сърцето ѝ замря и се вледени. Вейн стисна по-силно пръстите ѝ и тя се вкопчи в ръката му.

Главният полицај носеше торбичка. Приблѝжи се важно-важно до Мини, след това изсипа съдържанието на торбичката на масата пред нея.

— Познавате ли тези дрънкулки, мадам?

Сред дрънкулките бяха и перлите на Мини. Всичко, което беше изчезнало, се намираше в купчинката.

— Моят гребен!

Анджела радостно се спусна и дръпна грозното украшение.

— Боже мой... моят игленик.

Едит Суитънс го отдели настрана.

Вещите бяха разбутани — гривната на Тимс, перлите и обещите, вазата за една роза на Пейшънс. Всичко беше налице, с изключение...

— Тук е само едната.

Агата Чедуик се загледа в гранатовата обеща, която беше отделила от купчинката.

Всички провериха отново. Полицаят разтвори торбичката и надникна вътре. Поклати глава.

— Празна е. И в чекмеджето нямаше нищо.

— Кое чекмедже? — попита Пейшънс.

Полицаят погледна през рамо другарите си, които бяха заели позиции от двете страни на Джерард.

— Чекмеджето на бюрото, за което ми казаха, че се намира в спалнята на господин Джерард Дебингтън. А тая спалня я използва само той, с никого не я дели.

Полицаят изрече последното с такъв тон, че този факт прозвуча като престъпление. Със свито сърце, Пейшънс погледна Джерард. И видя, че едвам се сдържа да не се разсмее.

Пейшънс настръхна; Вейн оцѝпа пръстите ѝ.

— Трябва да дойдете с нас, млади господине. — Полицаят се приближи до Джерард. — Има някои сериозни въпроси, които ще заинтересуват съдията. Елате с нас мирно и тихо и няма да се наложи да се вдига врява.

— О, разбира се. Никаква врява.

Пейшънс долови смеха в гласа на Джерард, когато той покорно се изправи. Как може да е толкова вятърничав? Искаше ѝ се да го

разтърси.

Вейн поклати глава и стисна ръката ѝ за всеки случай. Тя го погледна; той сви вежди и поклати категорично глава.

— Довери ми се.

Пейшънс го погледна в очите — спокойно сиви, след това погледна Джерард, своя малък брат, светлината на нейния живот. Пое дъх, пак погледна Вейн и почти незабележимо кимна. Щом Джерард вярва на Вейн и играе определената му роля, колко по-дълбока причина има тя да му вярва.

— Какво е обвинението? — попита Вейн, докато полицаите обграждаха Джерард.

— Няма още обвинение — отговори старшият полицай. — Зависи от съдията, това е. Ще сложим пред него доказателствата и ще видим какво мисли.

Вейн кимна. Пейшънс забеляза погледите, които си размениха с Джерард.

— Ами, добре тогава. — Джерард се захили. — В килия ли ще ме водите? Или направо на Бау Стрийт?

Бау Стрийт. Пейшънс трябваше да си прехапе устните, за да не се намеси, или да помоли и тя да отиде. Забеляза, че Слайго кимна на Вейн и се изниза след полицаите. Всички останаха в трапезарията, докато входната врата не се захлопна след полицаите и техния обвиняем.

Напрежението продължи още миг, след което през стаята се понесе въздишка.

Пейшънс настръхна. Вейн се обърна към нея.

— Постоянно ви повтарях, но вие не сметнахте за необходимо да обърнете внимание, госпожице Дебингтън. — С пълно основание Уитикъм снизходително поклати глава. — И ето че се стигна дотук. Може би в бъдеще ще си вземете бележка от тези, които имат повече години зад гърба си от вас.

— Много правилно! — обади се Генерала. — Казвам ви го от самото начало. Момчетата лъжат.

Погледна намръщено Пейшънс.

Окуражен, Уитикъм посочи Мини.

— Само помислете за болезненото страдание, което вие и вашият брат причинихте на нашата скъпа домакиня.

Ужасно зачервена, Мини потропа с бастуна.

— Ще ви бъда благодарна, да не натрапвате вашите причини. Наистина страдам, но страданието ми, доколкото виждам, е причинено от онзи, който ни натресе полицаите.

Погледна вбесено Уитикъм, после Генерала.

Уитикъм въздъхна.

— Скъпа братовчедке, наистина трябва да видите истината.

— Точно така. — Макар и провлечен, в говора на Вейн се долавяше острота и твърдост, за разлика от сладникавия тон на Уитикъм. — На Мини не й трябва да вижда нищо. Още няма обвинение, всъщност то тепърва ще бъде изготвено. — Вейн задържа погледа на Уитикъм. — Струва ми се, че в този случай, с времето ще се разкрие кой е виновен, и кой трябва да промени мнението си. Изглежда някак прибързано да си правите вече заключения.

Уитикъм се помъчи да погледне отвисоко, но понеже Вейн беше с една глава над него, не успя. Коего го раздражни още повече. С вкаменено лице погледна Вейн, след това умишлено плъзна поглед към Пейшънс.

— Според мен, не сте в позиция да защитавате добродетелта, Синстър.

Вейн се изопна; Пейшънс стисна ръката му.

— О?

Тихото възклицание на Вейн предизвика Уитикъм и той се подсмихна. Пейшънс простена наум и се опита да издърпа ръката си от ръката на Вейн. Всички се вцепениха и стаиха дъх.

— Да — усмихна се злобно Уитикъм. — Тази сутрин моята сестра сподели някои приковаващи вниманието прозрения. За вас и госпожица Дебингтън.

— Нима?

Понеже Уитикъм беше глух за всичко друго, освен за своя глас, не чу заплахата в равния тон на Вейн.

— Нечиста кръв — произнесе той — трябва да се е втекла в семейството. Единият е отявлен крадец, другият...

Най-накрая Уитикъм впи поглед в лицето на Вейн и замръзна.

Пейшънс почувства как всеки миг Вейн ще нападне; мускулите му се стегнаха и станаха твърди като камък. Тя се притисна до него, вкопчи се и изсъска:

— Не!

За миг се изплаши, че ще се отскубне от нея и тогава Уитикъм по всяка вероятност ще бъде мъртъв. А тя предвиждаше да живеят в Кент, а не в изгнание на Континента.

— Колби, предлагам да се оттеглите... веднага.

Вдървено, като не смееше да откъсне поглед от лицето на Вейн, Уитикъм кимна на Мини.

— Ще бъда в библиотеката. — Отстъпи заднешком към вратата и спря. — Справедливостта ще възтържествува.

— Непременно — отговори Вейн. — На това разчитам.

Уитикъм излезе с презрително изражение. Напрежението, което беше вцепенило всички, постепенно изчезна. Едмънд се стовари на стола.

— Ей богу, ама че история, де да можех да я пресътворя за сцената.

Репликата предизвика нестроен смях. Мини помахна на Пейшънс.

— След тези бурни преживявания, Мини трябва да си почине.

Пейшънс помогна на Тимс да съберат безбройните шалове на Мини.

— Да те пренеса ли? — попита Вейн.

— Не! — отпрати го Мини. — Други неща трябва да свършиш в момента... много по-важни неща. Защо още си тук?

— Има време.

Въпреки че Мини го гонеше, Вейн ѝ помогна да се качи по стълбището и да се настани в стаята си. Чак след това тръгна. Пейшънс излезе с него в коридора и затвори вратата.

Вейн я прегърна и целуна — страстно и бързо.

— Не се притеснявай — каза веднага, щом вдигна главата си. — Бяхме предвидили подобна случка и имаме план. Отивам да проверя всичко ли е наред.

— Върви. — Пейшънс потърси погледа му, после кимна и се отдръпна. — Ние ще държим фронта тук.

Вейн грабна ръцете ѝ и ги целуна.

— Ще пазя Джерард.

— Зная. Ела при мен по-късно.

Поканата беше обмислена; даде да се разбере с очите си.

Гърдите на Вейн се надигнаха; лицето му носеше маската на победител — сериозно и непоколебимо. Очите му се взряха в нейните и той кимна.

— До по-късно.

След това я остави.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Ела при мен по-късно“ — така беше казал.

Вейн се върна на Алфърд Стрийт малко след десет вечерта.

Къщата беше притихнала, когато Мастърс му отвори. С неумолимо изражение му подаде бастуна, шапката и ръкавиците си.

— Отивам при Нейна Светлост и при госпожица Дебингтън. Не ме чакай. Сам ще изляза.

— Както желаете, сър.

Докато се качваше по стълбите, Вейн си спомни думите на Чилингуърт: „Ето как се сгромолясва величието.“

Твърдата като стомана решителност, която го беше завладяла, накърни малко по-осезателно самолюбието му. Не беше сигурен колко дълбоки са промените у него, но след този следобед, се закле да не крие повече връзката си с Пейшънс Дебингтън. Жената, която щеше да стане негова съпруга.

Този факт беше извън всякакво съмнение, място за грешка или за интриги нямаше... и абсолютно никакво за преговори. Беше приключил с оправданията. Вече не се съобразяваше и с правилата на обществото. Победителите пишат свои правила. Това беше нещо, с което Пейшънс трябваше да се примири. Възнамеряваше съвсем скоро да я уведоми за този факт.

Но първо трябваше да спаси Мини от съмненията, страховете и тревогите.

Завари я облегната на възглавници, ококорена от нетърпение. Тимс беше при нея, но Пейшънс я нямаше. Бързо и ясно обясни всичко и им вдъхна увереност. След това остави Тимс да завива Мини, вече успокоена и готова за сън.

Знаеше, че ще се подсмивват зад гърба му, но това не го засягаше. Затвори вратата решително и закрачи по коридора.

Почука силно на вратата на Пейшънс, отвори, влезе и затвори. Тя стана от канапето пред камината, премигна и се загърна с шала. Чакаше го спокойно.

Под мекия шал носеше нощница от фина коприна, пристегнатата под гърдите. Друго не носеше.

Ярките пламъци в камината изфучаха.

С ръка върху дръжката Вейн попи гледката. Огънят очертаваше прелъстителните форми. Желанието сгорещи вените му. Овлadia се и пристъпи към нея.

— Джерард е с Девил и Онория в техния дом.

Думите се отрониха бавно от устните му, като същевременно погледът му се плъзна по тялото ѝ. Нямаше нищо по-очарователно от коприна, прилепнала към всяка извивка, към дългите, гладки бедра, към закръгления ханш и нежното очертание на корема, на сгушените под нея топли гърди. Зърната ѝ щръкнаха, когато той впи поглед в тях.

Тя се загърна по-плътено с шала.

— Това влизаше в плана?

Вейн спря пред нея и вдигна поглед към лицето и.

— Да. Не си представях точно полиция, но бях предвидил нещо подобно. От самото начало някой се мъчи да набеди Джерард за крадец.

— Какво се случи?

Пейшънс говореше, задъхвайки се; гърдите ѝ се бяха стегнали, едва дишаше. Забеляза погледа на Вейн и се опита да не се разтрепери. Не от страх, а от предчувствие. Изразът му, сребристите пламъци в очите му, всичко говореше за едва сдържана страст.

Той я погледна много внимателно и повдигна вежда.

— Докато стигнах до Бау Стрийт, Девил беше отвел Джерард. Последвах ги в дома на Девил. Според Джерард, той не е имал време дори да огледа улицата, преди да се появи Девил, съпроводен от Слайго. Сигурно е тичал по целия път до Гроувнър Скуеър.

Потопи очи в нейните; тя облиза устни.

— В тази афера той наистина ни е от голяма помощ.

— Да. Заклел се е, че откраднатите предмети вчера не са били в стаята на Джерард, както и кесията, и съдията се е посвенил да повдигне обвинение. — Вейн се подсмихна. — Особено след като Девил се е подпирал на катедрата.

Вейн сложи ръка на полицата над камината и се наведе към нея. Доста замаяна, Пейшънс вдигна брадичка.

— Подозирам, че твоят братовчед се забавлява, като сплашва хората.

Вейн се подсмихна. Погледът му се спусна към устните ѝ.

— Нека само да кажем, че Девил рядко пропуска да упражни своя авторитет, особено ако се отнася за член на семейството.

— Аха... разбирам.

Като не отлепваше поглед от устните му, Пейшънс реши описанието на Джерард като „член на семейството“ да мине незабелязано. Напрежението в грамадното му тяло, така близо до нейното, беше чаровно и възхитително възбудително.

— Съдията реши, че се случва нещо странно. Донесението не е от Мини; разбира се, там е бил Слайго, слугата на Девил, предрешен като слуга от дома на Мини. Съдията нищо не могъл да разбере, затова предпочел да не повдига обвинение в момента. Освободил Джерард, при условие че ще бъде под опеката на Девил до следващото решение.

— Ами Джерард?

— Щастлив е при Онория и Девил. Онория ме помоли да ти предам, че са благодарни за извинението да си стоят вкъщи. Идват в Лондон само от приличие, колкото да се срещнат с роднините. Всеки момент ще потеглят за Самършам.

Пейшънс пак облиза устни.

— Ако те заминат, това ще създаде ли проблеми на Джерард, щом е под опеката на Девил?

— Не. — Вейн вдигна вторачения си поглед към очите ѝ. — Аз ще поема грижата.

Пейшънс оформи едно беззвучно „О“.

Вейн се отдръпна от камината.

— А тук случи ли се нещо?

Започна да разкопчава редингота си.

— Не. — На Пейшънс не ѝ достигаше въздух и все пак успя да въздъхне. — От сутринта никой не е виждал Алис. — Погледна за миг Вейн. — Видяла те е през нощта в коридора.

Вейн се намръщи и свали редингота.

— Какво, по дяволите, е търсила тук горе в този час?

Пейшънс вдигна рамене, наблюдавайки го как мята дрехата на един стол.

— Както и да е. Не дойде за вечеря. Всички се събраха в трапезарията и до един бяха сконфузени, което е разбираемо.

— Даже Хенри ли?

— Даже Хенри. Уитикъм запази агресивно мълчание. Генерала през цялото време сумтя, и се зъбеше на всеки, който му се изпречи на пътя. Едгар и Едит не вдигнаха глави и почти през цялото време си шушукаха. Но за какво, не зная.

Вейн мушна пръсти в първия илик на жилетката си. Пейшънс въздъхна тихо.

— Едмънд отново е във властта на своята муза. Анджела е щастлива, че си е намерила гребена. Но Хенри се мотаеше, понеже нямаше с кого да играе бiliarд.

Пейшънс се отмести, за да си съблече Вейн жилетката.

— О, има нещо интересно. Госпожа Чедуик попита тихо мен и Мини може ли да претърси бюрото на Джерард за обещата си. Отидох с нея, претърсихме навсякъде, но не я открихме.

Обърна се към Вейн, точно когато издърпваше дългата вратовръзка. Без да сваля очи от Пейшънс, я задържа в ръката си.

— И така — промърмори той с нисък глас, — значи тук нищо не се е случило.

С поглед прикован в дългата лента, Пейшънс се опита да отговори, но не можа и поклати глава.

— Чудесно. — Тонът му беше като мъркане на див звяр. С небрежен жест Вейн хвърли връзката върху редингота. — Значи нищо интересно не е отвлечало вниманието ти.

Пейшънс вдигна поглед към лицето му.

— Да отвлича вниманието ми ли?

— От темата, която трябва да обсъдим.

— Да обсъждаме нещо ли искаш?

Тя пое дъх и се помъчи да уравни замаяната си глава.

Вейн я накара да го погледне в очите.

— Ти. Аз. — Лицето му стана много сериозно. — Ние.

С върховно усилие Пейшънс повдигна вежди.

— Какво за „нас“?

Едно мускулче на челюстта му подскочи. С крайчеца на очите си Пейшънс видя, че сви юмруци.

— Моето търпение се изчерпа — обяви той.

Той направи крачка към нея, тя се плъзна една назад.

— Не одобрявам каквато и да е ситуация, която те превръща в мишена за хора като двамата Колби, независимо дали ситуацията е породена от мои действия, или от друго. — Той стисна устни и направи още една крачка към нея; Пейшънс инстинктивно отстъпи. — Не гледам леко, и никога няма да гледам леко на сценарий, когато се петни твоята репутация, дори ако е в резултат на моите най-искрени намерения.

Продължи да пристъпва към нея, а тя да се отдръпва. На Пейшънс ѝ се искаше да се обърне и да побегне далеч от него, но не смееше да отмести очи от неговите.

— Тогава какво правиш тук?

Тя беше хваната в примка, хипнотизирана, и знаеше, че съвсем скоро ще ѝ се нахвърли. Сякаш да го потвърди, той присви очи и издърпа ризата си от колана. Без да откъсва очи от нея, започна да се разкопчава, като продължаваше да крачи към нея и да я принуждава да отстъпва. Към леглото.

— Тук съм — отвърна гневно, — защото не виждам никакъв смисъл да бъда където и да е другаде. Ти си моя... отсега нататък ще спиш с мен. Тъй като в момента спиш тук, следователно и аз ще спя тук. Ако моето легло не е още и твое, тогава твоето ще бъде мое.

— Току-що заяви, че не искаш да се петни репутацията ми.

Ризата му беше вече напълно разкопчана. Той продължаваше да настъпва. Пейшънс не знаеше къде да се дене и накъде да погледне.

— Точно така. Затова трябва да се омъжиш за мен. Съвсем скоро. Ето какво трябва да обсъдим.

След това сведе поглед и започна да разкопчава ръкавелите си.

Пейшънс пропусна момента да се измъкне и замръзна.

— Не трябва да се омъжвам за теб.

Той вдигна поглед и съблече ризата си.

— Не в този смисъл, не. Но за теб бракът ти с мен е неизбежен. Остава само едно да уточним... при това тази вечер. Какво е необходимо, за да те накарам да се съгласиш.

Ризата му се просна на пода и той пристъпи напред.

Пейшънс със закъснение бързо отстъпи три крачки назад и се залепи за колоната на леглото. Преди да успее да се мушне покрай нея,

Вейн хвана с двете си ръце колоната. Улови в капан Пейшънс и тя се озова лице в лице с него до голите му гърди.

Пое отчаяно дъх и се взря в очите му.

— Казах ти... няма просто хей така да се омъжа за теб.

— Гарантирам ти, че в нашия брак няма да има нищо просто.

Пейшънс отвори уста да отвърне нещо иронично и той я затвори с целувка, така чувствена, че когато вдигна глава, тя се залепи отчаяно за стълба.

— Просто слушай.

Изрече думите до устните ѝ, сякаш някой с ченгел му ги вадеше от устата.

Пейшънс застина. Сърцето ѝ лудо биеше и тя чакаше. Той не се изправи и не се отдръпна. С притворени клепачи, с поглед впит в устните му, наблюдаваше как оформя думите, докато говори.

— Известен съм в обществото, че запазвам хладнокръвие, когато ме нападат, но когато си до мен, никога не съм хладнокръвен. Сгорещявам се... кипвам... изгарям от желание. Ако съм в една стая с теб, не мога да мисля за друго, освен за страстта... за твоята страст... и как ще се чувстваш с мен.

Пейшънс усети, че страстта ѝ се разгаря — истинската сила, която ги тласкаше един към друг.

— Спечелил съм си славата на изключително благоразумен човек, а виж ме сега. Прелъстих племенницата на моята кръстница... и бях прелъстен от нея. Открито споделям леглото ѝ, дори под покрива на моята кръстница. — Сви устни кисело. — Толкова за благоразумието.

Пое дълбоко дъх. Гърдите му се надигнаха и докоснаха нейните.

— Що се отнася до моето легендарно самообладание... в мига, в който вляза в теб, то се изпарява като вода върху нажежена стомана.

Какво я подтикна, Пейшънс никога не разбра. Устните му бяха толкова близо и тя щипна със зъби долната.

— Казах ти да отпуснеш юздите. Аз няма да се счупя.

Напрежението, което се излъчваше от него на вълни, намаля съвсем малко. Той въздъхна и опря челото си в нейното.

— Не става въпрос за това. — След малко продължи: — Не ми харесва да губя самообладание... като че ли губя себе си... в теб.

Тя почувства, че той се окопоти, почувства напрежението да се натрупва около тях.

— Давам ти себе си... затова съм под твоя закрила.

Думите, произнесени с нисък и сериозен глас, отекнаха в главата ѝ; тя затвори очи и въздъхна.

— А на теб това не ти харесва.

— Не ми харесва, но жадувам за това. Не го одобрявам, но копнея. — Дъхът му погали страната ѝ, после устните му докоснаха нейните. — Разбра ли? Нямам избор.

Пейшънс усети как гърдите му се надигнаха, когато си пое дъх.

— Обичам те.

Тя потрепна, стисна здраво очи и почувства как светът около нея се завърта.

— Да загубя себе си в теб... да ти дам сърцето и душата си да ги закриляш, е част от всичко това.

Устните му докоснаха нейните с неизразимо нежна ласка.

— Да ти вярвам, е част от това. Да ти кажа, че те обичам, е част от това.

Устните му отново докоснаха нейните; Пейшънс повече не чака. Целуна го. Отдръпна се от колонката и обгърна с длани лицето му, за да разбере той... да почувства отговора ѝ на всичко, което каза.

Той го почувства и реагира; прегърна я здраво. Дъхът ѝ секна, но не я интересуваше. Интересуваха я само чувствата им.

Бяха обгърнати от сребристи и златисти лъчи, които с всяко докосване ги обливаха със своята магия. Сребристото и златистото трептяха около тях, трептяха в накъсаното им дишане. Те бяха непреодолим импулс и бъдещо обещание, небесна наслада и земно удоволствие. Бяха тук, сега и завинаги.

С тихо изречена клетва, Вейн се отдръпна и събу панталона си. Пейшънс остави шалът ѝ да се свлече, след това развърза връзките на нощницата и коприната се плъзна на пода.

Вейн се изправи, тя пристъпи в прегръдките му и прилепи голите си бедра до неговите.

Той пое дъх, след това го издиша със стенание, когато тя се изпъна до него и се заизвива. Той наведе глава към нейната, устните им се срещнаха и желанието лумна.

Той я вдигна и я положи върху чаршафите, после се отпусна върху нея. Тя го прие в тялото си с радостна възбуда.

И този път нямаше въздържание, нямаше самообладание, нито рационална мисъл. Страстта и желанието избухнаха като стихия. Бяха едно в душите си, в мислите си, в акта. Удоволствието за единия беше наслада за другия. Отдаваха се един на друг отново и отново и пак оставаше какво да дават. Чувствата им бяха по-силни от закалена стомана и по-безценни от перли.

Когато ги понесе последната вълна, се прилепиха един до друг, докато съществуването се превърна във великолепна светлина, докато не потънаха задоволени в сън без сънища.

Блаженство — най-желаният от всички благодатни дарове.

* * *

Онова, което последва, беше изцяло по вина на Мист.

Вейн се събуди и откри, че котето пак се е сгушило върху гърдите му и мърка. Сънен, той почеса едното сиво ушенце, докато очакваше сетивата му да се пренастроят. Крайниците му бяха натежали от блажено задоволство, опияняващата светлина още го изпълваше. Погледна към прозореца. Небето беше започнало да просветлява.

С Пейшънс трябваше да говорят.

Вейн дръпна ръката си от ухото на Мист.

Котето веднага заби нокти.

Вейн изсъска и го погледна сърдито.

— Твоите нокти са по-страшни от тези на господарката ти.

— М-м-м.

Пейшънс се показва изпод чаршафа.

Вейн посочи Мист.

— Тъкмо щях да те попитам дали няма да размислиш и да прогониш своята хищница.

Пейшънс го зяпна, премигна и погледна надолу.

— О, Мист.

Отметна чаршафите и гушна котката.

— Изчезвай, Мист. Хайде.

Пейшънс се изви, плъзна се върху Вейн, ханшът ѝ се озова върху неговия и той пое дъх, агонизирайки.

Пейшънс се подсмихна и пусна Мист на пода.

— Махай се.

Загледа как котката обидено се отдалечи и след това съвсем умишлено се изви, за да се отдръпне.

Но все още върху него, спря.

— Хм.

Устните ѝ се озоваха точно до едното му зърно. Засмука го и го погали с език. Той потрепери, което я накара да се усмихне.

— Интересно.

Произнесе думата, като се извиваше и гърдите ѝ бяха до неговите — краката ѝ вплетени с неговите.

Вейн се смръщи.

— Пейшънс...

Топлата плът, обвита със сатенена кожа се плъзгаше върху възбудените му слабини. Вейн запремигва, опитвайки се да си спомни какво щеше да каже.

— Хм.

Тонът на Пейшънс подсказваше, че е намислила нещо друго. Беше се задълбочила да обсипва гърдите му с влажни целувки.

Вейн стисна зъби, насъбра решителност и направи опит да я спре.

— Пейшънс, трябва да...

Остана едва ли не изненадан, когато осъзна, че той стене. Мускулите му се стягаха един подир друг. Страстта забушува у него, разбудена от нейното естествено и любопитно докосване, от дрезгавото ѝ тихичко подхилване. Нежните ѝ пръсти опипаха възбуждения му член, след това го обхванаха. Погали го, после продължи да изследва тялото му, плъзгайки се по-надолу, като явно неговата реакция ѝ доставяше удоволствие.

Болезнено възбуден, Вейн трепна, когато обиколи с пръст чувствителната, превъзбудена предна главичка.

— За бога, жено! Какво...?

Не довърши, понеже тя хвана по-здраво пениса му. Вейн изохка и затвори очи. Зад клепачите му лумнаха червени пламъци.

Пое отчаяно дъх и се помъчи да спре ръката ѝ. Тя отново се подхили и лесно му се изплъзна. Той се просна пак по гръб, задъхвайки се. Тялото му пламна от желание.

— Не ти ли харесва?

Насмешливият въпрос, явно риторичен, долетя изпод чаршафите. След това тя пак се изви.

— Може би това ще ти хареса повече.

На Вейн му хареса, но не възнамеряваше да признае. Скръцна със зъби, докато многострадално издържаше ласките на езика и устните ѝ. Тя нямаше ни най-малка представа какво прави и слава богу. Онова, което правеше, беше достатъчно осъдително. Ако към уравнението се прибавеше и нещо умение, той щеше да бъде мъртъв.

Опита се да си напомни, че умелите ласки едва ли са новост за него, но това не му помогна. Не можеше да пренебрегне факта, че именно Пейшънс го докосваше, а не някоя анонимна жена, с която споделя леглото. Никаква логика не беше в състояние да потуши или да контролира огъня, който тя възпламеняваше.

Чу своето стенание.

— Как ти хрумна идеята...

— Чух едни слугини да си говорят.

Като изруга наум всички палави слугини, събра последни сили. Тя беше отишла твърде далеч. Така силно стисна челюстта си, че го заболяха зъбите и мушна ръце под чаршафа. Напипа главата ѝ и потърси по-надолу раменете ѝ.

Като усети ръцете му, тя помръдна.

Почувства топлата ѝ влага.

Пръстите му се свиха конвулсивно. Тялото му реагира както се очакваше. В един момент Вейн си помисли, че умира. От сърдечен удар. Затвори очи, просна се пак върху възглавниците и се предаде.

Той беше в нейна власт.

Тя го знаеше и започна да се наслаждава на новооткритото си умение. От все сърце. Впусна се в това преживяване с радостна невъздържаност.

Докато той, отчаяно задъхан, не я хвана със сетни сили през кръста и не я повдигна. Върху себе си. Постави я точно където трябва и я прониза с болезнено възбудения си фалос, благодарение на ласките ѝ.

Тя ахна и се намести, докато не го прие целия в себе си. Веднага застана на колене, и не му разреши той да определя темпото.

Той се примири и обхвана в шепи гърдите ѝ и потегли с устни зърната ѝ. Тя го любеше с безразсъдна страст, той я изпълваше и се наслаждаваше, докато във великолепен, шеметен изблик пропаднаха едновременно в празното пространство.

Не остана никакво време да говорят. В къщата всички се разбуждаха и Вейн, леко ядосан, си тръгна. В този момент Пейшънс не беше способна да мисли съзнателно.

* * *

Около четири часа по-късно Пейшънс седеше на масата за закуска — усмихната, сияеща. Видя изражението си в огледалото, но не можеше да скрие радостта си.

Когато се събуди, видя едно слугинче тихо да чисти огнището, но от Вейн нямаше и следа. Коего несъмнено облекчаваше ситуацията. Ако слугинчето го беше видяло така, както тя го видя за последен път, щеше да получи истеричен припадък. Като се изтягаше в леглото, през което сякаш беше минала вихрушка, обмисляше дали да каже на Мини последните новини. Но реши да се въздържа, докато с Вейн не уточнят подробностите. От онова, което разбра за клана Синстър и което знаеше от Мини, щом веднъж кажат нещо, то се случва.

Поизлежава се още малко и повтаряйки си обяснението в любов на Вейн, запечатваше в паметта си всяка дума, всеки нюанс. Не се съмняваше в истинността или в силата на чувствата му, или че някога ще я нарани... не и със спомени като тези. Всъщност беше започнала да се чуди дали не беше прекалено да изисква словесно признание, дали не беше нереалистично очакване от мъж като него. Мъжете Синстър не произнасят лесно тази дума от шест букви. „Обичам“ не е в речника им и „любов“ не е нещо, което дават с готовност. Освен това, както Мини я бе предупредила, дори да я изпитват и да я дават, трудно я признават.

Вейн беше признал любовта си.

С прости думи, наситени с чувство, в което не се съмняваше. Беше го искала, нуждаеше се от това, и ето че той ѝ го даде. Цената

нямаше значение.

Нима беше чудно, че сърцето ѝ е леко, че пее от радост?

В пълен контраст с нея, домашната компания беше умърлушена; празното място на Джерард хвърляше сянка върху разговорите. Само Мини и Тимс в другия край на масата не се превземаха; Пейшънс им се усмихваше щастливо и дълбоко в душата си знаеше, че на Мини всичко ѝ е ясно.

Но Мини я погледна, поклати глава и се намръщи. Като си напомни, че е страдащата сестра на млад момък, изправен пред правосъдието, Пейшънс покорно се опита да замаскира радостта си.

— Научи ли нещо?

Хенри кимна към празния стол на Джерард, с което уточни въпроса си.

Пейшънс скри лицето си зад чаената чаша.

— Още не е повдигнато обвинение.

— Предполагам, че до следобед ще получим известия. — Уитикъм, със студено и свирепо изражение, взе каната с кафе. — Сигурно съдиите вчера не са били на разположение. Кражбата, опасявам се, е разпространено престъпление.

Едгар се размърда от неудобство. Агата Чедуик изглеждаше потресена. Но никой нищо не каза.

Хенри се покашля и погледна Едмънд.

— Днес къде ще ходим?

Едмънд изпухтя.

— Днес нямам настроение за забележителности. Мисля да изтупам праха от моя ръкопис.

Хенри кимна навъсено.

Всички се умълчаха и тогава Уитикъм се обърна към Мини.

— С твое разрешение, братовчедке, мисля, че аз и Алис трябва да се върнем в Белами Хол. — Попи тънките си устни със салфетката и я остави. — Малко строги сме в убежденията си. Старомодни ще ни нарече някой. Но нито скъпата ми сестра, нито аз, можем да продължим да общуваме с хора, които вярваме, че са нарушили общоприетия морал. — Позамълча достатъчно дълго, за да достигне смисълът на думите му до съзнанието на присъстващите, след това се усмихна мазно и снизходително на Мини. — Разбира се, ние ценим твоята позиция, дори се възхищаваме на предаността ти, макар и плод

на заблуда, колкото и да е тъжно. Както и да е, ние с Алис молим за разрешение да се върнем в имението и там да чакаме твоето завръщане.

Изрече заключителните думи със сервилно кимане.

Всички обърнаха погледи към Мини. Но по нейното изражение, необичайно сдържано, нищо не се подразбираше. Цяла минута се вглежда внимателно в Уитикъм, после кимна сериозно.

— Щом искате, можете да се върнете в имението. Но ви предупреждавам, че в близко бъдеще не възнамерявам да се върна.

Уитикъм вдигна ръка с изискан жест.

— Не е необходимо да се тревожиш за нас, братовчедке. С Алис ще си намерим забавления. — Погледна Алис, издокарана от глава до пети в черно. Откакто беше влязла в трапезарията, гледаше само в чинията си. — С твое разрешение — продължи Уитикъм — тръгваме веднага. Изглежда времето ще се развали, затова няма смисъл да отлагаме.

Погледна Мини, след това Мастърс, който стоеше зад нея.

— Ще ни изпратите багажа.

Мини кимна. Със стиснати устни се обърна към Мастърс, който се поклони.

— Ще бъде уредено, мадам.

С една последна, мазна усмивка към Мини, Уитикъм стана.

— Хайде Алис. Трябва да се приготвим.

Без да каже дума или да погледне някого, тя тръгна пред Уитикъм.

Щом излязоха и затвориха вратата, Пейшънс се взря в Мини. Тя й направи знак да мълчи и да прояви благоразумие.

Пейшънс прехапа устната си, после захруска препечената филия, вьоръжавайки се с търпение.

След няколко минути Мини въздъхна тежко-тежко и се приготви да стане.

— И аз съм една. Ще си почивам до обяд. Всички тези неочаквани събития...

Поклати глава и се изправи.

— Пейшънс!

Не беше необходимо да й се казва втори път. Изпусна салфетката си върху чинията и побърза да помогне на Тимс. Отведоха Мини в

спалнята ѝ, като пътъом повикаха Слайго.

Той пристигна, точно когато Мини седнаше на креслото си.

— Уитикъм хукна към Белами Хол. — Мини насочи бастуна си към Слайго. — Върви да намериш онзи мой кръщелник... веднага. — Хвърли поглед на Пейшънс. — Не ме интересува дали ще го измъкнеш от леглото, само му кажи, че нашият плъх най-накрая офейка.

— Да, мадам. Веднага, мадам. — Слайго се запъти към вратата. — Даже по пижама ще ви го доведе.

Мини се захили мрачно.

— Много добре! — Потропа с бастуна по пода. — Тичай през глава. — Обърна се към Пейшънс. — Ако се окаже, че този червей Уитикъм стои зад всичко това, ще го обезнаследя.

Мини подаде ръка на Пейшънс и тя я стисна.

— Нека да видим какво мисли Вейн.

* * *

Но се появи проблем. Никъде не можаха да открият Вейн.

Слайго се върна след час на Алфърд Стрийт с новината, че Вейн не е на нито едно от местата, където ходи обикновено. Мини отпрати сконфузения Слайго с поръка да не се връща без Вейн.

— Къде може да е?

Озадачена, Пейшънс поклати глава.

— Предполагах, че се е прибрал у дома си.

Замисли се. Невъзможно е да обикаля улиците със смачкана вратовръзка. Не и Вейн Синстър.

— Нищо ли не намекна къде ще ходи? — попита Тимс.

— Останах с впечатление, че е изчерпал възможностите.

Мини изпухтя.

— Аз също. Тогава къде е?

Никой не отговори. И Слайго никакъв го нямаше.

* * *

Не и до ранния следобед, когато търпението на Мини, Тимс и Пейшънс вече се изчерпваше. Уитикъм и Алис заминаха по пладне с наета карета. Техните пътнически сандъци бяха струпани във фойето. Обедът мина и всички бяха относително по-спокойни. Генерала и Едгар бяха отишли на обичайната си разходка до Татърсол. Едит плетеше дантела в компанията на Анджела и госпожа Чедуик в гостната.

В стаята на Мини. Пейшънс и Тимс постоянно обикаляха покрай прозореца. Пейшънс първа видя, че кабриолетът на Вейн се появи с бърз ход и спря пред вратата.

— Пристигна!

— Не се втурвай по стълбите — предупреди я Мини. — Сдържай радостта си, докато дойде тук. Искам да знам къде е бил.

След минута Вейн влезе безупречно елегантен, както винаги.

Погледна първо Пейшънс, после се наведе да целуне Мини по страната.

— Къде беше, по дяволите? — попита тя.

Вейн вдигна вежди.

— Навън. Слайго ми каза, че Уитикъм е заминал. Защо си ме търсила?

Мини ядосано се взря в него и го плесна по крака.

— За да разбере какво ще правим оттук нататък, разбира се! Не се дръж с мен с вашия властен, Синстъров маниер.

Веждите на Вейн подскочиха още по-високо.

— И през ум не ми минава. Но място за паника няма. Уитикъм и Алис са заминали. Ще ги последвам и ще разбира какво са намислили. Просто е.

— И аз идвам — заяви Мини. — Ако племенникът на Хъмфри е мошеник, длъжна съм заради съпруга си да се уверя със собствените си очи. Все пак аз трябва да реша какво ще се прави.

— Естествено и аз тръгвам с Мини — добави Тимс.

Пейшънс погледна Вейн.

— Ако според теб аз трябва да остана, помисли пак. Джерард е мой брат... ако Уитикъм го е ударил...

Не довърши изречението, изражението ѝ беше достатъчно красноречиво.

Вейн въздъхна.

— Наистина не е необходимо.

— Синстър, трябва да ти покажа...

С оглушителен тропот на ботуши, Генерала, следван от Едгар, нахлу в стаята.

— Извинявай, Мини, но мисля, че всички ще се заинтересувате. По-добре вижте.

Отиде при Мини и внимателно пусна в скута ѝ някакъв дребен предмет.

— Боже мой! — Мини взе предмета и го поднесе към светлината. — Обещата на Агата. Другата ли е?

— Сигурно — намеси се Едгар. Погледна Вейн. — Намерихме я в слона, който е оставен във фойето.

— Слонът ли?

Вейн отмести поглед от Едгар към Генерала.

— Индийска измишльотина. Веднага познах. — Генерала кимна. — Как да не го отворя и да не покажа на Едгар. Единият бивник е заключалка. Завъртях го и гърбът на звяра се отвори. Индийците използват такъв слон да си прибират там съкровищата.

— Пълен е с пясък — добави Едгар. — Ситен, бял пясък.

— Използван е за тежест — обясни Генерала. — Стабилизира животното и скъпоценностите се слагат върху пясъка. Загребах шепа да покажа на Едгар — остро око има той — и забеляза блещукането на дрънкулката в купчинката.

Едгар погледна обещата в ръката на Мини.

— На Агата е, нали?

— Какво е мое?

Всички погледнаха госпожа Чедуик, която влезе заедно с Анджела и Едит Суитънс. Агата Чедуик се обърна към Мини с извинителен тон.

— Чухме суматохата...

— Не се притеснявайте. — Мини показа обещата. — Мисля, че е твоя.

Агата я взе. Усмивката ѝ беше достатъчна, за да стане ясно на всички.

— Къде я намерихте? — погледна Мини, а тя — Вейн, който поклати смаяно глава.

— В стаята на Алис Колби, в слона, който стоеше до камината.

— Имаше пясък навсякъде по пода във фоайето! — Госпожа Хендерсън влетя като галеон с разперени платна. Хенри, подкрепян от Едмънд и Мастърс, куцукаше след нея. Госпожа Хендерсън го посочи. — Господин Чедуик се подхлъзна и едва не си разби главата. — Погледна Вейн. — Пясъкът е от онзи нечестив слон!

— Вижте! — Едмънд беше зяпнал обещата в ръката на Агата Чедуик. — Какво става тук?

Въпросът породя куп безсмислени отговори. Вейн се възползва от възможността и се оттегли към вратата.

— Спри веднага! — Заповедта на Мини сложи край на какофонията. Тя размаха бастуна към Вейн. — Да не си посмял да ни изоставиш!

Пейшънс се обърна и погледна Вейн на кръв.

— Какво се крои? — попита Едмънд.

Мини скръсти ръце и изсумтя, след това сърдито се вторачи във Вейн. Всички се извърнаха към него.

Той въздъхна.

— Ето какво.

Обясни, че който е тръгнал да се връща в имението без останалите, по всяка вероятност е призракът, и същият този призрак повече от сигурно е злодеят, фраснал Джерард в развалините, от което още им настръхваха росите.

— Колби! Виж ти! — Хенри се изпъна и стъпи с цялата си тежест на изкълчения глезен. — Първо, цапардосва младия Джерард, после го изкарва крадец и освен това се държи толкова... толкова надменно. — Подръпна и оправи редингота си. — Можете да разчитате на мен. Искам да видя, че Уитикъм си е получил заслуженото.

— От твоите уста в божиите уши! — Едмънд се захили. — И аз идвам.

— И аз. — Генерала имаше заплашителен вид. — Колби сигурно е знаел, че сестра му е крадецът... а може и той да е бил, и да е използвал стаята на сестра си като склад. И този простак ме накара да повикам полицаите... и през ум нямаше да ми мине, ако не беше той. Трябва да бъде окачен на въжето!

Вейн пое дълбоко дъх.

— Наистина не е необходимо...

— И аз идвам. — Агата Чедуик вдигна високо глава. — Който и да е крадецът, който и да е бил толкова зъл, че да натопи Джерард, искам да видя как справедливостта възтържествува.

— Точно така! — Едит Суитънс закима решително. — Даже моята чанта за ръкоделие беше претърсена. Искам на всяка цена да чуя обяснението от него... или от нея.

Именно в този момент Вейн се отказа да спори. Докато прекоси стаята и отиде до Мини, цялото домочадие, с изключение на Мастърс и госпожа Хендерсън, бяха решили да последват Уитикъм и Алис и да се върнат в имението.

Зад рамото на Мини, Вейн говореше през стиснати зъби:

— Ще взема Пейшънс и по път ще взема и Джерард. Що се отнася до мен, по-добре останете в Лондон. Ако искате да тръгнете на път, докато се смрачава, трябва сами да се организирате. Обаче — продължи, без да крие раздражението си, — каквото и да решите, за бога, помнете, че трябва да минете по черния път, не по главната алея, и не идвайте по-близо от втория хамбар.

Впери смръщено очи в Мини, а тя му отвърна с войнствен поглед. След това вирна нос.

— Ще те чакаме тук.

Вейн преглътна една ругатня, хвана Пейшънс за ръка и тръгна към вратата. В коридора погледна роклята на Пейшънс.

— Трябва да си облечеш палто. По пътя има сняг.

Пейшънс кимна.

— Ще се видим навън.

След минута слезе бързо по стълбите, намръщена заради засилващия се студ. Вейн ѝ помогна да се качи, после и той го направи, и подкара конете към Гроувнър Скуеър.

— Е, значи кризата е отминала. — Вдигна поглед към Вейн, който влизаше в библиотеката. — Кой е бил?

— Колби. — Вейн кимна на Джерард, който беше кацнал на страничната облегалка на един фотьойл до Девил, проснат по гръб на килима пред камината.

Пейшънс влезе след Вейн и го зърна изненадана, но като се приближи, видя мъничко същество, което се търкаляше на мекия килим, и размахваше буйно юмручета и крачета. Едрото тяло на Девил го пазеше от камината.

Девил забеляза погледа ѝ и се захлапи.

— Разреши ми да ти представя Себастиан, маркиз Ирит, моят наследник.

Последните думи бяха пропити с толкова обич, че Пейшънс неволно се усмихна с насълзени очи. Девил почеса коремчето на бебето. Себастиан изгука и неумело се опита да хване пръста на баща си. Като замига на парцали, Пейшънс погледна Вейн. Той се усмихваше, явно не намираше нищо странно в ролята на бавачка, която изпълняваше неговият могъщ, властен братовчед.

Пейшънс се взря в Джерард, който се смееше на бебето, стиснало пръста на Девил.

— Вейн! — Всички се обърнаха към Онория, която в този момент влизаше. — Ах, Пейшънс! — Сякаш вече бяха се сродили, Онория взе Пейшънс в благоуханните си прегръдки и я целуна по двете страни. — Какво става?

Вейн им съобщи последните новини. Онория се отпусна на фотьойла до Девил. Пейшънс забеляза, че след като набързо провери с поглед как е Себастиан, го остави в ръцете на Девил. Но като чу гласа ѝ, Себастиан загуби интерес към пръста на Девил, развика се и размаха ръчички към майка си. Девил ѝ подаде наследника си и попита Вейн:

— Колби опасен ли е?

Вейн поклати глава.

— Не и по нашите мерки.

На Пейшънс не ѝ бе необходимо да пита какви са техните мерки. Девил стана и стаята се смали. Беше ясно, че ако според Вейн има опасност, Девил щеше да ги придружи. Но той се захлапи на Вейн.

— Утре заминаваме за нашия дом. Ела, след като оправиш бъркотията около Мини.

— Непременно. — Онория потвърди указа на съпруга си. — Трябва да обсъдим приготовленията.

Пейшънс я зяпна. Онория се усмихна с неприкрита нежност. И Девил, и Вейн сгълчаха с погледи Онория, след това се взряха в Пейшънс невинно по мъжки, и се спогледаха многострадално.

— Ще ви чакам навън.

Девил посочи към коридора.

Онория също излезе, гушнала Себастиан до рамото си. Докато разговаряха и чакаха Джерард да си вземе връхната дреха, бебето се отегчи и започна да дърпа обещите на Онория. Щом забеляза, Девил взе наследника си от ръцете на Онория, без да прекъсва разговора си с Вейн, и го гушна до гърдите си. Диамантът на иглата, прикрепяща вратовръзката му, се оказа точно срещу очичките на бебето.

Себастиан изгука и сграбчи блещукащото бижу в пухкавото си юмруче и продължи да мачка безупречно завързаната вратовръзка. Пейшънс премигна, но нито Девил, нито Онория явно не виждаха нищо странно в случката.

След час, докато Лондон оставаше зад тях, и Вейн пришпорваше конете, Пейшънс още мислеше за Девил, неговата съпруга и сина му. И за топлата, гостоприемна и светла атмосфера в елегантния им дом. Семейство, привързаност към семейството, любов, за Синстърови беше даденост, а за нея нещо, което не познаваше.

Да има подобно семейство беше най-скъпата ѝ, най-съкровена и безумна мечта.

Погледна към Вейн, който беше вперил очи в пътя, напълно съсредоточен, докато направляваше конете в припадащия мрак. Пейшънс се усмихна нежно. С него мечтата ѝ ще се сбъдне; беше взела решение и знаеше, че е правилно. Да го види с техния син, излегнат до огъня като Девил, да се грижи за всичко, без дори да помисли, това беше нейната нова цел.

И неговата цел беше същата... знаеше го. Той беше Синстър, такива бяха техните принципи. Най-важното в техния живот.

Вейн хвърли поглед към нея.

— Топло ли ти е?

Седнала между него и Джерард и по негово настояване загърната с одеяла, нямаше опасност да настине.

— Добре съм. — Усмихна се и се сгуши по-близо до него. — Карай.

Той промърмори нещо и пак се съсредоточи в пътя.

Спусна се зловец полумрак; понесоха се ниско плътни, сивкави облаци. Въздухът режеше, вятърът беше леден.

Конете на Вейн бяха силни и бързо стопяваха разстоянието. Колелата се въртяха гладко по чакълена настилка на пътя. Докато препускаха, стана нощ.

Наближаваха Белами Хол, вдигаше се завесата за последното действие на дългата драма за призрака и тайнствения крадец. След това щяха да спуснат завесата, да отпратят актьорите всеки по неговия път, и да заживеят своя живот.

Да си създадат свои мечти.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше съвсем тъмно, когато Вейн подкара конете по страничния път към конюшните на Белами Хаус. Нощта беше студена, дъхът на конете се издигаше в застиналия въздух.

— Мъглата тази вечер ще бъде гъста — прошепна Вейн.

Пейшънс се притисна до него и кимна.

Най-задният плевник се показа пред тях; Вейн си каза наум една молитва. Тя остана без отговор. Докато спираше кабриолетът вътре в плевника, видя менажерията на Мини да се суети насам-натам в другия, надничайки към най-големия плевник, конюшните и конете. Всички бяха тук, дори зърна една сива сянка да се шумугва — Мист. Скочи на земята, след това свали Пейшънс. Другите дотичаха с Мист начело.

Остави Пейшънс с Мини и останалите и помогна на Дуган да разпрегнат сивите коне. След това се върна при групата, стълпила се в центъра на плевника.

Мини веднага заяви:

— Ако ти е хрумнало да ни заповядаш да стоим в този ветровит плевник, не си хаби думите.

Нейната войнственост се отразяваше в позата ѝ и беше подета от практичната Тимс, която ужасено закима. Всички от разнородната компания на Мини бяха в същото настроение.

Генерала обобщи:

— Мерзавецът се държеше господарски с всички нас, искам да му видя физиономията, като го разкрият.

Вейн ги огледа един по един със сериозно изражение.

— Много добре. — Говореше през зъби. — Но ако някой от вас вдигне и най-малкия шум, или неволно предупреди Колби и Алис за нашето присъствие, преди да сме получили несъмнени доказателства кой е призрактът и кой крадецът... — Замлъкна малко по-продължително, взирайки се в лицата им. — Ще отговаря пред мен. Разбрахте ли?

Всички закимаха енергично.

— Ще правите точно каквото ви казвам. — Погледна красноречиво Едмънд и Хенри. — Без умни идеи, без внезапни промени на плана.

Едмънд кимна.

— Добре.

— Не се съмнявай — закле се Хенри.

Вейн им хвърли още един поглед, стисна зъби и хвана Пейшънс за ръка.

— Хайде. И никакви разговори.

Насочи се към главния плевник, но по едно време спря и дочака останалите да го настигнат.

— Не ходете по чакълениите пътеки, а по тревата — нареди Вейн. — Има мъгла, а мъглата е отличен проводник на звука. Не знаем дали са в гостната... може да са в кухнята или дори навън.

Обърна се и закричи, като си забрани да се тревожи как се справя Мини. Едва ли му е благодарна, а в момента трябваше да се съсредоточи върху по-важни неща.

Като например къде е Гришам.

Водеше Пейшънс, а Джерард вървеше след тях, когато стигнаха до конюшната. Жилището на Гришам беше точно до нея.

— Чакай тук — прошепна Вейн с устни до ухото на Пейшънс. — Спри останалите. Веднага се връщам.

След това се шмугна в сенките. Не биваше Гришам да ги вземе за неканени гости и да вдигне олелия.

Но стаята му беше празна; Вейн се върна при своята разнородна ловна дружина. Дуган беше проверил стаите на конярите. Поклати глава и каза беззвучно:

— Няма никого.

Вейн кимна. Мини беше споменала, че е дала отпуската на повечето от прислугата.

— Ще влезем през задната врата, това крило е най-далеч от библиотеката, любимото убежище на Уитикъм. Вървете след мен, не съвсем близо един до друг. И помнете — нито звук.

Всички кимнаха мълчаливо.

Като преглътна едно ненужно проклетие, Вейн се насочи към купчината храсти. Високият жив плет и затревената пътека го

улесняваха, но не докато се приближаваха с Пейшънс, Дуган и Джерард дотам, където свършваха храстите и започваше гола ливада, проблесна някаква светлинка на пътеката.

Замръзнаха. Светлината изчезна.

— Чакайте тук — прошепна и направи няколко крачки напред, за да може да надникне към ливадата. Къщата беше в другия ѝ край, вратата беше затворена. Но светлинката подскачаше откъм развалините. Тази нощ призракът се беше захванал за работа.

Светлината за миг се издигна и освети едра фигура, която вървеше покрай ливадата право към тях.

— Скрийте се! — изсъска Вейн и бутна Пейшънс, която беше се наместила точно до рамото му, в живия плет. Скрит в листака, той чакаше и броеше секундите, след това едрата фигура сви по пътеката и се озова съвсем до тях.

Вейн го сграбчи през шията; Дуган хвана едната му ръка. Фигурата се напрегна да се съпротивлява.

— Синстър! — изсъска Вейн и фигурата се отпусна.

— Слава богу!

Гришам премигна срещу тях. Вейн го освободи. Като погледна към пътеката, Вейн се успокои. Всички бяха застинали в сенките. Но сега се струпаха по-близо.

— Не знаех какво да правя.

Гришам потри тила си.

Вейн погледна към развалините да види какво става; онзи, който носеше подскачаща светлинка, беше още доста далеч. Очевидно прескачаше нападалите камънаци.

— Какво става — попита Вейн.

— Брата и сестрата Колби пристигнаха днес късно следобед. Веднага се досетих, че трябва да ги следим. Предупредих ги, че в къщата, освен мен и две камериерки няма никой друг. Колби изглежда остана доволен. Заръча да запаля камината в библиотеката, след това поръча вечеря по-рано. После ни съобщи, че можем да почиваме, сякаш ни правеше огромна услуга. — Гришам тихо изсумтя. — То се знае, че не съм отлепвал очи от него. Те двамата почакаха малко, после взеха лампа от библиотеката и се отправиха към развалините.

Гришам хвърли поглед през рамо, Вейн също, после му направи знак да продължи. Разполагаха с още няколко минути, преди шепотът

да стане опасен.

— Обиколиха мястото дето е било жилището на игумена. — Гришам се захили. — Наблюдавах ги съвсем отблизо. Госпожица Колби мрънкаше през цялото време. Бях далеч, за да чуя какво говори. Колби отиде право до камъка, за който ви споменах. Провериха дали не е разместван. Той се успокои и поеха обратно към къщата... аз ги преварих, за да видя какво ще правят след това.

Вейн вдигна вежди.

— Какво наистина?

Светлинката проблесна отново, вече много по-близо и всички се вкамениха. Вейн се сви в живия плет, чувствайки Пейшънс до себе си. Другите се подредиха мълчаливо, така че да виждат онази част от ливадата, която е пред задния вход.

— Не е честно. Не разбирам защо трябваше да върнеш моите съкровища. — Хленчът на Алис Колби се понесе в мразовития въздух. — Ще вземем твоето съкровище, но за мен нищо не остана.

— Казах ти, онези неща не бяха твои! — Тонът на Уитикъм модулира от вбесен до язвителен. — Мислех си, че този път си си взела урок. Не искам да те хванат с вещи, които не са твои. Добре че ми хрумна идеята да лепна кражбите на брата!

— Твоето съкровище също не е твое!

— Различно е. — Уитикъм влезе в зрителното поле, приближавайки вратата; извърна се към Алис, която ситнеше зад него, и изпухтя презрително. — Този път поне твоята малка слабост влезе в употреба. Беше точно това, от което имах нужда, за да отвлека вниманието на Синстър. Докато измъкне младия Дебингтън от затруднението, ще имаме време да довършим моята работа.

— Работа ли? — Презрението на Алис не отстъпваше на това на Уитикъм. — Побъркал си се по това глупаво съкровище. Тук ли е, там ли е? — повтори тя с напевен глас.

Уитикъм отвори рязко вратата.

— Влизай.

Като повтаряше своята песен, Алис влезе.

Вейн погледна Гришам.

— Тичай като вихър... през кухнята в старата всекидневна до библиотеката. Ще влезем през прозореца.

Гришам кимна и хукна.

Вейн се обърна към другите; те го гледаха с мълчаливо очакване. — Ще заобиколим къщата, бързо и тихо, и ще излезем на терасата. Там трябва да бъдем много предпазливи. Уитикъм вероятно ще отиде в библиотеката. Трябва да разберем за какво съкровище говори и той ли е ударил Джерард.

Всички закимаха като един. Едва сдържайки се да не изпъшка, Вейн, за ръка с Пейшънс, поведе компанията.

Тръгнаха към терасата и скоро се озоваха там. Мист пъргаво изтича напред; Вейн изруга наум и се помоли дяволското животно да се държи прилично.

Гришам чакаше. Приличаше на привидение до остъклената гостна. Вейн отвори единия прозорец, прескочи и помогна на Пейшънс да прескочи перваза.

— Разправят се в коридора — прошепна Гришам — за някакъв слон.

Вейн кимна. Погледна назад и видя Тимс и Едмънд да помагат на Мини да влезе. После отиде до стената и отвори врата, скрита в ламперията, срещу която имаше още една врата, която водеше в съседната стая — библиотеката. Хвана дръжката на втората врата и погледна през рамо.

Всички, скупчени един до друг, послушно стаиха дъх.

Вейн отвори вратата.

Колби още не бяха влезли в библиотеката, осветена само от танцуващите в камината пламъци.

Вейн огледа стаята и видя два големи паравана, с по четири панела, които се използваша през лятото, за да пазят старинните томове от слънцето. Параваните не бяха прибрани и стояха пред прозорците на терасата.

Вейн дръпна Пейшънс, кимна към параваните и нежно я побутна през вратата. Тя се приведе и бързо отиде до далечния параван. Дебелият турски килим заглушаваше стъпките.

Преди Вейн да мигне, Джерард последва сестра си.

Вейн направи знак на другите и се промъкна до бъдещия си роднина.

Когато стъпките се спряха пред вратата на библиотеката, цялата компания, с изключение на Гришам, който остана в гостната, се беше скупчила зад параваните, с очи залепени до цепките между панелите.

Вейн се молеше някой да не кихне.

Дръжката на вратата се завъртя; Уитикъм влезе пръв с надменно изражение.

— Няма значение на кого е слонът. Важното е, че вещите в него не бяха твои!

— Ама аз си ги искам! — Лицето на Алис се покри с червени петна и тя сви юмруци. — Хората ги бяха загубили и те станаха мои, а ти ми ги взе! Винаги ми взимаш нещата!

— Защото не са твои! — Уитикъм бутна Алис да седне на креслото пред камината. — Стой тук и мълчи!

— Няма да мълча! — Очите на Алис светнаха; — Постоянно ми повтаряш, че не мога да имам нещата, които искам, че е грешно да ги взимам, а ти ще вземеш съкровището на манастира. То също не е твое!

— Не е същото! — Уитикъм фучеше. Взря се заплашително в Алис. — Знам, че ти е трудно да видиш разликата, но да се спаси църковната утвар и да се върне величието на Колдчърч... не е същото като да крадеш!

— Но ти ще го вземеш за себе си.

— Не! — Уитикъм пое дъх, за да се успокои и сниши глас. — Искам аз да бъда откривателят. Ще го предам на съответните власти, но... — Вдигна глава и зае горда поза. — Славата на откривател, който в резултат на неуморните си изследвания е върнал на света изгубеното съкровище на манастира Колдчърч, ще бъде моя — обяви той.

Зад паравана Пейшънс и Вейн се спогледаха.

— Всичко това е похвално — изсумтя Алис, — но не ми се прави на светец. Нищо свято няма в постъпката ти спрямо онова глупаво момче. Та ти го удари с камък.

Уитикъм замръзна. Сведе поглед към Алис.

А тя се усмихна самодоволно.

— Не си мисли, че не знам. Бях в стаята на скъпата Пейшънс и случайно погледнах през прозореца към развалините. — Усмихна се злобно. — Видях те, взе камък и се промъкна. Видях как го повали.

Облегна се, без да отмества поглед от лицето на Уитикъм.

— О, не, скъпи братко, не си светец.

Уитикъм подсмръкна и махна презрително.

— Само леко сътресение, не го ударих много силно. Само толкова, че никога да не завърши онази скица.

Заснова напред-назад.

— Само като си помисля какъв шок преживях, когато го видях да се навърта около вратата на килията на игумена! Цяло чудо е, че не го ударих здравата. Ако беше по-любопитен и беше споменал на онези тъпаци — Чедуик, Едмънд и не дай боже, Едгар... кой знае какво щеше да се случи. Глупакът можеше да ми открадне откритието!

— Твоето откритие!

— Моето! Славата ще бъде моя! — Уитикъм не преставаше да снове. — Всичко се подреди идеално. Онзи удар по главата беше достатъчен, за да се изплаши старицата, и да отведе скъпоценния си племенник в Лондон. Слава богу, взе всички със себе си. И сега... по-точно утре, ще наема външни работници да повдигнат онзи камък, и тогава...!

Триумфиращ, Уитикъм се завъртя и замръзна като статуя.

Всички, които надничаха през параваните, го видяха — с вдигнати ръце, като че ли приема овации, зяпнал с ококорени очи в сенките до стената. Всички изтръпнаха. Какво го беше сацисало никой не виждаше, нито пък се досещаше.

Първо устата му се отвори и затвори, но звук не излезе. След това се чу:

— А-а-а! — Лицето му представляваше маска на самия ужас, когато Уитикъм попита: — Какво прави тази котка тук?

Алис погледна и сви вежди.

— Това е Мист, котката на Пейшънс.

— Знам.

Гласът на Уитикъм потрепери, погледът му не помръдна.

Вейн рискува и надникна иззад паравана. Зърна Мист, застанала изящно, всевиждащият ѝ поглед, беше вперен в лицето на Уитикъм.

— Но нали беше в Лондон! — ахна Уитикъм. — Как се довлече тук?

Алис вдигна рамене.

— Не е дошла с нас.

— Знам!

Някой се задави от смях; вторият параван се заклати. Една ръка се протегна над него, задържа го и изчезна.

Вейн въздъхна и се показа иззад паравана. Очите на Уитикъм станаха големи като палачинки.

— Добър вечер, Колби.

Вейн направи знак на Мини да се приближи; другите я последваха.

Когато компанията ги заобиколи в пълен състав, Алис се изкиска тихичко.

— Дотук с тайните ти, скъпи братко.

Тя пак се отпусна в креслото злобно захилена.

Уитикъм ѝ хвърли поглед и се изпъна.

— Не знам колко сте чули...

— Всичко — отговори Вейн.

Уитикъм пребледня и се обърна към Мини, която го изпепеляваше с поглед, абсолютно отвратена.

— Защо? — попита тя. — Имаше покрив над главата си и удобен живот. Толкова важна ли е славата, че да извършиш престъпление... и за какво? За една глупава фантазия ли?

Уитикъм настръхна.

— Не е глупава фантазия. Църковната утвар и манастирското съкровище са заровени преди разорението на манастирите. Ясно е отбелязано в архива на абатството, но след това никъде нищо не се споменава за съкровището. Отне ми много време да открия къде са го скрили — криптата беше едно от вероятните места, но там, освен натрошени камъни, друго нямаше. В архива недвусмислено се посочва, че е в килия, но някогашните килии отдавна са изровени и нищо не е намерено. — Той се надуваше, изпълнен с чувство за собственото си величие. — Само аз се досетих за килията на игумена и проследих тази нишка. Съкровището е там, открих капак. — Погледна Мини. В очите му просветна алчна надежда. — Ще видиш — утре. После ще разбереш.

Отново самонадеян, както винаги, закима.

Мини поклати мрачно глава.

— Никога няма да разбере, Уитикъм.

Едгар се покашля.

— Освен това, опасявам се, че няма да откриеш нищо. Просто няма какво.

Уитикъм се подсмихна.

— Дилетант — присмя му се той. — Ти пък какво знаеш за научните изследвания?

Едгар вдигна рамене.

— Не знам за научните изследвания, но знам всичко за рода Белами. Последният игумен е бил от тях, не по име, но е дядо на следващото поколение. Казал е на внука си за заровеното съкровище и легендата се е предавала, докато по време на Реставрацията един Белами не е поискал земята на старото абатство, която по право му принадлежала. Върнали му я.

Едгар се усмихна стеснително на Мини.

— Съкровището е навсякъде около нас. — Посочи стените, тавана. — Този първи Белами от Белами Хол изровил църковната утвар и съкровището, веднага щом кракът му стъпил на новопридобитата земя. Продад го и с парите построил имението, така положил основите на бъдещето богатство на фамилията.

Като срещна изумения поглед на Уитикъм, Едгар се усмихна.

— Съкровището е било през цялото време пред погледа ти.

— Не — промълви Уитикъм, но доста колебливо.

— О, да — отговори Вейн. — Ако беше попитал, аз или Гришам щяхме да ти кажем, че килията на игумена е била зарината преди повече от сто години. Под онзи капак щеше да намериш само пръст.

— Струва ми се, Колби, че е време да се извиниш, а?

Генерала гледаше унищожително Уитикъм.

Уитикъм примигна, наежи се и арогантно вирна глава.

— Не виждам да съм направил нещо, заслужаващо порицание... не и по мерилото на това общество. — Изглежда всички с изкривено от яд лице и помаха презрително. — Ето например госпожа Чедуик, която се мъчи да скрие мухльото съпруг и да подреди дъщеря си, която няма ум за две пари и сина си, който не е по-добър от нея. Ами Едмънд Монтроуз, поет и драматург с толкова талант, че никога няма да завърши нищо. А теб как ще те забравим? — Уитикъм погледна Генерала унищожително. — Генерал без войска, който е бил прост сержант-майор в някакви прашни казарми, ако трябва да сме честни. Как да забравим госпожица Едит Суитънс, толкова мила, толкова блага... о, не. Не я забравяйте, също и факта, че тя върти афера с Едгар, набедения историк, и си мисли, че никой не знае. На нейната възраст!

Уитикъм изливаше презрението си.

— Последна по ред, но не и по значение — произнесе с наслада, — ето ви госпожица Пейшънс Дебингтън, скъпата племенница на нашата домакиня...

Прас! Уитикъм полетя назад и се просна на пода няколко метра по-далеч.

Пейшънс бързо направи крачка напред, за да се изравни с Вейн, който беше се поместил, когато удари Уитикъм и го отлепи от земята.

Пейшънс стисна ръката на Вейн и се помоли Уитикъм да прояви достатъчно разум и да остане проснат на пода. Чувстваше как мускулите на Вейн се напрягат. Ако Уитикъм е достатъчно глупав да се бие с него, Вейн ще го смаже.

Замаян, Уитикъм премигваше, за да дойде на себе си. Докато другите го заобикаляха, той попипа челюстта си и трепна.

— Нападение! — изграчи той.

— Още бой ли искаш?

Предупреждението, абсолютно ненужно според Пейшънс, дойде от страна на Вейн. Само един поглед към лицето му, информира всеки с поне малко здрав разум за този факт.

Уитикъм се пулеше, после огледа застаналите около него.

— Той ме удари!

— Нима? — Едмънд отвори широко очи. — Не видях. — Обърна се към Вейн. — Бихте ли го направили още веднъж?

— Не!

Уитикъм явно беше шокиран.

— Защо не? — поинтересува се Генерала. — Един хубав бой ще ти дойде добре. Може даже да ти набие малко ум в главата. Ето, ние ще гледаме. Ще подсигуририм честна игра и тъй нататък. Никакви удари под кръста, нали?

Ужасеният вид на Уитикъм, докато се вглеждаше в лицата на всички около него, и не откриваше у никого капчица съчувствие, сигурно щеше да бъде комичен, ако имаше настроение за веселба. Когато пак погледна Вейн, пое дъх и изхленчи:

— Не ме удряй.

С присвити очи Вейн се взираше в него, поклащайки глава. Беше се приготвил за бой, но сега се отпусна, и се отдръпна.

— Мерзавец и страхливец... от начало до край.

Присъдата беше посрещната с възгласи на одобрение. Дуган се промъкна през групата и стисна Уитикъм за яката. Изправи на крака окаяната фигура и погледна Вейн.

— Да го заключи ли в килията в сутерена?

Вейн погледна Мини. Със стиснати устни тя кимна.

Алис, която беше наблюдавала сцената със светнало от радост лице, че най-после ще бъде отмъстена, се разсмя и помахна на Уитикъм.

— Прав ти път, братко! Искаше да видиш килия... те ти килия.

Докато каканижеше, пак се плъсна на креслото.

Агата Чедуик сложи ръка на рамото на Мини.

— Разреш ми. — Много достойно се приближи до Алис. — Анджела.

За пръв път Анджела не се фръцна. Решително отиде при майка си и хвана едната ръка на Алис. Двете с майка си изправиха Алис на крака.

— Да вървим.

Госпожа Чедуик тръгна към вратата.

Алис местеше поглед от едната към другата.

— Донесохте ли моя слон? Той е мой, нали знаете.

— Ще дойде с багажа от Лондон. — Агата Чедуик погледна Мини. — Ще я заключим в нейната стая.

Мини кимна.

Всички изпратиха с поглед триото. Щом вратата се затвори след тях, Мини рухна до Тимс. Вейн тихичко изруга и без да иска разрешение, грабна Мини на ръце и внимателно я сложи на креслото, което Агата току-що освободи.

Мини му се усмихна колебливо.

— Добре съм, само съм объркана. Но съм доволна, че видях как Уитикъм литна във въздуха.

Вейн се успокои, като я видя захилена и направи място на Пейшънс. Едгар помогна на Едит Суитънс, също на края на силите си, да седне на другото кресло.

Щом се настани, се усмихна на Вейн.

— Досега не бях виждала бой с юмруци... беше вълнуващо. — Порови в чантата си и извади две шишенца с ароматни соли. Подаде едното на Мини. — Мислех, че съм го загубила преди година, но я виж, миналата седмица то изведнъж се оказа най-отгоре в чантата ми.

Едит вдъхна от своето шишенце с проблясващи очи срещу Вейн.

А той усети, че все още може да се изчервява. Огледа се; Генерала и Джерард разговаряха. Генерала го забеляза.

— Тъкмо обсъждаме разположението на силите, какво ще кажеш? Няма прислуга, а пък ние още не сме вечеряли.

Това наблюдение накара всички да се размърдат — да палят камини, да оправят легла, да приготвят и да сервират топла и вкусна вечеря. Гришам, Дуган и двете камериерки помагаха, но цялото домочадие, с изключение на Алис и Уитикъм, с удоволствие даде своя принос.

Понеже в салона камината не беше запалена, дамите останаха в трапезарията, когато портото започна да обикаля масата. Радостта от общото преживяване, от приятелството, бяха очевидни, докато си припомняха изминалите няколко седмици.

Най-накрая прозевките започнаха да накъсват спомените и Тимс се обърна към Мини.

— Какво ще правим с тях?

Всички притихнаха. Мини направи гримаса.

— Те наистина са жалки. Ще говоря с тях утре, но в името на християнското милосърдие, не мога да ги изхвърля. Поне не в момента, не и на снега.

— Сняг ли? — Едмънд стана, отиде до прозореца и повдигна едната завеса. Малки снежинки се въртяха в светлината от прозореца. — Ами, да, представяте ли си?

Вейн не можеше да си го представи. Имаше план... и обилен снеговалеж не влизаше в него. Погледна Пейшънс, която седеше до него. Усмихна се и на големи глътки изпи виното си.

Съдбата не можеше да е толкова жестока.

Последен изкачи стълбите, след като обиколи цялата грамадна къща. Владееше пълна тишина. Като че ли единственото друго живо същество в старата къща беше Мист, която се стрелна пред него. Котето по незнайни причини го придружаваше в обиколката му, умилквайки се около ботушите му, след което се шмугваше в сенките. Беше излязъл да погледне какво предвещава небето. Мист беше изчезнала в тъмното, но след минута-две се върна, кихайки от снежинките върху розовото си носле.

Замислен за бъдещето, Вейн последва Мист по стълбището, през галерията, по другото стълбище и по коридора. Стигна до своята стая и Мист се шмугна вътре.

Вейн се подсмихна, влезе след нея... и тогава си спомни, че възнамеряваше да отиде първо при Пейшънс. Огледа се, за да повика Мист, и видя Пейшънс задрямала на фотьойла пред камината.

Вейн се усмихна и затвори вратата. Мист събуди Пейшънс, преди той да стигне до нея, тя го погледна, усмихна се, стана и се озова право в прегръдките му.

С блестящи очи се вгледа в неговите.

— Обичам те.

— Знам — наведе се Вейн да я целуне.

Пейшънс отвърна на нежната ласка.

— Толкова ли съм прозрачна?

— Да — целуна я отново Вейн. — Тази част от уравнението винаги е била ясна. — Докосна устните ѝ леко. — Другата също. Ясна е от мига, в който за пръв път те прегърнах.

Другата част от уравнението беше неговата част — неговите чувства.

Пейшънс се отдръпна, за да го погледне в лицето. Сложи ръка на страната му.

— Трябва да знам.

В очите му припламна желание.

— Сега знаеш. — Отново я целуна. — Между другото никога не го забравяй.

Пейшънс вече беше притаила дъх и се подсмихна.

— А ти не забравяй да ми го напомняш.

— О, ще ти го напомням. Всяка сутрин и всяка нощ.

Това беше клетва... тържествено обещание. Пейшънс намери устните му и започна да го целува, докато не обезумя. Като се изсмя тихичко, Вейн я прегърна през талията и я поведе към леглото.

— Теоретично не бива да си тук.

— Защо? Каква е разликата — твоето легло или моето?

— Голяма, според мерилото на прислугата. Гледката, която представляват господа, обикалящи къщата в ранен час, за тях е естествена, но по някаква причина дами, които пробягват по коридорите на зазоряване, възбуждат неодобрение.

— Ах — изненада се Пейшънс, като спряха до леглото. — Но аз ще бъда напълно облечена. — Посочи роклята си. — Няма да има причина за неодобрение.

— Ами косата ти?

— Косата ми ли? — Пейшънс премигна. — Само трябва да ми помогнеш да си оправя прическата. Предполагам, че „елегантен джентълмен“ като теб много отрано е придобил такива умения.

— Всъщност тези умения са ми убягнали. — Със сериозно изражение Вейн започна да маха фуркетите от косата ѝ. — Ние, прелъстителите от най-висш ранг... — Разпусна косата ѝ. С доволна усмивка я прегърна през талията и я привлече към себе си. — Ние — загледа я той в очите — имаме други умения... като например да разпускаме косите на дамите. Да ги разсъбличаме. Да ги отвеждаме в леглото. И други неща.

И той демонстрира уменията си... много сръчно.

Когато разтвори бедрата ѝ и проникна в нея, Пейшънс простена.

Изтласкваше се в нея и с всеки тласък сякаш казваше: „Моя си“, след това се отдръпваше, за да я изпълни отново. Подпрян на ръце се навеждаше към нея и я любеше. Под него Пейшънс се извиваше. Когато той намери устните ѝ, тя се отдаде на ласката, отдаде се на мига.

Устните им се разделиха и тя въздъхна. Почувства думите му до устните си, докато той проникваше дълбоко в нея.

— С тялото си ти се вричам. Със сърцето си благоговей пред теб. Обичам те. Ако искаш да го изрека хиляда пъти, ще го изрека. Ако бъдеш моя жена, цял живот ще го изричам.

— Ще бъда твоя жена.

Пейшънс осъзна думите си... почувства как отекуват в сърцето ѝ.

Мина час без устните им да произнесат нито едно изречение. В топлатата, тиха стая се чуваше само прошумоляването на чаршафите и тихият, страстен шепот. След това тишината се изпълни със стенания. Те се извисиха в пронизващо нежен вик, съпроводен от дълбоко, гърлено стенание.

Навън луната изгря; вътре огънят угасна.

Прегърнати, с преплетени крака, те заспаха.

* * *

— Довиждане!

Джерард, застанал на стълбите, широко усмихнат, им махаше за сбогом.

Пейшънс радостно му помахаше, обърна се напред и се намести под дебелата завивка, с която Вейн настоя да я завие, ако иска да дойде с него. Тя го погледна.

— Нали няма да се суетиш постоянно около мен?

— Кой? Аз? — Погледна я учудено. — Боже опази!

— Много добре. — Пейшънс погледна небето, което още беше забулено и предвещаваше сняг.

— Наистина не е необходимо. Свикнала съм да се грижа за себе си.

Вейн беше вперил очи между ушите на конете.

Пейшънс пак го погледна небрежно.

— Между другото искам да отворя дума... — Когато той само повдигна въпросително вежда, без да отделя поглед от пътя, тя вирна нос и дръзко заяви: — Ако някога посмееш да се усамотиш в някоя зимна градина с красива жена, дори тя да е роднина... дори първа братовчедка... не отговарям за последствията.

Нейното изявление ѝ спечели доста любопитен поглед.

— Последствия ли?

— Неминуем скандал.

— Ах! — Вейн пак се загледа напред, успокоявайки хода на конете. — А ти? — попита най-накрая. Кротко и нежно повдигна вежди към нея. — Зимните градини не ти ли харесват?

— На мен можеш да показваш всяка зимна градина, която ти харесва — отвърна рязко Пейшънс. — Изпитвам страст към растения в саксии, както добре ти е известно. Всъщност това е темата на нашия разговор.

Вейн сви устни, после се подсмихна под мустак.

— Именно. Но можеш да приключиш с тази тема. — Погледът в очите му беше много сериозен. След това се усмихна с неговата чаровна, Синстърова усмивка. — Защо да показвам една зимна градина на други красиви жени, ако мога да я покажа на теб?

Пейшънс се изчерви, изрече едно „хм“ и се загледа напред.

Пейзажът беше покрит тук-там с тънка снежна покривка, която блещукаше на слабите слънчеви лъчи. Вятърът беше студен, облаците — оловносиви, но денят беше хубав за тяхното пътуване. Стигнаха главния път и Вейн зави на север. Изплющя с юздите и конете забързаха. Пейшънс подложи лицето си на вятъра, възбудена от постоянния ритъм на колелата, от чувството, че се отправя бързо по нов път, в нова посока.

Показаха се покривите на Кетъринг. Тя пое дълбоко дъх и каза:

— Мисля, че трябва да започнем да си правим план.

— Може би — съгласи се Вейн. Забави ход, щом навлязоха в града. — Предполагам, че ще прекарваме повечето време в Кент. — Погледна Пейшънс. — Къщата в Лондон е достатъчно голяма за семейство, но освен задължителната поява в обществото по време на сезона, не мога да си представя, че ще живеем там. Освен ако изведнъж не ти е харесал градският живот.

— Не... разбира се, че не. — Пейшънс премигна. — Кент ми се струва прекрасен.

— Много добре... Споменах ли, че там е необходимо ново обзавеждане? — Вейн ѝ се усмихна. — Безкрайно по-добре е ти да го направиш, отколкото аз. Цялата къща трябва да се пренареди... особено детските стаи.

Пейшънс сви безмълвно устни.

— Разбира се — продължи Вейн, умело направлявайки конете по главната улица, — преди да стигнем до детските стаи, трябва да уредим спалнята. — Изражението му беше невъзможно невинно, когато улови погледа на Пейшънс. — Предполагам, че и там ще се наложат големи промени.

Пейшънс присви очи срещу него.

— Преди да стигнем до спалнята, не мислиш ли, че трябва да стигнем първо до църквата.

Вейн помръдна устни и се загледа напред.

— Ах, да. Тук вече се явяват някои затруднения.

— Затруднения ли?

— Хм... например коя църква.

Пейшънс се смръщи.

— Някаква традиция ли има във вашето семейство?

— Всъщност няма. Всеки решава сам за себе си, според личните си предпочитания. — След като градът остана зад тях, Вейн подкара конете с по-бърз ход и насочи вниманието си към Пейшънс.

— Голяма сватба ли искаш?

Тя сви вежди.

— Не съм се замисляла.

— Ами тогава помисли. Имай предвид, че роднините и близките приятели, които ще трябва да поканим само от страна на Синстър, са около триста, ако решиш да вдигнем голяма сватба.

— Триста!

— Само най-близките.

На Пейшънс не й отне много време да поклати глава.

— Наистина не мисля, че е необходима голяма сватба. Ще отнеме цяла вечност да се организира.

— По всяка вероятност.

— А каква е другата възможност?

— Има няколко — посочи Вейн. — Но най-бързият начин да се оженим с разрешение за брак, без задължителното трикратно обявяване на имената на младоженците на три неделни служби в църквата. А така ще се венчаем веднага, без предварителна организация.

— Като изключим получаването на разрешителното.

— Хм. — Вейн се загледа напред. — Е, въпросът опира до твоето решение кога да се венчаем.

Пейшънс се замисли. Взря се в профила на Вейн, озадачена защо е вперил очи напред и избягва да я погледне.

— Не зная — поколеба се тя. — Избери ти дата.

Чак тогава я погледна.

— Сигурна ли си? И няма да имаш нищо против, каквото и да кажа!

Пейшънс сви рамене.

— Че защо? Колкото по-скоро, толкова по-добре, след като веднъж сме го решили.

Вейн въздъхна и шибна конете.

— Днес следобед.

— Днес след... — Пейшънс се завъртя като пумпал и го зяпна. След това затвори устата си. — Получил си разрешително.

— В джоба ми е. — Вейн се захла... похотливо. — С това бях зает вчера, докато Слайго ме е търсил из целия град.

Пейшънс се стовари назад върху облегалката. След това се досети защо Джерард ѝ се усмихваше щастливо, защо препускаха бързо.

— Къде отиваме?

— Да се венчаем. В Самършам. — Вейн се усмихна. — В селото до имението на херцога има църква, която ми лежи на сърцето. От всички църкви по тази земя, бих искал именно в нея да се венчая. А викарият — господин Посълует, ще бъде на върха на щастието да изпълни задълженията си.

Леко замаяна, Пейшънс пое дълбоко дъх.

— Ами тогава да вървим да се венчаем в Самършам.

Вейн ѝ хвърли поглед.

— Сигурна ли си?

Пейшънс срещна погледа му, почувства несигурността, въпроса в сивите му очи, усмихна се и се притисна до него.

— Смаяна съм. — Усмихваше се и радостта ѝ беше повече от очевидна. — Но съм сигурна.

Мушна ръката си в ръката на Вейн и направи внушителен жест.

— Карай напред.

Вейн се засмя и се подчини. Пейшънс се притисна до него, заслушана в песента на колелетата. Тяхното пътуване беше вече започнало. Техните мечти ги очакваха... зад следващия завой.

ЕПИЛОГ

Сватбата беше само за избран кръг хора, съвсем камерна; сватбената гощавка, месец след тези събития, беше грандиозна.

Организираха я Онория и другите дами Синстър. Приемът беше в двореца в Самършам.

— Не си губиш времето! — Лейди Осбълстоун смуща Вейн с костелив показалец, после го размаха под носа на Пейшънс. — Не се май, ами го дръж изкъсо... някои от тези Синстъррови са като отвързани.

След това дамата отиде да говори с Мини. Вейн започна отново да диша и Пейшънс забеляза, че я наблюдава.

— Тя е истинска напаст — каза виновно. — Питай, когото искаш.

Пейшънс се разсмя. Беше красива с роклята от коприна с цвят на старо злато. Хвана по-здраво ръката на Вейн.

— Хайде да обиколим гостите.

Вейн се усмихна и я остави да го води през навалищата, да бърби с гостите, да приема поздравленията им. Тя беше всичко, което искаше, от което се нуждаеше. И беше негова.

Беше склонен да приема поздравления по този повод цял живот.

Докато обикаляха множеството, най-накрая се срещнаха с Девил и Онория, които също наглеждаха поканените.

Пейшънс прегърна Онория.

— Гостоприемството ти е много щедро.

Онория грейна от удоволствие и гордост, все пак беше глава на целия род Синстър.

— Мисля, че тортата беше най-прекрасното нещо в целия прием... госпожа Хал е надминала себе си.

Многопластовата торта с марципан и плодове беше декорирана най-отгоре с ветропоказател, изящно изработен от захарен памук.

— Много интересно — отбеляза саркастично Вейн.

Онория се възмути.

— Вие мъжете никога не оценявате такива жестове, както заслужават. — Погледна Пейшънс. — За теб поне няма да залагат.

— Да залагат ли?

Когато разрязваха тортата, се понесоха поздравления, неприлични и груби намеци възгласи, но залагания? И тогава се сети. О, да.

Онория се усмихна притеснено и метна мрачен поглед на Вейн.

— Не съм изненадана, че твоят съпруг е с толкова нежни чувства към църквата в Самършам. В края на краищата нали с негова помощ платихме новия покрив.

Пейшънс погледна Вейн. Той се заговори с Девил ни лук ял, ни лук мирисал.

— Къде е Ричард?

— Замина на север. — Девил хвана лакътя на Онория и я задържа до себе си, за да не ги въвлича повече в светски разговори. — Получи писмо от някакъв шотландски чиновник във връзка с наследството от майка му. По неясна причина трябва лично да присъства, за да влезе във владение.

Вейн се намръщи.

— Но тя е починала преди... колко години? Не са ли трийсет?

— Почти. — Девил сведе поглед към Онория, която се дърпаше. — Призрачен шепот от минало, което мислеше, че отдавна е забравено. Замина, разбира се... от любопитство, ако не от друго. — Девил хвърли на Вейн многозначителен поглед. — Градският живот, опасявам се, взе да втръсва на нашия Скандалджия.

— Предупреди ли го?

Девил се подхили.

— За какво? Да се пази от скандали и необвързани жени ли?

И Вейн се захили.

— Зарежи, струва ми се малко пресилено.

— Скандалджията ще се върне жив и здрав само с няколко белега от битки по...

— Херцогиня Леситър от дясната ти страна! — изсъска Онория. Погледна свирепо Девил. — Дръж се прилично!

С оскърбен вид, той сложи ръка на сърцето си.

— Нима не се държа прилично?

Онория изсумтя доста грубо. След като най-сетне се освободи от него, се извъртя и го побутна към херцогинята. Направи знак на Пейшънс през рамо.

— Разведи го — кимна тя към Вейн — от другата страна, иначе никога няма да се запознаеш с никого.

Пейшънс се засмя и я послуша. Вейн покорно вървеше до нея. Не откъсваше очи от лицето на Пейшънс, от фигурата ѝ, и нямаше нищо против ролята на горд и сляпо влюбен младоженец.

В другия край на балната зала майката на Вейн — лейди Хорейша Синстър наблюдаваше него и Пейшънс и въздишаше.

— Само да не се бяха венчали така набързо. Очевидно не е имало причина.

Вторият ѝ син Хари, познат повече като Демон, за когото всъщност се отнасяха тези думи, я стрелна с поглед.

— Подозирам, че твоята представа за „причина“ и представата на Вейн се различават в някои отношения.

Хорейша промърмори нещо.

— Както и да е. — Престана да се любува на първородния си син, който така подходящо беше се задомил, и в зрителното ѝ поле влезе Хари. — Само ако никога не ме измъчваш със същото нещо.

— Кой? Аз ли?

Хари беше искрено потресен.

— Да, ти. — Хорейша го смушка в гърдите. — Предупреждавам те ясно и точно, Хари Синстър, че ако посмееш да се ожениш без специално разрешително, никога, ама никога няма да ти простя.

Хари на секундата вдигна ръка.

— Заклевам се във всичко свято, че никога няма да се оженя без специално разрешително.

— Хм. — Хорейша кимна. — Много добре.

Хари се усмихна и довърши клетвата наум: „Или по какъвто и да е друг начин.“

Беше твърдо решил да бъде първият Синстър в историята, който ще се изплъзне от закона на съдбата. Идеята да се обвърже с някоя девица... и да се ограничи само с една жена, беше абсурдна. Нямаше да се жени, никога.

— Ще отида да видя какво прави Гейбриъл.

С бърз, неизказано елегантен поклон, се изниза от орбитата на майка си и отиде да си потърси по-сговорчива компания. Хора, които не бяха вперили поглед във венчавки.

Следобедът отмина, сенките бавно се удължиха. Гостите започнаха да се разотиват, след това всички се разбързаха. Изморителният ден приближаваше края си. Вейн и Пейшънс махаха на последните гости пред парадния вход на двореца. Даже семейството си замина. Останаха само Девил и Онория, но те бяха се оттеглили в своя апартамент да играят със Себастиан, който беше прекарал този следобед само с бавачката си.

Щом последната карета изтрополи по алеята, Вейн погледна Пейшънс, притисната до него.

Неговата съпруга.

Седембуквената дума вече не го стряскаше, поне не по същия начин. Звънтеше у него, чувството за собственост го удовлетворяваше, прилягаше по мярка в душата му на завоевател. Откри онази, която трябваше да му стане съпруга, завладя я... и сега можеше да ѝ се наслаждава.

Вгледа се в лицето ѝ, после повдигна вежда.

— Казах ли ти, че тук има изключително интересна зимна градина?

Издание:

Автор: Стефани Лоурънс

Заглавие: Чаровният прелъстител

Преводач: Нина Рашкова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Ропринт“ ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-237-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7905>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.